Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KING, STEPHEN
Cimitirul animalelor / Stephen King; trad.: Ruxandra Toma
Bucureşti, Nemira, 2005
ISBN 973-569-761-0

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1
821.111(73)-312.9=135.1

Stephen King
PET SEMATARY
© Stephen King, 1983

© Editura Nemira & Co, 2003, 2005

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fârâ acordul scris al editorului, este strict interzisă si se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 973-569-761-0

Pentru Kirby McCauley

Aceştia sunt câţiva oameni care au scris cărţi în care au arătat ce au făcut şi de ce anume au făcut ceea ce au făcut:

John Dean. Henry Kissinger. Adolph Hitler. Caryl Chessman. Jeb Magruder. Napoleon. Talleyrand. Disraeli. Robert Zimmerman, cunoscut şi sub numele de Bob Dylan. Locke. Charlton Heston. Errol Flynn. Aiatolahul Khomeini. Ghandi. Charles Olson. Charles Colson. Un gentleman din perioada victoriană. Doctorul X.

Mulţi oameni sunt de părere că şi Dumnezeu a scris o Carte, sau mai multe Cărţi, în care a arătat ce a făcut şi - într-o oarecare măsură - de ce anume a făcut ceea ce a făcut. Şi, din moment ce majoritatea acestor oameni cred că specia umană a fost creată după trupul şi asemănarea lui Dumnezeu, atunci El poate fi considerat o persoană... sau, mai bine zis, o Persoană.

Aceştia sunt câţiva oameni care nu au scris cărţi despre ce au făcut... şi ce anume au văzut:

Cel care 1-a îngropat pe Hitler. Cel care i-a făcut autopsia lui John Wilkes Booth. Cel care 1-a îmbălsămat pe Elvis Presley. Cel care 1-a îmbălsămat - foarte prost, după părerea antreprenorilor de pompe funebre - pe Papa Ioan al XXIII-lea. Cei vreo patruzeci de ciocli care au curăţat Jonestown, cărând de-acolo saci plini cu cadavre, strângând paharele de hârtie cu ţepuşe, folosite şi de îngrijitorii din parcuri când adună gunoaiele, împrăştiind muştele. Cel care 1-a incinerat pe William Holden. Cel care a acoperit cu aur cadavrul lui Alexandru cel Mare, ca să nu putrezească. Cei care i-au mumificat pe faraoni.

Moartea este un mister, iar înmormântarea este un secret.

Partea întâi

CIMITIRUL ANIMALELOR

Isus le-a zis: „Prietenul nostru Lazăr doarme,
da' Ma duc să-l trezesc din somn."
Atunci, ucenicii s-au uitat unul la altul şi au surâs,
pentru că ei credeau că Isus vorbeşte
despre odihna venita prin somn.
„Doamne, dacă doarme, se va face bine."
Atunci, Isus le-a spus pe faţă:
„ Lazăr a murit.., dar hai să mergem la el "
EVANGHELIA DUPĂ IOAN (parafrază)

1

Louis Creed, care şi-a pierdut tatăl la vârsta de trei ani şi care nu şi-a cunoscut niciodată bunicul, nu îşi închipuise că o să-şi descopere un nou tată tocmai când se apropia de vârsta de mijloc, însă exact asta s-a întâmplat... deşi îl numea prieten pe omul acesta, aşa cum trebuie să facă orice adult atunci când găseşte, relativ târziu în viaţă, o persoană care ar fi putut să-i fie tată. L-a cunoscut în seara în care, împreună cu soţia şi cei doi copii ai săi, s-a mutat în casa mare şi albă din Ludlow. Tot cu ei s-a mutat şi Winston Churchill. Church era motanul fiicei sale, Eileen.

Comitetul universitar însărcinat cu găsirea unei case la o distanţă care să permită naveta zilnică spre campusul universitar se mişcase îngrozitor de încet, iar treaba se dovedise mult mai complicată decât se crezuse la început. Şi, în timp ce se apropiau de locul în care Louis îşi închipuia că s-ar afla casa respectivă *(toate bornele erau aşa cum trebuia să fie... la ţel ca semnele cereşti în noaptea dinaintea asasinării lui Cezar* - fu gândul lugubru care îi trecu prin minte), erau cu toţii extenuaţi, încordaţi şi nervoşi. Lui Gage îi ieşeau dinţii şi se foia mai tot timpul. Nici chip să doarmă, indiferent cât de mult l-ar fi legănat şi i-ar fi cântat Rachel. L-a îmbiat chiar să-1 alăpteze la sân, deşi nu era încă ora pentru cină. Se dovedi că Gage îşi cunoştea programul de masă tot aşa de bine ca mama sa - chiar mai bine - şi o muşcă iute cu dinţii lui cei noi. Rachel, care nu era încă pe deplin convinsă de avantajele acestei mutări în Maine, de la Chicago, unde locuise întreaga ei viaţă, izbucni în plâns. Imediat i se alătură şi Eileen. În spatele dubiţei, Church continua să se plimbe neliniştit, aşa cum făcuse în toate cele trei zile cât durase călătoria de la Chicago. Îi înnebunise cu urletele lui cât timp îl ţinuseră în cuşcă, dar, după ce i-au dat drumul, în cele din urmă, fâţâiala acestuia îi enervă la fel de tare.

Parcă şi lui Louis îi venea să plângă. În minte îi încolţi o idee nebunească, însă atrăgătoare: o să le propună să se întoarcă la Bangor şi să mănânce ceva, în timp ce aşteptau camionul care le transporta mobila şi, atunci când cei trei ostatici într-ale norocului său aveau să coboare din maşină, o să apese pedala de acceleraţie până la refuz şi să plece unde o să vadă cu ochii, fără să se uite înapoi, pe când uriaşul carburator al dubiţei o să înfulece lacom benzina scumpă. Avea să se îndrepte către sud, până la

Orlando, Flora, unde să-şi găsească un post de medic la Disney World, sub un nume fals. însă înainte de-a intra pe autostradă - Drumul Naţional 95, vechi şi urât, în direcţia sud - o să oprească maşina şi să izgonească şi afurisitul ăsta de motan.

După ce luară ultima curbă, în faţa lor se înălţă casa pe care numai el o văzuse până atunci. Când fusese propus pentru postul de la Universitatea statului Mâine, venise cu avionul să aleagă din cele şapte variante pe care Consiliul universităţii le găsise pentru ei, şi se decisese asupra acesteia: o casă mare şi veche, în stil colonial Noua Anglie (însă proaspăt renovată şi modernizată, ale cărei costuri de întreţinere, deşi îngrozitoare, nu depăşeau costurile normale pentru un asemenea consum); avea trei camere mari la parter, alte patru la etaj şi o magazie mare, ce putea fi transformată, mai târziu, în alte camere de locuit. Iar toată clădirea era înconjurată de o bucată de gazon bogat, verde şi suculent, chiar în căldura toridă a lunii august.

În spatele casei se întindea o câmpie pe care copiii se puteau juca, iar dincolo de aceasta începea pădurea, ce părea nesfârşită. Proprietatea cu pricina se învecina cu nişte terenuri aflate în proprietatea statului, îi explicase agentul imobiliar, însă nu existau proiecte de dezvoltare urbană în această zonă pentru viitorul apropiat. Urmaşii tribului indienilor Micmac au emis pretenţii privind aproximativ opt mii de acri* de teren în Ludlow şi în oraşele de la est, şi s-ar fi putut ca acest litigiu complicat, în care erau implicate, deopotrivă, guvernul local şi cel federal, să dureze până în secolul următor.

* Acru - unitate de măsură engleză pentru suprafeţe de teren, egală cu aproximativ 4 047 mp (n. trad.).

Rachel se opri brusc din plâns. Se îndreptă în scaun.

- Asta e...
- Asta e, spuse Louis.

Se simţea temător - nu, se simţea speriat. De fapt, se simţea *îngrozit.* Pentru casa aceasta ipotecase doisprezece ani din vieţile lor; o să fie complet achitată de-abia când Eileen o să împlinească şaptesprezece ani.

Îşi simţi gura uscată şi înghiţi greu.

- Ce crezi?
- Cred că e *frumoasă,* zise Rachel şi, prin aceste cuvinte, îi ridică o greutate uriaşă de pe piept - şi din minte. Îşi dădu seama că nu glumeşte; se observa asta din felul în care privea clădirea când intrară pe aleea asfaltată din faţă, ocolind apoi magazia. Ochii ei cercetau cu atenţie ferestrele, în timp ce mintea-i alerga printre posibilele tipuri de perdele, de muşamale pentru rafturile din bucătărie, şi Dumnezeu ştie ce altceva.

-Tati? spuse Eileen din spate.

Nici ea nu mai plângea. Până şi Gage îşi încetase foiala. Louis savura clipa de linişte.

-Ce e, iubito?

În oglinda retrovizoare observă cum ochii căprui ai fetiţei, sub părul blond-închis, examinau casa, peluza, acoperişul altei case care se zărea în depărtare, câmpia uriaşă ce se întindea până la marginea pădurii.

- Aici e acasă?
- Aici va fi casa noastră, scumpo, îi explică el.
- *Uraaa!* strigă fetiţa, aproape perforându-i timpanul.

Şi totuşi Louis, pe care uneori Ellie reuşea să-1 enerveze din cale afară,

hotărî că nu-i pasă câtuşi de puţin dacă nu pune vreodată piciorul în Disney World, Orlando.

Parcă în faţa magaziei şi opri motorul dubitei.

Motorul se stinse cu un ticăit slab. În liniştea ce se aşternuse acum, după Chicago şi zarva de pe autostradă, se auzi trilul dulce al unei păsări care cânta în după-amiaza târzie.

- Acasă, şopti Rachel, cu ochii încă aţintiţi asupra casei.
- Acasă, spuse şi Gage, din poala ei, împăcat acum cu sine şi cu lumea din jur.

Louis şi Rachel se holbară unul la celălalt. în oglinda retrovizoare, ochii lui Eileen se măriră uimiţi.

- Ai...
- A...
- Asta a fost...

Vorbiră toţi deodată, apoi izbucniră împreună în râs. Gage nu îi luă în seamă; continua să-şi sugă degetul. De aproape o lună începuse să spună „Ma", şi încercase de vreo câteva ori să rostească ceva care ar fi sunat ca „Taa", sau asta putea să fie numai dorinţa arzătoare a lui Louis. Însă de această dată, fie dintr-un accident, sau printr-un simplu act de imitare, rostise un cuvânt adevărat. *Acasă.* Louis îl luă din braţele soţiei sale şi îl îmbrăţişa. Aşa au ajuns la Ludlow

2

În amintirile lui Louis Creed clipa aceea a fost întotdeauna vrăjită - pe de-o parte, poate, pentru că într-adevăr *era* vrăjită, dar mai ales pentru că restul serii s-a desfăşurat într-un vârtej de forţe ostile. Nici liniştea şi nici vraja nu au mai apărut în următoarele trei ore.

Louis pusese bine cheile casei (era ordonat şi metodic, acest domn doctor Louis Creed) într-un plic pe care scrisese: „Casa din Ludlow -chei primite la 29 iunie". Băgase apoi plicul în compartimentul pentru mănuşi din bordul maşinii. Era absolut sigur de asta. Acum, cheile nu se mai aflau acolo.

În timp ce le căuta, devenind din ce în ce mai nervos, Rachel îl ridică pe Gage în braţe, şi-1 sprijini de şold şi o urmă pe Eileen către copacul din câmp. Cotrobăia pentru a treia oară pe sub scaunele maşinii, când fiica lui ţipă şi apoi începu să plângă.

- Louis! îl strigă Rachel. S-a tăiat!

Eileen căzuse din leagănul atârnat de ramura copacului şi îşi lovise genunchiul de o piatră. Tăietura nu era deloc adâncă, însă fetiţa urla de parcă i-ar fi fost tăiat un picior sună gândul (prea puţin mărinimos) al lui Louis. Aruncă o privire către casa de peste drum unde se vedea o lumină aprinsă în camera de zi.

- Bine, Ellie, spuse. Ajunge. Oamenii din jur o să creadă că e omorât cineva.
- *Da' mă doaaaaare!*

Louis se luptă să-ţi ţină firea în frâu şi, fără să mai rostească vreun cuvânt, se înapoie la maşină. Cheile dispăruseră, însă trusa de prim-ajutor se găsea încă în compartimentul din bord. O luă şi se întoarse. Când Ellie o văzu, începu să urle şi mai tare.

- *Nu! Nu aia care ustură! Nu vreau aia care ustură, Tati! Nu...*
- Eileen, nu e decât apă oxigenată şi nu ustură...
- Eşti fată mare, spuse şi Rachel. Nu e decât...

- *Nu-nu-nu-nu-nu...*
- Dacă nu încetezi în clipa asta, o să te usture fundul! spuse Louis.
- E obosită, Lou, zise încet Rachel.
- Mda, mi-e cunoscută senzaţia asta. Ţine-i piciorul!

Rachel îl puse jos pe Gage şi ţinu piciorul lui Eileen, peste care Louis turnă apă oxigenată, în ciuda miorlăielilor ei din ce în ce mai isterice.

- E cineva pe veranda casei de peste drum, spuse Rachel.

Î1 ridică în braţe pe Gage, care tocmai începuse să se târască prin iarbă.

- Splendid, mormăi Louis.
- Lou, e...
- Obosită, ştiu.

Înşurubă la loc capacul sticluţei cu apă oxigenată şi îşi privi încruntat fiica.

- Gata. Şi nu te-a durut nici un pic. Nu mai face pe nebuna!
- *Ba da! Ba mă doare! Doaaaaare...*

Îl mânca palma de dorinţa de-a o plesni, aşa că îşi strânse pumnul şi îl băgă în buzunar.

- Ai găsit cheile? întrebă Rachel.
- Încă nu, răspunse Louis şi trânti capacul trusei de prim-ajutor. Se ridică.
- O să...

Gage începu să urle. Nu era doar agitat şi nici nu plângea, pur şi simplu, ci urla de-a dreptul, zvârcolindu-se în braţele mamei sale.

- Ce are? strigă Rachel, aruncându-1, aproape fără se se uite, înspre Louis.

Părea să fie unul dintre avantajele faptului de a fi căsătorită cu un doctor - puteai să-ţi trânteşti copilul în braţele soţului ori de câte ori aveai senzaţia că respectivul copil e pe moarte.

- Louis! Ce e...

Copilul îşi freca înnebunit gâtul, zbierând ca din gură de şarpe. Louis îl întoarse şi observă o umflătură urâtă şi albă pe o latură a gâtului lui Gage. Şi mai era şi altceva pe umărul puloverului său; ceva pufos, care se mişca greoi.

Eileen, care tocmai se potolise, începu să ţipe din nou:

- *Albina! Albina! ALBINAAAAAAA!*

Făcu câţiva paşi în spate, se împiedică de aceeaşi piatră de care se lovise ceva mai devreme, căzu în fund şi începu iarăşi să plângă, într-un amestec de durere, uimire şi teamă.

Înnebunesc gândi uluit Louis. *Uraaaa!*

- Fă ceva, Louis! Nu poţi să faci ceva?
- Trebuie să scoatem acu', se auzi o voce tărăgănată în spatele lor. Asta-i chestia. Scoatem acu' şi punem nişte bicarbonat de sodiu. O să se desumfle imediat.

Accentele din acest glas erau atât de pure, atât de specifice statului Maine, încât, o clipă, mintea obosită şi tulburată a lui Louis refuză să traducă dialectul: *Tre' să scoatem acu' şi să punem ceva praf de copt. O' să se dăsumfle.*

Se întoarse şi văzu un bătrân de vreo şaptezeci de ani - voinic şi sănătos la această vârstă - care se apropiase de ei. Purta o salopetă peste o cămaşă albastră, al cărei guler descheiat îi dezvăluia pielea groasă şi ridată a gâtului. Avea chipul ars de soare şi fuma o ţigară fără filtru. Când întâlni privirea lui Louis, bătrânul stinse ţigara între degetul mare şi cel arătător, şi o puse grijuliu în buzunar. Întinse mâinile şi schiţă un zâmbet strâmb... zâmbet care

îi merse instantaneu la inimă lui Louis -şi Louis nu era tipul care să se ataşeze prea uşor de oameni.

- Să nu crezi că aş vrea să te-nvăţ cum să-ţi faci treaba, doctore, zise bătrânul.

Şi aşa 1-a cunoscut Louis pe Judson Crandall, bărbatul care ar fi putut să-i fie tată.

3

Le-a spus că îi văzuse venind şi traversase ca să le ofere ajutorul în clipa în care i se păruse că au necazuri.

În timp ce Louis ţinea copilul pe umăr, Crandall se apropie, privi cu atenţie umflătura de pe gâtul lui Gage şi întinse mâna către el. O mână uriaşă şi noduroasă. Rachel deschise gura să se împotrivească acestui atac - mâna bătrânului părea foarte neîndemânatică şi la fel de mare ca şi capul lui Gage - dar, înainte de a putea rosti vreun cuvânt, degetele lui făcură o singură mişcare hotărâtă, tot atât de iscusită şi rapidă ca a unui prestidigitator. Iar acum ţinea acul în palmă.

- Mărişor, observă el. Nu ăl mai mare din câte am văzut, da' o menţiune tot merită.

Louis izbucni în râs.

Crandall îl privi cu acelaşi zâmbet strâmb şi zise:

- Baban, ei?

- Ce spune, mami? întrebă Eileen.

Rachel izbucni, şi ea, în hohote de râs. Desigur că era îngrozitor de nepoliticos, dar, cumva, părea a fi în ordine. Crandall scoase un pachet de Chesterfield Kings, îşi vârî o ţigară în colţul încreţit al gurii, făcu un semn încântat cu capul către soţii Creed, în timp ce aceştia râdeau - până şi Gage chicotea acum, în ciuda înţepăturii de pe gât -şi scăpără un chibrit din lemn de unghia degetului mare. *Bătrânii ştiu o sumedenie de şmecherii,* gândi Louis. *Şmecherii neînsemnate, dar unele dintre ele sunt tare reuşite.*

Încetă să mai râdă şi întinse mâna care nu sprijinea funduleţul lui Gage - funduleţ, evident, umed acum.

- Mă bucur să vă cunosc, domnule...

- Jud Crandall, spuse bătrânul şi-i strânse mâna. Cred că 'mneata eşti doctoru' cel nou.

- Da. Louis Creed. Aceasta este soţia mea, Rachel, ea e fiica mea, Ellie, şi puştiul înţepat de albină e Gage.

- Îmi pare bine de cunoştinţă.

- N-am vrut să râd... adică, *noi* n-am vrut să râdem... doar... s-a întâmplat aşa pentru că suntem... puţin obosiţi.

Afirmaţia aceasta - de fapt, trecerea sub tăcere a stării lor reale -îl făcu să chicotească din nou. Se simţea extenuat. Crandall dădu înţelegător din cap.

- Sigur că sunteţi, spuse, iar cuvintele lui sunară: *Sig' că s'teţi.* Se uită la Rachel. Ce-ar fi să-i duceţi pe fetiţă şi pe băieţel până la mine acasă, câteva minute, doamnă Creed? Vom pune o compresă cu bicarbonat de sodiu pe umflătură, şi asta o să-i mai aline durerea. Nevastă-mea ar fi, şi ea, bucuroasă să vă salute. Nu prea iese din casă.

- În ultimii doi sau trei ani, a început s-o necăjească tot mai tare artrita.

Rachel aruncă o privire fugară spre Louis, care aprobă din cap.

- E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Crandall.

- A, am uitat să vă spun, nu răspund decât la numele de Jud, specifică el.

Se auzi un claxonat puternic, sunetul unui motor care încetineşte, şi apoi se zări, înaintând greoi pe aleea din faţa casei, uriaşul camion albastru care le aducea mobila.

- Dumnezeule, şi nu ştiu unde-mi sunt cheile! se lamenta Louis.

- Nu- i nimic, zise Crandall. Am şi eu un set de chei. Cred că, of, au trecut paişpe sau cinspe ani de când domnul şi doamna Cleveland - care au locuit aici înaintea voastră - mi le-au dat. Au stat aici multă vreme. Joan Cleveland a fost cea mai bună prietenă a nevesti-mii. A murit acu' doi ani. Bill s-a mutat la azilu' ăla de bătrâni din Orrington. Ţi le aduc imediat. Oricum, acum îţi aparţin.

- Sunteţi foarte amabil, domnule Crandall, spuse Rachel.

- Ba nu sunt amabil deloc, răspunse el. Îmi face plăcere să am iarăşi copii prin preajmă.

Numai că vorbele lui, ciudate pentru urechile lor, obişnuite cu dialectul din Vestul Mijlociu, sunară aproape ca o limbă străină.

- Tre' să-i supravegheaţi bine, doamnă Creed, să aveţi grijă să nu se joace pe lângă drum. Trec o mulţime de camioane pe drumu' ăsta.

Acum se trânteau portierele camionului, iar hamalii coborâseră şi se apropiau de ei.

Ellie, care se îndepărtase puţin, se întoarse şi întrebă:

- Taţi, ce-i aia?

Louis, care tocmai se îndrepta către hamali, se opri şi privi peste umăr. La capătul câmpului, unde se termina peluza şi începea iarba înaltă şi bogată a verii, se întindea o potecă îngrijită, lată cam de vreun metru. Şerpuia spre vârful dealului, ocolea un grup de tufe, un crâng de mesteceni şi apoi nu se mai zărea.

- Pare să fie o cărare, constată Louis.

- O, mda, dom'ne, zâmbi Crandall. O să-ţi spun povestea ei într-o bună zi, duduită. Vrei acu' să vii până la mine acasă şi să-1 facem bine pe frăţioru' tău?

- Sigur, acceptă Ellie, apoi adăugă plină de speranţă: Nu-i aşa că şi praful de copt ustură?

4

Crandall a adus setul de chei, însă până atunci Louis reuşise să le găsească pe-ale lui. Plicul în care fuseseră puse căzuse în spaţiul îngust aflat în spatele compartimentului din bordul maşinii. îl pescui dintre cablurile de sub bord şi descuie uşa, pentru ca hamalii să poată căra lucrurile în casă.

Crandall îi înmână şi cel de-al doilea set de chei. Erau prinse de un breloc vechi, care-şi pierduse luciul metalic. Louis îi mulţumi, apoi şi le vârî neatent în buzunar, urmărindu-i pe hamali cum cărau înăuntru cutii, bufete, măsuţe, birouri şi toate celelalte lucruri pe care le adunaseră în cei peste zece ani de căsătorie. Păreau cumva mai mici, îşi pierduseră, oarecum, din importanţă, văzute astfel, smulse din locurile lor obişnuite. *Nu-s decât nişte boarfe adunate în cutii şi lăzi,* gândi şi se simţi, brusc, trist şi deprimat - probabil că suferea de ceea ce se numea, de obicei, dor de casă.

- Smuls din rădăcini şi mutat în loc străin, zise Crandall, apărând fără veste lângă el şi făcându-1 pe Louis să tresară.

- Vorbeşti de parcă ai cunoaşte senzaţia asta, spuse.

- Nu, de fapt, n-o cunosc.

Crandall îşi aprinse o ţigară - chibritul scapără cu o flacără veselă, ce strălucea în primele umbre ale înserării.

- Tatăl meu a construit casa de peste drum. Şi-a adus aici nevasta, care la vremea aia era gravidă, şi copilul pe care îl purta în pântece eram eu. M-am născut chiar în 1900.

- Înseamnă că ai..

- Optzeci şi trei, zise Crandall,

Louis se simţi uşurat sa nu audă expresia *sunt în vârstă de...,* expresie pe care o detesta din tot sufletul.

- Pari mult mai tânăr.

Crandall înălţă din umeri.

- Oricum, am trăit toată viaţa aici. M-am înrolat când a izbucnit primul război mondial, însă locul cel mai apropiat de Europa în care am ajuns a fost Bayonne, New Jersey. Sinistru loc. Chiar şi în 1917 era un loc sinistru. M-am bucurat tare când m-am întors acasă. M-am însurat cu Norma, am început să lucrez la căile ferate, şi uite că suntem încă aici. Însă am văzut o mulţime de lucruri şi am învăţat multe despre viaţă, chiar şi aici, în Ludlow. Da, dom’ne.

Hamalii se opriseră la intrarea în magazie, cu somiera patului dublu pe care îl.împărţea cu Rachel.

- Hei, domnu’ Creed, unde vreţi să punem asta?

- La etaj... o clipă, vă arăt eu.

Se îndreptă spre ei, apoi se opri şi privi peste umăr ia bătrân.

- Fă-ţi treaba, zâmbi Crandall. Mă duc să văd ce fac ai tăi. Ţi-i trimit acasă şi nu te mai încurc. Da’ mutatu’ e o treabă care îţi usucă gura de nu se poate. De obicei, stau pe verandă pe la nouă seara şi beau nişte bere. Cat e vreme caldă, îmi place să urmăresc cum se întunecă. Câteodată stă şi Norma cu mine. Dacă ai chef, vino şi tu.

- Poate că am să vin, spuse Louis într-o doară, fără intenţia de a-şi ţine promisiunea.

Dacă s-ar fi dus, ar fi trebuit să ofere un diagnostic neoficial (şi gratuit) al artritei de care suferea Norma, chiar acolo, pe verandă. Îi plăcea Crandall, îi plăceau rânjetul lui strâmb, stilul neprotocolar de a vorbi, accentul de iancheu din Noua Anglie, cu inflexiuni deloc colţuroase, ci dulci, şi moi, şi tărăgănate. Era un om bun, gândi Louis, însă doctorii constituie o categorie de indivizi extrem de suspicioşi. Neplăcut, din păcate, dar, mai devreme sau mai târziu, până şi cel mai bun prieten al tău îţi cere sfaturi medicale. Iar în ceea ce-i privea pe cei în vârstă, asemenea cerinţe erau practic, nelimitate.

- Însă nu mă căuta şi nici nu mă aştepta prea mult - am avut o zi înfiorătoare.

- Vreau numai să ştii că nu ai nevoie de o invitaţie oficială ca să ne vizitezi, spuse Crandall, şi zâmbetul lui cel strâmb exprima ceva ce îl făcu pe Louis să aibă sentimentul că bătrânul îi citise gândurile

Îl mai privi o clipă, înainte de a se alătura hamalilor. Pasul lui Crandall era uşor şi drept ca al unui om de şaizeci de ani, nu sărit de optzeci. Atunci simţi Louis primul val stins de simpatie.

5

Pe la ora nouă, hamalii plecaseră. Ellie şi Gage, epuizaţi amândoi, dormeau buştean în noile lor camere; Gage în pătuţul lui, iar Ellie pe o saltea pusă pe jos şi înconjurată de un maldăr de cutii - pline cu miliardele ei de Carloci, întregi, sau sparte, sau fără vârf; cu afişele ei cu personaje din

Sesame Street; cu cărţile ei de colorat; cu hainele ei, şi Dumnezeu ştie cu încă ce altceva. Şi, bineînţeles, Church dormea lângă ea, sfârâind morocănos în somn. Sfârâitul acesta posac era ceea ce, în cazul motanului, putea fi considerat un tors prietenos.

Mai devreme, Rachel se plimbase neliniştită prin toată casa, cu Gage în braţe, încercând să redescopere locurile în care Louis le spusese hamalilor să plaseze lăzile şi cutiile, cerându-le să reaşeze piesele de mobilier sau să le aşeze în altă parte. Louis nu pierduse cecul cu care trebuia să-i plătească; acesta se afla încă în buzunarul de la piept al cămăşii sale, împreună cu cele cinci bancnote de câte zece dolari pe care le pusese deoparte pentru bacşiş. Când, în cele din urmă, camionul a fost descărcat, le înmână cecul împreună cu banii, înclină din cap la auzul mulţumirilor lor respectuoase, semnă chitanţa şi îi urmări de pe terasă cum se urcă înapoi în camionul uriaş. Bănuia că, pe drumul de întoarcere, aveau să se oprească în Bangor ca să bea câteva beri, să-şi spele praful ce le intrase pe gât. O bere ar fi fost tocmai bună şi pentru el, acum. Şi asta îl duse cu gândul, din nou, la Jud Crandall.

Stăteau împreună la masa din bucătărie, şi observă cearcănele de sub ochii soţiei sale.

- Tu, spuse, te duci direct la culcare.
- Sfatul medicului? întrebă ea, surâzând uşor.
- Mda.
- Bine, zise şi se ridică. Sunt frântă. Şi probabil că Gage o să mă trezească în toiul nopţii. Vii şi tu?

Louis şovăi.

- Nu cred, nu încă. Bătrânul de peste stradă...
- Drum. Aici, la ţară, i se spune drum.
- Bine, de peste drum. M-a invitat să bem o bere împreună. Cred că o să mă duc până acolo. Sunt obosit, dar sunt şi prea agitat ca să pot dormi chiar acum.

Rachel zâmbi.

- O să ajungi s-o faci pe Norma Crandall să-ţi spună unde o doare şi pe ce fel de saltea doarme.

Louis râse, gândindu-se cât de ciudat - ciudat şi, oarecum, înspăimântător - era faptul că, după câţiva ani de căsătorie, soţiile puteau să citească gândurile soţilor lor.

- Ne-a ajutat când am avut nevoie, zise. Cred că pot şi eu să-i fac un serviciu.
- În sistem barter?

Ridică din umeri, nesigur, dar nu voia să-i spună că îl plăcuse pe Crandall de cum îl cunoscuse.

- Cum este soţia lui?
- Foarte drăguţă, răspunse Rachel. Gage a stat la ea în braţe. Şi asta m-a mirat, pentru că puştiul a avut o zi grea, şi ştii bine că nici în zilele calme nu se împrieteneşte uşor cu oamenii străini. Şi are şi o păpuşă pe care i-a dat-o lui Eileen să se joace.
- Cât de gravă zici că e artrita ei?
- Destul de gravă.
- Stă în scaun cu rotile?
- Nu..., dar merge foarte încet, şi degetele ei...

Rachel îşi întinse degetele subţiri şi le încovoie într-un fel de gheare.

- Cam aşa.

Louis înclină din cap, arătând că a înţeles.

- Te rog să nu întârzii, Lou. Mi-e frică în casele străine.
- Casa asta n-o să fie mult timp străină, spuse Louis şi o sărută

6

Louis se întoarse acasă ceva mai târziu, simţindu-se josnic. Nimeni nu i-a cerut să o consulte pe Norma Crandall; când a traversat strada *(drumu'* îşi aminti cu un zâmbet), doamna se dusese deja la culcare. Silueta lui Jud se desluşea vag în spatele geamurilor verandei închise. Se auzea scârţâitul blând al balansoarului pe linoleumul vechi. Louis ciocăni în uşa cu plasă, care zdrăngăni prietenos în cadrul de lemn. În întunericul nopţii de vară, vârful aprins al ţigării lui Crandall sclipea ca un licurici paşnic. De la aparatul de radio, se auzea, în surdină, comentariul unui meci al echipei Red Sox, şi toate aceste senzaţii combinate îi dădură lui Louis sentimentul că, în sfârşit, a sosit acasă.

- Doctore, spuse Crandall. Mi-am închipuit că tu eşti.
- Sper că nu m-ai păcălit când m-ai chemat la o bere, zise Louis, urcând pe verandă.
- Niciodată nu mint când e vorba de bere, răspunse Crandall. Cel care minte când promite o bere îşi face numai duşmani. Stai jos, doctore! Am mai pus nişte sticle la gheaţă, gândindu-mă că s-ar putea, totuşi, să apari.

Veranda era lungă şi îngustă, mobilată cu fotolii şi canapele din trestie. Louis se aşeză şi, spre surprinderea lui, descoperi că erau extrem de comode. La stânga, se afla o găleată plină cu bucăţi de gheaţă şi cu câteva sticle de bere Black Labei. Luă o sticlă.

- Mulţumesc, spuse şi o deschise. Primele două înghiţituri îi mângâiară gâtlejul însetat ca o binecuvântare cerească.
- Cu multă plăcere, răspunse Crandall. Sper să fii fericit în orăşelul nostru, doctore,
- Amin, zise Louis.
- Ştii ceva? Dacă vrei biscuiţi sau săratele, sau ceva să mănânci, pot să-ţi aduc. Chiar am şi o bucată de brânză puturoasă formidabilă.
- O bucată de ce?
- Brânză puturoasă, cuvintele lui Crandall sunau uşor ironic.
- Mulţumesc, dar berea îmi ajunge.
- Dacă-i aşa, să ne punem pe treabă, râgâi Crandall, mulţumit.
- Soţia ta s-a dus la culcare? întrebă Louis, mirându-se că tocmai el fusese acela care deschisese uşa către acest subiect delicat.
- Mda. Uneori stă până mai târziu. Alteori, nu.
- E foarte dureroasă artrita ei, aşa-i?
- Ţi s-a întâmplat vreodată să întâlneşti un caz de artrită nedureroasă? îl întrebă Crandall.

Louis clătină din cap.

- Cred că durerea e suportabilă, continuă Crandall. Nu se vaită prea mult. Norma mea e o fată tare bună.

Sentimentul de dragoste din vocea lui era simplu, dar părea să cântărească tone. Afară, pe Drumul Naţional 15, bâzâia o cisternă; o cisternă atât de mare şi de lungă, încât, o clipă, Louis nu şi-a rnai văzut casa de vizavi. Pe o latură a cisternei, de-abia putând fi desluşită în umbrele înserării târzii, se afla inscripţia: ORINCO.

- Âl dracu' de mare camionul ăsta! comentă Louis.

- Orinco e lângă Orrington, spuse Crandall. Fabrica de îngrăşăminte chimice. Tot timpul se fâţâie ăsta pe drum, încolo şi încoace. Şi cisternele, şi camioanele cu deşeuri, şi navetiştii care lucrează în Bangor sau în Brewer şi se întorc acasă seara. (Clătină din cap, cu amărăciune.) Asta-i chestia care nu-mi mai place în Ludlow. Drumu' ăsta împuţit. N-ai o clipă de linişte din cauza lui. Circulă ca nebunii şi ziua, şi noaptea. Câteodată, o scoală şi pe Norma din somn. Pe dracu', mă scoală *şl pe mine* din somn, şi eu dorm de poţi să tai lemne lângă urechea mea!

Louis, căruia acest ţinut al statului Maine i se părea ciudat de tăcut în comparaţie cu vuietul constant din Chicago, se mulţumi doar să-1 aprobe, înclinând din cap nesigur.

- Într-o bună zi, şi asta destul de curând, arabii vor da drumu' la cep şi vor cultiva violete africane chiar aci, pe linia continuă din mijlocul drumului, spuse Crandall, indignat.

- S-ar putea să ai dreptate, zise Louis şi dădu sticla pe spate, uimit fiind să descopere că nu-i mai rămăsese nici o picătură de bere.

Crandall izbucni în râs.

- Mai ia-ţi repede una, doctore, să nu te ofileşti cumva!

Louis ezită şi apoi spuse:

- Bine, dar una singură. Trebuie să mă duc acasă.

- Sigur că da. Chestia asta cu mutatu' e o treabă tare afurisită.

- Aşa este, îl aprobă Louis.

Tăcură o vreme. Liniştea care îi învăluia era plăcută, de parcă s-ar fi cunoscut de mult timp. Louis citise despre această senzaţie, însă nu o trăise niciodată până atunci. Se simţi ruşinat că, mai devreme, se gândise că o să i se ceară să o consulte pe doamna Crandall pe gratis.

O semiremorcă hurui pe drum, cu girofarurile sclipind ca nişte sateliţi artificiali ai pământului.

- Da, dom'ne, ticălos e drumu' ăsta! repetă, dus pe gânduri, Crandall, ca şi când ar fi vorbit cu sine însuşi, apoi se întoarse către Louis. (Colţul gurii sale ridate se strâmbase într-un surâs ciudat. Vârî un Chesterfield în surâs şi îşi aprinse chibritul cu unghia.) Îţi aduci aminte de cărarea pe care ţi-a arătat-o fetiţa?

Louis nu-şi aminti imediat; Ellie îi arătase o enciclopedie de lucruri înainte de a se prăbuşi, epuizată, în pat. După aia îi reveni în minte. Cărarea aceea lată, cu iarbă tăiată şi îngrijită, care şerpuia prin crângul de copaci şi apoi se pierdea spre vârful dealului.

- Da, îmi amintesc. I-ai promis că o să-i povesteşti odată unde duce.

- I-am promis şi o să-i povestesc, spuse Crandall. Poteca aia urcă aproape o milă* şi jumătate prin pădure. Copiii de pe-aici o îngrijesc, pentru că o folosesc. Puştii vin şi pleacă... Oamenii au început să se mute mult mai des decât în vremea tinereţii mele. Pe atunci, îţi alegeai un loc şi prindeai rădăcini acolo. Se pare însă că vestea despre potecă merge din gură în gură şi în fiecare primăvară un grup de copii taie iarba şi o curăţă de buruieni. O îngrijesc apoi toată vara. Nu toţi adulţii din oraş ştiu de existenţa ei - unii ştiu, desigur, însă nu ştiu nici pe departe unde duce - dar copiii ştiu. Pun pariu că aşa e.

* Unitate de măsură pentru lungimi (folosită în unele ţari), egala cu 1 609,3 m (n. trad.).

- Au habar ce se află la capătul ei?

- Cimitirul Animalelor, răspunse Crandall.
- Cimitirul Animalelor! repetă Louis, uluit.
- Nu-i chiar atât de ciudat cum s-ar părea, spuse Crandall, fumând şi legănându-se în balansoar. E din cauza drumului. Omoară o grămadă de animale, asta face drumu' ăsta afurisit. Mai ales câini şi pisici, da' nu numai. Unu' din camioanele astea Orinco a călcat ratonul copiilor lui Ryder. Asta s-a întâmplat mai demult, Isuse, trebuie să fi fost prin 73, poate chiar înainte. Oricum, înainte ca statul să interzică creşterea dihorilor.
- De ce?

-Din cauza turbării, spuse Crandall. Sunt multe cazuri de turbare acu' în Maine. Acu' vreo doi ani, mai la sud, a fost un Saint Bernard uriaş, care a turbat şi a omorât patru oameni. Dacă tâmpiţii ăia de stăpâni ai lui ar fi avut grijă şi i-ar fi făcut vaccinu', nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă ai însă un raton sau un dihor, poţi să-i vaccinezi şi de două ori pe an, şi s-ar putea să ai surpriza ca injecţia să nu-şi facă efectul. Da' ratonu' băieţilor Ryder era un amor. Tropăia încetişor, clătinându-se, până la tine - mamă, şi ce grăsuluc era! - şi te lingea pe faţă exact ca un căţel. Ba chiar tatăl lor 1-a dus la doctor ca să-1 castreze şi să-i taie ghearele. Cred că toată chestia asta 1-a costat *o avere!* Ryder ăsta lucra la fabrica IBM din Bangor. S-au mutat în Colorado acu' vreo cinci ani... sau poate şase. E ciudat să stau acu' să mă gândesc că puştii ăia sunt destul de mari ca să-şi poată lua carnet de conducere. Dacă li s-a frânt inima când le-a murit ratonu'? Cred că da. Matty Ryder nu se mai putea opri din plâns, şi mamă-sa s-a speriat şi a vrut să-1 ducă la doctor. Cred că i-a trecut acu', da' n-o să uite niciodată. Nici un copil n-o să-şi uite vreodată animalu' călcat de-o maşină.

Gândurile lui Louis se întoarseră înspre Ellie, aşa cum o urmărise dormind în seara asta, cu Church care torcea ca un ferăstrău ruginit, la picioarele saltelei.

- Fiica mea are un motan, spuse. Winston Churchill. Noi îi zicem Church.
- Şi se leagănă când merge?
- Poftim?

Louis habar nu avea ce voia să spună bătrânul

- Încă mai are coiţe, sau l-ai castrat?
- Nu, răspunse Louis. Nu, nu l-am castrat.

De fapt, fuseseră câteva discuţii în contradictoriu pe această temă, încă de pe vremea în care locuiau la Chicago. Rachel a vrut să-1 castreze pe Church, fixase chiar data operaţiei cu doctorul veterinar. Louis a anulat-o. Nici până în ziua de azi nu a fost în stare să înţeleagă de ce a făcut-o. Nu era nici pe departe vorba de ceva atât de simplu sau atât de stupid cum ar fi echivalarea masculinităţii sale cu cea a motanului fiicei lui, şi nu era nici vorba de indignarea sa la gândul că gospodina grasă de alături va face tămbălău din cauza mirosului de urină de motan sau din cauza pungilor cu gunoi pe care i le sfâşia. E drept că şi aceste idei îi trecuseră prin minte, însă mai mult fusese vorba de senzaţia puternică, dar întrucâtva ceţoasă, că operaţia respectivă ar fi distrus ceva anume din personalitatea lui Church - ceva ce el preţuia extrem de mult - ar fi stins privirea aceea din ochii verzi ai motanului care îţi spunea să te duci dracului. În sfârşit, reuşi să-i explice lui Rachel că, oricum, urma să se mute la ţară şi problema nu ar mai fi avut nici o însemnătate. Iată-1 însă pe Judson Crandall, care îi demonstra, acum, că o parte din viaţa la ţară, aici, în Ludlow, avea de-a face cu Drumul Naţional 15 şi îl întreba dacă şi-a castrat motanul. Ce să-i faci, domnule doctor Creed, ia o linguriţă de ironie a sorţii; face bine la tensiune.

- Eu l-aş castra, zise Crandall, stingându-şi ţigara între degetul mare şi arătător. Un motan castrat nu mai hălăduieşte aşa mult. Că altfel, dacă o să tot treacă drumu' ăsta încolo şi-ncoace, într-o bună zi o să aibă ghinion şi o să sfârşească îngropat acolo sus, lângă ratonu' puştilor lui Ryder, şi lângă cockeru' micuţului Tommy Dessler, şi lângă papagalu' don'şoarei Bradleigh. Nu fiin'că papagalu' ar fi fost călcat de vreo maşină, sper că înţelegi. Pur şi simplu, într-o zi, l-au găsit ţeapăn şi cu picioruşele în sus.

- Mă voi gândi la ceea ce mi-ai spus, promise Louis.

- Aşa să faci, aprobă Crandall şi se ridică. Cum mai stai cu berea? Cred că tot am să aduc o felie de brânză puturoasă.

- Berea s-a terminat, spuse Louis, ridicându-se şi el, şi trebuie să mă duc acasă. Mâine am o zi importantă.

- Începi lucru' la universitate?

Louis clătină din cap.

- Copiii vin de-abia peste două săptămâni, dar până atunci trebuie să ştiu cum stau treburile la dispensar, ce zici?

- Mda, şi cred că o să ai ceva necazuri, dacă nu descoperi unde au ascuns medicamentele.

Crandall întinse mâna şi Louis i-o strânse uşor, amincindu-şi, din nou, cât de fragile şi dureroase erau oasele bătrânilor.

- Mai treci pe-aici oricând ai chef, îl invită Crandall. Vreau s-o cunoşti pe Norma. Cred că o să te placă.

- Voi veni, promise Louis Mi-a făcut multă plăcere să te cunosc, Jud.

- Asemenea O să te obişnuieşti cu viaţa de-aici Poate chiar o să rămâi vreme mai îndelungată.

- Şi eu sper.

Louis coborî aleea pietruită cu dale de forme neregulate, până la marginea drumului, unde a fost nevoit să se oprească în timp ce pe şosea trecea un alt autocamion, urmat de un şir de cinci automobile, în direcţia Bucksport. Apoi, ridicându-şi mâna în semn de salut, traversă strada *{drumu'* îşi aminti iar) şi intră în noua lui casă.

Înăuntru nu se auzeau decât şoaptele somnului. Ellie părea să nu se fi mişcat deloc, iar Gage era tot în pătuţ, dormind după ultima modă inventată de el însuşi, pe spate, cu mâinile şi picioarele desfăcute, şi cu un biberon la îndemână. Louis se opri şi îşi privi fiul, iar inima i se umplu pe neaşteptate cu o dragoste atât de puternică pentru micuţul adormit, încât sentimentul acesta păru aproape periculos. Îşi închipui că era vorba, pur şi simplu, de dorul după casa lor din Chicago, după toate locurile de acolo cu care se obişnuiseră. după toate chipurile cunoscute care dispăruseră acum, şterse cu atâta eficienţă de milele care îi despărţeau, încât era ca şi cum oamenii aceia nu ar mai fi existat deloc. *Acum, oamenii se mută mult mai des decât* o *făceau înainte... înainte îţi alegeai un colţişor al tău şi rămâneai acolo toată viaţa.* Era un sâmbure de adevăr în asta.

Se apropie de fiul său şi, pentru că nu era nimeni acolo să-1 vadă, nici măcar Rachel, îşi sărută degetele şi le apăsă cu blândeţe pe obrazul lui Gage, printre zăbrelele pătatului.

Gage plescăi uşor şi se întoarse pe-o parte.

- Somn uşor, puiule, spuse Louis.

Se dezbrăcă fără să facă vreun zgomot şi se strecură în jumătatea lui de pat, reprezentat acum doar de două saltele aşezate pe podea. Simţea cum tensiunea zilei începe să se stingă. Rachel nu se mişcă. Prin cameră, lăzile

nedespachetate se profilau fantomatic în penumbre.

Chiar înainte de a trece pragul somnului, Louis se ridică într-un cot şi privi pe fereastră. Camera lor se afla chiar în faţă şi putea zări locuinţa lui Crandall, de peste drum. Deşi era prea întuneric ca să poată discerne vreo formă pe verandă - şi asta doar din cauza nopţii fără lună - i se păru totuşi că observă acolo jarul unei ţigări aprinse. *Nu s-a culcat încă,* gândi. *S-ar putea sa mai stea treaz multă vreme. Bătrânii dorm tare puţin. Poate că stau de veghe.*

Ce anume să vegheze?

La asta se gândea Louis când adormi. Visă că se afla în Disney World, la volanul unui camion alb, uriaş, cu o cruce roşie pictată pe o latură. Gage şedea lângă el, şi, în vis, copilul avea cel puţin zece ani. Church era pe bordul maşinii, privindu-1 fix pe Louis cu ochii lui verzi şi strălucitori, iar pe Strada Principală, lângă gara construită în stilul sfârşitului de secol, Mickey Mouse dădea mâna cu copiii strânşi ciorchine în jurul lui, şi mâinile lui uriaşe din carton alb înghiţeau mânuţele lor încrezătoare.

7

Pentru familia Creed, următoarele două săptămâni au fost foarte agitate. încetul cu încetul, noua slujbă a lui Louis începu să capete contur (dar cum o să fie când zece mii de studenţi, mulţi dintre aceştia narcomani sau alcoolici, unii afectaţi de serioase maladii sociale, unii neliniştiţi din cauza notelor, alţii deprimaţi că au fost obligaţi să plece de-acasă pentru prima oară în viaţă, vreo duzină -mai ales fete - suferind de anorexie*..., cum o să fie când vor da buzna cu toţii în campus, o să fie altă poveste). Şi, în timp ce Louis începea să se obişnuiască cu noua sa poziţie de şef al Dispensarului Medical al Universităţii, Rachel căuta să se familiarizeze cu noua lor locuinţă.

*Inapetenţă, pierderea totală a poftei de mâncare (n. trad.).

Gage era mai tot timpul ocupat să se pricopsească cu cucuiele şi căzăturile rezultate în urma încercărilor lui de a se acomoda cu noul mediu, şi, o bună perioadă, programul lui de somn chiar a fost dat serios peste cap. Dar, la jumătatea celei de-a doua săptămâni de când se mutaseră în Ludlow, începu din nou să doarmă, fără probleme, toată noaptea. Numai Ellie, confruntată cu ideea că o să înceapă grădiniţa într-un loc cu totul necunoscut părea extrem de surescitată şi irascibilă. Era capabilă uneori să aibă accese de râs, ca imediat după aceea să cadă în stări de deprimare sau chiar să aibă izbucniri de furie aproape isterice la simpla rostire a vreunui cuvânt inofensiv. Rachel spunea că toate astea o să-i treacă atunci când o să-şi dea seama că şcoala cea nouă nu era chiar diavolul cel roşu, îngrozitor, pe care mintea ei îl plăsmuise, şi Louis credea că Rachel avea dreptate. Însă, în cea mai mare parte a timpului, Ellie era ceea ce fusese întotdeauna: o scumpă.

Berea (sau berile) băute seara cu Jud Crandall deveniseră aproape un obicei. Cam de pe când Gage îşi reluase programul normal de somn, la fiecare două sau trei seri, Louis trecea drumul cu câte o lădiţă conţinând şase sticle de bere. A cunoscut-o şi pe Norma Crandall, o femeie dulce, încântătoare, care suferea de artrită reumatismală -o artrită reumatismală veche şi păcătoasă, în stare să ucidă atât de mult din ceea ce este bun în oamenii vârstnici, sănătoşi de altfel - dar care avea o atitudine optimistă în

faţa bolii. Nu voia să se plece în faţa durerii; nu scotea steagul alb al capitulării. Să vedem care pe care. Louis era de părere că Norma mai putea să trăiască încă vreo cinci sau chiar şapte ani rodnici, chiar dacă nu prea confortabili.

În ciuda principiilor sale ferme, o consultă, la propria lui cerere, inventarie prescripţiile doctorului ei şi se linişti, descoperind că totul era în perfectă ordine. Simţi un soi de dezamăgire sâcâitoare la gândul că nu exista nimic altceva ce ar fi putut sa facă pentru ea, însă doctorul ei personal, Weybndge, părea sa aibă situaţia sub control, atât cât era omeneşte posibil într-un caz ca al Normei Crandall - cu excepţia vreunei noi şi extraordinare descoperiri ştiinţifice, a vreunui leac miraculos pentru boala aceasta, însă pe care nu te puteai bizui într-un viitor prea aptopiat. Fie te resemnai şi învăţai să-ţi accepţi infirmitatea, fie îţi sfârşeai zilele într-o cămăruţă încuiată, scriind cu Carloci scrisori celor de acasă.

Şi lui Rachel îi plăcu, şi cele două femei îşi pecetluiră prietenia schimbând reţete, aşa cum băieţii fac schimb de fotografii ale jucătorilor faimoşi de bascball; la început a fost budinca cu mere a Normei Crandall pentru friptura de vită, înăbuşită, a lui Rachel. Norma se ataşă şi de amândoi copiii familiei Creed, mai ales de Ellie, care, afirma ea, o să ajungă „o frumuseţe clasică". Bine măcar, îi spusese Louis lui Rachel în pat, în noaptea respectivă, că Norma nu a zis că Ellie o să ajungă o vulpiţă dulce. Rachel râse atât de tare, încât scăpă un vânt răsunător, şi apoi începură să râdă amândoi în hohote, trezindu-1 pe Gage, care dormea în camera alăturată.

Sosi şi prima zi de grădiniţă. Louis, care acum se simţea tot mai stăpân pe situaţie, la infirmeria universităţii, şi se acomodase destul de bine cu aparatura medicală pusă la dispoziţie, îşi luă o zi liberă. (În plus, acum, infirmeria era pustie; ultimul pacient, o studentă la cursurile de vară, care îşi fracturase piciorul pe treptele clădirii Sindicatului Studenţilor, fusese externată în urmă cu o săptămână.) Rămase pe peluza din faţa casei, cu Rachel alături, ţinându-1 în braţe pe Gage, când autobuzul cel galben îşi făcu apariţia de după colţ, se târî greoi pe drum şi se opri lângă ei. Uşa din faţă se deschise; în aerul blând de septembrie se împraştiară sporovăială şi strigătele vesele ale copiilor.

Ellie aruncă peste umăr o ultimă privire, ciudată, vulnerabilă, de parcă ar fi dorit să-i întrebe dacă nu cumva mai era vreme să se pună capăt acestui eveniment fatal, şi probabil că ceea ce a descoperit pe chipurile părinţilor ei a convins-o că timpul expirase, de fapt, şi că tot ceea ce o să urmeze acestei zile era, pur şi simplu, inevitabil - aşa cum era şi evoluţia artritei Normei Crandall. Le întoarse spatele şi urcă treptele autobuzului. Uşa se închise cu un şuier de balaur. Autobuzul porni. Rachel izbucni în plâns.

- Pentru numele lui Dumnezeu, spuse LOUIS, nu face asta. El nu plângea. Dar avea nodul lacrimilor în gât. Nu-i vorba decât de o jumătate de zi.

- Şi o jumătate de zi e rău, se răţoi Rachel şi începu să plângă şi mai tare.

Louis o ţinu strâns în braţe, iar Gage îşi prinse părinţii cu câte un braţ mic de după gât. De obicei, plângea şi Gage atunci când plângea Rachel. însă nu şi de data asta. *Ne are numai pentru el,* gândi Louis, *şi îşi dă al dracu' de bine seama de asta.*

Aşteptară cu oarecare îngrijorare întoarcerea lui Ellie, bând mult prea multă cafea, făcând tot felul de supoziţii despre ceea ce se petrecea cu fiica lor în acest răstimp. Louis se retrase în camera din spate, pe care intenţiona

să şi-o transforme în birou, şi se apucă să lucreze, fără chef, mutând hârtii de colo-colo, însă nimic mai mult. Rachel începu să pregătească masa de prânz ridicol de devreme.

Când, la 10.30, sună telefonul, Rachel se năpusti la aparat, smulse receptorul şi rosti un „alo?" sugrumat, înainte de a suna şi a doua oara. Louis rămase în pragul uşii, între biroul său şi bucătărie, convins că la celălalt capăt al firului se afla educatoarea lui Ellie, care tocmai îi informează că Ellie nu reuşeşte să facă faţă; că stomacul sistemului educaţional public a găsit-o greu de digerat şi că acum o scuipa afară. Însă la telefon era doar Norma Crandall, care voia să le comunice că Jud a cules porumbul rămas şi că, dacă. doreau, le puteau oferi vreo zece-doisprezece ştiuleţi. Louis se duse la ei cu o sacoşă şi îl certă pe Jud pentru faptul că nu îl lăsase să-1 ajute la cules.

- Oricum, nu-i mare rahat, spuse Jud.
- Fii amabil şi încearcă să nu foloseşti limbajul ăsta, cel puţin când sunt şi eu în preajmă, zise Norma.

Apăruse pe verandă cu o tavă veche, cu marca firmei Coca-Cola, pe care aducea ceai cu gheaţă.

- Îmi pare rău, iubito.
- Ba nu-i pare rău deloc, îi spuse Norma lui Louis şi se aşează, crispându-se uşor de durere.
- Am văzut-o pe Ellie când se urca în autobuz, spuse Jud şi îşi aprinse un Chesterfield.
- Totul o să fie în ordine, ca de obicei, zise Norma.

De obicei, fu gândul îngrozitor care îi trecu prin minte lui Louis.

Însă Ellie *chiar* s-a simţit minunat. La prânz, s-a întors acasă surâzătoare şi exuberantă, cu rochiţa ei albastră, de-prima-zi-de-şcoală, legănându-i-se graţios în jurul picioarelor pline de zgârieturi (şi-i mai apăruse încă o rană superficială, de toată frumuseţea, deasupra unui genunchi), într-o mână cu un desen care ar fi putut reprezenta doi copii sau, la o privire mai atentă, două macarale plecate la plimbare, cu şiretul de la un pantof dezlegat, cu o fundă pierdută din păr, strigând:

- Am cântat „Old MacDonald"! Mami! Taţi! Am cântat „Old MacDonald" la fel ca la grădiniţa din Chicago!

Rachel aruncă o privire fugară înspre Louis, care, cu Gage în braţe, stătea în scaunul de lângă fereastră. Bebeluşul aproape adormise. Era ceva trist în privirea soţiei sale şi, cu toate că ea îşi feri iute ochii, Louis simţi o clipă de panică cumplită. *Începem sa îmbătrânim,* gândi el. *Asta e purul adevăr. Nu vom face excepţie de la regulă. A pornit pe drumul ei... şi tot aşa am pornit şi noi.*

Ellie se repezi la el, încercând să-i arate desenul, zgârietura cea nouă şi să-i povestească despre „Old MacDonald" şi despre doamna Berryman - toate astea în acelaşi timp. Church se unduia printre picioarele ei şi, ca prin minune, Ellie reuşi cumva să nu îl calce sau să se împiedice de el.

- Sssst! făcu Louis şi o sărută. (Gage adormise, nepăsător la toată agitaţia din casă.) Lasă-mă numai să-1 pun în pătuţ şi după aia o să ascult tot ce vrei să-mi spui.

Îl duse pe Gage la etaj, urcând treptele prin razele oblice şi fierbinţi ale zilei calde de septembrie şi, când ajunse pe coridor, îl izbi o presimţire atât de îngrozitoare şi întunecată, încât se opri - se opri înfiorat până în măduva oaselor şi fără vlagă - privi uimit în jur şi se întrebă ce îl apucase. Strânse cu

putere copilul în braţe, şi Gage se foi incomodat. Pielea braţelor şi a spatelui lui Louis se făcuse ca de găină.

Ce s-a întâmplat? se întrebă, tulburat şi înspăimântat. Inima i se zbătea într-un ritm nebunesc; pielea capului i se răcise şi, dintr-o dată, părea prea strâmtă pentru a-i acoperi craniul; simţea în spatele ochilor talazurile de adrenalină. Era adevărat când se spunea că ochii oamenilor ies din orbite atunci când spaima este extremă, ştia asta; ochii nu se măreau pur şi simplu, ci chiar *se bulbucau* atunci când tensiunea creştea, şi creştea şi presiunea hidrostatică a lichidelor cutiei craniene. *Ce dracu' e? Sa fie stafii? Isuse, parcă ar fi trecut ceva pe lângă mine, aici în hol, ceva ce aproape că am şi reuşit să desluşesc.*

La parter, uşa cu plasă se izbi cu putere de prag.

Louis Creed tresări, îşi înăbuşi un strigăt şi apoi începu să râdă. Era, nici mai mult, nici mai puţin, doar unul dintre golurile acelea psihologice de aer prin care trec, uneori, şi oamenii. O eclipsă de moment a minţii, atâta tot. Ce-i spusese Scrooge fantomei lui Jacob Marley? „S-ar putea să nu fii altceva decât o felie de cartof prea crudă. Eşti mai mult miros de sos, decât miros de mormânt." Şi acest lucru era chiar mai corect - atât din punct de vedere fiziologic, cât şi psihologic - decât şi-ar fi putut închipui vreodată Charles Dickens. Nu existau stafii - cel puţin el nu întâlnise nici una în experienţa lui de medic. De-a lungul Carlerei sale declarase vreo douăzeci de decese, şi nici măcar o singură dată nu simţise bătaia aripilor vreunui suflet pe lângă obrajii săi.

Îl duse pe Gage la el în cameră şi îl aşeză în pătuţ. Pe când îşi învelea fiul cu pătura, simţi, totuşi, cum un fior i se încolăceşte veninos pe şira spinării şi se gândi, brusc, la „sala de expoziţie" a unchiului său, Carl. Acolo nu se aflau nici tipuri noi de maşini, nici televizoare noi înzestrate cu toate caracteristicile moderne, nici maşini de spălat vase cu ecrane din sticlă, prin care să poţi urmări operaţiunea miraculoasă de săpunire a zoaielor. Ci numai lăzi cu capacele ridicate, iar deasupra fiecăreia câte un reflector ascuns. Fratele tatălui său fusese antreprenor de pompe funebre.

Doamne, Dumnezeule, ce te-a îngrozit atât de tare? Încetează! Descarcă-te!

Îşi sărută fiul şi coborî ca să asculte istorisirile entuziasmate ale lui Ellie despre prima ei zi la şcoala de copii mari.

8

În sâmbăta aceea, după prima săptămână de şcoală a lui Ellie, şi chiar înainte ca studenţii să se întoarcă în campusul universitar, Jud Crandall traversă drumul şi se apropie de locul în care familia Creed se odihnea pe peluza din faţa casei. Ellie tocmai se dăduse jos de pe bicicletă şi bea un pahar de ceai cu gheaţă. Gage se târa de-a buşilea prin iarbă, examinând gândacii găsiţi pe-acolo, probabil chiar mâncând vreo câţiva; Gage nu părea să dea o importanţă deosebită surselor sale de proteine.

- Jud, spuse Louis, ridicându-se. Să-ţi aduc un scaun.
- Nu-i nevoie.

Jud purta jeanşi, o cămaşă de lucru cu gulerul descheiat şi o pereche de cizme verzi. O privi pe Ellie.

- Tot mai vrei sa vezi unde duce cărarea voastră, Ellie?
- Da! exclamă Ellie, sărind de îndată în picioare. Ochii îi scânteiau. Mi-a zis George Buck, la şcoală, că acolo e un cimitir al animalelor şi i-am zis lu'

mami, da’ ea a spus că e mai bine să te aşteptăm pe tine, pentru că tu ştii unde e.

- Aşa este, aprobă Jud. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, vă duc la o plimbare până acolo. Da’ trebuie să vă puneţi cizme. Terenul e cam mâlos pe alocuri.

Ellie dădu buzna în casă.

Privirea lui Jud era plină de o tandreţe veselă.

- Poate că ai vrea să vii şi tu, Louis.
- Aş vrea, spuse Louis. Se uită la Rachel. Vrei şi tu să vii, iubito?
- Şi ce facem cu Gage? Parcă era vorba de un drum lung de o milă.
- Îl pun în port-bebe. Rachel izbucni în râs.
- Bine... pe tine o să te doară spinarea, domnu’.

Porniră zece minute mai târziu. Cu excepţia lui Gage, toţi erau încălţaţi cu cizme. Gage stătea poponeţ în port-bebe şi se zgâia curios în jur, peste umărul lui Louis. Ellie o luase înainte, alergând după fluturi şi culegând flori.

În câmpul din spatele casei, iarba era înaltă până aproape de talie; acum înfloriseră şi bârfitoarele tufănele aurii, ca în fiecare an, pălăvrăgind cu toamna despre ultimele zile de vară târzie. însă astăzi nu exista deloc senzaţia de toamnă în aer, astăzi soarele aparţinea încă lunii august, deşi calendarul spunea că august trecuse de două săptămâni. Când au ajuns pe culmea primului deal, mergând de-a lungul potecii cu iarbă cosită, sub braţele lui Louis se întinseseră deja pete mari de transpiraţie.

Jud se opri. La început, Louis crezu că bătrânul obosise - şi de-abia apoi observă priveliştea care se desfăşura în spatele lor.

- E plăcut aici, zise Jud, cu un fir de iarbă în dinţi.

Iar Louis se gândi că tocmai auzise chintesenţa subestimării de tip pur american.

- Este *splendid,* oftă Rachel şi se întoarse către Louis, cu flăcări aproape acuzatoare în privire. Cum se face că nu mi-ai pomenit niciodată de locul ăsta?
- Pentru că nici eu n-am ştiut că există, răspunse Louis, uşor ruşinat. Cu toate că şi locul acesta făcea parte din proprietatea lor, pur şi simplu nu-şi găsise niciodată vreme să urce până aici.

Ellie se afla mult în avans. Acum se întoarse şi ea, privind fermecată, cu Church unduindu-se în urmă.

Dealul nu era înalt, însă nici nu trebuia să fie. Înspre est, pădurile dese împiedicau privirea să pătrundă mai departe, dar, privind către vest, ţinutul cobora într-o pantă dulce, ca un vis auriu şi leneş de vară târzie. Totul era nemişcat, tăcut, învăluit în voaluri subţiri de ceaţă. Liniştea nu era spulberată nici măcar de vreo cisternă Orinco, în trecere pe autostradă.

Desigur, cercetau cu privirea valea râului Penobscot, pe care, odinioară, pluteau buştenii transportaţi de tăietorii de copaci dinspre nord-est, în aval, înspre Bangor şi Derry. Însă aici se aflau la sud de Bangor şi ceva mai la nord de Derry Râul lung curgea liniştit, adâncit parcă în propriile-i vise. Louis reuşi să zărească în depărtare localităţile Hampden şi Winterport, iar mai aproape, i se păru că desluşeşte, paralel cu vadul râului, sinuozităţile şarpelui negru, care era Drumul Naţional 15, până înspre Bucksport. Priviră către malul celălalt al râului, la vegetaţia crescută din abundenţă, la drumurile şi câmpiile de dincolo de crângul verde de arbori. Vârful clopotniţei de la Biserica Metodistă din nordul oraşului Ludlow străpungea acoperişul de ulmi bătrâni, şi, puţin mai la dreapta, reuşi să vadă robusteţea unghiulară din

cărămizi a şcolii unde învăţa Ellie.

Deasupra, norii albi înaintau lent către un orizont ce căpătase nuanţa docului decolorat. Şi, de jur-împrejur, se aflau câmpiile verii târzii, obosite la sfârşitul acestui alt ciclu anual, somnolente, însă nu moarte, de un roşiatic incredibil.

- Splendid este cuvântul potrivit, zise Louis, în cele din urmă.
- Pe vremuri i se spunea Prospect Hill (Dealu' Panoramei), explică Jud. îşi puse o ţigară în colţul gurii, însă nu o aprinse. Doar vreo câţiva îi mai ştiu numele, altfel, e aproape uitat, mai ales acum, cu toţi tinerii care se stabilesc în oraş. Prea rar îndrăzneşte careva să vină pân' aici. Îţi închipui că n-o să vezi prea multe, pen'că dealul nu e prea înalt. Dar vezi...

Făcu un gest larg cu mâna şi tăcu.

- Vezi totul, şopti Rachel, pe un ton încărcat de respect şi sfială. Se întoarse către Louis: Iubitule, este *al nostru?*

Şi, înainte ca Louis să poată răspunde, Jud zise:

- O, da, face parte din proprietate!

Ceea ce, gândi Louis, nu însemna chiar acelaşi lucru.

În pădure era mai răcoare. Cărarea, încă destul de lată şi mărginită pe alocuri cu vase sau căni de cafea pline cu flori (majoritatea ofilite), era acum acoperită cu un covor din ace uscate de pin. Coborau deja panta cealaltă a dealului şi parcurseseră cam un sfert de milă, când Jud o strigă pe Ellie.

-Asta-i o plimbare nemaipomenită pentru o fetiţă ca tine, îi zise cu blândeţe, însă vreau să le promiţi părinţilor tăi că, dacă vei veni vreodată singură aici, n-ai să părăseşti cărarea.

-Promit, spuse iute Ellie. Da' de ce?

Bătrânul îl privi pe Louis, care se oprise să se odihnească. Chiar în umbra răcoroasă a pinilor şi a molizilor, era o treabă a naibii de obositoare să-1 care pe Gage.

-Ştii unde suntem? îl întrebă Jud.

Louis se gândi şi respinse răspunsurile, unul câte unul: Ludlow, zona de nord a oraşului Ludlow, în spatele casei mele, între Drumul Naţional 15 şi Strada Principală. Clătina din cap.

Jud arătă cu degetul peste umăr.

-Îs o grămadă de chestii acolo, spuse. Acolo-i oraşul. Înainte nu-i nimic altceva decât pădure pe o distanţă de mai mult de cincizeci de mile. Pe aici i se zice Pădurea din Nordul Ludlowului, însă acoperă şi un colţişor din Orrington, şi după aia o ia spre Rockfort. Capătul ei ajunge în ţinuturile despre care ţi-am vorbit, alea pe care indienii le vor înapoi. Ştiu că sună ciudat când îţi spun că tocmai căsuţa ta drăguţă, de pe drumu' principal, cu telefonul ei, cu electricitatea şi cu televiziunea prin cablu, se află pe hotarul dintre lumea civilizată şi cea sălbatică, însă aşa este. (O privi iarăşi pe Ellie.) Nu-ţi zic decât să ai grijă prin pădurea asta, atâta tot. Poţi să te rătăceşti de cărare, şi numai Dumnezeu ştie unde poţi ajunge în cazul ăsta.

-N-o să mă rătăcesc, domnule Crandall.

Louis observă că şi Ellie era destul de impresionată de cele auzite, sfioasă, chiar, însă nu speriată. Cu toate acestea, Rachel se uită neliniştită la Jud, şi chiar Louis se simţi puţin tulburat Bănuia că nu era vorba decât de teama aproape instinctivă a orăşenilor în faţa pădurii. Louis nu mai ţinuse o busolă în mână de pe vremea în care era cercetaş, şi asta se întâmplase cu vreo douăzeci de ani în urmă, iar noţiunile lui despre orientarea cu ajutorul unor chestii cum ar fi Steaua Polară sau muşchiul ce creşte pe trunchiul

copacilor erau la fel de vagi ca şi amintirile sale despre cum face un nod marinăresc.

Jud îi cântări din priviri şi surâse uşor.

- Ei, nu vă speriaţi, nu s-a mai pierdut nimeni prin pădurea asta din 1934, spuse el. Cel puţin, nici un localnic. Ultimu' a fost Will Jeppson - n-a fost o pierdere prea mare. În afară de Stanny Bouchard, cred că Will a fost cel mai mare beţivan din regiune.

- Ai zis că nu s-a pierdut nici un localnic, remarcă Rachel cu o voce nu tocmai sigură.

Louis aproape că îi citi gândurile: *Noi nu suntem localnici.* Cel puţin, deocamdată.

Jud tăcu o clipă şi apoi aprobă cu o mişcare a capului.

- E drept că se pierde câte un turist o dată la doi-trei ani, şi asta fiin'că îţi închipui că nu poţi să te rătăceşti de drumu' principal. Da' i-am găsit pe toţi, domniţă, nu te îngrijora.

- Sunt elani pe-aici? întrebă, înspăimântată, Rachel.

Louis zâmbi. Dacă Rachel voia să se îngrijoreze, nimeni şi nimic nu o putea împiedica.

- Ei, da, s-ar putea să vezi câte un elan din când în când, însă asta nu trebuie să te neliniştească, Rachel, spuse Jud. Sunt olecuţă nervoşi numai în perioada de împerechere, altfel doar stau şi se uită. Când nu sunt în perioada de rut, singurii oameni după care se iau sunt cei din Massachusetts. N-am idee de ce, da aşa e.

Louis se gândi că bătrânul glumeşte, însă nu putea fi sigur; Jud părea extrem de serios.

- Am văzut întâmplându-se asemenea lucruri, şi nu o dată. Câte un tip din Saugus, sau Milton, sau Wetson, căţărat în pom, urlând că a fost urmărit de o turmă de elani, mari cât o camionetă. Mi se pare mie că elanii sunt în stare să simtă *mirosu'* de Massachusetts la un bărbat sau la o femeie. Sau poate că-i mirosul ăla de haine luate de la magazinele L.L. Bean - habar n-am. Aş vrea să aud că unul din studenţii ăia de la Medicină Veterinară face o lucrare cu subiectul ăsta, da' cred că asta n-o să se întâmple niciodată.

- Ce-i aia perioadă de rut? întrebă Ellie.

- Nu contează, zise Rachel. Nu-ţi dau voie să vii singură aici, Ellie. Doar cu un om mare ai voie, înţelegi?

Rachel se apropie de Louis.

Jud păru îndurerat.

- N-am vrut să te înfricoşez, Rachel - şi nici pe fetiţa ta. Nu trebuie să-ţi fie frică în pădurea asta. Şi cărarea pe care ne aflăm e o cărare buna, cam plină de gândaci primăvara şi cam noroioasă mai tot timpu' - numa' în '55 n-a fost aşa, atunci am avut parte de cea mai secetoasă vară din câte-mi-aduc aminte - da', ce dracu', n-are nici măcar oţetar otrăvitor sau urzici, de care-i plină curtea şcolii tale, Ellie, şi să ai grijă să te fereşti de ele dacă nu vrei să-ţi petreci trei săptămâni din viaţă făcând băi cu amidon.

Ellie îşi acoperi gura cu o mână şi începu să chicotească subţirel.

- Este o cărare *sigură,* i se adresă Jud lui Rachel.

Cuvintele lui erau pline de sinceritate, însă femeia încă nu părea convinsă.

- Pun prinsoare că până şi Gage ar putea ţine drumul pe ea, şi deja v-am zis că puştii din oraş sunt mai tot timpu' aici. O îngrijesc. Nimeni nu-i obligă, pur şi simplu aşa fac ei. N-aş vrea ca, din cauza mea, Ellie să se sperie şi să-i stric bucuria de a fi cu ceilalţi.

Se aplecă spre fetiţă şi-i făcu cu ochiul.

- E la fel ca multe alte lucruri din viaţă, Ellie. Ţii drumu' drept şi totu-i bine. Ieşi de pe cărare şi te pierzi imediat, dacă n-ai un dram de noroc. Şi atunci se trimite o poteră să te caute.

Îşi continuară drumul. Louis începu să simtă o durere surdă în spate, din cauza port-bebe-ului. Din când în când, Gage îl apuca cu amândouă mânuţele de păr şi îl trăgea plin de entuziasm, sau, cuprins de voioşie, îi trăgea câte un picior în rinichi. Ţânţarii de sfârşit de vară hoinăreau în jurul feţei şi gâtului său, zbârnâindu-şi melodia monotonă, care făcea să lăcrimeze ochii victimelor.

Cărarea şerpui în jos pe panta dealului, ocolind sau trecând printre brazi foarte bătrâni, şi apoi se lărgi iarăşi printr-un crâng de tufe încâlcite, pline de mure. Aici, drumeagul *era* într-adevăr noroios, iar cizmele lui Louis se înglodară în mâl şi în câteva bălţoace. La un moment dat, traversară o zonă mlăştinoasă, păşind pe smocuri de iarbă, aşa cum păşeşti pe pietre când traversezi un pârâu. Aceasta a fost partea cea mai dificilă a drumului. Începură iarăşi urcuşul şi copacii îşi revendicară din nou dreptul. Ca prin minune, Gage părea să se fi îngrăşat cu vreo cinci kilograme, şi, prin aceeaşi minune, temperatura zilei părea să fi urcat cu zece grade. Lui Louis, transpiraţia îi curgea şiroaie pe obraji şi pe frunte.

- Cum te descurci, iubitule? întrebă Rachel. Vrei să-1 duc şi eu puţin?
- Nu, nu, e în regulă, răspunse el.

Aşa şi era, cu toate că inima-i bodogănea îmbufnată în piept, înjurând pe tonalităţile unui tun de calibru mijlociu. Era mult mai obişnuit să recomande exerciţiile fizice, decât să le practice el însuşi.

Ellie mergea alături de Jud; pantalonaşii ei galbeni ca lămâia şi bluza roşie erau pete strălucitoare de culoare în verdele-maroniu al umbrelor posomorâte.

- Lou, ce crezi, chiar ştie unde ne duce?

Tonul lui Rachel era uşor îngrijorat.

- Sigur, o linişti Louis.

Vesel, Jud le strigă peste umăr:

- Nu mai avem mult... mai poţi, Louis?

Dumnezeule, gândi Louis, *omul ăsta e trecut de optzeci de ani şi cred ca n-a asudat nici un pic.*

- Mai pot, strigă, la rându-i, pe un ton uşor ofensiv.

Probabil că mândria l-ar fi obligat să spună acelaşi lucru chiar dacă s-ar fi simţit în pragul unui atac de cord. Rânji, ridică un pic curelele port-bebe-ului şi porni mai departe.

Ajunseră pe culmea celui de-al doilea deal, şi de-acolo cărarea cobora printr-un pâlc încâlcit de tufe şi arbuşti de înălţimea unui om. Se îngustă şi atunci, chiar în faţa lui, Louis îi văzu pe Ellie şi Jud trecând pe sub o arcadă construită din scânduri vechi, măcinate de vreme. Pe această arcadă, scrise cu vopsea neagră, spălată şi ea de ploi, de-abia desluşite, se puteau citi cuvintele: CIMITILU' DE ANIMALE.

Louis schimbă o privire amuzată cu Rachel şi păşiră şi ei pe sub arcadă, apucându-se instinctiv de mână, de parcă ar fi venit în acest loc pentru a se cununa.

Pentru a doua oară în aceeaşi dimineaţă, pe Louis îl cuprinse uimirea.

Terenul de-aici nu mai era acoperit cu covorul din ace de pin. Era un cerc aproape perfect de iarbă cosită cu grijă, având diametrul de aproximativ cincisprezece metri. Mărginit pe trei laturi de o împletitură deasă de arbuşti,

cercul se închidea, pe cea de-a patra latură, cu un morman de buşteni, o grămadă dezordonată de copaci doborâţi, care părea şi sinistră, şi periculoasă. *Ar fi bine ca individul care ar încerca sa-şi croiască drum pe-acolo sau să se caţăre sa-şi pună nişte chiloţi de tablă,* gândi Louis. În poiana asta se aflau o mulţime de plăci comemorative, în mod evident confecţionate de copii, din orice fel de materiale au avut la dispoziţie - fie că le-au cerut sau le-au împrumutat - bucăţi de lăzi, deşeuri din lemn, bucăţi de tablă. Şi totuşi, pe fundalul de tufe şi copăcei ciufuliţi, care se luptau pentru lumina soarelui şi pentru un loc în care să supravieţuiască, chiar lucrătura lor stângace şi faptul ca oamenii erau răspunzători de ceea ce se petrecea aici păreau a le accentua simetria. Cortina împădurită oferea locului un soi de profunzime ciudată, un farmec ce nu era deloc creştin, ci păgân.

-E minunat, spuse Rachel, însă tonul îi contrazicea vorbele.

-*Oh!* strigă Ellie.

Louis îl coborî pe Gage de pe umeri şi îl scoase din port-bebe ca să se poată mişca şi puştiul în voie. Spinarea lui Louis oftă, uşurată.

Ellie alerga de la un monument la altul, scoţând exclamaţii de uimire şi încântare în dreptul fiecăruia. Louis o urma, în timp ce Rachel îl supraveghea pe cel mic. Jud se aşezase cu picioarele încrucişate, cu spatele sprijinit de o piatră şi fuma.

Louis observă că locul nu doar *părea* a fi ordonat într-un anume fel, a avea un anumit model; monumentele comemorative fuseseră aranjate în cercuri aproximativ concentrice.

SMUCKY MOTANUL, a-nunţa o placă comemorativă, confecţionată dintr-o scândură. Scrisul îngrijit aparţinea, fără îndoială, unui copil. Şi dedesubt: 1971-1974. Puţin în afara cercului exterior, Louis dădu peste o bucată de ardezie pe care un nume era scris cu vopsea roşie decolorată de vreme, dar perfect lizibil: BIFFER. Şi sub el, o încercare de vers: BIFFER, BIFFER, ADULMECĂ CEL MAI BINE. PÂNĂ A MURIT A ŢINUT LA MINE.

-Biffer era cockeru' familiei Dessler, spuse Jud. (Săpase cu călcâiul o groapă mică în pământ şi îşi scutura cu grijă scrumul înăuntru.) L-a călcat o remorcă basculantă, anul trecut. Nu-i aşa că-i o poezie drăguţă?

-Este, încuviinţă Louis.

Pe unele morminte erau flori - flori proaspete, majoritatea vechi, şi multe putreziseră. Peste jumătate dintre inscripţiile în creion sau vopsea pe care Louis a încercat să le citească se şterseseră şi deveniseră, parţial sau total, indescifrabile. Altele nu erau scoase în evidenţă prin nici un semn, şi Louis se gândi că, fără doar şi poate, cuvintele de pe ele fuseseră scrise cu cretă sau cărbune.

- Mami! strigă Ellie. Aici e un peştişor de aur! Vino şi uită-te î
- Mă abţin, zise Rachel.

Ellie îi aruncă o privire scurtă. Stătea singură, în afara cercului exterior, părând mult mai stingheră decât o văzuse el vreodată. Louis gândi: *Chiar şi aici e supărată.* Niciodată nu se simţise în largul ei în preajma obiectelor care aveau o cât de mică legătură cu moartea (şi el bănuia că, de fapt, nimeni nu putea afirma contrariul despre sine), probabil din cauza surorii sale. Sora lui Rachel murise când era foarte mică, şi moartea acesteia lăsase o cicatrice în sufletul soţiei sale pe care Louis aflase, chiar de la începutul căsătoriei lor, că era mai bine să nu o atingă. Se numise Zelda, iar moartea îi fusese cauzată de o meningită a coloanei vertebrale. Se părea că boala ei fatală fusese lungă, dureroasă şi urâtă, şi Rachel se afla atunci la o vârstă foarte sensibilă. Nu se credea vinovată dacă voia să uite perioada aceea.

Soţul ei îi făcu cu ochiul şi Rachel surâse recunoscătoare.

Louis ridică privirea. Se aflau într-o poiană naturală. Probabil că acest fapt explica calitatea deosebită a ierbii; razele soarelui puteau pătrunde până la ea. Totuşi, era nevoie să tie udată şi îngrijită, ceea ce însemna că aici erau aduse găleţi cu apă sau poate pompe indiene, mai grele decât Gage în port-bebe-ul lui, care erau cărate de nişte spinări micuţe. Se gândi din nou la ciudăţenia faptului că, de atât amar de vreme, copiii îngrijeau acest loc. Propriile-i amintiri despre entuziasmele copilăriei, revigorate acum de relaţiile lui cu Ellie, îi spuneau că au tendinţa de a se consuma ca ştirile zilei de ieri -impetuoase... fierbinţi... şi moarte la prima oră a dimineţii. Înspre centru, mormintele animalelor erau tot mai vechi; puteau fi citite din ce în ce mai puţine inscripţii, însă cele ramase descifrabile degajau aroma aspra a trecutului. Aici se afla TRIXIE, OMORÂT PE ŞUŞEA, 15 SEPT. 1968. În aceiaşi cerc era şi o scândură înfiptă adânc în pământ. O deformaseră gerurile şi dezgheţurile, şi o înclinaseră într-o parte, însă Louis reuşi să desluşească: ÎN AMINTIREA LU' MARTA IEPURELE NOSTRU MOARTĂ 1 MARTIE 1965. Un rând mai spre centru se citea: GEN. PATTON (CÂINELE! NOSTRU! BUN! amplifica înscrisul sentimentele stăpânului), câine care murise în 1958, şi POLYNESIA (care trebuie să fi fost un papagal, dacă Louis si-1 amintea bine pe Doolittle din piesa lui Shaw), care a croncănit ultimul său: „Polly vrea un biscuit", în vara lui 1953. Nu se mai putea citi nimic în următoarele două rânduri, şi apoi, la distanţă încă destul de mare de centru, gravat cu stângăcie pe o bucată de gresie: HANNAH CEL MAI BUN CÂINE CARE A EXISTAT VREODATĂ 1929-1939. Deşi gresia era destul de moale - şi, drept urmare, literele inscripţiei se distingeau ca fantomele în ceţuri - lui Louis i se păru extraordinar de greu să îşi facă vreo idee despre orele lungi pe care copilul acela de demult şi le petrecuse aici, imprimând cele unsprezece cuvinte în piatră. îl ameţea de-a dreptul atâta devotament născut din dragoste şi durere; aşa ceva nu făceau nici părinţii pentru propriii lor părinţi sau pentru copiii lor, dacă mureau de tineri.

- Măi, da' ştiu că e vechi! îi spuse lui Jud, care se apropiase de el.

Jud înclină din cap.

- Vino aici, Louis. Vreau să-ţi arăt ceva.

Se îndreptară către un rând aflat la doar trei cercuri de centru. Aici era evident modelul concentric, care putea fi bănuit întâmplător dacă era privit mai de la margine. Jud se opri în faţa unei bucăţi mici de ardezie care se răsturnase. Bătrânul îngenunche şi, cu o grijă infinită, o îndreptă.

- Erau şi nişte cuvinte scrise pe ea, zise Jud. Chiar eu le-am gravat, da' s-au şters acu'. Aici mi-am îngropat primui câine. Spot. A murit de bătrâneţe, în 1914, anul în care a început Războiul cel Mare.

Năucit la gândul că acest cimitir era mai vechi decât multe cimitire pentru oameni, Louis merse către centru, examinând şi alte plăci comemorative. Nici una nu mai era lizibilă, iar cele mai multe fuseseră revendicate de pardoseala pădurii. Pe una dintre ele o acoperise aproape în întregime iarba, şi când încercă să o îndrepte, pământul scoase un scârţâit mic, ca o şoaptă de protest. Gândacii începuseră să mişune pe porţiunea pe care o dezvelise. Simţi un fior şi gândi: *Un mausoleu al animalelor. Nu sunt sigur că-mi place.*

- Cât de vechi sunt?

-Of, Doamne, habar n-am! spuse Jud, vârându-şi adânc mâinile în buzunare. Locu' exista aici demult, când a murit Spot. Aveam o gaşcă mare de prieteni pe-atunci. M-au ajutat să sap mormântu' pentru Spot. Nu-i uşor să sapi o groapă aici - terenul e pietros, înţelegi - e al naibii de greu să sapi.

Şi au fost alte dăţi când eu i-am ajutat pe ei. Indică diferite morminte cu un deget bătătorit: Acolo e câinele lui Pete LaVasseur, dacă-mi aduc bine aminte, şi acolo sunt trei dintre pisicile lui Albion Groatley, îngropate una lângă alta. Bătrânu' Fritchie creştea porumbei călători. Io şi cu Al. Groatley şi Carl Hannah i-am îngropat unu' omorât de-un câine. E chiar acolo. (Căzu pe gânduri.) Ştii, sunt ultimul care am mai rămas dintre amicii de-atunci. Toţi sunt morţi acum, gaşca mea. Toţi s-au dus.

Louis nu spuse nimic, ci rămase privind lung mormintele animalelor. Îşi ţinea mâinile în buzunare.

- Terenul este stâncos, repetă Jud. Nu se poate planta nimic aici,decât cadavre.

În partea cealaltă, Gage începuse să se smiorcaie încetişor şi Rachel îl aduse ţinându-1 ridicat pe şold.

- Îi este foame, spuse. Cred că trebuie să ne întoarcem, Lou. *Te rog, bine?* întrebau ochii ei.

- Sigur, spuse el. (Îşi înhămă din nou port-bebe-ul şi se întoarse, pentru ca Rachel să îl poată aşeza pe Gage înăuntru.) Ellie! Hei, Ellie, unde eşti?

- Uite-o, zise Rachel, arătând grămada de trunchiuri de copaci doborâţi.

Ellie se căţăra pe ei, de parcă stiva uriaşă de buşteni ar fi fost doar o rudă îndepărtată a paralelelor din sala de gimnastică a şcolii.

- Of, iubito, dă-te imediat jos de-acolo! strigă, impacientat, Jud.Dacă-ţi vâri piciorul unde nu trebuie şi se mişcă buştenii ăia bătrâni, o să-ţi rupi glezna.

Ellie sări jos.

- Uau! ţipă fata şi se îndreptă către ei, frecându-şi şoldul.

Nu era zgâriată, însă o creangă bătrână şi ranchiunoasă îi sfâşiase panalonii.

- Înţelegi acum ce vreau să spun, o lămuri Jud, ciufulindu-i părul. Nici măcar cineva obişnuit cu viaţa prin pădure n-ar încerca să se caţăre pe stive din astea, dacă le poate ocoli. Copacii care, atunci când cad, se adună în grămezi, se fac foarte răi. Te-ar muşca, dacă ar fi în stare.

- Pe bune? întrebă Ellie.

- Pe bune. Înţelegi tu, sunt stivuiţi ca un mănunchi de paie. Şi dacă ai fi călcat pe unul dintre ei, s-ar fi rostogolit la vale ca o avalanşă.

Ochii uimiţi ai lui Ellie se opriră asupra lui Louis.

- Aşa e, tati?

- Cred că da, iubito.

- Bâh! Se uită la grămada de copaci şi strigă: Mi-aţi rupt pantalonii, pomi nesimţiţi!

Cei trei adulţi izbucniră în râs. Însă stiva de copaci nu râse. Pur şi simplu, zăcea acolo, albindu-se la soare, aşa cum făcuse decenii la rând. Lui Louis i se părea că seamănă cu rămăşiţele scheletului unui monstru mort de multă vreme, o arătare străpunsă, poate, de lancea unui nobil cavaler, curajos şi bun. Oasele uriaşe ale unui balaur, adunate aici, într-un uriaş mormânt celtic.

Chiar atunci îşi dădu seama că era ceva în neregulă cu grămada uriaşă de trunchiuri şi cu locul în care se afla aceasta, între cimitirul animalelor şi întunericul pădurii de dincolo de ea, pădure pe care, mai târziu, Jud avea s-o numească de câteva ori, din neatenţie, Pădurea Indienilor. Chiar felul în care părea aşezată la întâmplare era prea ingenios, prea perfect, pentru a fi considerat o operă a naturii. Era...

Chiar atunci Gage îl apucă de o ureche pe care o răsuci, scoţând ţipete

de bucurie, iar Louis uită de stiva de trunchiuri dintre cimitirul animalelor şi adâncurile pădurii. Era timpul să plece acasă.

9

Ziua următoare, Ellie veni la el, cu un aer supărat. Louis lucra în birou la o machetă. Era un Rolls-Royce Silver Ghost model 1917 — şase sute optzeci de piese, mai mult de cincizeci de repere mobile. Era aproape gata şi îşi închipuia deja cum stătea aşezat, cu un aer maiestuos, în spatele volanului un şofer îmbrăcat în uniformă, descendentul direct al numeroaselor generaţii de vizitii britanici, generaţii care se întindeau până în secolul al XVIII-lea.

Asamblarea machetelor îl înnebunise şi devenise hobby-ul lui pe viaţă încă de când avusese zece ani. Totul a început cu un tun din primul război mondial, pe care îl primise în dar de la unchiul Carl. Apoi şi-a dezvoltat îndemânarea cu majoritatea avioanelor din seria Revell, iar în adolescenţă şi mai târziu, în anii maturităţii, a început să se ocupe de machete mai frumoase, mai complicate şi mai mari. Au existat, după aceea, etapa corăbiilor în sticle şi etapa maşinilor de război, ba chiar şi o etapă în care construise arme ce păreau atât de adevărate, încât ţi-era greu să crezi că glonţul nu avea să pornească dacă apăsai pe trăgaci - pistoale Colt, puşti Winchester şi Luger, până şi un Buntline Special. În ultimii cinci ani se ocupase de transatlantice. În biroul său de la universitate, şedeau cuminţi pe rafturi o machetă *Lusitania* şi o machetă *Titanic,* iar vasul *Andrea Doria,* terminat tocmai înainte de plecarea lor din Chicago, plutea pe poliţa căminului din camera de zi. Acum trecuse la maşini de epocă, şi dacă ciclurile se repetau însemna că urma să treacă patru sau cinci ani până să-1 anime din nou dorinţa de a încerca altceva.

Rachel privea această activitate - unicul lui hobby adevărat - cu indulgenţă conjugală care conţinea, credea el, şi câteva grăunţe de dispreţ; chiar şi după zece ani de căsnicie, probabil că ea tot mai spera că o să se maturizeze şi o să lase la o parte prostiile. Poate că o latură a acestei atitudini fusese influenţată de tatăl ci, care şi acum, ca şi atunci când Louis şi Rachel se căsătoriseră, era de părere că s-a ales cu un ginere zevzec, neisprăvit.

Poate, gândi el, *Rachel are dreptate. Poate că o să mi trezesc, într-o bună dimineaţa, la vârsta de treizeci şi şapte de ani, o să duc toate machetele astea în pod şi o să mă apuc de popice.*

În dimineaţa aceea însă, Ellie stătea în faţa lui şi avea un aer neobişnuit de serios.

De departe, pluteau în aerul limpede sunetele unei dimineţi perfecte de duminică: clopotele chemau credincioşii la slujbă.

-Bună, tati, spuse ea.

-Bună, dovlecelul meu. Care-i treaba?

-O, nimic, zise ea.

Expresia de pe chip îi contrazicea însă cuvintele; chipul său arăta că treaba era gravă, că niciodată nu a fost mai gravă, mulţumesc foarte mult de întrebare. Părui îi fusese spălat de curând şi îi cădea liber pe umeri. În lumina dimineţii de toamnă, părea şi mai blond, alungând ameninţarea castaniului pe care, în mod inevitabil, o să-1 cunoască mai târziu. Văzând cum era îmbrăcată, Louis îşi dădu seama că fiica lui purta întotdeauna, duminicile, rochiţă, deşi ei nu se duceau la biserică.

-Ce meştereşti?

Îi spuse, lipind cu mare grijă una dintre aripi:

- Uită-te la asta, şi îi întinse un capac de butuc. Vezi R-urile astea împletite? Hm, ce zici? Nu-i aşa că e un detaliu frumos? Dacă ne vom duce la Shytown de Ziua Recunoştinţei şi vom zbura cu un L-1 011, să priveşti cu atenţie motoarele cu reacţie şi o să vezi aceleaşi R-uri.

-Capac de butuc, mare scofală! zise Ellie şi i-1 înapoie.

-Te rog, spuse el. Dacă ai un Rolls-Royce, numele pe care îl foloseşti este anvelopă. Dacă o să fii suficient de bogată încât să-ţi permiţi un Rolls-Royce, atunci o să-ţi poţi permite şi să-ţi dai aere. Când o să fac şi cel de-al doilea milion, o să mă duc să-mi cumpăr un Rolls-Royce Corniche. Şi atunci când lui Gage i se va face rău de maşină, o să vomite pe o piele adevărată. Şi, *apropo, Ellie, ce te frământa?*

Însă nu aşa trebuia pusă problema când era vorba de Ellie. Nu trebuia să-i pui întrebarea direct. Era extrem de prudentă şi nu-şi dezvăluia uşor sentimentele. Iar această trăsătură de caracter Louis i-o admira din tot sufletul.

- Suntem bogaţi, tati?
- Nu, răspunse el, dar nici n-o să murim de foame.
- Michael Burns, de la şcoală, zice că toţi doctorii sunt bogaţi.
- Atunci spune-i lui Michael Burns de la şcoală că o mulţime de doctori *ajung* bogaţi, însă durează vreo douăzeci de ani... şi, în nici un caz, nu te îmbogăţeşti în infirmeria unui campus universitar. Te îmbogăţeşti dacă lucrezi ca specialist. Ginecolog sau ortoped, sau neurolog. Aceştia se îmbogăţesc repede. În situaţia unor amărâţi care lucrează în serviciul public, aşa ca mine, durează mai mult.
- Tati, şi atunci de ce nu te faci specialist?

Din nou Louis se gândi la machetele lui, la ceea ce simţise în ziua în care se săturase să mai construiască avioane de război, ca şi în ziua în care se plictisise de tancuri Tiger şi de cuiburi de mitraliere, la sentimentul pe care îl trăise când a ajuns să creadă (aproape peste noapte, i se părea acum, privind în urmă) că era o tâmpenie să construieşti corăbii în sticle. Apoi se gândi cum ar fi să-ţi petreci toată viaţa examinând picioare de copii, în căutare de degete strivite, sau punându-ţi mănuşi subţiri din latex, pentru a putea orbecăi cu un deget bine şcolit de-a lungul colului vaginal al unei femei, căutând excrescenţe sau leziuni.

- Pur şi simplu nu mi-ar plăcea, spuse.

Church intră în birou, se opri, trecu în revistă situaţia, cercetând atent, cu ochii lui verzi şi strălucitori. Sări fără zgomot pe pervazul ferestrei şi păru să adoarmă.

Ellie se uită la el şi se încruntă, fapt care îl uimi pe Louis. De obicei, Ellie îl privea pe Church cu o expresie de dragoste atât de mare, încât devenea aproape dureroasă. Fetiţa începu să se plimbe fără rost prin încăpere, uitându-se la machete, până când, cu o voce nepăsătoare, spuse:

- Măi, da' ştiu că erau o grămadă de morminte în cimitirul animalelor, aşa-i?

Aha, asta-i problema, pricepu Louis, însă nu se întoarse *s-o* privească; după ce citise instrucţiunile, începu să ataşeze farurile pe Rolls.

-Erau, într-adevăr. Aş zice că mai mult de-o sută.

-Tati, de ce animalele nu trăiesc la fel de mult ca oamenii?

-Păi, există animale care trăiesc tot atât, şi altele chiar mai mult. Elefanţii trăiesc foarte mult, şi există unele specii de broaşte ţestoase atât de bătrâne, încât oamenii nici nu-şi pot da seama *cât* de bătrâne sunt... sau

poate că îşi dau seama, însă nu le vine să creadă.

Ellie îi spulberă uşor aceste argumente:

- Elefanţii şi broaştele ţestoase nu sunt *animale de casă. Animalele de casă nu* trăiesc mult *deloc.* Michael Burns zice că fiecare an al unui câine înseamnă nouă ani de-ai noştri.

-Şapte, o corectă, automat, Louis. Înţeleg unde vrei să ajungi, iubito, şi ai ceva dreptate. Un câine de doisprezece ani este un câine bătrân. Vezi tu, există o chestie care se cheamă *metabolism,* şi se pare că acest metabolism îţi indică scurgerea timpului. A, da, sigur, mai face şi alte lucruri - unii oameni pot mânca foarte mult şi nu se îngraşă, din cauza metabolismului lor, ca în cazul mamei tale. Alţi oameni - eu, de pildă - nu pot mânca la fel de mult, fără să se îngraşe. Metabolismele noastre sunt diferite, asta-i tot. Însă, la toate fiinţele, metabolismul funcţionează şi ca un fel de ceas al organismului. Câinii au un metabolism mai rapid. Metabolismul oamenilor este mult mai lent. În majoritatea lor, oamenii trăiesc cam până la şaptezeci şi doi de ani. Şi, crede-mă, şaptezeci şi doi este foarte mult.

Pentru că acum Ellie chiar părea îngrijorată, spera ca vorbele lui să fi sunat mult mai sincer decât le simţea el. Avea treizeci şi cinci de ani şi i se părea că toţi anii aceştia trecuseră tot atât de iute şi efemer ca o pală de vânt pe sub uşă.

- Însă broaştele ţestoase au un metabolism şi mai...
- Da’ pisicile? întrebă Ellie şi îl privi din nou pe Church.
- Păi, în general, pisicile trăiesc tot atât de mult ca şi câinii, spuse Louis.

Era o minciună, şi el ştia asta. Pisicile aveau parte de existenţe violente şi, deseori, de morţi sângeroase, la care însă oamenii nu erau martori. Şi iată-l aici pe Church, moţăind la soare (sau prefăcându-se), Church, care dormea liniştit în fiecare noapte pe patul fiicei sale. Church, care fusese atât de drăgălaş când era pisoi şi se încurca, din joacă, într-un ghem de sfoară. Şi totuşi, Louis îl văzuse pândind o pasăre cu aripa frântă, iar ochii lui verzi scânteiau plini de curiozitate şi - da, Louis putea să jure că aşa era - de un soi de încântare glacială. Rareori ucidea când stătea la pândă, cu excepţia unui şobolan mare, prins, probabil, în aleea dintre blocul lor şi cel alăturat. Church executase *puiul ăla* în adevăratul sens al cuvântului. Fusese o poveste atât de sângeroasă, încât Rachel, însărcinată în luna a şasea, cu Gage, a fost nevoită să fugă la baie ca să vomite. Existenţe vioiente, morţi violente. Le prindea câte un câine şi le sfârteca, în loc să le fugărească doar, aşa cum fac câinii leneşi şi uşor de păcălit, din desenele animate de la televizor, sau le prindea un alt motan, sau mâncau carne otrăvită, sau le călca o maşină. Pisicile sunt gangsterii lumii animalelor: trăiesc în afara legii şi, deseori, mor acolo. Foarte multe pisici nu apucă să îmbătrânească lângă focul din sobă.

Dar poate că acestea nu erau tocmai lucruri pe care să i ie povesteşti fiicei tale de cinci ani, care, pentru prima oară, ia cunoştinţă cu realităţile morţii.

- Ceea ce vreau sa spun, continuă Louis, este că acum Church are doar trei ani, iar tu ai cinci. S-ar putea să mai trăiască încă atunci când tu vei avea cincisprezece şi vei fi în al doilea an de liceu. Şi asta înseamnă foarte mult.
- Mie nu mi se pare mult, spuse Ellie cu un glas înfiorat. Nu mi se pare mult *deloc.*

Louis renunţă la subterfugiul pe care i-l oferea lucrul la machetă şi îi făcu semn să se apropie. O luă în braţe şi, iarăşi, frumuseţea copilei îl ului, frumuseţe accentuată astăzi de starea ei sufletească. Avea pielea închisă la

culoare, aproape orientală. Tony Benton, unul dintre colegii lui de la Chicago, obişnuia să o numească Prinţesa Indiană.

- Iubito, îi zise, dacă ar depinde de mine, aş vrea ca Church să trăiască o sută de ani. Însă nu eu fac regulile.

- Da' cine le face? întrebă Ellie. Apoi spuse, cu un dispreţ infinit: Bănuiesc că Dumnezeu.

Louis îşi înăbuşi impulsul de a râde. Treaba era prea serioasă.

- Dumnezeu sau Cineva, spuse el. Ceasul merge înainte - eu doar atât ştiu. Nu există garanţii, puiule.

- Nu vreau ca Church să ajungă ca toate animalele alea moarte! izbucni fetiţa, dintr-o dată furioasă şi cu ochii în lacrimi. Nu vreau ca Church să moară vreodată! E motanul meu! Nu e motanul lui Dumnezeu! Să-Şi ia Dumnezeu motanul Lui! Să-Şi ia toate pisicile pe care le vrea şi să le omoare pe toate! Church e *al meu!*

Se auziră paşi în bucătărie, şi Rachel apăru speriată în pragul uşii. Acum, Ellie plângea de-a binelea, cu obrazul sprijinit de pieptul lui Louis. Groaza fusese transpusă în cuvinte, declarată; chipul îi fusese schiţat, şi acum putea fi privit. Şi, chiar dacă situaţia nu putea fi schimbată, cel puţin putea fi scăldată în lacrimi.

- Ellie, îi spuse, legănând-o. Ellie, Ellie, Church nu e mort. E chiar aici, doarme.

- Da' *s-ar putea* să moară, plânse ea. *S-ar putea* să moară în orice clipă.

O ţinu strâns, legănând-o mai departe şi crezând, pe bună dreptate, sau poate că se înşela, că Ellie plângea din cauza caracterului incurabil al morţii, din cauza faptului că moartea nu-şi pleca urechea la argumente logice, şi nici la lacrimile unei fetiţe, şi că olângca datorită capacităţii minunate, extraordinare a fiinţei omeneşti de a traduce simbolurile în concluzii care erau fie nobile şi frumoase, fie lugubre şi înfiorătoare. Dacă toate animalele acelea muriseră şi fuseseră îngropate, atunci şi Church putea să moară.

(în orice clipă!)

Şi să fie îngropat, iar dacă Church păţea aşa ceva, acelaşi lucru i se putea întâmpla şi mamei sale, tatălui său, frăţiorului său. Ei înseşi. Moartea era o noţiune abstracta; Cimitilu' de Animale era real. În pietrele funerare de-acolo erau ascunse adevăruri pe care le putea simţi şi mâna unui copil.

Ar fi fost uşor să o mintă acum, aşa cum o minţise când fusese vorba despre prognoza de viaţă la motani. Însă o minciună ar fi fost scoasă la suprafaţă mai târziu şi, probabil, adunată în carnetul de note pe care copiii îl ţin pentru propriii lor părinţi. Chiar mama lui îi spusese o astfel de minciună, una inofensivă, referitoare la faptul că femeile îşi găsesc pruncii în iarba plină de rouă dimineţii atunci când şi-i doresc din tot sufletul. Dar, indiferent cât de inofensivă fusese minciuna, Louis nu-şi iertase niciodată mama pentru că i-o spusese -aşa cum nu se iertase pe sine însuşi pentru că o crezuse.

- Iubito, încercă să o mângâie, se întâmplă Face parte din viaţă.

- E o parte *rea!* strigă ea. E o parte cu adevărat *rea!*

Nu exista nici un răspuns. Continua să plângă. În cele din urmă, lacrimile se vor opri. Acesta era un prim pas necesar pe drumul obţinerii unei păci tulburi, cu un adevăr care nu avea să piară niciodată.

Îşi ţinu fiica strâns în braţe şi ascultă cum sunetul clopotelor din dimineaţa de duminică pluteau pe deasupra câmpiilor de septembrie. Trecuse câtăva vreme de la secarea lacrimilor când îşi dădu seama că, la fel ca Church, fetiţa adormise.

O duse în cameră şi o aşeză pe pat, apoi coborî în bucătărie, unde Rachel frământa prea tare aluatul pentru prăjitură. Pomeni de uimirea lui în faţa izbucnirii lui Ellie - nu era în firea ei,

- Nu i se potriveşte, spuse Rachel, trântind vasul pe masă cu o bufnitură hotărâtă, dar cred că nu a dormit toată noaptea. Am auzit-o cum se foia, şi Church s-a cerut afară pe la ora 3. Face asta numai când ea e agitată.
- De ce să...?
- Of, dar ştii foarte bine de ce! Spuse, furioasă, Rachel. Afurisitul ăla de Cimitir al Animalelor, de asta! A tulburat-o foarte tare, Lou. Pentru ea a fost primul cimitir de *orice* fel şi a... tulburat-o. Nu cred că o să-i scriu vreun bileţel de mulţumire prietenului tău, Jud Crandall, pentru plimbarea asta.

Iată că dintr-o dată a devenit prietenul meu, gândi Louis, amuzat şi întristat în acelaşi timp.

- Rachel...
- Nu vreau să mai calce vreodată pe-acolo.
- Rachel, e adevărat ce-a spus Jud despre cărare.
- Nu e vorba de *cărare,* şi tu ştii asta, zise Rachel. (Luă iarăşi vasul şi începu să bată şi mai tare aluatul.) E vorba de *locul* ăla blestemat. E nesănătos. Copiii care urcă până acolo ca să îngrijească mormintele şi să cureţe cărarea... e al dracu' de *sinistru,* aşa este. Indiferent de ce boală suferă copiii din oraşul ăsta, nu vreau să se molipsească şi Ellie. Louis se holbă interzis la ea. Era aproape sigur că unul dintre lucrurile care le menţineau căsnicia pe linia de plutire, într-o vreme în care parcă fiecare an aducea veşti despre două sau trei căsnicii distruse ale prietenilor lor, era respectul amândurora faţă de mister - ideea pe jumătate desluşită, dar niciodată rostită, că, poate, atunci când ajungeai chiar în locul în care brânza prinde cheag, descopereai că nu există asemenea *lucruri* cum ar fi căsnicia, armonia, unitatea, descopereai că fiecare suflet este singur, şi asta, în ultimă instanţă, sfida logica. Acesta era misterul. Şi, indiferent cât de bine credeai că îţi cunoşti partenerul de viaţă, se putea întâmpla, uneori, să te izbeşti de ziduri mute sau să te prăvăleşti în prăpăstii. Şi câteodată (rareori, slavă Domnului) se întâmpla să dai peste un om complet necunoscut, aşa cum avioanele, fără nici un motiv aparent, cad într-un gol de aer pe timp senin. O atitudine sau o părere pe care nu ai fi bănuit-o niciodată, atât de ciudată (cel puţin pentru tine), încât ar părea de-a dreptul psihotică. Şi atunci, încercai să păşeşti uşurel, cu grijă, dacă îţi preţuiai căsnicia şi voiai să ai cugetul împăcat; încercai să-ţi aminteşti că mânia în faţa unei asemenea descoperiri îi caracteriza pe proştii care credeau că este cu adevărat posibil ca o minte să cunoască totul despre cealaltă.

- Draga mea, dar nu e decât un cimitir al animalelor, spuse.
- După cum plângea asta mică adineauri, zise Rachel, arătând spre uşă cu lingura plină de aluat, ai senzaţia că *pentru ea* e doar un cimitir al animalelor? O să o marcheze pe viaţă, Lou. Nu. N-o să se mai ducă acolo. Şi nu e vorba de cărare, e vorba de *locul ăla.* Uite că a şi început să se gândească la moartea lui Church.

O clipă, Louis trăi cu senzaţia stranie că încă mai stătea de vorbă cu Ellie; fetiţa se urcase pe picioroange, îşi pusese una dintre rochiile mamei sale, împreună cu o mască foarte bine realizată, care înfăţişa chipul lui Rachel. Chiar şi expresia întipărită pe chipul ei era aceeaşi -neclintită şi puţin ursuză la suprafaţă, dar rănită în străfunduri.

Bâjbâi, căutându-şi cuvintele, căci, pe neaşteptate, subiectul i se păru mult prea important - nu era ceva ce putea fi trecut cu vederea din respect

faţă de acel mister... sau acea singurătate. Bâjbâi după cuvinte deoarece i se părea că ea nu sesizează ceva atât de uriaş încât aproape că umplea priveliştea, şi nu puteai face asta, decât dacă închideai dinadins ochii.

- Rachel, spuse, Church *o să moară.*

Îl privi furioasă.

- Nu despre asta e vorba, rosti, pronunţând răspicat fiecare cuvânt, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil retardat. Church n-o să moară astăzi şi nici mâine...

- Am încercat să-i explic asta...

- Nici *poimâine,* şi, probabil, nici *ani întregi* de-acum....

- Iubito, nu putem fi siguri de as...

- Ba sigur ca *putem!* ţipă ea. Avem grijă de el, n-o să *moară,* nimeni n-o să *moară* la noi, aşa că de ce vrei să superi o fetiţă explicându-i ceva ce n-o să înţeleagă decât atunci când o să fie mai mare?

- Rachel, ascultă-mă.

Însă Rachel nu avea deloc intenţia să-1 asculte. Fierbea de mânie.

- E destul de râu să cauţi să faci faţă unei morţi - a unui animal,sau a unui prieten, sau a unei rude - atunci când se întâmplă, fără s-o transformi într-un... într-o atracţie turistică blestemată... o p-pajişte pentru morminte de a-animale...

Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

- Rachel, zise el, încercând să o cuprindă de umeri.

Îi împinse mâinile la o parte cu un gest brutal.

- Nu contează. Habar n-ai ce vreau să spun.

Louis oftă.

- Mă simt de parcă aş fi căzut printr-o trapă ascunsă în măruntaiele unui mixer uriaş.

Spera să vadă un zâmbet, dar nu primi nici unul. Ochii ei negri aruncau flăcări, aţintiţi asupra ochilor lui. îşi dădu seama că era furioasă, nu doar supărată, ci într-adevăr furioasă.

- Rachel, i se adresă brusc, fără să ştie prea bine ce anume avea de gând să spună, până când îşi auzi propriile-i cuvinte. Cum ai dormit *tu* azi-noapte?

- Of, Doamne, rosti ea, cu dispreţ, întorcându-şi faţa de la el (însă nu înainte ca Louis să apuce să-i zărească licărul rănit din privire).

Asta este o întrebare cu adevărat inteligentă. *Cu adevărat* inteligentă. N-o să te schimbi niciodată, Louis. Rachel e de vină atunci când ceva nu merge cum trebuie, aşa-i? Rachel are una dintre reacţiile ei emoţionale ciudate.

- Nu-i cinstit.

- Nu?

Luă vasul cu cocă şi îl trânti pe masa de lângă aragaz. începu să ungă o formă. îşi ţinea buzele strânse. Louis îi vorbi răbdător:

- Nu e nimic rău dacă un copil află câte ceva despre moarte, Rachel. De fapt, aş spune că este chiar necesar. Reacţia lui Ellie -plânsul ei - mi s-a părut perfect normală. Era...

- O, da, *a sunat* normal, zise Rachel, răsucindu-se brusc spre el Mi-a sunat *foarte* normal când am auzit-o plângând să i se frângă inima din cauza unui motan care e bine, sănătos...

- Încetează, şopti Louis. Vorbele astea nu au sens.

- Nu vreau să mai discut.

- De acord, însă vom discuta, spuse el, furios, la rândul lui. Ţi-ai folosit toată muniţia... ce-ar fi să mă laşi s-o folosesc şi eu pe-a mea?

- Nu va mai călca pe-acolo. Şi, în ceea ce mă priveşte, acest subiect este

închis.

- Ellie ştie de unde vin copiii încă de anul trecut, spuse cu hotărâre Louis. I-am cumpărat cartea lui Myers şi am stat de vorbă cu ea despre asta, îţi aminteşti? Am fost amândoi de acord că un copil trebuie să ştie cum s-a născut.

- Asta n-are nimic de-a face cu...

- Şi totuşi, are! o repezi Louis. Când am stat de vorbă cu Ellie, în birou, despre Church, am ajuns să mă gândesc la mama mea şi la felul în care m-a fraierit cu povestea aia stupidă, când am întrebat-o de unde îşi iau femeile copiii. Nu am uitat niciodată minciuna debitată de ea. Şi nu cred că vreun copil uită minciunile pe care i le spun părinţii.

- De unde vin copiii n-are nici o legătură cu un afurisit de cimitir al animalelor! ţipă Rachel, iar ochii ei îi transmiteau următorul mesaj: *Fă paralele între situaţii toată ziua şi toată noaptea, Louis, dacă aşa ai chef; vorbeşte până te învineţeşti, că eu tot n-o să fiu de acord.*

Cu toate acestea, el insistă:

- Ştie despre copii, iar locul de sus din pădure a făcut-o doar să dorească să afle ceva despre capătul celălalt al ciclului. E perfect normal. De fapt, chiar cred că este cel mai normal lucru din lu...

- *Încetează cu asta!* zbieră ea, pe neaşteptate.

Louis tresări, uluit. Lovi cu cotul punga deschisă cu făina de pe masă. Aceasta căzu, iar conţinutul i se împrăştie pe pardoseală. În aer se formă un nor mic şi alb de făină.

- Of, fir-ar să fie! zise îngrozit.

Din camera de la etaj, se auzi plânsul lui Gage.

- Foarte frumos, spuse Rachel, plângând din nou. Ai trezit şi copilul. Mulţumesc frumos pentru duminica asta minunată, liniştită şi fără probleme.

Încercă să treacă pe lângă el, însă Louis o prinse de braţ.

- Vreau să te întreb ceva, pentru că ştiu că făpturilor însufleţite li se poate întâmpla orice - efectiv *orice.* Sunt doctor şi ştiu asta. Vrei să fii tu cea care îi vei explica ce se întâmplă dacă motanul ei se îmbolnăveşte de răpciugă sau leucemie - pisicile sunt predispuse la leucemie, ştii - sau dacă îl calcă vreo maşină pe şoseaua aia? Asta îţi doreşti, Rachel?

- Dă-mi drumul! aproape că şuieră ea.

Furia din tonul femeii nu era întrecută decât de durerea şi de groaza uimită din privire - *Louis, eu nu am chef să vorbesc despre asta, şi tu nu ai cum sa mâ forţezi sa o fac,* spunea privirea ei.

- Dă-mi drumul, vreau să ajung la Gage înainte să cadă din pătu...

- Poate că tu *ar trebui* să fii cea care-i spune, continuă Louis. Poţi să-i explici că noi nu vorbim despre aşa ceva, că oamenii cumsecade nu vorbesc despre aşa ceva, doar îngroapă cadavrele. Aoleo, să nu rosteşti cuvântul „îngroapă", căci s-ar putea să capete vreun complex!

- *Te urăsc!* suspină Rachel şi se smulse de lângă el.

Apoi, fireşte că lui îi păru rău şi fireşte că era prea târziu.

- Rachel..'.

Îl împinse cu putere, plângând şi mai tare.

- Lasă-mă în pace! Nu-ţi ajunge ce-ai făcut? (Se opri în uşa bucătăriei, se întoarse către el, cu lacrimile încă şiroindu-i pe obraji.) Nu vreau să mai pomeneşti aşa ceva de faţă cu Ellie, Lou: Nu glumesc. Când e vorba de moarte, nimic nu este normal. *Nimic.* Ca doctor, ar trebui să ştii *asta.*

Se răsuci pe călcâie şi dispăru, lăsându-1 singur pe Louis, în bucătăria goală, care încă mai răsuna de ecoul vocilor lor. În cele din urmă, se duse la

cămară ca să ia mătura. În timp ce mătura, reflectă la ultimul lucru pe care îl spusese Rachel şi la această enormă diferenţă de păreri, care trecuse atâta vreme nedescoperită. Căci, în calitatea lui de doctor, ştia că moartea este, poate cu excepţia naşterii, cel mai natural şi mai firesc lucru din lume. Impozitele nu erau la fel de sigure, şi nici conflictele dintre oameni, nici conflictele din societate, nici avântul economic sau criza. în cele din urmă, nu rămâneau decât ceasul şi pietrele funerare, care se erodau, iar numele de pe ele se ştergea de-a lungul timpului. Până şi broaştele ţestoase, şi uriaşii arbori sequoia tot se stingeau într-o bună zi.

- Zelda, rosti cu glas tare. Isuse, trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea!

Se punea problema dacă s-o lase baltă, sau să încerce să facă ceva în privinţa asta.

Goli făraşul în coşul de gunoi, şi făina alunecă, pudrând tăvile de carton şi cutiile goale dinăuntru.

10

- Sper că Ellie nu s-a consumat prea mult pe chestia asta, spuse Jud Crandall.

Şi, nu pentru prima oară, Louis se gândi că bătrânul avea calitatea ciudată - şi destul de neplăcută - de a-şi pune uşor degetul pe rană, indiferent care ar fi fost aceasta.

Şedea acum, în răcoarea înserării, alături de Jud şi Norma Crandall, pe veranda casei lor, bând ceai cu gheaţă, în loc de bere. Pe Drumul Naţional 15, traficul era aglomerat cu maşini-care-se-ntorceau-acasă-din-excursia-de-sfârşit-de-săptămână; oamenii îşi dădeau seama că orice zi frumoasă de vară târzie putea fi şi ultima, credea Louis. Mâine avea să-şi înceapă activitatea completă la dispensarul Universităţii Maine. Studenţii sosiseră în valuri ieri şi astăzi toată ziua, umplând apartamentele din Orono şi dormitoarele din campus, primenindu-şi paturile, reînnoind cunoştinţe, şi, fără îndoială, gemând de durere la gândul unui alt an cu ore de la opt şi mâncare de la cantină. Rachel fusese distantă cu el toată ziua - nu, glacială era un cuvânt mai potrivit - şi, când avea să se ducă la culcare în seara asta, ştia că ea o să fie deja în pat, cu Gage, fără doar şi poate, alături, amândoi atât de înghesuiţi pe jumătatea ei de pat, încât exista pericolul ca micuţul să cadă. Jumătatea lui de pat se va fi mărit la trei sferturi, semănând cu un deşert uriaş şi sterp.

- Am zis că sper...

- Iartă-mă, eram cu minţile aiurea. Mda, era puţin supărată. Cum de ţi-ai dat seama?

- Am văzut mulţi copii pe-aici, aşa cum ţi-am mai zis. Jud luă uşor mâna soţiei sale într-ale lui şi zâmbi larg: Nu-i aşa, iubito?

- Zeci şi zeci, confirmă Norma Crandall. Iubim foarte mult copiii.

- Uneori, Cimitiru' Animalelor este prima lor întâlnire faţa în faţă cu moartea, zise Jud. Văd la televizor oameni murind, însă ei ştiu că e un truc, o prefăcătorie. La televizor şi în filmele western îşi apasă mâinile pe stomac sau pe piept şi cad laţi. Închipuie-ţi că locul ăla din pădure li se pare multora mai real decât filmele şi spectacolele de la televizor.

Louis îl aprobă din cap, gândind: *Ce-arfi.să-i spui chestia asta şi nevestei mele?*

-Pe unii copii nu-i impresionează deloc, cel puţin aşa se manifestă, deşi eu cred că mulţi, într-un fel... iau ideea asta nouă acasă, ca să o poată

rumega în voie mai târziu, aşa cum fac cu toate lucrurile pe care le adună. Mulţi n-au nimic. Da' unii... îţi aduci aminte de băieţelu' familiei Holloway, Norma?

Bătrâna încuviinţă din cap. Gheaţa susura molcom în paharul pe care îl ţinea în mână. Ochelarii îi atârnau pe piept, prinşi cu un lănţişor luminat în treacăt de farurile maşinilor de pe drum.

- Avea aşa nişte coşmaruri! spuse ea. Visa cadavre care ies din mormânt şi tot felul de lucruri din astea. După aia i-a murit câinele -otrăvit, au zis cei din oraş, nu exista altă explicaţie, nu, Jud?

- Otrăvit, o aprobă Jud. Aşa s-au gândit mai toţi, mda. Era prin 1925. Billy Holloway avea doar zece ani pe atunci. Mai târziu a ajuns senator. A candidat şi pentru Congres, după aia, da' a pierdut. Asta s-a întâmplat chiar înaintea războiului din Coreea.

- A organizat o înmormântare pentru câine, împreună cu câţiva prieteni, îşi aminti Norma. Era o corcitură, da' a iubit-o tare mult. Mi-aduc aminte că părinţii lui s-au opus ideii ăsteia de a-1 îngropa, din cauza coşmarurilor, da' totul a mers bine. Parcă doi dintre băieţii mai mari au făcut şi un sicriu, aşa-i Jud?

J ud confirmă din cap şi îşi goli paharul cu ceai.

- Dean şi Dana Hall au fost, zise. Ei doi şi cu puştiu' ălălalt care era prieten cu Billy - nu-mi aduc aminte cum îl chema, da's sigur că era unu' dintre copiii familiei Bowie. Mai ştii familia Bowie, care locuia pe Middle Drive, în casa aia veche, Norma?

- Da! exclamă Norma, emoţionată de parcă toate s-ar fi petrecut doar cu o zi în urmă... şi poate că în mintea ei aşa şi era. Era unul dintre copiii Bowie! Alan sau Burt...

- Sau Kendall, o completă Jud. În orice caz, ţin minte că s-au cam certat când a venit vorba cine să poarte sicriu'. Câinele nu era prea mare, aşa că nu era nevoie decât de doi. Fraţii Hall au zis că ei trebuie sa-1 poarte, că ei au făcut sicriu' şi din pricină că erau gemeni -ziceau că erau un fel de pereche, pricepi? Billy le-a zis că nu îl cunoscuseră destul de bine pe Bowser - adică pe câine - ca să-i ducă ei sicriu'. Zicea: „Tata spune că numai prietenii apropiaţi ajung să poarte sicriu', nu orice *tâmplar."*

Jud şi Norma izbucniră în râs, şi Louis zâmbi cu gura până la urechi.

- Aproape că se luaseră la bătaie din cauza asta, când Mandy Holloway, sora lu' Billy, a adus volumul al patrulea din Enciclopedia Britanică, continuă Jud. Taică-su, Stephen Holloway, era singurul doctor din partea asta a Bangorului şi a Bucksportului pe vremea aia, Louis, şi erau singura familie din Ludlow care-şi permitea să aibă o enciclopedie completă.

- Au fost primii care şi-au instalat şi lumină electrică, îl întrerupse Norma.

- În orice caz, îşi reluă Jud povestirea, Mandy a ţâşnit din casă, mânioasă foc, cu fustiţa fluturând şi cu cartea aia grea în braţe. Billy şi puştiu' Bowie - cred că era, totuşi, Kendall, cel care s-a prăbuşit cu avionul şi a ars de viu în Pensacola, în 1942, când făcea şcoala de piloţi de vânătoare -, ăştia doi erau gata-gata să se repeadă la beregata gemenilor Hall, doar pentru privilegiu' de a duce biata potaie otrăvită acolo sus, în cimitir.

Louis începu să chicotească. În scurt timp, râdea de-a binelea. Simţea cum i se risipesc efectele tensiunii căpătate în urma certei înverşunate cu Rachel.

- Aşa că aia mică zice: „Staţi! Staţi! Uitaţi-vă la asta!" Şi ei se opresc şi se uită. Şi să fiu al dracu' dacă puştoaica n-a...

- Jud, îl avertiză Norma.

- Iartă-mă, draga mea, da’ ştii că mă ia valul când încep să povestesc.
- Ştiu, răspunse ea cu blândeţe.
- Şi să fiu al naibii dacă aia mică nu deschisese cartea exact unde scria ÎNMORMÂNTĂRI, şi tot acolo era şi o poză cu Regina Victoria pe ultimu’ ei drum, când poporu’ îi zicea *bon voyage,* şi erau câte patruzeci de purtători de sicriu pe fiecare latură, unii transpiraţi şi chinuindu-se să ţină chestia aia în echilibru, iar alţii stăteau alături, în hainele lor închise de doliu şi cu gulerele plisate, de parcă aşteptau să ajungă la linia de finiş la vreo cursă. Şi Mandy zice: „Când e vorba de funerariile unei persoane importante, poţi să foloseşti câţi purtători de sicriu vrei! Aşa scrie în carte!"
- Şi s-a rezolvat problema? întrebă Louis.
- Da, domn’e, aşa s-a rezolvat. Până la urmă l-au îngropat pe bietu’ câine cu vreo douăzeci de copii, şi al naibii să fiu dacă nu semănau cu poza din cartea lu’ Mandy, doar că nu aveau haine de doliu şi gulere plisate. Mandy a preluat conducerea, aşa a făcut aia mică. I-a aliniat şi le-a dat fiecăruia câte o floare de câmp - o păpădie, o ciuboţica-cucului, o margaretă - şi au pornit. Fir-ar să fie, mereu mi-am zis că ţara asta a pierdut o mare şansă că Mandy Holloway nu a fost aleasă în Congres. (Izbucni în râs şi clătină din cap.) Oricum, atunci au încetat şi coşmarurile lu’ Billy despre Cimitiru’ Animalelor. Şi-a jelit câinele şi după aia nu 1-a mai jelit, şi viaţa a mers mai departe. Ceea ce ni se întâmplă tuturor, cred eu.

Louis se duse iarăşi cu gândul la starea aproape isterică a lui Rachel.

- O să-i treacă şi lu’ Ellie a ta, spuse Norma şi îşi schimbă poziţia în scaun. Probabil că îţi zici acum că noi nu vorbim decât despre moarte. Jud şi cu mine ne ducem zilele cum putem, da’ sper că nici unul dintre noi n-a ajuns încă în stadiul de Doamnă cu Coasa...
- Nu, sigur că nu, nu vorbi aşa, spuse Louis.
- ...Însă nu mi se pare o idee chiar atât de rea să fim în relaţii bune cu ea. în zilele astea... nu ştiu... mi se pare că nimeni nu vrea să discute despre ea, sau măcar să se gândească la ea. Au scos-o şi din filmele de la televizor, pentru că s-au gândit că s-ar putea să-i afecteze pe copii într-un fel sau altul... să le afecteze minţile... şi oamenii vor acum coşciuge închise, ca să nu fie nevoiţi să privească rămăşiţele pământeşti ale celuilalt, sau cel puţin să-şi ia rămas-bun... mi se pare ca oamenii, pur şi simplu, vor să uite de ea.
- Dar, totodată, au montat televiziunea prin cablu, cu toate filmele alea în care arată - Jud se uită la Norma şi îşi curăţă gâtul - în care arată ce fac de obicei oamenii când au draperiile trase, încheie el. Ciudat, nu, cum se schimbă lucrurile de la o generaţie la alta!
- Da, zise Louis, cam aşa este.
- Ei, noi venim din alte vremuri - Jud aproape că îşi cerea scuze. Am avut relaţii mai strânse cu moartea. Am fost martorii epidemiei de gripă, imediat după Războiul cel Mare, şi am văzut femei murind la naştere şi copii murind în urma infecţiilor sau a febrei, şi se pare că astăzi doctorii doar flutură o baghetă magică şi boala dispare. Pe vremea când Norma şi cu mine eram tineri, dacă aveai cancer, asta însemna condamnarea sigură la moarte. Nu existau tratamente cu radiaţii în anii ‘20! Două războaie, crime, sinucideri... Rămase o clipă tăcut, pe gânduri. în cele din urmă, spuse: Cunoşteam moartea şi în calitate de prieten, şi de duşman. Pete, fratele meu, a murit de peritonită în 1912, pe vremea când era preşedinte Taft. N-avea decât paisprezece ani, fratele meu, Pete, şi lovea mingea de baseball mai tare decât oricare alt copil din oraş. Pe atunci nu aveai nevoie de educaţie universitară ca să studiezi moartea, stingerea din viaţă sau decesu’ sau cum

vrei să-i zici. Pe-atunci îţi intra în casă şi-ţi zicea „sal’tare", uneori lua şi masa cu tine, iar alteori simţeai cum te muşca de cur.

De astă daiă, Norma nu îl mai corectă; îl aprobă doar din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

Louis se sculă de pe scaun şi îşi dezmorţi picioarele.

- Trebuie să plec, le spuse. Mă aşteaptă o zi importantă.
- Da, mâine porneşte caruselu’ tău, aşa-i? zise Jud, ridicându-se şi el.

Observă că şi Norma încerca să se scoale, şi întinse mâna să o ajute. Bătrâna se strâmbă de durerea ce-i trecu prin oase.

- Te doare rău în seara asta, da? o întrebă Louis.
- Nu chiar atât de rău, răspunse ea.
- Încălzeşte-ţi bine patul şi încălzeşte-te şi tu când te duci la culcare.

-Aşa o să fac, spuse Norma. Ca de obicei. Şi, Louis.., nu te îngrijora din cauza lu’ Ellie. Va fi mult prea ocupată în toamna asta să-şi cunoască noii prieteni, decât să se gândească prea mult la locu’ ăla vechi de pe deal. Poate că, într-o bună zi, se vor duce cu toţii acolo să revopsească plăcuţele vechi, sau să smulgă buruienile, sau să planteze flori. Se întâmplă să facă aşa ceva, după cum îi duce mintea. Şi Ellie o să se simtă mai bine. Va începe să-şi formeze genul ăla de relaţie cu un fenomen natural, despre care am vorbit.

Nu şi dacă nevasta-mea va face orice s-o împiedice.

- Treci pe la noi mâine, dacă poţi, să ne povesteşti cum a fost prima zi de lucru, spuse Jud. Şi o să te bat la cărţi de-o să-ţi zboare fulgii!
- Ce faci dacă te îmbăt mai întâi? Atunci o să te bat eu măr.
- Doctore - sinceritatea deplină răsună în vorbele lui Jud - ziua în care o să mai baţi tu măr la cărţi o să fie şi ziua în care o să-i îngădui unui vraci ca tine să ma trateze.

În hohotele lor de râs, Louis traversă drumul către casă, învăluit în întunericul cald de vară târzie.

Rachel dormea cu Gage, încovrigată pe partea ei de pat, în poziţie protectoare, ca un făt în pântecele mamei sale. Credea că o să-i treacă supărarea - mai fuseseră în căsnicia lor şi alte certuri, şi perioade de înstrăinare, însă asta era cea mai rea dintre toate. Se simţea în acelaşi timp şi trist, şi furios, şi nefericit, dorind din tot sufletul să se împace, dar neştiind cum anume, fără ca măcar să fie sigur dacă el ar fi trebuit să facă primul pas. Totul părea lipsit de sens - o pală de vânt transformată la dimensiunile unui uragan de o festă a minţii. Da, sigur, au mai existat şi alte certuri, şi discuţii în contradictoriu, însă doar câteva la fel de înverşunate ca acel scandal cauzat de lacrimile şi întrebările lui Ellie. După părerea lui, nici nu ar mai fi fost nevoie de prea muite lovituri ca aceea, pentru ca fundaţia căsniciei lor să se avarieze într-o manieră ireparabilă... Şi apoi, într-o zi, în loc să citeşti biletul trimis de vreun prieten („Cred că e mai bine să-ţi spun chiar cu înainte de a auzi de la altcineva, Lou; Maggie şi cu mine ne despărţim..."), sau să citeşti anunţul în ziare, te trezeşti ca eşti chiar tu cel care scrie biletul, eşti chiar tu cel care dă anunţul.

Se dezbrăcă în linişte si puse ceasul să sune a doua zi dimineaţă, la ora 6. Apoi făcu un duş, se spălă pe cap, se bărbieri şi strivi între dinţi o pastilă de Rolaid, înainte de a se spăla pe dinţi - ceaiul cu gheaţă al Normei îi provocase o indigestie acidă. Sau poate ca indigestia îi fusese provocată de imaginea lui Rachel dormind înghesuită pe partea ei de pat. Teritoriul defineşte orice altceva - nu citise, oare, asta într-un manual de istorie dm liceu?

Se spălase, îşi pusese lucrurile în ordine, aşa că acum se culcă... însă nu reuşi să adoarmă. Mai era ceva, ceva care îi tulbura gândurile. Ascultându-i pe Rachel şi Gage cum respirau uşor, aproape la unison, derula în minte evenimentele ultimelor două zile. GEN. PATTON... HANNAH CEL MAI BUN CÂINE CARE A TRĂIT VREODATĂ... MARTA IEPURELE NOSTRU .. vorbele furioase ale lui Ellie, *Nu vreau ca Church sa moară vreodată!... Nu e pisica lui Dumnezeu! Să-Şi ia Dumnezeu pisica Lui!* Rachel, la fel de furioasă. *Tocmai tu, ca doctor, ar trebui să ştii..* Norma Crandall spunându-i: *Mi se pare că oamenii vor să uite moartea...* Şi Jud, cu vocea lui sigură şi extrem de categorică, venind parcă dintr-o altă eră: *Uneori ia masa cu tine şi alteori simţi cum te muşcă de cur.*

Iar vocea asta se contopi cu vocea mamei lui, care îl minţise cu privire la sex pe micuţul Louis Creed, la vârsta de patru ani, dar îi spusese adevărul despre moarte, la vârsta de doisprezece ani, când verişoara lui, Ruthie, murise într-un accident stupid de maşină. Murise strivită în automobilul tatălui ei. Un puşti găsise cheile maşinii şi hotărâse să se plimbe puţin, însă îşi dăduse seama prea târziu că nu ştia cum să frâneze. Puştiul suferise doar câteva contuzii uşoare; maşina, marca Fairlane, a unchiului Carl, se transformase într-o grămadă de fier vechi. *Nu se poate să fie moartă,* răspunsese el anunţului sec al mamei sale. Auzise cuvintele, dar nu părea să le fi înţeles. *Cum adică, a murit? Ce tot spui acolo?* Şi apoi, pe urma gândului: *Cine o s-o înmormânteze?* Deşi tatăl lui Ruthie, unchiul lui, Carl, era antreprenor de pompe funebre, nu îşi putea închipui cum acesta ar fi putut să facă aşa ceva. În deruta şi spaima lui tot mai mari, se agăţă de întrebarea aceasta, considerând-o cea mai importantă. Era o şaradă autentică, asemenea celei care încearcă să descopere cine îi tunde pe frizerul oraşului.

Cred că o să se ocupe de asta Donny Donahue, îi răspunsese mama sa. Avea ochii roşii, dar, mai mult decât atât, părea epuizată, aproape bolnavă de oboseală. *E cel mai bun prieten al unchiului tau şi are aceeaşi meserie.* O, *dar Louis, Ruthie cea micuţă şi dulce... Nu suport să mă gândesc cât s-a chinuit., roagă-te cu mine¸ Louis, vrei? Roagă-te cu mine pentru Ruthie. Am nevoie de ajutorul tău.*

Aşa că au îngenuncheat pe pardoseala bucătăriei şi s-au rugat, şi tocmai rugăciunea 1-a făcut să înţeleagă în sfârşit; dacă mama sa se ruga pentru *sufletul* lui Ruthie Creed, însemna că *trupul* ei nu mai exista. În faţa ochilor închişi îi apăru o imagine înfiorătoare: Ruthie, care venea la petrecerea următoarei lui zile de naştere, cu pupilele putrezite atârnându-i pe obraji şi cu mâzgă vineţie crescându-i în părul roşu, iar imaginea aceasta îi provocă nu numai o stare de groază cumplită, ci şi un sentiment înspăimântător de dragoste funestă.

Şi strigă în această imensă agonie mentală a vieţii lui: *Nu se poate să fie moartă! MAMĂ, NU POATE SĂ FIE MOARTĂ -O IUBESC!*

Iar răspunsul mamei sale, sec, dar descriptiv - câmpuri moarte sub cerul de noiembrie, petale de trandafir, uscate şi înnegrite pe margini, iazuri goale, mustind de alge, putregai, praf -*E moartă, dragul meu. Îmi pare rău, dar e moartă. Ruthie nu mai este printre noi*

Dintr-o dată, Louis îşi dădu seama ce anume uitase să facă şi de ce nu reuşea încă să adoarmă în noaptea asta de dinaintea primei zile de lucru în noul post, şi stătea să analizeze cu de-amănuntul toate vechile-i dureri.

Se sculă din pat, se îndreptă spre scară, se răzgândi şi coti pe coridor, către camera lui Ellie. Fetiţa dormea liniştită, cu gura deschisă, îmbrăcată în pijamaua ei albastră de păpuşică, pijama care îi rămăsese mică.

Dumnezeule, Ellie, gândi el, *creşti ca porumbul.* Church se tolănise la picioarele ei, adâncit într-un somn de moarte. *Scuzaţi jocul de cuvinte!*

La parter se afla o tăbliţă pe peretele de lângă telefon, pe care erau lipite bileţele cu diferite mesaje, probleme care necesitau o atenţie imediată, chitanţe. În glumă, Rachel scrisese deasupra cu majuscule elegante: PROBLEME DE AMÂNAT CÂT DE MULT POSIBIL. Louis luă cartea de telefon, căută un număr şi îl trecu pe o foaie de hârtie goală. Sub număr, mai notă: *Quentin L. Jolander, Doctor în medicina veterinara - telefon pt. vizita cu Church – daca Jolander nu castrează animale, ne va trimite la un specialist.*

Se uită la bileţel, întrebându-se dacă era vremea să treacă la fapte, şi ştiind că vremea tocmai sosise. Din toată starea asta proastă trebuia să rezulte ceva concret, şi se hotărâse, la un moment dat, între dimineaţa şi noaptea zilei respective - fără ca măcar să-şi dea seama când luase acea decizie - că nu mai voia ca Church să traverseze drumul şi că se impunea să facă ceva în acest sens.

Îi reveniră în suflet vechile resentimente, ideea că un motan castrat pierdea ceva esenţial din personalitatea lui, că avea să se transforme, înainte de vreme, într-un animal mult prea gras şi mult prea leneş, mulţumit doar să moţăie lângă căldura radiatorului, până când cineva i-ar umple farfuria cu mâncare. Nu voia ca Church să ajungă în halul ăsta. îi plăcea Church aşa cum era, subţirel, agil, şi afurisit.

În întunericul de-afară, pe Drumul Naţional 15, se auzi bâzâitul ca de bondar al unui autocamion, şi sunetul acesta îl făcu să se hotărască. Lipi biletul pe tăbliţă şi se duse la culcare.

11

A doua zi de dimineaţă, la micul dejun, Ellie văzu biletul pe tăbliţă şi îi ceru explicaţii.

- O să-i facem o operaţie foarte uşoară, o lămuri Louis. Probabil că va trebui să rămână peste noapte la veterinar. Şi, când o să vină acasă, o să-i placă mai mult să stea cu noi în curte decât să hoinărească atâta.
- Sau să treacă drumul? întrebă Ellie.

O *avea doar cinci ani,* gândi Louis, *dar ştie să meargă drept la ţintă.*

- Sau să treacă drumul, admise el.
- Ura! exclamă Ellie, şi cu asta, subiectul se închise.

Louis căutase să se pregătească pentru o confruntare dramatică, poate chiar puţin isterică, atunci când ar fi adus în discuţie faptul că Church s-ar putea să lipsească, fie chiar şi o noapte, de-acasă, şi rămase surprins de uşurinţa cu care fetiţa se resemnase. Şi de-abia acum pricepu cât trebuie să fi fost de îngrijorată. Poate că Rachel nu se înşelase în totalitate când vorbise despre efectul pe care 1-a avut asupra ei Cimitirul Animalelor.

Rachel însăşi, care încerca să-1 convingă pe Gage sa-şi mănânce oul, îi aruncă o privire recunoscătoare, şi Louis simţi cum i se ia o greutate de pe inimă. Privirea aceea îi spunea că era glaciară se încheiase, că securea războiului fusese îngropată şi că făcuseră pace. Pentru totdeauna, spera el.

Mai târziu, după ce autobuzul galben al şcolii o înghiţise pe Ellie, Rachel se apropie de el, îi puse braţele în jurul gâtului şi îl sărută uşor pe buze.

- A fost foarte frumos din partea ta, spuse, şi îmi pare rău că m-am purtat ca o ticăloasă.

Louis îi răspunse la sărut, simţindu-se, totodată, stingherit. Îl fulgeră gândul că propoziţia *îmi pare rău că m-am purtat ca o ticăloasă,* deşi nu era

o afirmaţie obişnuită în gura lui Rachel, îi suna, totuşi, familiar. De obicei, Rachel spunea asta după ce i se făcea pe plac.

Între timp, Gage tropăise nesigur, pe picioruşele-i dolofane, înspre uşa din faţă şi acum privea, prin geamul de jos, la drumul pustiu

- Autobuz, zise el, trăgându-şi cu nonşalanţă scutecul care îi căzuse în vine, autobuz - Ellie.
- Creşte repede, constată Louis. Rachel confirmă din cap.
- Cred că prea repede, pentru gustul meu.
- Aşteaptă încă puţin, până scăpăm de scutece, zise Louis. Atunci se poate opri.

Ea râse şi din nou totul era în ordine între ei - era perfect. Ea făcu un pas înapoi, îi îndreptă puţin cravata şi îl examina din cap până în picioare cu un ochi critic.

- Trec inspecţia, sergent? o întrebă.
- Eşti foarte drăguţ.
- Mda, ştiu. Dar arăt, oare, ca un cardiolog? Ca un tip de două-sute-de-mii-de-dolari pe-an?
- Nu, arăţi doar ca bătrânul şi dragul Lou Creed, spuse ea. şi chicoti. Animalul rock-and-roll.

Louis se uită la ceas.

- Animalul rock-and-roll trebuie să-şi pună pantofii lui de boogie-woogie şi s-o ia din loc, zise el.
- Eşti emoţionat?
- Da, puţin.
- Nu trebuie, îi spuse Rachel. Câştigi şaizeci şi şapte de mii de dolari pe an doar pentru leucoplaste, tratamente contra gripei şi a mahmurelii, reţete de anticoncepţionale pentru fete...
- Nu uita soluţia împotriva păduchilor! surâse Louis iarăşi.

Unul dintre lucrurile ce-1 surprinseseră atunci când vizitase prima oară dispensarul era cantitatea de soluţie Quell aflată în depozitul de medicamente - cantitate care i s-a părut uriaşă - mai potrivită pentru infirmeria unei baze militare, decât pentru dispensarul unui campus universitar de mărime mijlocie. Domnişoara Charlton, asistenta-şefă, zâmbise cu cinism. „Apartamentele particulare din zonă sunt destul de murdare. O să vă convingeţi singur." Aşa credea şi el.

- O zi bună, îi ură Rachel şi îl sărută din nou, mai lung de astă dată. Când se îndepărtă, încercă să se prefacă severă: Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să ţii minte că eşti *şef* nu intern sau medic în al doilea an de secundariat!
- Da, doamnă doctor, spuse umil Louis, şi izbucniră iarăşi în râs.

O clipă, se gândi să o întrebe: *Din cauza Zeldei, iubito? Asta ţi-a intrat în sânge? Asta e zona ta depresiune mică? Zelda şi felul în care a murit?* Însă nu intenţiona acum să-i pună asemenea întrebări. Ca doctor, ştia *o mulţime* de lucruri, dintre care, poate, cel mai important îl constituia faptul că moartea era un fenomen la fel de natural ca şi naşterea. Dar tot atât de important era şi faptul că nu trebuie să redeschizi o rană care a început, în fine, să se închidă.

Aşa că, în loc să-i pună aceste întrebări, o sărută din nou şi ieşi din casă.

Era un început bun - o zi bună. Statul Maine pregătise un spectacol de vară târzie, cerul era albastru şi senin, iar mercurul termometrelor arăta douăzeci şi cinci de grade. Conducându-şi maşina la capătul aleii şi aşteptând să intre în trafic, Louis se gândi că până acum nu văzuse nici un semn al ruginiului şi al căderii frunzelor, despre care se spunea că ar alcătui

un tablou fantastic în această regiune. Însă avea timp să aştepte.

Îşi îndreptă maşina, marca Honda Civic - pe care o aleseseră când au hotărât că aveau nevoie de două maşini - spre universitate şi începu să ruleze pe asfaltul autostrăzii. Rachel urma să-1 sune pe veterinar în dimineaţa asta, să-1 castreze pe Church, şi aşa se încheia prostia cu Cimitilu' de Animale (ciudat cum astfel de greşeli de ortografie îţi intrau în cap şi începeai să le foloseşti tu însuţi), iar temerile referitoare la moarte să rămână undeva departe. Nu era deloc recomandabil să te gândeşti la moarte într-o dimineaţă frumoasă de septembrie ca asta.

Louis deschise radioul şi descoperi un post la care grupul Ramones cânta cu înflăcărare „Rockaway Beach". Îl dădu mai tare şi cântă împreună cu ei - fals, dar bucurându-se din toată inima.

12

Intrând pe terenurile universităţii, observă, în primul rând, cât de brusc şi de mult se aglomerase traficul: maşini, biciclete şi câteva zeci de tineri care făceau jogging. A fost nevoit să pună frână în ultima clipă, ca să evite coliziunea cu doi alergători care veneau dinspre Dunn Hali. Pedala de frână aproape că se îngropa în podeaua maşinii, şi Louis claxona de câteva ori. Îl enerva întotdeauna felul în care practicanţii de jogging (bicicliştii aveau acelaşi obicei exasperant) păreau să-şi închipuie că sunt absolviţi de orice responsabilitate în momentul în care începeau să alerge. De fapt, ei *munceau să-şi întreţină condiţia fizică.* Unul dintre cei doi făcu un gest obscen către Louis, fără să întoarcă măcar capul. Louis oftă şi merse mai departe.

Al doilea lucru care îl făcu să tresară neplăcut surprins a fost faptul că ambulanţa dispăruse de la locul ei, din mica parcare aflată în faţa dispensarului. Acesta era astfel utilat, încât să poată face faţă aproape oricărei maladii şi oricărui accident pe termen scurt; avea trei cabinete bine echipate pentru consultaţii şi tratament, şi toate dădeau în holul central, iar lângă ele se aflau două saloane, fiecare cu câte cincisprezece paturi. însă nu exista un bloc-operator, nici măcar ceva asemănător. În cazul unor accidente grave, nu se puteau bizui decât pe ambulanţă, care să transporte pacientul rănit sau grav bolnav la Spitalul Central Eastern Mâine. Steve Masterton, asistentul său, care îi prezentase, în prima zi, toate facilităţile de care dispunea dispensarul, îi arătase lui Louis, cu mândrie justificată, registrul din ultimii doi ani universitari; ambulanţa nu făcuse decât treizeci şi opt de curse în toată această perioadă... şi nu era rău pentru o populaţie de studenţi de peste zece mii, iar totalul persoanelor din campus şi universitate depăşea şaptesprezece mii.

Şi iată cum astăzi, în prima lui zi de muncă adevărată, ambulanţa dispăruse.

Parcă pe locul unde fusese instalată o plăcuţă a cărei inscripţie proaspăt vopsită sclipea în soare: REZERVAT PENTRU DR. CREED, şi intră grăbit în dispensar.

O găsi pe Charlton, o femeie încărunţită, dar încă sprintenă, de vreo cincizeci de ani, în prima cameră de consultaţii, luând temperatura unei fete îmbrăcate într-un maiou scurt, cu bretele, şi jeanşi. Fata stătuse de curând prea mult la soare, observă Louis, şi se jupuia zdravăn.

- Bună dimineaţa, Joan, salută el. Unde-i ambulanţa?

- O, ni s-a întâmplat o tragedie, răspunse Charlton, scoţând termometrul din gura studentei şi citindu-i temperatura. Steve Masterton a venit azi-dimineaţă, la şapte, şi a descoperit o băltoacă mare sub motor şi roţile din faţă. S-a spart radiatorul. Au dus-o la reparat.

- Superb, spuse Louis, dar se simţi mai uşurat. Cel puţin nu plecase într-o cursă, aşa cum se temuse el în prima clipă. Când ne-o aduc înapoi?

J oan Charlton râse.

- Cunoscând atelierul auto al universităţii, cred că o să ne-o expedieze înapoi în jur de 15 decembrie, cu o fundă de Crăciun legată în jurul ei. I se adresă studentei: Ai treizeci şi şapte cu cinci. Ia două aspirine şi fereşte-te de baruri şi alei întunecate.

Fata coborî de pe patul de consultaţii, îl măsură pe Louis din priviri şi apoi ieşi.

- Primul client în noul semestru, spuse, cu acreală, Charlton. începu să scuture termometrul cu mişcări vioaie.

- Nu pari foarte încântată.

- Cunosc genul, îi răspunse. O, da, avem şi alt soi de tineri - atleţi care nu renunţă să joace, chiar dacă au tendonită sau întinderi de ligamente, pentru că nu vor să fie trecuţi pe banca rezervelor, care trebuie să dovedească ce bărbaţi sunt şi nu îşi pot dezamăgi coechipierii, chiar dacă aşa îşi pun în pericol eventualele Carlere de sportivi profesionişti de mai târziu. Şi o ai pe Don’şoara Febră Treizeci şi şapte cu Cinci!

Îşi smuci capul înspre fereastra prin care Louis o văzu pe studenta cu pielea arsă, îndreptându-se spre complexul de dormitoare Gannett-Cumberland-Androscoggin. în cabinetul de consultaţii, fata îi dăduse senzaţia că nu se simţea deloc bine, însă încerca din răsputeri să nu arate asta. Acum, mergea în pas săltat, cu şoldurile unduindu-i-se uşurel, observând lumea în jur şi lăsându-se, la rândul ei, observată.

- Tipul caracteristic de ipohondru de universitate, continuă Charlton, punând termometrul într-un aparat de sterilizare. O s-o mai vedem de încă vreo treizeci de ori în anul ăsta. Vizitele ei vor fi mai dese înainte de fiecare rundă de parţiale. Cu o săptămână sau două înainte de sesiune, va fi convinsă că are fie pneumonie, fie tuberculoză. Bronşita este pentru cazul în care nu reuşeşte să ne convingă. Va scăpa de vreo patru sau cinci teste - de obicei acolo unde profesorii sunt uşor de îmbrobodit, ca să vorbesc aşa cum vorbesc ei - şi va căpăta subiecte mai uşoare. Întotdeauna se îmbolnăvesc şi mai tare dacă ştiu că parţialul sau examenul final va fi mai degrabă un test obiectiv decât un eseu.

- Aoleu, da’ cinică mai suntem în dimineaţa asta! exclamă Louis, care, de fapt, nu fusese deloc impresionat.

Femeia mai în vârstă îi făcu cu ochiul şi el râmji.

- Eu nu pun prostule astea la inimă, domnule doctor. Şi nici dumneavoastră nu ar trebui să le puneţi.

- Unde-i Stephen, acum?

- În biroul dumneavoastră. Răspunde la scrisori şi încearcă să înţeleagă ultima tonă de căcat birocratic trimis de Crucea Roşie, răspunse asistenta medicală.

Louis intră în birou. în ciuda cinismului lui Charlton, simţea că îşi începuse munca şi aceasta era o senzaţie plăcută.

Privind în urmă la întâmplările acelei zile, Louis avea să se gândească - atunci când avea să suporte să se gândească la asta cât de cât - că întregul

coşmar a început, de fapt, în momentul în care l-au adus pe băiatul aflat pe moarte, Victor Pascow, în dispensar, în jurul orei 10.

Pana atunci fusese linişte. La 9 - jumătate de oră după ce sosise Louis - apăruseră şi cele două voluntare care urma să lucreze în schimbul de la 9 la 3. Louis îi dădu fiecăreia câte o gogoaşă şi câte o cană cu cafea, şi discută cu ele vreo cincisprezece minute, explicându-le care erau îndatoririle lor şi, mai important, ce se ascundea în spatele acestor îndatoriri. Apoi, Charlton prelua comanda. Louis o auzi cum le întreba, în timp ce le conducea afară din birou:

- E vreuna din voi alergică la vomă sau căcat? Că o să vedeţi o grămadă pe-aici.
- O, Doamne, murmură Louis şi îşi acoperi ochii.

Însă zâmbea. O păpuşică dură şi trecută cum era Charlton nu ştia întotdeauna să se facă simpatizată.

Louis începu să completeze formularele lungi, expediate de Crucea Roşie, ceea ce însemna un fel de inventar complet al proviziilor de medicamente şi al aparatelor din dotare („În fiecare an", spuse Steve Masterton cu o voce îndurerată, „în fiecare an împuţit, acelaşi lucru. De ce nu scrii că avem nevoie de *un echipament complet de transplant de cord, val. aprox. opt milioane de dolari}* Ce-ar fi, Louis? Asta o să-i facă să stea cel puţin doi ani cu gurile căscate!"), şi era complet adâncit în lucru, gândindu-se vag că i-ar prinde bine o cană cu cafea, când Masterton urlă din direcţia sălii de aşteptare:

- *Louis! Hei, Louis, vino repede! Avem o problemă nasoală!*

Tonul aproape panicat al lui Masterton îl făcu pe Louis să se repeadă într-acolo. Sări de pe scaun, de parcă, cumva, în subconştient, se aşteptase tot timpul la aşa ceva. Un ţipăt, subţire şi ascuţit ca un ciob de sticlă, se ridică din direcţia din care venise şi strigătul lui Masterton. Îi urmă o plesnitură seacă şi vocea lui Charlton:

- Încetează sau ieşi dracului de-aici! Încetează *imediat!*

Louis se năpusti în sala de aşteptare şi primul lucru de care îşi dădu seama fu sângele - foarte mult sânge. Una dintre voluntare suspina. Cealaltă, albă ca hârtia, îşi strânsese mâinile în pumni şi încerca să-şi ridice colţurile gurii într-un rânjet larg şi revoltat. Masterton stătea în genunchi, căutând să susţină capul băiatului întins pe jos.

Steve privi în sus la Louis, cu ochi mânioşi, mari şi înspăimântaţi. Încercă să vorbească. Nu reuşi.

Mulţimea se bulucise în faţa uşilor de sticlă ale Dispensarului Studenţesc. Se chinuiau să privească înăuntru şi îşi ţineau mâinile căuş în faţa ochilor, pentru a mai reduce din lumina puternică de-afară. În mintea lui Louis îşi făcu loc o imagine aproape nebunească: era mic, avea şase ani şi stătea cu mama lui la televizor, dimineaţa, înainte ca ea să plece la serviciu. Urmărind vechiul spectacol *Astăzi,* cu Dave Garroway. Afară erau oameni care căscau gura la Dave, la Frank Blair şi la bunul J. Fred Muggs. Se uită în jur şi văzu alţi oameni îngrămădiţi la ferestre. Nu putea să facă nimic în legătură cu uşile, dar...

- Trageţi draperiile! se răsti la voluntara care ţipase.

Când fata nu se mişcă imediat, Charlton o plesni peste fund.

- Mişcă-te, fato!

Voluntara se urni. O clipă mai târziu, draperiile verzi acoperiră ferestrele. Instinctiv, Charlton si Steve Masterton se interpuseră între băiatul de pe duşumea şi uşi, blocând, cât de bine puteau, privelişte însângerată.

- Brancardă, domnule doctor? întrebă Charlton.

- Adu una, dacă avem nevoie, spuse Louis, lăsându-se pe vine, lângă Masterton. Nici măcar n-am apucat să mă uit la el.

- Haide! îi zise Charlton fetei care trăsese draperiile.

Aceasta încerca din nou să-şi ridice colţurile gurii, desenând acelaşi rânjet lipsit de umor, ca un ţipăt mut. Se uită la Charlton şi gemu:

- Of, of, ah!

- Mda, *of of ah* merge. Haide!

O îmbrânci zdravăn şi fata se urni iarăşi, iar fusta ei cu dungi albe şi roşii îi fâşâi în jurul picioarelor.

Louis se aplecă asupra primului său pacient la Universitatea Maine din Orono.

Era tânăr, de aproximativ douăzeci de ani, şi nu avu nevoie decât de trei secunde ca să pună singurul diagnostic ce se dovedea important: tânărul avea să moară. Jumătate din cap îi era zdrobit. Gâtul îi fusese fracturat. O claviculă îi ieşea afară prin pielea umărului drept, umflat şi scos din articulaţie. Sânge şi un lichid galben, purulent, i se scurgeau leneş din cap pe mochetă. Prin spărtura din ţeastă, Louis putea să vadă cum îi pulsa creierul, alb-cenuşiu. Era ca şi cum s-ar fi uitat printr-o fereastră spartă. Rana era largă de aproape cinci centimetri; dacă ar fi avut un copil în cap, l-ar fi putut naşte, aşa cum Zeus o născuse pe Atena prin frunte. De necrezut că încă mai trăia. Fără veste, îl auzi, în gând, pe Jud Crandall spunând *uneori o simţi cum te muşcă de cur.* Şi pe mama lui, *mort înseamnă, mort.* Simţi un impuls nebun de a izbucni în râs. Aşa era, mort înseamnă mort. Şi asta e o propoziţie afirmativă, prietene.

- Cheamă ambulanţa, se răsti la Masterton. Trebuie..

- Louis, ambulanţa e...

- Of, *Isuse!* exclamă Louis, plesnindu-se peste frunte. O privi pe Charlton. Joan, ce faceţi în cazuri din astea? Chemaţi Paza din campus, sau Spitalul Central?

Joan părea tulburată şi supărată - ceea ce, credea Louis, era o atitudine nefirească din partea ei. Însă îi răspunse cu o voce destul de calmă:

- Nu ştiu, domnule doctor. Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva în toată activitatea mea la dispensar.

Louis încercă să gândească cât de repede era în stare.

- Chemaţi Poliţia campusului. Nu avem vreme sa aşteptăm ambulanţa de la spital. Dacă trebuie, o să-1 ducă mai departe la Bangor, într-o maşină de pompieri. Măcar asta are sirenă şi girofar. Du-te, Joan!

Femeia plecă, nu înainte ca doctorul să interpreteze privirea profund compătimitoare pe care o surprinse la ea. Tânărul acesta, bronzat şi bine dezvoltat - poate în urma muncii de peste vară pe un şantier, sau zugrăvind case, sau dând lecţii de tenis -îmbrăcat acum numai într-un şort roşu cu o dungă albă, urma să moară, indiferent ce-ar fi făcut ei. Ar fi murit la fel de repede, chiar dacă ambulanţa lor ar fi fost în stare de funcţionare şi ar fi aşteptat cu motorul pornit în faţa uşii, când pacientul a fost adus la dispensar.

Incredibil, acum muribundul se mişca. Pleoapele i se zbătură uşor şi ochii i se deschiseră. Ochii albaştri, cu insul încercuit de sânge. Priviră în jur, fără să vadă nimic. Încercă să-şi mişte capul, dar Louis îl ţinu mai strâns, împiedicându-1 să o facă, fiindcă îşi aminti de gâtul rupt. Trauma craniană nu excludea posibilitatea durerii.

Gaura din cap, of Isuse, gaura din cap!

- Ce-a păţit? îl întrebă pe Steve.

Îşi dădea seama că, în împrejurările respective, întrebarea era complet cretină şi fără sens. Era întrebarea unui simplu spectator. Iar gaura din capul tânărului îi confirmă statutul; nu era decât un simplu spectator.

- L-a adus poliţia?

- Nu, nişte studenţi... într-o pătură. Şi nu ştiu cum s-a petrecut accidentul.

Mai trebuia să se gândească acum şi la urmări. Şi asta cădea în responsabilitatea lui.

- Du-te şi găseşte-i, spuse Louis. Du-i la uşa din spate. Vreau să stea pe-aproape, dar să nu vadă mai mult decât au văzut deja.

Părând uşurat să scape de atmosfera încordată din dispensar, Masterton deschise uşa prin care intra zumzetul unor voci agitate, tulburate, curioase. Se mai auzea şi şuieratul sirenei unei maşini de poliţie. însemna că sosise Paza campusului. Louis simţi un soi de alinare jalnică.

Muribundul scotea nişte sunete gâlgâite. încerca să vorbească. Louis auzi câteva silabe - sau, mai degrabă, sunete - dar cuvintele nu puteau fi desluşite.

Louis se aplecă deasupra lui şi îi spuse:

- O să te faci bine, prietene.

Când rosti aceste vorbe, se gândi la Rachel şi la Ellie, şi stomacul lui făcu un triplu salt disgraţios. Puse mâna la gură ca să-şi mascheze un râgâit.

- Caa, zise tânărul. *Gaaaaaaaaaa...*

Louis privi în jur şi descoperi că rămăsese singur cu muribundul. Auzea vag cum Joan Charlton ţipa la cele două studente voluntare, spunându-le că targa era în anexa din cabinetul al doilea. Louis însă se îndoia că fetele ar fi fost în stare să deosebească acest cabinet al doilea de rahatul unei broaşte; căci, dacă stăteai să te gândeşti, se aflau în prima lor zi de lucru. Şi avuseseră parte de o introducere al dracului de plăcută în minunata lume a medicinei. Mocheta verde, care acoperea complet duşumeaua, căpătase acum o culoare de vişină putredă, îmbibată cum era cu sângele care tot mai curgea din capul zdrobit al tânărului; cerul se milostivise de el, şi lichidul intracranial încetase să mai curgă.

- În Cimitirul Animalelor, croncăni muribundul - şi buzele sale începură să schiţeze un rânjet, asemănător până la identificare cu rânjetul isteric, îngrozit, al voluntarei care trăsese draperiile.

Louis se holbă uluit la el, refuzând, la început, să admită că auzise acele cuvinte. Apoi se gândi că poate fusese victima unei halucinaţii auditive. *Probabil că a scos nişte sunete dezlânate şi subconştientul meu le-a transformat în ceva coerent, ceva care are legătură cu experienţa mea recentă.* Însă nu asta se întâmplase, şi, o clipă mai târziu, Louis fu obligat să admită adevărul. O groază dementă îl izbi cu toată forţa, aducându-1 în pragul leşinului, iar pielea lui, mânată de o voinţă proprie, începu să se încreţească hulpavă, sub fiorii ce o cutremurau, părând să se *mişte,* chiar, în valuri, în josul şi în susul braţelor şi pe abdomen... dar şi atunci, refuza, pur şi simplu, sa creadă. Totuşi, silabele auzite tremuraseră pe buzele însângerate ale bărbatului întins pe mocheta din dispensar, aşa cum tremuraseră şi în urechile lui Louis însuşi, dar asta însemna doar că halucinaţia fusese şi vizuală, nu numai auditivă.

- Ce-ai spus? şopti el.

Şi, de astă dată, cuvintele se auziră clar, aidoma vorbelor unui papagal cuvântător sau ale unei ciori cu limba despicată:

- Nu cimitirul adevărat.

Ochii îi erau goi, lipsiţi de vedere, încercuiţi cu sânge; pe gură i se întipărise rânjetul uriaş al unui peşte mort.

Oroarea se rostogolise prin Louis, prinzându-i inima fierbinte în mâini de gheaţă, strângând-o cu putere. îl sleia, îl împuţina tot mai tare, până când simţi că-i venea să o ia la goană, să fugă de capul însângerat şi deformat, care îi vorbea de pe podeaua sălii de aşteptare a dispensarului. Nu era o persoană religioasă, în adevăratul sens al cuvântului, nici superstiţioasă şi, cu atât mai puţin, nu avea înclinaţii oculte. Nu era pregătit de o confruntare cu aşa ceva... indiferent ce anume era acel ceva.

Cu toată puterea, se împotrivi dorinţei de a fugi de-acolo şi se forţă să se aplece şi mai mult peste tânărul întins pe jos

- Ce-ai spus? întrebă încă o dată.

Rânjetul. Înspăimântător.

- Solul din inima omului este şi mai pietros, Louis, şopti muribundul. Omul cultivă ceea ce poate... şi are grijă de ceea ce cultivă.

Louis, gândi el, nemaiauzind nimic altceva cu mintea cea conştientă, după ce îi fusese rostit numele. *Of, Dumnezeule, mi-a spus pe nume!*

- Cine eşti? întrebă Louis cu o voce tremurătoare, subţire ca o coală de hârtie. Cine eşti?
- Indienii ne momesc.
- Cum de-mi ştii...
- Noi, să ne ferim. Ştim...
- Tu...
- *Caa,* articulă tânărul, şi lui Louis i se păru că simţea, acum, mirosul morţii în răsuflarea lui, miros de răni interne, bătăi neregulate ale inimii, slăbiciune, descompunere.
- Ce? îl cuprinse dorinţa nebunească de a-1 scutura până avea să-i răspundă.
- *Gaaaaaauaaaa...*

Trupul tânărului îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi roşii fu cuprins de convulsii. Apoi, păru să îngheţe brusc, cu toţi muşchii încordaţi la maxim. O fracţiune de secundă, ochii îşi pierdură privirea goală şi parcă reuşiră să găsească ochii ieşiţi din orbite ai lui Louis. Imediat însă muribundul se destinse. În aer se împrăştie un miros urât. Privirea îi deveni iarăşi goală... şi sticloasă. Murise.

Louis se aşeză pe podea, dându-şi seama, ca prin vis, că hainele i se lipiseră de piele; era scăldat în sudoare. întunericul îl învălui, întinzându-i aripi moi peste ochi, iar lumea începu să se rotească în jurul său, provocându-i o senzaţie puternică de greaţă. Recunoscând simptomele, îşi întoarse pe jumătate faţa de la mort, îşi puse capul între genunchi şi îşi apăsă în gingii unghiile degetului mare şi arătătorului de la mâna stângă atât de tare, cât să le facă să sângereze. După o clipă, lumea se opri din balans şi contururile ei redeveniră clare.

13

Apoi, sala se umplu de oameni, actori cu toţii, în aşteptarea momentului în care să-şi rostească replica. Iar asta se adăuga sentimentelor de dezorientare şi irealitate ale lui Louis - şi îl înspăimânta forţa unor asemenea senzaţii, pe care le studiase la cursurile de psihologie, dar pe care nu le trăise niciodată. Bănuia că tot aşa trebuie să se simtă cineva în băutura căruia o mână criminală a strecurat o doză puternică de drog.

Ca o piesă pusă în scenă numai pentru mine, gândi el. *Toate personajele părăsesc încăperea, astfel încât prezicătoarea aflată pe moarte să-şi poată rosti cele câteva replici de profeţie indirectă doar pentru mine, şi numai pentru mine, şi, de îndată ce moare, toţi să se reîntoarcă în scenă.*

Voluntarele se bulucіră primele în uşă, ţinând fiecare capătul unei brancarde, pe care o foloseau în mod obişnuit pentru cei cu afecţiuni ale coloanei vertebrale sau ale gâtului. Le urma Joan Charlton, anunţând că Poliţia campusului se îndrepta într-acolo. Tânărul fusese izbit de o maşină, în timp ce făcea jogging. Louis îşi aduse aminte de cei pe care îi văzuse alergând dimineaţa în faţa maşinii lui şi stomacul i se revoltă.

În spatele lui Charlton se afla Steve Masterton, însoţit de doi poliţişti ai secţiei care asigura paza în campus.

- Louis, cei care l-au adus pe Pascow sunt... Se întrerupse şi zise iute: Louis, te simţi bine?

- N-am nimic, răspunse doctorul şi se ridică. Valurile cenuşii se pogorâră din nou asupră-i şi apoi se retraseră. Bâjbâi în jur după un sprijin şi întrebă: Pascow îl cheamă?

- Victor Pascow, aşa declara fata cu care făcea jogging, zise unul dintre poliţişti.

Louis se uită la ceas şi scăzu două minute. O fată suspina isteric în camera în care Masterton îi condusese pe cei care îl aduseseră pe Pascow. *Bine ai venit înapoi la şcoala, domnişoară,* gândi el. *Îţi urăm un semestru plăcut.*

- Domnul Pascow a murit la ora 10.09, spuse. Unul dintre poliţişti îşi şterse gura cu dosul mâinii. Masterton îl întrebă iarăşi:

- Louis, chiar te simţi bine? Arăţi *îngrozitor.*

Louis deschise gura să răspundă, când, pe neaşteptate, o voluntară scăpă brancarda şi ieşi în fuga din încăpere, vomitând pe şorţul pe care îl avea legat în talie. Sună un telefon. Fata care suspinase până atunci începu să strige numele bărbatului mort: „Vic! Vic! Vic!" - iar şi iar. Balamuc. Harababură. Un poliţist o întrebă pe Charlton dacă putea să-i dea o pătură cu care să acopere cadavrul, iar Charlton îi răspunse că nu ştia dacă are autoritatea de a rechiziţiona un obiect din inventarul dispensarului, şi Louis se trezi cu gândul la un vers dintr-un poem al lui Maurice Sendak: „Să înceapă tărăboiul nebunilor!"

Hohote mucegăite de râs i se învălmăşiră în gâtlej şi reuşi, cumva, să le înăbuşe. Spusese, oare, acest Pascow cuvintele Cimitirul Animalelor? Îi rostise, oare, acest Pascow numele? Acestea erau lucrurile care îi dăduseră lumea peste cap, lucrurile care îl scoseseră de pe orbită şi îl aruncaseră să şchiopăteze într-un spaţiu necunoscut. Dar mintea lui părea a fi început deja să înfăşoare acele câteva secunde într-o peliculă protectoare - remodelând, schimbând, detaşând. Cu siguranţă că a spus altceva (dacă, într-adevăr, a vorbit), şi, în şocul şi tensiunea nefericită ale momentului respectiv, Louis a înţeles greşit. Pesemne, Pascow a scos doar nişte sunete dezarticulate, aşa cum şi-a imaginat el în prima clipă.

Louis bâjbâi în căutarea lui însuşi, în căutarea acelei părţi din el care a convins administraţia universităţii să-1 prefere pentru acest post celorlalţi cincizeci şi trei de candidaţi. Acum nu preluase nimeni conducerea, nimeni nu făcea nimic; încăperea era plină până la refuz de gură-cască.

- Steve, du-te şi dă-i fetei ăleia un sedativ, zise el.

Simpla rostire a cuvintelor îl făcuse să se simtă mai bine. Ca şi cum s-ar fi aflat la pupitrul de comandă al unei rachete, ieşind de pe orbita unei planete

minuscule. Respectiva planetă minusculă fiind, desigur, cele câteva secunde lipsite de logică în care Pascow vorbise. Louis fusese angajat ca să conducă acest dispensar; asta şi avea de gând să facă.

- Joan. Dă-i o pătură domnului poliţist.
- Domnule doctor, încă nu am făcut inventarul...
- Dă-i-o, nu contează. După aceea, vezi cum se simte voluntara.

Privi la cealaltă fată, care încă mai ţinea strâns în mâini un capăt al târgii. Se holba ca hipnotizată la rămăşiţele lui Pascow, cu un soi de fascinaţie morbidă.

- Voluntar! spuse aspru Louis, iar ochii fetei îşi smulseră privirea de la cadavru.
- C-c-ce...
- Cum o cheamă pe fata cealaltă?
- Ci-ci-cine?
- Cea care tocmai a coborât.

Brutalitatea vorbelor sale era intenţionată.

- Ju-Ju-Judy. Judy DeLessio.
- Şi pe tine?
- Carla.

Vocea fetei părea mai sigură acum.

- Carla, du-te şi vezi cum se simte Judy. Adu şi pătura. O să găseşti un teanc de pături în dulapul din cabinetul de consultaţii numărul unu. Plecaţi cu toţii! Haideţi să încercăm să ne comportăm ca nişte profesionişti ce suntem.

Se puseră în mişcare. Curând încetară şi ţipetele din camera alăturată. Telefonul, care se oprise, începu să sune din nou. Louis apăsă butonul de aşteptare, fără să ridice receptorul din furcă.

Poliţistul mai în vârstă părea mai stăpân pe sine, şi Louis i se adresă:

- Pe cine anunţăm? Puteţi să-mi faceţi o listă?

Poliţistul încuviinţă din cap.

- De şase ani n-am mai păţit aşa ceva. E de rău augur pentru începutul semestrului.
- Asta cam aşa e, spuse Louis, ridicând receptorul şi decuplând butonul de aşteptare.
- Alo? Cine a..., se auzi o voce surescitată.

Louis închise. Apoi se apucă să dea telefoanele necesare.

14

Lucrurile nu s-au potolit *însă.* până în jurul orei 16, după ce Louis, împreună cu Richard Irving, şeful secţiei de pază a campusului, au făcut o declaraţie comună pentru presă. Tânărul, Victor Pascow, făcea jogging cu alte două persoane, dintre care una era logodnica lui. Maşina condusă de Tremont Withers, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, din Haven, statul Maine, se îndrepta cu viteză excesivă dinspre sala de gimnastică pentru fete, Lengyll, către centrul campusului. Maşina lui Withers 1-a izbit pe Pascow şi 1-a proiectat cu capul într-un copac. Pascow a fost adus într-o pătură la dispensar de către prietenii săi şi doi trecători. A decedat după câteva minute. Withers a fost reţinut, în aşteptarea formulării acuzaţiilor de conducere imprudentă, conducere sub influenţa alcoolului şi omucidere involuntară.

Redactorul ziarului universităţii întrebă dacă putea să scrie în articol că

Pascow murise în urma traumatismelor craniene. Gândindu-se la fereastra aceea spartă, prin care se vedea creierul, Louis răspunse că era sarcina medicului legist din Penobscot de a stabili cauza decesului. Atunci, redactorul întrebă dacă nu era posibil ca cei patru care l-au adus pe Pascow la dispensar să-i fi provocat moartea prin neglijenţă.

- Nu, răspunse Louis. Nici vorbă. Din nefericire, părerea mea este că moartea domnului Pascow s-a datorat loviturii pe care a suferit-o.

Au mai fost şi alte întrebări - câteva - dar acest răspuns a pus capăt părţii importante din conferinţa de presă. Acum, Louis stătea în biroul lui (Steve Masterton plecase acasă cu o oră în urmă, imediat după încheierea conferinţei de presă - ca să se vadă la televizor în programul de ştiri, bănuia Louis), încercând să adune cioburile zilei - sau poate că doar încerca să treacă în revistă cele întâmplate, să le acopere cu un strat subţire de activitate de rutină. Răsfoise, împreună cu Charlton, fişele din „primul fişier" - fişele acelor studenţi care se străduiau din greu să termine fiecare an, din cauza anumitor maladii. În „primul fişier" se aflau douăzeci şi trei de diabetici, cincisprezece epileptici, paisprezece paraplegici şi un amalgam de studenţi bolnavi de leucemie, studenţi cu paralizie cerebrală şi distrofie musculară. studenţi orbi, doi studenţi muţi şi un caz de anemie a celulelor în formă de seceră, cu care Louis nu se mai întâlnise vreodată în activitatea lui profesională.

Poate că cel mai demoralizator moment al după-amiezii a fost cel imediat următor plecării lui Steve. Charlton intră în birou şi puse un bilet roz pe masa lui Louis. Pe el scria: *Reprezentantul magazinului de covoare din Bangor va fi aici mâine, la ora 9.*

- Covor? întrebă el.

- Trebuie să înlocuim mocheta, spuse ea, parcă cerându-şi scuze. N-avem cum să curăţăm pata, domnule doctor.

Sigur că nu. în clipa aceea, Louis s-a ridicat, s-a dus la dulapul cu medicamente şi a luat un Tuinal - tranchilizant pe care primul său coleg de cameră de la Facultatea de Medicină îl numea Tonusal „Saltă-ţi fundul în tramvaiul spre Tonusal, Louis", obişnuia el să spună, „şi o să-ţi pun nişte Creedence să-ţi cânte". De cele mai multe ori, Louis refuza călătoria către fabulosul Tonusal şi, fără doar şi poate, că a fost spre binele lui; colegul de cameră a căzut la examene în cel de-al treilea semestru şi a călătorit cu tramvaiul către Tonusal până în Vietnam, ca infirmier. Câteodată, Louis şi-1 imagina acolo, drogat până în vârful nasului, ascultând cum formaţia Creedence îi cânta „Run Through the Jungle".

Însă avea nevoie de ceva. Dacă urma să vadă bileţelul roz de pe birou de fiecare dată când o să-şi ridice ochii de pe fişa din faţă, avea nevoie de ceva.

Naviga pe ape destul de calme, când doamna Baillings, asistenta de noapte, băgă capul pe uşă şi îi spuse:

- Soţia dumneavoastră, domnule doctor Creed. Pe linia unu.

Louis aruncă o privire la ceas şi văzu că era aproape 17.30; intenţionase să plece cu o oră şi jumătate în urmă.

- Bine, Nancy. Mulţumesc.

Ridică receptorul şi apăsă butonul pentru linia unu.

- Bună, iubito. Tocmai...

- Louis, te simţi bine?

- Mda, perfect.

- Am aflat de la buletinul de ştiri, Lou. Îmi pare atât de rău. Tăcu câteva clipe. La buletinul de ştiri de la radio, rosti apoi. Te-am auzit şi pe tine cum

răspundeai la întrebări. După voce mi s-a părut că totul era în ordine.

- Da? Bravo.
- Eşti sigur că te simţi bine?
- Da, Rachel, mă simt bine.
- Vino acasă, mai zise ea.
- Da, spuse Louis.

Acasă era un cuvânt bun.

15

Îl întâmpină la uşă şi el rămase cu gura căscată. Purta sutienul din plasă, care îi plăcea lui atât de mult, o pereche de chiloţi semitransparenţi şi nimic altceva.

- Eşti delicioasă, spuse. Unde-s copiii?
- I-a luat Missy Dandridge. Suntem singuri până la 20.30... ceea ce înseamnă că avem la dispoziţie două ore şi jumătate. Haide să nu pierdem timpul.

Se lipi de el. Louis simţi un parfum vag şi minunat - să fi fost ulei de trandafiri? O cuprinse în braţe, mai întâi de mijloc, iar apoi mâinile-i descoperiră şezutul, în timp ce limba ei dansa uşurel peste buzele lui, pătrunzând printre ele, îndrăzneaţă şi jucăuşă.

Întrerupseră, în cele din urmă, sărutul, şi el întrebă cu o voce uşor răguşită:

- Urmează să te mănânc la cină?
- Eu sunt desertul, spuse Rachel, şi apoi începu să-şi rotească lent şi senzual partea inferioară a trupului, frecându-se de abdomenul şi vintrele lui. Dar îţi promit că n-o să fii obligat să mănânci ce nu-ţi place,

Se întinse după ea, însă Rachel se desprinse uşor şi îl luă de mână.

- Mai întâi să mergem sus, zise.

Umplu cada cu apă fierbinte, după aceea îl dezbrăcă cu gesturi lente şi îl împinse înăuntru. Îşi puse mănuşa aspră din burete, care atârna nefolosită deasupra duşului de mână, îi săpuni trupul cu mişcări blânde şi apoi îl limpezi. Louis începu să simtă cum tensiunea zilei - a acelei prime zile de muncă, înfiorătoare - îl părăseşte încetul cu încetul Rachel se udase şi ea, şi chiloţii i se lipiseră de corp, ca o a doua piele

Louis se pregăti să iasă din cadă, dar ea îl împinse uşor înapoi.

- Ce...

Acum, mănuşa din burete îl apucă blând - blând, dar mângâindu-1 până aproape de limita suportabilului, mişcându-se încet, în sus şi în jos.

- Rachel...

Transpirase tare, şi nu doar din cauza apei fierbinţi din cadă.

- Sssst!

Mişcările mâinii ei părură să dureze o eternitate - când ajungea aproape de capătul drumului spre culme, mănuşa din burete îşi încetinea mângâierile, de parcă ar fi vrut să se oprească. Dar nu se oprea, ci îl strângea, îi dădea drumul, îl strângea din nou, până când devenise atât de tare, încât simţea cum îi zvâcnesc până şi timpanele.

- Dumnezeule, spuse cu o voce tremurătoare, când reuşi să vorbească din nou. Unde ai învăţat *asta?*
- La Fetele Cercetaş, răspunse pe un ton fandosit.

Pregătise un Stroganoff, care fiersese pe foc mic, în timpul episodului din

baie, iar Louis, care, la ora 16, ar fi putut să jure că o să mai aibă poftă de mâncare în ajunul zilei de Halloween, mancă două porţii.

După masă, Rachel îl conduse din nou în dormitorul lor de la etaj.

- Să vedem acum, spuse ea, ce poţi să faci *tu pentru mine.*

Date fiind împrejurările, Louis fu de părere că prestaţia lui s-a dovedit la înălţime.

Mai târziu, Rachel îşi puse vechea ei pijama albastră. Louis îşi trase o cămaşă din flanel şi o pereche de pantaloni din catifea reiată, deformaţi aproape complet acum - pe care Rachel îi numea pantalonii lui de terfeleală - şi se duse să aducă copiii.

Missy Dandridge vru să afle amănunte despre accident şi Louis îi făcu un scurt rezumat, oferindu-i însă mai puţine informaţii decât avea să citească a doua zi în *Daily News*$_y$ ziarul din Bangor. Nu-i convenea să vorbească despre asta - îi dădea senzaţia că se deda unei bârfe dezgustătoare - dar Missy nu voia să accepte bani pentru că avusese grijă de copii, iar el îi era recunoscător pentru seara petrecută cu Rachel.

Gage adormi înainte ca Louis să parcurgă mila care despărţea casa lui Missy de casa lor; chiar şi Louis căsca şi avea privirea sticloasă. Ii schimbă scutecele lui Gage, îl înfăşură în pijama şi îl puse în pătuţ. Apoi îi citi lui Ellie o poveste. Ca de obicei, fetiţa ceru *Unde se ascund sălbăticiunile,* fiind ea însăşi o mică sălbăticiune Louis o convinse însă să accepte *Pisica din pălărie,* La cinci minute după ce o dusese în cameră adormise deja, şi Rachel o înveli şi stinse lumina.

Când coborî iarăşi, Rachel stătea în camera de zi, cu un pahar cu lapte în mână. Pe coapsa-i prelungă ţinea deschisă o carte poliţistă de Dorothy Sayers.

- Louis, chiar e totul în ordine?
- lubito, n-am nimic, spuse el. Şi mulţumesc. Pentru tot.
- Menirea noastră este să vă facem pe plac, zise Rachel, cu un zâmbet strâmb şi uşor impertinent. Te duci la Jud să bei o bere?

Scutură din cap.

- Astă-seară nu mă duc. Sunt frânt.
- Sper ca am contribuit şi eu la asta.
- Aşa cred.
- Atunci, dă pe gât un pahar cu lapte, doctore, şi hai să ne culcăm.

Crezuse că nu o să reuşească să adoarmă repede, aşa cum i se întâmplase deseori pe vremea când era intern, iar evenimentele zilelor deosebit de tensionate i se rostogoleau iarăşi şi iarăşi în minte. Alunecă însă pe nesimţite în somn, ca pe o scândură uşor înclinată şi lustruită. Citise undeva că individul mediu are nevoie de numai şapte minute pentru a stinge toate luminile şi a se detaşa de cotidian. Şapte minute, cât conştientul şi subconştientul să pivoteze în jurul axei, aidoma peretelui buclucaş al casei cu stafii din parcul de distracţii. Şi ideea asta avea ceva straniu în ea.

Ajunsese aproape pe tărâmul somnului, când o auzi pe Rachel, ca de la mare depărtare:

- ...poimâine.

-Hmmmmmmmmm?

- Jolander. Veterinarul. Îl ia pe Church poimâine.
- Aha.

Church. *Bucură-te de giuvaierurile tale cât încă le mai ai, Church, băiete.*

Apoi alunecă în străfunduri, departe de toate, printr-un tunel întunecat, într-un somn adânc şi fără vise.

16

Mult mai târziu, îl trezi ceva, un trosnet atât de puternic, încât îl făcu să se ridice în şezut, şi să se întrebe dacă nu cumva a căzut Ellie din pat, sau dacă pătuţul lui Gage se rupsese. Apoi luna ieşi de după un nor, inundând camera cu lumina ei rece şi albă, şi îl văzu pe Victor Pascow în prag. Sunetul pe care îl auzise fusese uşa pe care Pascow o izbise de perete.

Stătea acolo, cu capul zdrobit în spatele tâmplei stângi. Sângele i se uscase pe chip în dungi maronii, asemănătoare cu vopseaua indienilor războinici. Clavicula albă îi ieşea prin piele. Rânjea. „Hai, doctore", spuse Pascow. „Trebuie să mergem undeva." Louis privi în jur. Soţia lui dormea adânc, siluetă de-abia desluşită sub pătura ei galbenă. Se uită iar la Pascow, care era mort, şi nu era mort. Totuşi, nu simţea teamă. îşi dădu aproape imediat seama de ce.

E doar un vis, gândi el, şi în alinarea pe care i-o aduse gândul acesta descoperi că, de fapt, fusese înspăimântat în prima clipă. *Morţii nu se întorc; este imposibil din punct de vedere fiziologic. Tânărul acesta se afla într-un sertar din morga din Bangor, purtând pe corp tatuajul patologului - o tăietură în formă de Y şi cusută neglijent. Probabil că patologul i-a îndesat creierul în cavitatea toracică, după ce a luat o mostră de ţesut, şi i-a umplut cavitatea craniană cu hârtie maro ca să împiedice eventualele scurgeri - tehnică mult mai simplă decât dacă ar fi încercat să pună creierul înapoi la locul lui, ca o piesă disparată într-un joc de puzzle.* Unchiul Carl, tatăl nefericitei Ruthie, îi spusese că patologii obişnuiau să facă chestia asta şi îi mai dăduse şi tot felul de alte informaţii pe această temă, informaţii care, credea el, ar fi făcut-o pe Rachel, cu fobia ei de moarte, să urle de groază. Dar Pascow nu era aici - nici o şansa, dom’ne. Pascow era într-un frigider la morgă, cu o etichetă legată de un deget de la picior. *Şi, mai mult ca sigur, că acolo nu stă îmbrăcat cu şortul ăsta roşu.*

Şi, totuşi, constrângerea de a se ridica din pat era puternică. Ochii lui Pascow se aţintiseră asupra lui.

Dădu la o parte păturile şi îşi coborî picioarele din pat. Covorul fixat de duşumea - dar de nuntă, primit demult din partea bunicii lui Rachel - îi întâmpină tălpile goale cu noduri reci. Visul acesta părea incredibil de real. Atât de real, încât nu îl urmă pe Pascow până când acesta nu se întoarse şi se îndreptă spre scară. Dorinţa de a-1 urma era puternică, dar nu voia să fie atins, nici măcar în vis, de un cadavru viu.

Cu toate acestea, îl *urmă.* Şortul de jogging al lui Pascow licărea stins în lumina lunii.

Traversară camera de zi, sufrageria, bucătăria. Louis se aştepta ca Pascow să tragă zăvorul şi să desfacă lanţul care încuia uşa ce dădea din bucătărie în hambarul amenajat drept garaj, unde îşi ţinea camioneta şi maşina, însă Pascow nu făcu asta. În loc să descuie uşa, trecu, pur şi simplu, prin ea. Şi Louis, privindu-1, gândi cu uluire moderată: *Aşa se face? Remarcabil! Oricine poate să o facă!*

Încercă şi el - şi descoperi amuzat doar lemnul dur. Se părea că până şi în vis era un realist încăpăţânat. Louis trase zăvorul, descuie broasca Yale, desfăcu lanţul şi intră în hambarul-garaj. Pascow nu era acolo. Prin minte îi fulgeră gândul că poate Pascow dispăruse pentru totdeauna. Deseori se

întâmpla astfel cu personajele din vis. Şi cu locurile din vis - mai întâi stăteai în pielea goală lângă o piscină, cu o erecţie cât toate zilele, discutând, să zicem, cu Roger şi Missy Dandridge despre posibilitatea de a-ţi folosi nevasta pentru un schimb în natură; apoi, cât ai clipi din ochi, te şi aflai pe versantul unui vulcan din Hawaii. Poate că îl pierduse pe Pascow, şi acesta era începutul Actului II.

Însă când Louis ieşi din garaj, îl văzu din nou, în lumina palidă a lunii, la capătul peluzei - la începutul cărării.

Acum apăru şi frica; intră încet, cernându-se prin locurile goale ale corpului său, umpându-le cu un fum murdar. Nu voia să se ducă acolo. Se opri.

Pascow se uită peste umăr la el şi, sub razele lunii, ochii lui păreau de argint. Disperat, Louis simţi cum fiorii groazei îi răscoleau abdomenul. Clavicula care ieşea prin piele, sângele închegat. Dar era cu neputinţă să te împotriveşti acelor ochi. Se părea că acesta era un vis despre cum e să fii hipnotizat, să fii dominat... poate chiar despre cum e să nu fii în stare să schimbi lucrurile, aşa cum el nu fusese în stare să schimbe realitatea morţii lui Pascow. Ce dacă ai mers douăzeci de ani la şcoală, şi tot nu puteai să faci nimic atunci când ţi se aducea un om care se izbise cu capul de-un copac, suficient de tare, cât să i se deschidă o fereastră în ţeastă. La fel de bine puteau să-1 cheme în ajutor pe instalator, pe omul care aduce ploaia, sau pe omul cavernelor.

Chiar când toate astea îi treceau prin minte, se pomeni că se apropie de cărare. Merse pe urmele şortului de jogging, la fel de maro în lumina lunii ca şi sângele uscat de pe chipul lui Pascow.

Nu îi plăcea visul ăsta. O, Doamne, nu-i plăcea deloc! Era prea real. Nodurile reci din covor, faptul că nu fusese în stare să treacă, la rândul lui, prin uşa de la hambar, când în orice vis care se respectă, individul poate (sau ar trebui să poată) să treacă prin uşi şi pereţi... şi acum umezeala rece a ierbii înrourate pe tălpile lui goale, şi adierea blândă a vântului nopţii pe trupul lui, acoperit doar cu o pereche de chiloţi. Ajuns sub copaci, acele pinilor îi înţepară tălpile... alt amănunt de mică importanţă, care însă părea un pic mai real decât s-ar fi cuvenit.

Nu contează. Nu contează. Sunt acasă, în patul meu. E doar un vis, indiferent cat de viu mi se pare acum, şi, ca toate celelalte vise, mi se va părea ridicol mâine dimineaţă. Când va fi trează, mintea mea îi va descoperi toate inadvertenţele.

Creanga unui copac uscat îi zgârie cu brutalitate bicepsul, şi el tresări. În faţă, Pascow era doar o siluetă care înainta, urcând cărarea, şi acum groaza lui Louis păru să se fi cristalizat într-o sculptură strălucitoare în gândurile sale: *Merg în pădure pe urmele unui mort, merg pe urmele unui mort către Cimitirul Animalelor, şi nu e un vis. Doamne ajută-mă,* nu e un vis. *Asta se întâmplă* cu adevărat.

Coborau acum panta dealului împădurit. Cărarea şerpuia printre copaci şi se ascundea pe sub tufişuri. Acum nu mai eră încălţat cu cizme. Sub tălpi, pământul se transformă într-un tel de jeleu rece, apucându-1 şi încercând să-1 ţină pe loc, lăsându-1 să plece cu mare părere de rău. Zgomotele pe care le făcea noroiul erau ca nişte plescăituri urâte. Simţea glodul pătrunzându-i printre degetele picioarelor, căutând să le separe.

Se agăţă cu disperare de ideea că era doar un vis.

Nu ţinea.

Ajunseră în poiană, şi luna pluti iarăşi din reciful ei de nori, inundând

cimitirul cu o strălucire spectrală. Plăcile funerare - bucăţi de scânduri şi cutii de conserve, care fuseseră tăiate cu ferăstrăul vreunui tată şi apoi bătute cu ciocanul până au devenit plate, bucăţi crestate de ardezie şi argilă - se înălţau cu claritate tridimensională, aruncând umbre negre şi perfect conturate.

Pascow se opri lângă SMUCKY PISICA A FOST ASCULTĂTOARE şi se întoarse cu faţa la Louis. Oroarea, spaima - simţea cum aveau să crească şi să tot crească în el, până când întregu-i trup o să se dezintegreze sub presiunea lor neîndurătoare. Pascow rânjea. Buzele lui sângerânde îi dezveleau dinţii, iar bronzul lui sănătos, de om care şi-a petrecut vara făcând munci în aer liber, căpătase, în lumina sidefie a lunii, paloarea unui cadavru ce urmează să fie înfăşurat în giulgiu.

Ridică braţul şi îi arătă ceva. Louis privi într-acolo şi gemu. Ochii părură a încerca să-i iasă din orbite şi îşi acoperi gura cu pumnii strânşi. Obrajii îi deveniseră reci şi umezi, şi înţelese că, la limita maximă a spaimei, începuse să plângă.

Grămada de copaci doborâţi pe care se căţărase Ellie, înainte ca Jud Crandall să se alarmeze, devenise o movilă uriaşă de oase. Şi oasele acestea se mişcau. Se zvârcoleau şi se loveau unul de celălalt, mandibule şi femururi şi oase cubitale şi molari şi incisivi; desluşi cranii de oameni şi de animale rânjind cu gura până la urechi. Falangele clincheneau. Mai încolo, resturile unui picior îşi flexau încheieturile livide.

O, da, se mişca - *se furişa către el..*

Acum, Pascow se apropia, cu chipul însângerat şi lugubru în lumina lunii, şi, în acea clipă, ceea ce mai rămăsese din judecata raţională a lui Louis se strânse în jurul unui singur gând care 1 se rostogolea la nesfârşit, urlându-i în cap: *Trebuie să ţipi şi să te trezeşti nu contează că o să-i sperii pe Rachel Ellie Gage că o să trezeşti toată casa şi toţi vecinii trebuie să ţipi şi să te trezeşti săţipisăţipisăţipişisătetrezeştisătetrezeştisătetrezeşti...*

Însă printre buzele lui crăpate nu ieşi decât un oftat uşor, ca o şoaptă. Ca sunetul făcut de un băieţel, aşezat pe o prispă undeva, care încearcă să înveţe să fluiere.

Pascow se apropie şi mai mult.

- Nu trebuie să deschizi uşa asta, vorbi el, apoi.

Se uită în jos la Louis, pentru că acesta se prăbuşise în genunchi. La început, Louis crezu că privirea lui era plină de compătimire. Dar nu era deloc compătimire, ci numai un fel de răbdare înfiorătoare. încă îi mai arăta grămada mişcătoare de oase.

- Să nu treci dincolo, doctore, indiferent cât de mult simţi că trebuie să o faci. Bariera asta nu trebuie să fie trecută. Ţine minte: există aici mai multă putere decât îţi vei putea vreodată închipui. *Este* foarte veche şi neliniştită în permanenţă. Ţine minte.

Louis încercă iarăşi să ţipe. Nu reuşi.

- Sunt aici ca prieten, spuse Pascow.

Însă chiar folosise Pascow cuvântul *prieten?* Louis nu credea. Ca şi cum Pascow ar fi vorbit într-o limbă străină pe care Louis o putea înţelege datorită unei vrăji pe care numai visul reuşise să o ţească... şi „prieten" sunase în mintea năucită a lui Louis asemănător cuvântului folosit, de fapt, de Pascow.

- Se apropie pierderea celor dragi ţie, doctore.

Acum era atât de aproape, încât Louis simţea în nări duhoarea morţii.

Pascow întinse mâinile spre el.

Pocnetul uşor, înnebunitor, al oaselor.

Încercând să evite atingerea acelei mâini, Louis îşi pierdu echilibrul. Lovi o piatră funerară şi o răsturnă. Chipul lui Pascow, aplecat asupra lui, umplu cerul.

- Doctore, *ţine minte.*

Louis încercă să ţipe, şi lumea porni să se învârtească în jurul lui, dar tot mai auzea pocnetul oaselor mişcătoare în cripta morţii pe care doar luna o lumina.

17

Individul mediu are nevoie de aproximativ şapte minute ca să adoarmă, însă, conform manualului de *Fiziologie umană* al lui Hand, acelaşi individ are nevoie de cincisprezece-douăzeci de minute să se trezească. E ca şi cum somnul ar fi un bazin, şi este mult mai greu să ieşi la suprafaţa lui, decât să te scufunzi. Când te trezeşti, o faci treptat, de la somnul adânc la cel mai superficial, la ceea ce este deseori numit „starea de veghe în somn", stare în care poţi auzi sunetele din jur şi poţi chiar răspunde la întrebări, fără ca, mai târziu, să fii conştient că ai făcut aşa ceva... şi le consideri a fi fost simple fragmente de vis.

Louis auzea zornăitul oaselor, dar, treptat, sunetul deveni mai strident, mai metalic. Un pocnet. Un strigăt. Alte sunete metalice... ceva care se rostogoleşte? *Sigur,* aprobă mintea lui înceţoşată. *Rostogoleşte oasele.*

O auzi pe fiica lui strigând:

- Prinde-o, Gage. Du-te şi prinde-o!

Urmă gânguritul încântat al lui Gage, iar Louis deschise atunci ochii şi văzu tavanul dormitorului.

Rămas nemişcat, aşteptând ca realitatea, realitatea cea bună, realitatea cea *binecuvântata,* să îi revină deplin în simţuri.

Fusese doar un vis. Nu mai conta acum cât de îngrozitor, cât de adevărat păruse, dar nu fusese decât un vis. O fosilă din mintea de dedesubtul minţii sale.

Auzi din nou sunetul metalic. Era una dintre masinuţele de jucărie ale lui Gage care se rostogolea pe coridorul de la etaj.

- Prinde-o, Gage!
- *Prinde-o!* urlă Gage. *Prinde-o-prinde-o-prinde-o! Tropa-tropa-tropa.*

Picioruşele goale ale lui Gage tropăiau îndesat pe mocheta de pe coridor. Chicotea împreună cu Ellie.

Louis privi la dreapta lui. Partea de pat a lui Rachel era goală, păturile fiind date la o parte. Soarele era sus pe cer. Se uită la ceas şi descoperi că era aproape ora 8. Rachel îl lăsase să doarmă mai mult... dinadins, probabil.

În mod normal, faptul acesta l-ar fi iritat, dar nu şi în această dimineaţă. Respiră adânc, mulţumit pe moment doar să stea întins acolo, sub o rază de soare care intra oblic prin fereastră, şi să simtă ţesutul de neconfundat al lumii reale. Pnn aerul auriu dansau particule minuscule de praf.

Rachel strigă de jos:

- Ar fi cazul să cobori şi să-ţi iei pachetul, El! O să vină autobuzul!
- Bine!

Sunetul şi mai apăsat al paşilor ei.

- Gage, uite-ţi maşina. Trebuie să mă duc la şcoală.

Gage începu să zbiere indignat. Şi, deşi textul era truncheat, singurele cuvinte clare fiind *Gage, maşina, prinde-o* şi *autobuzu' lu' Ellie,* sensul părea suficient de limpede: Ellie trebuie să stea acasă. Învăţământul public poate

să se ducă azi în mă-sa.

Iarăşi vocea lui Rachel:

- Trezeşte-1 şi pe tata înainte de a coborî, El.

Ellie intră în dormitor.

Avea părul strâns într-o coadă de cal şi purta o rochiţă roşie.

- M-am trezit, iubito, spuse Louis. Du-te, să nu pierzi autobuzul!
- Bine, tati.

Fetiţa se apropie, îl sărută pe obrazul aspru de ţepii bărbii crescute peste noapte şi se repezi la scară.

Visul începuse să pălească, să-şi piardă coerenţa. Şi asta era o chestie a naibii de bună.

- Gage! strigă el. Vino să-1 pupi pe tata!

Gage ignoră chemarea. O urmă pe Ellie la parter cât de repede îl puteau duce picioruşele dolofane şi continuă să zbiere cât îl ţineau plămânii:

- *Prinde-o! Prinde-o-prinde-o-PRINDE-O!*

Prin deschizătura uşii, Louis reuşi să surprindă doar un fragment din trupuşorul lui robust, îmbrăcat numai în scutec şi pantalonaşi din muşama.

Rachel strigă din nou:

- Ai zis ceva, Louis? Te-ai trezit?
- Mda, răspunse el şi se ridică din pat.
- Ţi-am zis că s-a trezit, ţipă Ellie. Mă duc. Pa!

Ieşirea îi fu accentuată de uşa trântită şi de urletul jignit al lui Gage.

- Un ou sau două? strigă Rachel.

Louis dădu păturile deoparte şi îşi coborî picioarele pe nodurile covorului, pregătindu-se să-i spună că renunţă la ouă, că o să înfulece doar o farfurie cu fulgi şi o să se grăbească la serviciu... dar vorbele i se stinseră în gât, înainte de a fi rostite.

Avea picioarele murdare de noroi şi ace de pin.

Inima îi sări în gâtlej, ca un hopa-mitică nebun. Repede, cu ochii ieşiţi din orbite, cu dinţii încleştaţi pe limbă, dar fără să simtă durerea atroce, smulse păturile de pe pat. Cearşaful era plin de ace de pin. Era murdar şi pătat de noroi.

- Louis?

Descoperi şi alte ace de pin pe genunchi şi, brusc, îşi privi braţul drept. Acolo, pe biceps, avea o zgârietură, o zgârietură recentă, exact în locul în care îl rănise creanga uscată... în vis.

O *să încep să urlu. Simt că o să încep să urlu.*

Aşa era; urletul se rostogolea din străfundurile lui, un glonţ uriaş şi rece al spaimei. Realitatea începu să pâlpâie. Realitatea - realitatea *reală,* gândi el - era formată din acele astea, din noroiul de pe cearşafuri, din zgârietura însângerată de pe braţul lui gol.

O sa încep să urlu şi după aia o să înnebunesc, si n-o să-mi mai fac griji-...

- Louis? strigă Rachel, urcând scara către el. Louis, ai adormit la loc?

În acele două sau trei secunde, se luptă să-şi regăsească stăpânirea de sine; luptă cu înverşunare să-şi păstreze cumpătul, aşa cum făcuse în clipele acelea de coşmar, după ce la dispensar fusese adus Pascow, pe moarte şi înfăşurat într-o pătură. învinse. Gândul care înclinase balanţa în favoarea lui era că Rachel nu trebuia să-1 vadă astfel, cu picioarele murdare şi acoperite cu ace de pin, nu trebuia să vadă păturile aruncate pe podea, descoperind cearşafurile pline de noroi.

Sunt treaz, strigă vesel.

Îi sângera limba de pe urma muşcăturii involuntare de mai devreme.

Mintea i se rostogolea frenetică şi undeva, în adâncul lui, la distanţă de raţiunea care îl presa să acţioneze, se întrebă dacă fusese oare întotdeauna atât de aproape de astfel de situaţii absurde şi nebuneşti, şi dacă exista cineva pe lumea asta care să fi fost.

- Un ou sau două?

Rachel se oprise pe a doua sau a treia treaptă. Slavă Domnului.

- Două, spuse, fără să-şi dea seama ce vorbeşte. Jumări!
- Bravo, spuse ea şi se întoarse în bucătărie.

Închise ochii uşurat, dar în întunericul din spatele pleoapelor zări privirea de argint a lui Pascow. Deschise brusc ochii. Louis începu să se mişte iute, lăsând pe mai târziu analizarea celor petrecute. Smulse aşternuturile de pe pat. Păturile erau curate. Luă cele două cearşafuri, le făcu ghem, ieşi pe coridor şi le aruncă pe toboganul pentru rufe murdare.

Aproape alergând, intră apoi în baie, dădu drumul la duş şi se vârî sub şuvoiul de apă fierbinte. Îl opărea, însă nu-şi dădea seama. Îşi spălă murdăria de pe tălpi şi de pe picioare.

Începu să se simtă mai bine, mai stăpân pe sine. În timp ce se ştergea, îşi dădu seama că aşa trebuie să se simtă criminalii atunci când îşi închipuie că au înlăturat toate urmele. Îl apucă râsul. Continuă să se şteargă, dar, în acelaşi timp, să şi râdă. Parcă nu se putea opri.

- Hei, ce faci? strigă Rachel. Ce-i aşa de nostim?
- Treaba mea, răspunse Louis, printre hohotele de râs.

Era înspăimântat, însă spaima nu-i putea opri râsul. Hohotele se năşteau unul după altul în abdomen, pe care îl simţea tare ca betonul. Îşi dădu seama că cel mai bun lucru pe care îl putea face era să arunce cearşafurile pe toboganul pentru rufe murdare. Missy Dandridge venea cinci zile pe săptămână să dea cu aspiratorul, să facă curăţenie... şi să spele. Rachel nu o să mai vadă cearşafurile respective până când nu o să le pună iar pe pat... curate. Bănuia că există o posibilitate ca Missy să îi spună lui Rachel despre noroiul de pe ele, însă nu credea să fie cazul. Probabil că o să-i şoptească la ureche soţului ei că soţii Creed jucau nişte jocuri sexuale destul de ciudate, cu noroi şi ace de pin, în loc de vopsele.

Ideea aceasta îl făcu pe Louis să râdă şi mai tare.

Sughiţurile şi apoi chicotelile se stinseră încet, în timp ce se îmbrăca, şi înţelese că se simţea puţin mai bine. Nu-şi dădea seama cum de era posibil aşa ceva, dar era adevărat. Acum, camera părea normală, cu excepţia patului fără aşternuturi. Scăpase de otravă. Poate că „urme" era cuvântul pe care îl căuta, însă în mintea lui era sinonim cu „otravă".

Poate că asta fac oamenii când se trezesc faţa în faţă cu inexplicabilu', se gândi. *Asta fac cu lipsa de logică ce refuză să se lase disecată în cauzele şi efectele normale care guvernează această lume,* Poate că, în felul acesta, reuşea mintea ta să facă faţă farfuriei zburătoare pe care, într-o bună dimineaţă, o vezi plutind deasupra câmpului din spatele casei, aruncându-şi pe iarbă micul eleşteu de umbră; aşa reuşeşte să facă faţă ploii de broaşte; mâinii de sub pat care îţi mângâie piciorul gol, în miez de noapte. Printr-o criză de plâns sau de râs... şi, din moment ce esenţa acestor mistere nu se lasă desluşită, pur şi simplu depăşeşti intact momentul de groază maximă, intact, ca o piatră la rinichi.

Gage stătea cocoţat pe scăunelul lui, mâncând figurine din cacao în formă de ursuleţi şi decorând şi masa cu ele. Decora şi preşul din plastic, de sub scaun, cu ursuleţii din cacao şi se părea că se şi spăla pe cap cu ei.

Rachel ieşi din bucătărie cu ouăle şi cu o cană de cafea.

- De ce râdeai, Lou? Hohoteai ca un nebun. M-ai şi speriat niţel.

Louis deschise gura, fără să aibă cea mai vagă idee despre ce avea să-i răspundă şi se pomeni că îi spune un banc pe care îl auzise cu o săptămână în urmă, la piaţă - un banc despre un croitor evreu, care şi-a cumpărat un papagal ce nu ştia să spună decât... „Ariei Sharon şi-o ia la labă".

Când isprăvi, râdea şi Rachel - cum, de altfel, râdea şi Gage.

Splendid. Eroul nostru şi-a şters toate urmele - cu alte cuvinte, cearşafurile murdare şi râsul de smintit din baie. Acum, eroul nostru va citi ziarul de dimineaţă - sau cel puţin, îşi va arunca o privire asupra lui - pecetluind aceasta zi cu sigiliul normalităţii.

Cu astfel de gânduri, Louis deschise ziarul.

Da, asta faci, continuă, simţindu-se cuprins de o uşurare imensă. *Depăşeşti momentul ca o piatră, şi cu asta basta... doar că nu petreci o noapte cu prietenii în jurul unui foc de tabără, o noapte când vântul e puternic şi discuţia alunecă spre evenimente ce nu pot fi explicate. Pentru că în nopţile cu focuri de tabără, când vântul e puternic, vorbele sunt ieftine.*

Îşi mâncă ouăle. Îi sărută pe Rachel şi pe Gage. Când se pregătea de plecare, aruncă o privire înspre dulăpiorul vopsit în alb, de la piciorul toboganului pentru rufe murdare. Totul era cum trebuie. O altă dimineaţă formidabilă. Vara târzie parcă intenţiona să dureze la nesfârşit şi totul era în ordine. Privi spre cărare când îşi scoase maşina din garaj, dar şi cărarea era în regulă. Nu-ţi pierde firea. Treci pe lângă groază ca o piatră.

Totul a rămas în ordine până când a străbătut primele zece mile din drum, şi atunci, reacţia întârziată, spasmele şi convulsiile l-au cuprins atât de fără de veste, încât a trebuit să iasă de pe Drumul Naţional 2 şi să intre în parcarea pustie dimineaţa a restaurantului lui Sing, restaurant chinezesc, aflat aproape de Spitalul Central din Maine... unde trebuia să fi fost dus cadavrul lui Pascow. Adică la Spitalul Central, nu la restaurantul lui Sing. Victor Pascow nu avea să mai mănânce vreodată o porţie de „moo goo gai pan", ha-ha!

Spasmele îi zguduiră trupul, i-1 sfâşiară, făcură ce voiau cu el. Louis se simţea neajutorat şi îngrozit - dar nu îngrozit de ceva supranatural, nu în dimineaţa aceasta mângâiată de razele strălucitoare ale soarelui, ci, pur şi simplu, îngrozit de posibilitatea că şi-ar putea pierde minţile. Era ca şi cum prin cap i s-ar fi răsucit o sârmă lungă şi invizibilă.

- Nu mai vreau, spuse. Te rog, nu mai vreau.

Bâjbâi după butonul radioului, şi maşina se umplu de glasul lui Joan Baez, care cânta despre diamante şi rugină. Glasul ei blând si răcoros îl alină şi, când cântecul se termină, Louis se simţi în stare să-şi continue drumul.

Când ajunse la dispensar, o salută pe Charlton şi apoi se repezi în baie, convins fiind că trebuie să arate îngrozitor. Dar nu era aşa. Avea cearcăne, dar foarte superficiale, şi nici măcar Rachel nu i le observase. Se spălă pe faţă cu apă rece, se şterse, se pieptănă şi se duse în birou.

Acolo se aflau Steve Masterton şi doctorul indian, Surrendra Hardu, bând cafea şi continuând să treacă în revistă cazurile din primul fişier.

- ‘Mneaţa, Lou, spuse Steve.
- ‘Mneaţa.
- Să sperăm că n-o să fie ca dimineaţa trecută, zise Hardu.
- Chiar aşa, ai pierdut toată agitaţia.
- Surrendra a avut partea lui de agitaţie azi-noapte, rânji Masterton. Spune-i, Surrendra.

Hardu îşi şterse, surâzând, ochelarii.

- Doi băieţi îşi aduc prietena în jur de ora 1 noaptea. Domnişoara e beată cuc, căci sărbătorise reîntoarcerea la universitate, înţelegi. Se tăiase destul de rău la o coapsă, şi îi spun că trebuie să-i pun cel puţin patru copci şi că nu o să rămână cu nici o cicatrice. Pune-mi copcile, zice ea, şi asta şi încep să fac, aplecându-mă aşa...

- Hardu le exemplifică, ploconindu-se peste o coapsă invizibilă. Louis începu să zâmbească cu gura până la urechi, bănuind ce avea să urmeze.

- Şi, în timp ce o suturez, îmi vomită exact pe cap.

Masterton izbucni în râs. Şi Louis. Hardu surâse calm, de parcă aşa ceva i se mai întâmplase de o mie de ori într-o mie de vieţi.

- Surrendra, cât timp ai fost de gardă? îl întrebă Louis, când râsetele se stinseră.

- De la miezul nopţii, răspunse Hardu. Tocmai plecam. Dar am vrut să rămân să te salut din nou.

- Ei. bine. m-ai salutat, spuse Louis, strângându-i mâna mică, de culoarea cafelei cu mult lapte. Acum, du-te acasă şi culcă-te.

- Aproape că am terminat cu primul fişier, spuse Masterton. Spune aleluia, Surrendra.

- Refuz, surâse Hardu. Nu sunt creştin

- Atunci cântă-ne refrenul de la vreo Karma.

- Fie ca strălucirea să nu vă părăsească, spuse Hardu, zâmbind încă, şi alunecă uşor pe uşă.

Louis şi Steve Masterton priviră o clipă în urma lui, fără sa scoată un cuvânt, apoi se uitară unul la altul. Izbucniră în râs. Lui Louis nici un alt moment al vieţii când a mai râs nu i se păruse atât de bun.... atât de normal.

- Oricum e bine că am terminai fişierul, zise Steve. Azi e ziua în care întindem covorul roşu pentru furnizorii de pilule.

Louis îl aprobă din cap. Primul furnizor de medicamente avea să sosească la ora 10. După cum îi plăcea să glumească lui Steve, miercurea putea să fie Ziua Prinţului Spaghetti, dar la dispensarul Universităţii Maine, fiecare zi de joi era Ziua-D. D era Darvon, medicamentul preferat în majoritatea cazurilor.

- Un sfat, Mare Şef, spuse Steve. Nu ştiu cum erau tipii ăştia în Chicago, dar pe-aici nu au pic de scrupule şi încearcă să-ţi vândă absolut orice îţi poate trece prin minte, chiar dacă ai sau nu nevoie. Un tip din ăsta a încercat odată să-mi vândă o femeie gonflabilă. Mie! Şi sunt doar un secundar! Dacă nu-ţi pot vinde droguri, te vor aduce în stare să vrei să le foloseşti.

- Ar fi trebuit să iei femeia gonflabilă.

- Nu, nu, era roşcată. Nu e genul meu.

- În cazul ăsta, sunt de acord cu Surrendra, spuse Louis. Atâta vreme cât ziua de azi nu seamănă cu cea de ieri.

18

Când, la ora 10 fix, reprezentantul firmei Upjohn nu sosie încă, Louis nu se mai putu abţine şi sună la secretariatul universităţii. Vorbi cu doamna Stapleton, care promise că o să-i trimită de îndată o copie a dosarului lui Victor Pascow. Când închise apăru şi tipul de la Upjohn. Acesta nu încercă să-i vândă nimic, ci doar îl întrebă dacă nu îl interesa să-şi facă abonament cu reducere de preţ pentru meciurile echipei Patriot.

- Nu, spuse Louis.

- Aşa îmi închipuiam şi eu, zise mohorât tipul de ia Upjohn şi plecă.

La prânz, Louis se duse până la bufetul din campus şi îşi luă un sandviş cu peşte şi o Coca-Cola. Îşi mâncă sandvişul la birou, în timp ce răsfoia dosarul lui Pascow. Căută vreo legătură cu el sau cu partea de nord a oraşului Ludlow, unde se afla Cimitirul Animalelor... simţind vag că trebuia să existe o explicaţie logică chiar şi pentru o asemenea întâmplare stranie. Poate că individul crescuse în Ludlow -poate chiar îşi îngropase acolo sus un câine sau o pisică.

Însă nu reuşi să găsească legătura pe care o căuta. Pascow era originar din Bergenfield, New Jersey, şi venise la Universitatea Maine ca să studieze ingineria electrică. În cele câteva pagini dactilografiate, Louis nu descoperi nici o legătură posibilă între el şi tânărul care murise în sala de aşteptare a dispensarului - altă legătură, desigur, decât cea dintre pacientul muribund şi medicul care îl veghează.

Înghiţi şi restul de Coca-Cola din pahar, ascultând grohăiturile paiului pe fund, şi apoi aruncă paharul şi şerveţelele la gunoi. Masa de prânz fusese foarte frugală, însă avusese poftă de mâncare, Chiar că se simţea bine. Acum. Spasmele nu îi reveniseră, şi în clipa aceasta, până şi groaza simţită dimineaţa devreme începu să aibă tot mai mult aspectul unei surprize urâte şi fără sens, petrecute ca prin vis, fără nici o semnificaţie.

Bătu darabana cu degetele pe sugativa de pe birou, înălţă din umeri şi ridică din nou receptorul. Forma numărul Spitalului Central şi ceru morga.

După ce i se făcu legătura cu secretarul de la Patologie, spuse cine este şi apoi continuă’

- Aveţi un student al nostru, Victor Pascow,..

- Nu-1 mai avem, îl întrerupse vocea de la capătul opus al firului. A plecat.

Gâtul lui Louis se usca brusc Reuşi să îngaime.

- Ce?

- Azi-noapte târziu, i-am expediat corpul cu avionul la părinţi. A venit un tip de la Pompele Funebre Brookings-Smith şi s-a ocupat de toate. L-au încărcat pe zborul Delta, hm... - se auzi un foşnet de hârtii - zborul Delta 109. Da’ unde credeaţi că s-a dus? Să danseze la discotecă?

- Nu, spuse Louis. Nu, sigur că nu. Doar că...

Doar că ce? Ce Dumnezeu îşi închipuia că face scormonind toate astea? Nu exista nici o modalitate logică de a face faţă problemei. Trebuia să scape de obsesie, să-i pună o ştampilă, să o uite. Orice altceva nu i-ar fi adus decât bătăi inutile de cap.

- Doar că mi se pare că totul s-a petrecut foarte repede, continuă pe un ton firav.

- Pai i s-a făcut autopsia ieri după-amiază - se auzi iarăşi un foşnet uşor de hârtii - în jurul orei 15.20, de către doctorul Rynzwyck. Tatăl lui făcuse deja toate aranjamentele necesare ca să-1 ia de-aici. Cred că a ajuns la Newark la ora 2 dimineaţa.

- Aha Păi, în cazul ăsta...

- Doar dacă nu cumva vreunul dintre hamali a făcut vreo greşeală şi 1-a expediat în altă parte, spuse cu vioiciune secretarul Secţiei de patologie. Ştiţi, ni s-a mai întâmplat şi aşa ceva, deşi niciodată cu compania Delta. Delta e destul de bunicică. Am avut odată un tip care murise la pescuit în ţinutul Aroostook, într-unui dintre orăşelele alea care nu au numele trecut pe hartă, ci numai câteva coordonate. Imbecilul se înecase cu bere. A durat două zile până când ăia cu care se afla să-1 scoată din sălbăticie, şi ştiţi că e o chestie de şansă să mai arate ca lumea. Da’ l-au expediat şi au sperat că

totul va fi în ordine. L-au trimis la Grand Falls, Minnesota, în cargoul unui avion. Însă de aici începe încurcătura. L-au dus întâi la Miami, după aia la Des Moines, după aia la Fargo, Dakota de Nord. În cele din urmă, cineva şi-a dat seama de toată treaba, da' trecuseră deja încă trei zile. Nu rezistase. La fel de bine putea să-1 fi îmbălsămat cu suc de portocale, în loc de Jaundaflo. Tipul era negru şi putea ca o halcă stricată de carne de porc. Asta am auzit. Şase hamali s-au îmbolnăvit.

Vocea de la capătul firului râse din toată inima.

Louis închise ochii şi spuse:

- Ei, mulţumesc...
- Pot să vă dau numărul de telefon de-acasă al doctorului Rynzwyck, dacă vreţi, domnule doctor, da' de obicei dimineţile joacă golf în Orono.
- Nu e nevoie, spuse Louis.

Puse receptorul în furcă. *Şi cu asta basta,* gândi. *Când ai avut visul ăla aiurit, vis sau ce era, aproape sigur ca trupul lui Pascow se odihnea într-o cameră mortuară din Bergenfield. Cu asta s-a terminat; nu trebuie să te mai gândeşti.*

În acea după-amiază, în timp ce se întorcea acasă, îi veni, în sfârşit, în minte o explicaţie simplă a murdăriei de pe pat, năpustindu-se asupra lui ca un uriaş val de uşurare.

Trecuse printr-o criză izolată de somnambulism, declanşată de experienţa neaşteptată şi extrem de neplăcută de a fi avut un student accidentat mortal, care apoi a şi murit în dispensarul său, în prima lui zi de muncă propriu-zisă.

Aceasta explica totul. Visul păruse foarte real, deoarece secvenţe mari din el *erau* reale - covorul sub tălpile goale, rouă rece şi, desigur, creanga uscată care îi zgâriase braţul. Explica şi de ce Pascow trecuse prin uşă şi el nu reuşise să facă acelaşi lucru.

În minte i se contura o imagine tulburătoare: Rachel cobora la parter, cu o noapte în urmă, şi îl vedea cum se izbeşte de uşa din spate, încercând, în somn, să treacă prin ea. Gândul îl făcu să zâmbească larg. Ar fi scos-o din minţi, asta s-ar fi întâmplat.

Cu ipoteza crizei de somnambulism în gând, fu acum în stare să analizeze mai departe cauzele care au determinat acea formă a visului, şi nu alta - şi descoperi că era chiar nerăbdător să le enumere. Se dusese în Cimitirul Animalelor, pentru că acesta se asocia cu un alt moment recent de tensiune. Fusese, de fapt, chiar motivul declanşării unei certe serioase între el şi soţia lui... şi, de asemenea, gândi mai departe, cu emoţie crescândă, se asocia în mintea lui cu prima întâlnire a fiicei sale cu noţiunea de moarte - noţiune cu care subconştientul lui trebuie că se luptase noaptea trecută, înainte de a merge la culcare.

Am fost al dracului de norocos că am ajuns teafăr înapoi acasă - nici măcar nu-mi mai amintesc partea asta. Probabil că m-am întors pe pilot automat.

Şi era bine că se întorsese. Nici nu se putea gândi ce ar fi simţit dacă s-ar fi trezit azi-dimineaţă lângă mormântul lui Smucky, pisica, acoperit cu rouă şi, fără doar şi poate, scos din minţi de spaimă - aşa cum, fără îndoială, ar fi fost şi Rachel.

Dar acum se terminase totul.

Şi cu asta basta, se gândi Louis, cu o uşurare nemăsurată în suflet. *Da, dar cum rămâne cu ceea ce a spus când a murit?* încercă să-1 întrebe mintea

lui, dar Louis o obligă să tacă.

În seara aceea, când Rachel călca, iar Ellie şi Gage, înghesuiţi în acelaşi scaun, erau absorbiţi de „Muppet Show", Louis a spus că s-ar putea să iasă puţin la plimbare - doar ca să ia aer.

- Te întorci la vreme, să mă ajuţi să-1 culc pe Gage? întrebă Rachel, fără să ridice privirea de la rufe. Ştii că nu bombăneşte atât de mult când eşti şi tu de faţă.
- Sigur, răspunse.
- Unde te duci, tati? întrebă Ellie, fără să-şi desprindă ochii de pe ecranul televizorului. Miss Piggy tocmai se pregătea să-i învineţească un ochi lui Kermit.
- Să mă plimb, iubito.
- Aha!

Louis ieşi.

Cincisprezece minute mai târziu, se afla în Cimitirul Animalelor. Se uita curios în jur şi încerca să înfrunte senzaţia de *deja vu* care îl cuprinsese. Nu mai era nici o îndoiala acum că fusese aici: plăcuţa funerară aşezată în memoria pisicii Smucky era răsturnată. Se sprijinise de ea când năluca lui Pascow se apropiase de el, la sfârşitul visului. Neatent la ce făcea, Louis o îndreptă şi se duse către grămada de trunchiuri de copaci.

Nu-i plăcea. Încă mai simţea fiori reci când îşi amintea cum toate ramurile albite de vreme şi trunchiurile se transformaseră într-o movilă uriaşă de oase. Se forţă să întindă mâna şi să atingă o creangă. Aflată în echilibru precar pe grămadă, aceasta se rostogoli şi căzu, ricoşând de pe movilă. Louis reuşi să facă un pas iute în spate, înainte de a-i atinge pantoful.

Merse apoi de-a lungul grămezii, întâi înspre stânga, după aceea la dreapta. Pe ambele laturi, lăstărişul crescuse atât de des, încât era de nepătruns. Şi prin această vegetaţie nici nu puteai să îţi croieşti drum - nu, dacă erai isteţ, gândi Louis. Crescuseră acolo tufe bogate de urzici otrăvitoare (toată viaţa lui, Louis a auzit fel de fel de oameni lăudându-se că sunt imuni la otrava lor, însă el ştia bine că nimeni nu era în totalitate imun la aşa ceva), şi, mai departe, crescuseră cei mai mari şi mai înfiorători spini pe care îi văzuse vreodată.

Louis se întoarse înspre mijlocul movilei. O privi lung. Mâinile îi erau îndesate în buzunarele de la spate ale jeanşilor.

Doar n-ai de gând sa încerci sa te caţări pe ea?

Nici vorbă, şefu'. De ce să fac o tâmpenie ca asta?

Minunat. Chiar că m-ai băgat la idei o clipă, Lou. Nu-i aşa că asta ar fi o modalitate bună de a te trezi în propriul tău dispensar cu o gleznă fracturată?

Sigur că da! Şi se şi întunecă.

Convins că a căzut de acord cu sine însuşi, Louis începu să se caţăre pe movila de trunchiuri.

Se afla la jumătatea drumului spre vârf, când o simţi cum i se mişcă sub picioare şi auzi un scârţâit caracteristic.

Rostogoleşte oasele, doctore.

Când movila se mişcă din nou, Louis începu să coboare repede. Cămaşa îi ieşise din pantaloni.

Ajunse jos fără să păţească ceva şi îşi şterse palmele de bucăţile de scoarţă de copac. Se întoarse la cărarea care avea să-1 aducă înapoi acasă -

la copiii lui, care vor dori să asculte o poveste înainte de culcare, la Church, care se bucura de ultima lui zi de motan viril, sfărâmător de inimi de pisicuţe, la ceaiul băut în bucătărie cu soţia lui, după ce adormeau copiii.

Cuprinse încă o dată cu privirea luminişul înainte de plecare, pătruns de tăcerea lui verde. Lujere de ceaţă se ridicaseră parcă de nicăieri şi începeau să se încolăcească în jurul plăcilor funerare. Cercurile acelea concentrice... ca şi când, fără să-şi dea seama, mâinile de copil ale generaţiilor născute în Ludlowul de Nord ar fi construit un soi de model, la scară redusă, al templului păgân Stonehenge.

Dar, Louis, doar atât sa fie?

Deşi ajunsese să arunce numai o privire rapidă peste movila de trunchiuri, înainte ca senzaţia că aceasta se mişca să-1 facă să-şi piardă cumpătul, ar fi putut să jure că dincolo de ea se afla o altă cărare, care ducea în adâncurile pădurii.

Asta nu e treaba ta, Louis. Trebuie sa încetezi să te mai frământi

Bine, şefu'.

Louis se întoarse şi se îndreptă spre casă.

În seara aceea, după ce Rachel se dusese la culcare, el a mai rămas încă o oră să citească un vraf de reviste medicale, pe care le mai citise o dată, refuzând să admită că numai gândul de a se duce la culcare -de a dormi - îl şi făcea să se simtă agitat. Niciodată până atunci nu mai avusese vreo criză de somnambulism, şi nu exista vreo modalitate de a se asigura că acesta fusese un incident izolat... până în momentul în care se întâmpla sau nu se întâmpla din nou.

Auzi cum Rachel se dă jos din pat şi apoi îl strigă în şoaptă:

- Lou? Scumpule! Vii?
- Imediat, răspunse, stingând lampa de birou şi ridicându-se de pe scaun.

În acea noapte, i-au fost necesare mai mult de şapte minute ca să decupleze mecanismul. Iar apariţia lui Victor Pascow i se părea din ce în ce mai puţin un rod al imaginaţiei şi al visului acum, când asculta respiraţia liniştită a lui Rachel, care dormea adânc alături. O să închidă ochii şi o să vadă cum uşa se izbeşte de perete, şi iată-1 pe Invitatul Nostru Special din Această Seară, Victor Pascow, cum stă în prag, în şortul de jogging, palid sub bronzul de vară, cu clavicula ieşindu-i în afară.

Avea să alunece pe făgaşul somnului, tot gândindu-se cum ar fi să se trezească de-a binelea în Cimitirul Animalelor, şi să vadă acolo cercurile acelea concentrice, poleite de razele albe ale lunii, să fie apoi nevoit sa se întoarcă acasă, treaz şi înfiorat, pe cărarea din pădure. Se gândea aşa, cu mintea tot mai înceţoşată de somn, şi, brusc, se trezea iarăşi.

De-abia după miezul nopţii somnul se furişă peste el şi îl cuprinse în braţe moi. Un somn fără vise. Se trezi fix la 7.30, în sunetul ploii de toamnă care răpăia în ferestre. Cu teama în suflet, dădu iute păturile la o parte. Cearşaful de pe pat era curat. Nimeni nu i-ar fi putut descrie picioarele, cu bătăturile lor galbene, ca fiind pure, dar măcar erau curate.

Louis se pomeni fluierând în timp ce făcea duş.

19

Missy Dandridge a avut grijă de Gage atunci când Rachel 1-a dus pe Winston Churchill la veterinar. în noaptea aceea, Ellie nu a vrut să se culce

până pe la 23.30, repetând întruna, pe un ton plângăreţ, că nu putea să doarmă fără Church şi cerând la fiecare cinci minute să i se aducă un pahar cu apă. În cele din urmă, Louis refuză să îi mai facă pe plac, motivând că o să ude aşternuturile în timpul nopţii. Fapt care a provocat o criză de plâns de o asemenea violenţă, încât Rachel şi Louis s-au privit lung, ridicând din sprâncene.

- E speriată din cauza lui Church, spuse Rachel. Las-o să se potolească singură, Lou.

- Oricum, nu poate să menţină volumul ăsta mult timp, zise şi Ellic. Cel puţin, aşa sper.

A avut dreptate. Ţipetele mânioase şi răguşite ale lui Ellie se transformară, treptat, în sughiţuri şi gemete, şi suspine. Apoi s-a făcut linişte. Când Louis a urcat să vadă ce se întâmplă, a descoperit-o dormind întinsă pe duşumea, strângând în braţe coşuleţul în care Church nu catadicsea să doarmă vreodată.

Îi desprinse braţele din jurul lui, o puse înapoi în pat, îi dădu, cu infinită blândeţe, părul la o parte de pe fruntea transpirată şi o sărută. Cedând unui impuls de moment, intră în cămăruţa de alături, care fusese amenajată pentru a-i servi lui Rachel drept birou, şi scrise un bilet cu majuscule stângace - MĂ ÎNTORC MÂINE, CU DRAGOSTE, CHURCH - pe care apoi îl prinse de perniţa de pe fundul coşuleţului. După aceea se întoarse în dormitor să o caute pe Rachel. Rachel era acolo. Au făcut dragoste şi au adormit unul în braţele celuilalt.

Church se întoarse acasă în vinerea din prima săptămână de lucru plină a lui Louis; Ellie se agită înnebunită în jurul lui, cheltui o parte din alocaţia ei ca să-i cumpere o cutie cu delicatese pentru pisici şi chiar aproape că îl plesni pe Gage, pentru că a încercat să-1 atingă. Aceasta 1-a făcut pe Gage să plângă aşa cum metodele disciplinare ale părinţilor nu reuşiseră niciodată. O dojană din partea lui Ellie era echivalentă cu o dojana din partea lui Dumnezeu.

Louis se întrista când îl privi pe Church. Era ridicol, într-adevăr, dar asta nu avea cum să-i schimbe sentimentele. Nu mai rămăsese nici o urmă din fosta agilitate a motanului. Nici măcar nu mai păşea ca un pistolar; mersul lui era acum lent şi prudent, mersul unui convalescent. Îi permise lui Ellie să îl hrănească din mână. Nu arăta că ar fi vrut să iasă din casă, nici măcar până în garaj. Se schimbase. Poate că, până la urmă, era mai bine că se schimbase.

Nici Rachel, nici Ellie nu dădeau semne că ar fi observat.

20

Vara Indiană veni şi se duse. Bronzul coloră copacii, făcu un tărăboi scurt, şi apoi păli. Frunzele începură să cadă după o ploaie rece, torenţială, de la jumătatea lunii octombrie. Ellie începu să vină acasă încărcată cu decoraţiuni pentru ziua de Halloween pe care le făcuse la şcoală şi îl distra pe Gage cu poveşti despre Călăreţul-fără-Cap. Într-una din seri, Gage bolborosea fericit despre un personaj pe nume Minte Râioasa. Rachel începu sa chicotească şi nu mai reuşi sa se oprească A fost o perioadă fericită pentru ei toţi - începutul toamnei.

Activitatea lui Louis la dispensarul universităţii intrase în şablonul unei rutine exigente, însă plăcute. Consulta pacienţi, lua parte la şedinţele

Consiliului Colegiilor, scria scrisorile obligatorii pentru ziarul studenţilor, informând locuitorii din campus despre confidenţialitatea tratamentelor de la dispensar şi îndemnându-i pe studenţi să-şi facă vaccinul împotriva gripei, căci se părea că tipul A avea să predomine din nou în iarna aceea. Lua parte la şedinţe de asigurări sociale Prezida şedinţe de asigurări sociale. În a doua săptămână din -octombrie, a participat la Conferinţa de Medicină Universitară, ţinută în Providence, unde a prezentat o lucrare pe tema ramificaţiilor legale ale tratamentului medical al studenţilor. În această lucrare era menţionat şi cazul lui Victor Pascow, sub numele fictiv de „Henry Montez". Lucrarea a fost primită bine. A început apoi lucrul la bugetul dispensarului pentru următorul an universitar.

Şi serile lui intraseră sub acelaşi şablon al rutinei: copiii, după cină, o bere sau două, mai târziu, cu Jud Crandall. Câteodată, dacă Missy putea să stea cu copiii o oră, venea şi Rachel cu el şi, uneori, li se alătura şi Norma, dar, de cele mai multe ori, erau numai el şi Jud. Bătrânul i se părea lui Louis plăcut ca un papuc vechi şi obişnuia să-i asculte poveştile din istoria oraşului Ludlow, poveşti vechi, uneori, de trei sute de ani, spuse cu atâta farmec şi atenţie asupra detaliilor, de parcă le-ar fi trăit el însuşi. Vorbea, dar nu bătea câmpii niciodată. Şi niciodată nu îl plictisea pe Louis, deşi Rachel îşi astupase discret căscatul cu mâna de multe ori.

În majoritatea serilor, traversa drumul spre casă înainte de ora 22, şi, de obicei, el şi Rachel făceau dragoste. Din primul lor an de căsătorie nu mai făcuseră dragoste atât de des, şi niciodată atât de izbutit şi de plăcut. Rachel spunea că trebuie să fie ceva în fântâna de apă arteziană; Louis era de părere că totul se datora aerului din Maine.

Amintirea morţii îngrozitoare a lui Victor Pascow, survenită în prima zi a semestrului de toamnă, începuse să pălească atât în minţile studenţilor, cât şi în cea a lui Louis; fără îndoială că familia lui Pascow încă îl mai jelea. Louis discutase la telefon cu vocea înlăcrimată şi, din fericire, fără chip, a tatălui lui Pascow; tatăl voia doar să se convingă că Louis făcuse tot ce îi stătuse în putere, şi Louis 1-a asigurat că toţi cei implicaţi au făcut tot posibilul pentru a-i ţine copilul în viaţă. Nu i-a pomenit de zăpăceala din dispensar, de pata de sânge care se întindea pe mochetă, şi nu i-a spus nici că fiul lui a murit aproape în clipa în care a fost adus în dispensar, deşi Louis credea că el personal nu o să uite lucrurile acestea. Dar intensitatea amintirii lui Pascow slăbise în gândurile celor pentru care studentul nu reprezentase decât un accident nefericit.

Louis încă îşi mai aducea aminte de visul şi incidentul de somnambulism care 1-a însoţit, însă acum aproape că i se părea că se întâmplase altcuiva, sau ca îl urmărise odată într-un program la televizor. Aşa i se părea acum şi unica lui vizită la un bordel în Chicago, petrecută cu şase ani în urmă; erau la fel de nesemnificative, nişte abateri secundare de la drumul stabilit, cu o rezonanţă falsă, asemenea suntelor produse într-o cameră pentru testarea ecourilor.

Nu se mai gândea deloc la ceea ce spusese sau nu spusese Pascow înainte de a muri.

În noaptea de Halloween s-a lăsat gerul. Louis şi Ellie şi-au început turul prin vecini cu familia Crandall. Ellie croncănea mulţumită, prefăcându-se că zboară pe coada de mătură în jurul bucătăriei Normei, şi a fost imediat declarată:

- Cea mai drăguţă fetiţă pe care am văzut-o vreodată... nu-i aşa, Jud?

Jud încuviinţă şi îşi aprinse o ţigară.

- Unde-i Gage, Louis? Credeam, că l-ai costumat şi pe el. Într-adevăr, intenţionaseră să-1 ia şi pe Gage cu ei - mai ales

Rachel de-abia aştepta asta, pentru că, împreună cu Missy Dandridge, îi confecţionase un costum de gândăcel cu două umeraşe răsucite şi îmbrăcate în hârtie creponată, în loc de antene - dar copilul căpătase o bronşită destul de păcătoasă şi, după ce i-a ascultat plămânii, care îi hârâiau puţin, şi a privit termometrul de la fereastră, care indica doar câteva grade peste zero la ora 18, Louis a interzis expediţia lui Gage. Deşi dezamăgită, Rachel a fost de acord.

Ellie a promis să-i ofere lui Gage o parte din bomboanele primite, însă calitatea exagerată a părerii ei de rău îl făcu pe Louis să se întrebe dacă nu cumva simţea o uşoară bucurie la gândul că Gage nu o să vină şi el, încetinindu-i astfel ritmul colindatului... sau văduvind-o de o parte din luminile rampei. „Bietul Gage", a spus ea pe un ton rezervat, de obicei, celor care suferă de o boală incurabilă. Gage, neştiind ce pierde, stătea pe canapea şi urmărea emisiunea „Zoom", cu Church sforăind alături. „Ellie-vrăjitoare", a răspuns Gage, fără prea mult interes, îndreptându-şi atenţia spre televizor. „Bietul Gage", a repetat Ellie, scoţând la iveală un alt oftat adânc. Louis se gândi la lacrimile de crocodil şi surâse.

Ellie îl apucă de mână şi începu să-1 tragă.

- Hai să mergem, tati! Hai să mergem - hai să mergem - hai să mergem!

- Gage are o răceală uşoară, îi spuse Louis lui Jud.

- O, ce păcat, zise Norma, însă la anu' va înţelege mai mult! Întinde-ţi săculeţu', Ellie... hooopa!

Luase un măr şi un baton de Snickers din vasul cu bunătăţi pentru colindători de pe masă, dar le scăpă pe amândouă. Louis observă, şocat, cât de mult începuseră mâinile să-i semene cu nişte gheare.

Se aplecă şi prinse mărul care se rostogolea pe duşumea. Jud ridică batonul de ciocolată şi îl aruncă în săculeţul lui Ellie.

- Of, să-ţi aduc un alt măr, scumpo, spuse Norma. Asta o sa se strice repede.

- Nu-i nici o problemă, zise Louis, încercând să pună mărul în sacul lui Ellie, însă fetiţa făcu un pas înapoi şi închise săculeţul.

- Nu vreau un măr lovit, tati, spuse ea, privindu-şi tatăl, de parca acesta ar fi înnebunit pe neaşteptate. Pete maro... *bâh!*

- Ellie, eşti foarte nepoliticoasă!

- Louis, nu certa fetiţa pentru că spune adevărul, interveni Norma. Ştii, numai copiii spun adevărul adevărat. De asta sunt copii. Petele maro *sunt* dezgustătoare.

- Mulţumesc, doamnă Crandall, răspunse Ellie, aruncând o privire răzbunată la tatăl ei.

- Cu multă plăcere, iubito, zise Norma.

Jud îi conduse pe verandă. Două stafii mititele urcau aleea, şi Ellie le recunoscu ca fiind doi prieteni ai ei de la şcoală. Îi duse înapoi în bucătărie şi, câteva clipe, Louis rămase singur cu Jud.

- I s-a agravat artrita, spuse Louis.

Jud aprobă din cap şi scutură scrumul ţigării într-o scrumieră.

- Mda. Îi. e din ce în ce mai greu toamna şi iarna, însă niciodată nu i-a fost rău ca acum.

- Ce spune doctorul?

- Nimic. Nu poate să spună nimic, pentru că Norma nu s-a mai dus să-1

vadă.

- Poftim? De ce?

Jud îl privi şi, în lumina aruncată de farurile camionetei care aştepta cele două stafii mititele, părea ciudat de lipsit de apărare.

- Am vrut să te întreb asta într-un moment potrivit, Louis, dar cred că niciodată nu-i momentul potrivit să ceri favoruri de la prieteni. Ai vrea să o consulţi?

Louis auzea cum, în bucătărie, cele două stafii începuseră să facă *bau!* Şi cum Ellie începuse iarăşi să croncăne - aşa cum exersase toată săptămâna. Totul suna foarte bine, exact cum se cuvine într-o seară de Halloween.

- Ce mai este cu Norma? întrebă el Se teme şi de altceva, Jud?

- A durut-o pieptul, şopti Jud. Nu vrea să se mai ducă la doctorul Weybridge. Sunt puţin îngrijorat

- E îngrijorată şi Norma?

Jud şovăi şi apoi zise:

- Cred că e speriată. Cred că din cauza asia nu mai vrea să se ducă la doctor. Luna trecută i-a murit, la Spitalul Central, una dintre cele mai vechi prietene, Betty Coslaw. Cancer. Aveau aceeaşi vârsta. E speriată.

- Aş fi bucuros să o consult, spuse Louis. Nu-i nici o problemă.

- Mulţam, Louis, zise recunoscător Jud. Dacă o prindem într-o seară, o să tăbărâm pe capul ei, şi cred...

Jud se întrerupse, întorcând capul înspre casă. Ochii săi îi întâlniră pe-ai lui Louis.

Mai târziu, Louis nu reuşi să-şi amintească exact cum o emoţie s-a topit într-alta. Şi când încerca să analizeze secvenţa, simţea că ameţeşte. îşi amintea numai cu certitudine cum curiozitatea s-a preschimbat rapid în senzaţia că undeva ceva nu era deloc în ordine, că undeva se petrecuse o catastrofă. Privirea lui uluită o întâlni pe cea a lui Jud. Rămase pe loc o clipă- înainte de a se gândi să acţioneze

- *Baaau-baaau,* ţipau stafiile de Halloween în bucătărie, *Baaau-baaau!* Şi, dintr-o dată, sunetul *b* a dispărut, iar strigătul s-a înălţat şi mai puternic, dc-a dreptul înspăimântător acum: *aaaaau-AAAAAAU*...

Atunci, una dintre stafii începu să ţipe.

- *Tati!* vocea lui Ellie era înnebunită şi alarmată. *Tati! Doamna Crandall a căzut!*

- Ah, Isuse! gemu Jud.

Ellie ieşi în fugă pe verandă, cu poalele rochiei negre zbătându-se ca aripile unei păsări captive. Într-o mână ţinea strâns mătura. Chipul, pictat în nuanţe de verde, era acum prelung de groaza autentică, şi arăta ca un pitic beţiv,, în ultimul stadiu de alcoolism. O urmau, plângând, cele două stafii mititele.

Jud se năpusti pe uşă, uluitor de sprinten pentru un om de peste optzeci de ani. Nu, era mai mult decât sprinten. Din nou, părea aproape agil, ca o felină. Strigă numele soţiei sale.

Louis se aplecă şi puse mâinile pe umerii lui Ellie:

- Rămâi aici pe verandă, Ellie. Ai înţeles?

- Mi-e frică, tati, şopti ea.

- Cele două stafii ţâşniră ca din puşcă pe lângă ei şi coborâră în goană aleea, cu săculeţele cu bomboane zornăind şi chemându-şi mama.

Louis se repezi pe coridor şi intră în bucătărie, ignorând ţipetele disperate ale lui Ellie, care îl ruga să se întoarcă.

Norma zăcea lângă masă, pe linoleumul vălurit, într-un maldăr de mere şi

batoane mici Snickers. Se părea că apucase vasul cu bunătăţi, când s-a prăbuşit şi 1-a răsturnat. Acesta era pe jos, lângă ea, ca o farfurie zburătoare minusculă. Jud îi freca încheietura unei mâini şi îşi ridică ochii la Louis cu o expresie încordată.

- Ajută-mă, Louis, spuse. Ajut-o pe Norma. Cred că moare.
- Dă-te la o parte, zise Louis.

Se lasă în genunchi şi strivi un măr. Simţi cum sucul fructului îi pătrunde prin materialul pantalonilor uzaţi, iar mirosul de vin de mere umplu dintr-o dată bucătăria.

Şi iată că se întâmplă iarăşi povestea cu Pascow, gândi Louis şi alungă apoi gândul din minte atât de repede, de parcă ar fi avut aripi.

Îi căută pulsul şi reuşi să descopere o bătaie foarte slabă, fibroasă, rapidă - ceva ce nu era, de fapt, o bătaie, ci un şir de spasme. Aritmie acută, cu direcţia stop cardiac. *Tu şi cu Elvis Presley, Norma,* gândi.

Îi descheie rochia, lăsând să se vadă un combinezon galben, din mătase. Recăpătându-şi mişcările profesionale, îi întoarse capul pe o parte şi începu să-i maseze inima.

- Ascultă-mă, Jud, spuse.

Podul mâinii stângi o treime ridicat pe stern. Mâna dreaptă cuprinzând încheietura mâinii stângi, dându-i mai multă forţă. *Aplica presiunea cu hotărâre, dar ai grija de coastele bătrâne - încă nu e cazul să intri în panică. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i strivi plămânii.*

- Aici sunt, spuse Jud.
- Ia-o pe Ellie, îi zise. Traversează drumul. Ai grijă cum mergi -să nu vă lovească vreo maşină. Spune-i lui Rachel ce s-a întâmplat. Spune-i că am nevoie de geantă. Nu cea din birou, ci geanta de pe raftul de sus din baia de la etaj. O să ştie care. Spune-i să sune la Bangor după o ambulanţă.
- Bucksport e mai aproape.
- Cei din Bangor se mişcă mai repede. Du-te. Nu suna tu, las-o pe Rachel să telefoneze. Am nevoie de geantă.

Şi cum va afla care e situaţia aici, gândi Louis, *nu cred ca o să se ofere să aducă ea geanta.*

Jud pleca. Louis auzi cum se trânteşte uşa de la intrare. Rămase singur cu Norma Crandall şi mirosul de mere. Din camera de zi se auzea ticăitul monoton al ceasului.

Pe neaşteptate, Norma scoase o răsuflare lungă şi sforăitoare. Pleoapele îi tremurară. Şi Louis fu brusc inundat de o certitudine rece şi înfiorătoare.

O sa deschidă ochii... oh, Isuse, o să deschidă ochii şi o să înceapă să vorbească despre Cimitirul Animalelor.

Îl privi însă doar pe Louis cu un fel de recunoaştere tulbure şi apoi ochii i se închiseră din nou. Louis se simţi ruşinat căci teama asta idioată nu îl caracteriza câtuşi de puţin. În acelaşi timp, se simţi uşurat şi plin de speranţă. Citise în ochii bătrânei durere, dar nu exista în ei agonia morţii. Era de părere că atacul nu fusese unul foarte grav.

Acum, Louis gâfâia tare şi transpirase. Doar doctorii de la televizor reuşeau să facă astfel încât masajul cardiac sa pară o nimica toată. Un masaj susţinut pe pieptul închis consuma o mulţime de calorii, iar partea dintre braţe şi umeri o să-1 doară a doua zi.

- Pot să vă ajut cu ceva?

Se uită în jur. în pragul uşii, şovăia o femeie îmbrăcată în pantaloni şi un pulover cafeniu, ţinându-şi pumnul strâns la sâni. Mama stafiilor, se gândi Louis.

- Nu, spuse. Apoi se răzgândi: Ba da. Udaţi o cârpă, vă rog. Stoarceţi-o. Puneţi-i-o pe frunte.

Făcu ce o rugase. În răstimp, Louis privi la bătrână. Ochii Normei erau iarăşi deschişi.

- Am văzut, Louis, şopti ea. Cred că am leşinat.

- Ai avut un soi de atac de cord, spuse Louis. Nu pare prea grav. Acum, Norma, relaxează-te şi taci din gură.

Se odihni o clipă şi îi luă din nou pulsul Ritmul era mult prea rapid. Parcă încerca să emită mesaje în codul Morse: inima îi bătea regulat, apoi, dintr-o dată, galopa înnebunită într-un ritm care se asemăna cu fibrilaţia, şi, după aceea, începea din nou să bată regulat. Tic-tic-tic, TAC-TAC-TAC, tic-tic-tic-tic-tic. Nu era în ordine, dar, oricum, era mai bine decât o aritmie cardiacă.

Femeia se apropie cu cârpa udă şi o întinse pe fruntea Normei. Se dădu la o parte, nesigură. Jud se întoarse cu geanta lui Louis.

- Louis?

- O să se facă bine, spuse Louis, uitându-se la Jud, dar adresându-i-se, de fapt, Normei. Vine ambulanţa?

- Telefonează soţia ta, zise Jud N-am rămas să văd ce se întâmpla.

- Nu... spital, şopti Norma.

- Ba da, spital, insistă Louis. O să fii ţinută sub observaţie cinci zile, o să ţi se facă tratamentul cuvenit, şi de-abia după aia o să te întorci acasă pe picioarele tale, Norma, fată dragă. Şi dacă mai zici ceva, o să te oblig să mănânci toate merele astea, cu cotor cu tot.

Norma surâse stins şi închise iarăşi ochii.

Louis îşi deschise geanta, cotrobăi prin ea, găsi Isodilul şi scoase o pastilă, atât de mică, încât s-ar fi potrivit semilunei de pe unghie Prinse pastila între degete şi înşuruba la loc capacul flaconului.

- Mă auzi, Norma?

- Da.

- Vreau să deschizi gura. Ai făcut pe nebuna şi ne-ai colindat aşa cum ne-ai colindat, aşa că acum o să-ţi primeşti răsplata. O să-ţi pun o pastilă sub limbă. Una mică. Vreau să o ţii acolo până când se dizolvă. E puţin amară, dar nu contează. Ai înţeles?

Bătrâna deschise gura. Se rostogoli afară un iz de dentiţie urât mirositoare, şi, o clipă, lui Louis i se făcu milă de ea, aşa cum zăcea acolo, pe duşumeaua bucătăriei, într-un maldăr de mere şi dulciuri de Halloween. Îi trecu prin minte că şi ea a avut odinioară şaptesprezece ani, şi că bărbaţii tineri din jur îi priviseră cu mult interes sânii, şi dinţii îi erau sănătoşi şi întregi, iar inima de sub bluză îi fredona mulţumită ca un motoraş auxiliar.

Îşi coborî limba peste pastilă şi se strâmbă puţin.Pe bună dreptate, pastila era amară. întotdeauna pastilele sunt amare. însă ea nu era un alt Victor Pascow, care nu putea fi ajutat, la care nu se mai putea ajunge. Credea că Norma avea să mai trăiască, să vadă şi zorii zilei care urma să vină. Mâna bătrânei bâjbâi prin aer şi Jud o cuprinse cu blândeţe.

Atunci, Louis se ridică, se lovi de vasul răsturnat şi începu să strângă dulciurile de pe jos. Femeia, care se prezentase ca fiind doamna Buddinger, din capătul străzii, îl ajută şi apoi spuse că se gândea că ar fi fost mai bine să se întoarcă la maşină. Băieţeii ei erau speriaţi.

- Mulţumesc pentru ajutor, doamnă Buddinger, spuse Louis.

- N-am făcut nimic, replică ea sec. Dar o sa mă duc acasă, o să mă aşez în genunchi şi o să-i mulţumesc lui Dumnezeu că aţi fost aici, domnule doctor Creed.

Jenat, Louis făcu un semn vag cu mâna.

- Şi eu o să fac acelaşi lucru, spuse Jud.

Privirea lui găsi ochii lui Louis şi rămase aţintită asupra lor. Era fermă. Îşi regăsise cumpătul. Trecuse momentul de tulburare şi teamă.

- Îţi rămân dator, Louis.

- Încetează cu prostiile, zise Louis.

Ii făcu un semn de rămas-bun doamnei Buddinger. Aceasta zâmbi şi îi făcu, la rândul ei, cu mâna. Louis mai găsi un mar şi muşcă din el. Soiul ăsta de mere era atât de dulce, că papilele gustative ale lui Louis se crispară imediat... Însă senzaţia nu era total neplăcută. *Ai câştigat o noapte, Lou,* se gândi şi mancă cu poftă mărul. Îi era îngrozitor de foame.

- Şi, totuşi, îţi sunt dator, insistă Jud. Când vei avea nevoie de ceva, Louis, vino mai întâi la mine.

- Bine, zise Louis, aşa o să fac.

Douăzeci de minute mai târziu sosi şi ambulanţa Spitalului din Bangor. În timp ce îi supraveghea pe infirmierii care o urcau pe Norma în maşină, Louis o surprinse pe Rachel urmărindu-i de la fereastra camerei de zi. Îi făcu un semn cu mâna. Ea îi răspunse.

Privi, alături de Jud. cum ambulanţa porneşte cu girofarurile sclipind în întuneric, cu sirena amuţită.

- Cred că acum o să mă duc şi eu la spital, zise Jud.

- Nu te vor lăsa s-o vezi în seara asta, Jud. îi vor face o electrocardiogramă şi o vor duce la reanimare. Nu are voie să primească vizitatori în primele douăsprezece ore.

- O să se facă bine, Louis? Bine de tot?

Louis ridică din umeri.

- Nimeni nu poate garanta asta. *A avut* un atac de cord. După umila mea părere, eu zic că o să fie bine. Poate chiar mai bine ca înainte, dacă începe să facă un tratament.

- Ah, spuse Jud şi îşi aprinse un Chesterfield.

Louis surâse şi se uită la ceas. Îşi dădu seama, cu surprindere, că nu era decât 19.50. I se păruse că a trecut mult mai mult timp.

- Jud, vreau să mă duc acasă şi s-o iau pe Ellie, ca sa termine de colindat.

- Sigur că da.

Cuvintele se auziră *sig' da.*

- Spune-i din partea mea să colinde frumos şi să primească cele mai multe dulciuri, Louis.

- Aşa o să fac, promise doctorul.

Când Louis ajunse acasă, Ellie mai era încă îmbrăcată în costumul ei de vrăjitoare. Rachel încercase să o convingă să se schimbe în cămaşa de noapte, însă Ellie se împotrivise, încăpăţânându-se pe ideea că jocul, suspendat temporar din cauza atacului de cord, ar fi putut, totuşi, să fie jucat până la capăt. Când Louis îi spuse să-şi pună haina, Ellie sări în sus şi aplaudă.

- O să se facă prea târziu pentru ea, Louis.

- Vom lua maşina, zise el. Zău, Rachel, visează la seara asta de o lună.

- Bine..., surâse.

Ellie îi observă zâmbetul şi strigă de bucurie. Alergă la dulap.

- Norma e bine?

- Aşa cred.

Louis se simţea bine. Obosit, dar bine.

- A fost o criză minoră. Trebuie să aibă grijă pe viitor, da' când ai şaptezeci şi cinci de ani eşti nevoit să admiţi faptul că ţi s-au isprăvit zilele când puteai să faci sărituri cu prăjina.

- Au avut noroc că te aflai acolo. Parcă ar fi fost mâna lui Dumnezeu.

- Aş zice că a fost doar norocul. Rânji larg când Ellie se întoarse: Gata, micuţă vrăjitoare Hazel?

- Gata, răspunse ea. Haide-haide-haide!

Pe drumul înapoi spre casă, o ora mai târziu, şi cu săculeţul pe jumătate umplut cu dulciuri (Ellie protestase când Louis hotărâse că expediţia a luat sfârşit, dar protestele ei au fost slabe: era obosită), fiica lui îl uimi, spunând:

- Din cauza mea a făcut doamna Crandall atac de cord, tati? Că n-am vrut să iau mărul lovit?

Louis o privi, surprins, întrebându-se de unde le vin copiilor idei din astea ciudate, aproape superstiţioase. Calci pe o crăpătură, mama ta îşi rupe spinarea. Mă iubeşte, nu mă iubeşte. Stomacu'lu' tati, capu' lu' tati, zâmbeşte în miez de noapte, tati moare. Şi asta 1-a dus iarăşi cu gândul la Cimitirul Animalelor şi la cercurile lui stângace. Îşi dori să surâdă în sinea lui, însă nu reuşi.

- Nici vorbă, iubito, răspunse. Când ai fost în casă cu stafiile alea...

- Nu erau stafii, erau gemenii Buddinger.

- Da, când ai fost cu ei în casă, domnul Crandall tocmai îmi spunea că soţia lui a avut nişte dureri de piept. De fapt, s-ar putea zice că i-ai salvat viaţa., sau, măcar, că ai ajutat-o să nu-şi înrăutăţească starea.

Ellie îl privi, la rândul ei, uluită. Louis dădu din cap.

- Avea nevoie de un doctor, scumpo. Eu sunt doctor. Dar am fost acolo doar pentru că era seara ta de colindat.

Ellie se gândi un timp la cele auzite şi apoi îl aprobă.

- Probabil că oricum o să moară, zise ea pe un ton indiferent. Oamenii care au crize de inimă mor, de obicei. Şi, chiar dacă trăiesc, curând o să aibă încă una, şi încă una, şi încă una, până când... bum!

- Şi de unde, dacă îmi este îngăduit să te întreb, ai învăţat aceste cuvinte pline de înţelepciune?

Dar Ellie se mulţumi doar să ridice din umeri - gest asemănător celui pe care Louis însuşi obişnuia să-1 facă, observă el amuzat.

Îi permise să-i ducă săculeţul cu dulciuri în casă - semn de foarte mare încredere - şi Louis reflectă asupra acestei atitudini a fiicei sale.

Gândul la moartea lui Church o adusese în pragul isteriei. Însă gândul la moartea bunicuţei Norma Crandall... Ellie păru a fi acceptat acest gând cu calm, ca fiind ceva normal, un dat al destinului. Ce spusese? Încă una, şi încă una, până când... *bum!*

Bucătăria era goală, dar Louis auzi mişcările lui Rachel la etaj. Puse dulciurile lui Ellie pe bufet şi zise:

- Nu e neapărată nevoie ca lucrurile să evolueze aşa, Ellie. Criza de inimă a Normei s-a dovedit minoră şi eu am fost acolo ca să-i administrez tratamentul pe loc. Nu cred că inima ei a avut de suferit. A...

- O, da, ştiu, îl aprobă Ellie, cu bucurie, parcă. Da' e bătrână şi oricum o să moară curând. La fel şi domnul Crandall. Tati, pot să mănânc un măr înainte să mă culc?

- Nu, răspunse el, privind-o gânditor. Du-te sus şi spală-te pe dinţi, iubito.

Crede cineva că îi înţelege, într-adevăr, pe copii?

Când toată activitatea din casă încetase şi stăteau alături în patul dublu, Rachel îl întrebă în şoaptă:

- Lou, cum a suportat Ellie? A fost supărată?

Nu, gândi el. *Ştie că bătrânii dau ortu' popii la intervale regulate, tot aşa cum ştie că trebuie să dea drumul lăcustei când scuipă... tot aşa cum ştie că, dacă te împiedici la numărul treisprezece când sari coarda, o să-ţi moară cel mai bun prieten... tot aşa cum ştie că trebuie să sapi mormintele în cercuri din ce în ce mai mici pe deal, în Cimitirul Animalelor...*

- Nu, răspunse. S-a ţinut foarte bine. Haide să ne culcăm, Rachel.

În cursul acelei nopţi, în timp ce ei dormeau în casa lor, iar Jud stătea treaz într-a sa, s-a lăsat gerul. în zori, vântul s-a înteţit, smulgând de pe ramurile copacilor frunzele rămase, colorate acum într-un maroniu neinteresant.

Vântul îl trezi pe Louis, care se ridică, tresărind, în coate, încă adormit, cu mintea înceţoşată şi derutat. Se auzeau paşi pe trepte... paşi greoi, târşâiţi. Se întorsese Pascow. Doar că de-atunci, gândi el, au trecut două luni. Când se va deschide uşa, va vedea o arătare înfiorătoare şi putrezită, cu şortul de sport acoperit de noroi întărit, cu obrajii descărnaţi, cu creierul putrezit, transformat într-un soi de pastă. Numai ochii lui vii... vor avea o lucire diabolică. De astă dată, Pascow nu va mai vorbi; coardele lui vocale îi vor fi mult prea descompuse ca să mai poată produce sunete. Însă ochii... aceştia îi vor face semn să-1 urmeze.

- Nu, gâfâi el, şi sunetul paşilor se stinse.

Se ridică din pat, se duse la uşă şi o deschise brusc. Buzele îi dezveleau dinţii într-o grimasă a spaimei şi hotărârii. Carnea i se înfiorase. Acolo îl va găsi pe Pascow şi, cu braţele ridicate, acesta va arăta ca un dirijor mort de multă vreme, care tocmai dă semnalul de începere al primelor acorduri tunătoare din *Noaptea Valpurgiei.*

Nici vorbă de aşa ceva, cum ar fi spus Jud. Coridorul era gol... tăcut. Nu se auzea altceva decât vântul. Louis se întoarse în pat şi adormi.

21

A doua zi, Louis telefona la secţia de reanimare a Spitalului din Bangor. Starea Normei încă mai era înregistrată ca fiind critică; aceasta era procedura standard pentru primele douăzeci şi patru de ore după infarct. Totuşi, Louis primi o informaţie mai optimistă din partea lui Weybridge, doctorul ei.

- Nici măcar nu i-aş spune infarct miocardic minor, zise acesta. Nu a lăsat nici o urmă. Vă datorează foarte mult, domnule doctor Creed.

Sub impulsul momentului, Louis trecu pe la spital în cursul săptămânii, cu un buchet de flori, şi o găsi pe Norma la parter, într-un salon de două paturi - semn foarte bun. Jud era cu ea.

Norma se extazie la vederea florilor şi sună asistenta să-i aducă o vază. Apoi îi dădu indicaţii lui Jud, până când îşi văzu buchetul aranjat în apă, iar vaza pusă pe măsuţa din colţ.

- Mama se simte mult mai bine, spuse Jud pe un ton *sec,* după ce se fâţâi a treia oară cu florile în mână.

- Nu face pe deşteptu', Jud, îl avertiză Norma.

- Nu, coniţă.

Norma îl privi pe Louis.

- Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut, spuse cu sfială

neprefăcută, şi, astfel, de două ori mai înduioşătoare. Jud zice că îţi datorez viaţa.

Stânjenit, Louis spuse:

- Jud exagerează.

- Ba pe dracu', nu exagerează, zise Jud. Se uită chiorâş la Louis, încercând să zâmbească. Nu ţi-a zis maică-ta să nu refuzi niciodată o mulţumire, Louis?

Mama lui nu-i spusese niciodată nimic în legătură cu asta, sau cel puţin nu-şi amintea aşa ceva, însă credea că o auzise odată că falsa modestie constituia jumătate din păcatul mândriei.

- Norma, m-am bucurat să pot face ceea ce am făcut.

- Eşti un om minunat. Ia-1 pe bărbatul ăsta al meu undeva şi beţi împreună o bere. El face cinste. Mi-e iarăşi somn şi se pare că nu pot să scap de el.

Jud se ridică cu promptitudine.

- Al naibii să fiu! Hai, Louis. Repede, înainte, până nu se răzgândeşte.

Prima ninsoare a căzut cu o săptămână înainte de Sărbătoarea Recunoştinţei. La 22 noiembrie, stratul de zăpadă a mai crescut cu opt centimetri, însă ziua dinaintea sărbătorii a fost senină şi albastră, şi rece. Louis îşi duse familia la Aeroportul Internaţional Bangor şi îi urcă în avionul care avea să-i ducă înapoi la Chicago, pentru o vizită la părinţii lui Rachel.

- Nu e bine, spuse Rachel, poate pentru a douăzecea oară de când începuseră discuţiile serioase pe aceasta temă, cu o lună în urmă. Nu-mi place să mă gândesc că o să te plimbi de colo până colo prin casă, singur, de Ziua Recunoştinţei. Asta trebuie să fie o sărbătoare de familie, Louis.

Louis îi schimbă poziţia lui Gage pe braţul celălalt. Copilul părea un uriaş cu ochii holbaţi în prima lui canadiană adevărată de băiat. Ellie îşi lipise nasul de una din ferestre, urmărind cum decolează un elicopter al aviaţiei militare.

- Nu cred că o să vărs lacrimi amare în paharul cu bere, replică Louis. Jud şi Norma m-au invitat să mănânc curcan la ei. Drace, eu sunt cel care se simte vinovat! Niciodată nu mi-au plăcut zilele astea libere de sărbători. Încep să beau la televizor, urmărind vreun meci de fotbal pe la ora 3 după-amiaza, adorm la 7, iar a doua zi mă simt de parcă fetiţele din Dallas îmi dansează şi îmi chiuie în cap. Doar că nu-mi place să te las să pleci.singură cu doi copii.

- N-o să păţesc nimic. Mă simt ca o prinţesă când zbor cu clasa întâi. Şi Gage o să doarmă tot drumul de la Logan la O'Hare.

- Aşa speri tu, zise Louis, şi izbucniră amândoi în râs. Cursa lor a fost anunţată, şi Ellie alergă înspre ei.

- Noi suntem, mami. Haide-haide-haide. O să plece fără noi.

- Ba n-o să plece, spuse Rachel.

Strângea într-o mână cele trei tichete de îmbarcare. Purta haina de blană, o chestie artificială de un cafeniu bogat... probabil că trebuia să arate ca blana de şobolan, gândi Louis. Indiferent cum ar fi trebuit să arate *haina,* o făcea pe *ea* să arate absolut minunat.

Poate că sentimentele i se reflectară în privire, căci Rachel îl îmbrăţişa pătimaş, aproape strivindu-1 pe Gage între ei. Gage păru surprins, dar se supără foarte tare.

- Te iubesc, Louis Creed, spuse ea.

- *Ma-miii!* exclamă Ellie, cuprinsă acum de febra nerăbdării. Haide-haide-hai...

- O, bine. Să fii cuminte, Louis.

- Uite ce facem, rânji el. Eu o să fiu cuminte. Salută-i pe părinţii tăi din partea mea.

- Of, tu, zise Rachel şi strâmbă din nas.

Nu putea fi păcălită; ştia foarte bine de ce Louis nu mergea cu ei. *Nostiiim.*

Îi urmări intrând în salonul de îmbarcări... şi dispărând până săptămâna viitoare. Fără ei, deja se simţea singur şi cuprins de dorul de casă. Se duse lângă fereastra prin care privise Ellie şi rămase acolo, cu mâinile vârâte în buzunarele hainei, privind cum hamalii încarcă bagajele.

Adevărul era simplu. Nu numai domnul, ci şi doamna Irwin Goldman din Lake Forest îl antipatizaseră pe Louis de la bun început. Nu era de familie bună, dar acest element a fost doar primul din multe altele. Mai rău încă, a pretins ca fiica lor să-1 întreţină în timp ce îşi termina facultatea de medicină, din care, aproape sigur, avea sa fie exmatriculat.

Poate că Louis ar fi reuşit să facă faţă acestei situaţii, de fapt, chiar asta a şi făcut. Apoi s-a întâmplat un lucru despre care Rachel nu a aflat şi nu va afla vreodată... în nici un caz de la Louis. Irwin Goldman s-a oferit să-i plătească lui Louis costul întreg al facultăţii. Preţul pe care Louis ar fi trebuit să-1 plătească pentru aceasta „bursă" (aşa se exprimase Goldman) era să rupă imediat logodna cu Rachel.

Louis nu se afla în perioada cea mai fericită a vieţii, pentru a fi în stare să facă faţă unei asemenea jigniri, însă astfel de propuneri melodramatice (sau propuneri de mituire, dacă e vorba să spunem lucrurilor pe nume) sunt rareori făcute celor care se află într-o asemenea perioadă - care s-ar putea să se instaleze în jurul vârstei de optzeci şi cinci de ani. În primul rând, era extenuat. Îşi petrecea optsprezece ore pe săptămână la cursuri, douăzeci de ore mâncând manualele şi alte cincisprezece ore făcând pe chelnerul într-o pizzerie, la un cvartal distanţă de Hotelul Whitehall. Mai era şi nervos. Comportarea ciudat de jovială a domnului Goldman, din seara aceea, contrasta puternic cu atitudinea lui rece, de mai înainte, şi lui Louis i se păruse că, atunci când Goldman îl invitase în biroul său la o ţigară de foi, îşi privise soţia într-un anume fel. Mai târziu - mult mai târziu, când timpul îi va fi ordonat lucrurile în amintire - Louis avea să se gândească la faptul că şi caii sunt cuprinşi, fără doar şi poate, de aceeaşi nelinişte când simt de la depărtare fumul focului din prerie. Se aştepta ca, dintr-o clipă în alta, Goldman să-i spună că ştia de relaţia sa intimă cu fiica lui.

Când, în loc de asta, Goldman îi făcuse oferta incredibilă -mersese chiar atât de departe, încât îşi scosese carnetul de cecuri din buzunarul smokingului întocmai ca un gangster într-o farsă cu Noel Coward - Louis explodase. Îl acuzase pe Goldman de faptul că încerca să-şi ţină fata ca pe un exponat de muzeu, fără să-i pese câtuşi de puţin de altcineva, în afară de el însuşi, şi-i strigase că era un ticălos egoist şi arogant. O să mai treacă mult timp până să recunoască în sinea lui că o parte din furia pe care o simţise atunci fusese o uşurare.

Toate aceste scurte dezvăluiri ale caracterului lui Irwin Goldman, deşi poate că erau adevărate, nu prezentau deloc influenţa salvatoare a diplomaţiei. Dispăruse şi orice asemănare cu Noel Coward; dacă restul conversaţiei mai avusese ceva umor, acesta era de un soi mai vulgar. Goldman i-a strigat să plece din casa lui, şi că, dacă îl mai prindea vreodată pe Louis în pragul uşii sale, o să-1 împuşte ca pe un câine turbat. Louis i-a spus lui Goldman să-şi ia carnetul de cecuri şi să şi-1 vâre în cur. Goldman a

zis că a văzut vagabonzi prin şanţuri care aveau un potenţial intelectual mai mare decât al lui Louis Creed. La rândul lui, Louis i-a spus lui Goldman să-şi ia afurisitele de cărţi de credit şi să şi le vâre lângă carnetul de cecuri.

Nimic din toate acestea nu a constituit un prim pas promiţător pentru o bună relaţie viitoare între rude.

În cele din urmă, Rachel i-a făcut să revină la sentimente mai umane (după ce fiecare din cei doi bărbaţi şi-a cerut scuze pentru lucrurile pe care le spusese, deşi nici unul nu şi-a schimbat părerea despre celălalt). Nu a mai urmat nici o melodramă; nici măcar vreo scenă înspăimântătoare de genul din-clipa-asta-nu-mai-vreau-să-ştiu-că-am-o-fiică. Probabil că Goldman ar fi îndurat şi să-şi vadă fata căsătorită cu Bestia din Laguna Neagră, înainte de-a o renega. Totuşi, chipul care se înălţa deasupra gulerului hainei purtate de Irwin Goldman în dimineaţa zilei în care Louis s-a însurat cu Rachel purta o asemănare izbitoare cu chipurile gravate pe sarcofagele mumiilor egiptene. Cadoul primit la nuntă a fost un serviciu de ceai din porţelan pentru şase persoane şi un cuptor cu microunde. Nici un ban. Aproape tot restul facultăţii lui Louis, Rachel a lucrat ca vânzătoare într-un magazin cu confecţii de damă. Şi, din ziua aceea până acum, Rachel a ştiut doar că lucrurile au fost şi continuă să fie „tensionate" între soţul şi părinţii ei... mai ales între Louis şi tatăl ei.

Louis ar fi putut să se ducă la Chicago cu familia lui, chiar dacă, din cauza programului de la universitate, ar fi trebuit să se înapoieze cu trei zile mai devreme decât Rachel şi copiii. Asta nu era o nenorocire atât de mare. Pe de altă parte, patru zile petrecute cu faraonul Im-Ho-Tep şi soţia sa, Sfinxul, ar fi fost o catastrofă.

Copiii reuşiseră sa-i înmoaie destul de mult pe socri, aşa cum reuşesc aceştia deseori. Louis bănuia ca şi el ar fi putut face un prim pas spre stabilirea unor relaţii prieteneşti, prefăcându-se, pur şi simplu, că a uitat acea seară petrecută în biroul lui Goldman. Nici măcar nu ar fi avut vreo importanţă că Goldman ar fi ştiut că se preface. Dar adevărul era (şi cel puţin avea curajul de a-1 recunoaşte) că nu prea voia să întreţină relaţii prieteneşti cu socrii săi. Zece ani însemnau mult timp, însă nu chiar atât de mult încât să-i şteargă gustul de mucozităţi pe care îl simţise când, în biroul lui Goldman, lângă paharele cu coniac, bătrânul îşi descheiase smokingul ăla idiot şi scosese carnetul de cecuri din buzunarul interior. Da, se simţise uşurat la gândul că acesta nu aflase despre nopţile - cinci cu totul - pe care le petrecuse împreună cu Rachel în patul lui îngust şi desfundat, însă dezgustul lui uluit fusese altceva, şi anii trecuţi nu au reuşit să-1 schimbe.

S-ar fi putut duce si el, însă a preferat să-i trimită socrului său nepoţii, fiica şi un mesaj.

Boeingul 727 al companiei Delta începu să ruleze pe pistă, apoi se întoarse... şi o văzu pe Ellie la unul dintre geamurile din faţă cum îi face înnebunită semne cu mâna. Louis îi răspunse, surâzând, şi apoi cineva, Ellie sau Rachel, îl ridică pe Gage la geam Louis flutură mâna, şi Gage îi făcu şi el un semn - poate că îl văzuse, poate o imita pe Ellie.

- Ai grijă de-ai mei, murmură el, după care îşi încheie haina şi ieşi în parcarea aeroportului.

Afară, vântul scâncea şi bâzâia cu destulă forţă cât să-i zboare şapca de vânător de pe cap, dar şi-o ţinu cu o mână. Bâjbâi cu cheile, încercând să descuie portiera maşinii, apoi se întoarse, când avionul se ridică în spatele clădirii, cu nasul înălţat spre albastrul strălucitor al cerului, cu motoarele bubuind.

Simţindu-se, într-adevăr, foarte singur acum - şi ridicol de aproape de lacrimi -, Louis făcu din nou semne cu mâna.

Încă mai avea un sentiment de tristeţe când traversă înspre casă Drumul Naţional 15 după două beri băute cu Jud şi Norma - Norma băuse un pahar cu vin, singura băutură permisă şi chiar recomandată de doctorul Weybridge. în semn de respect faţă de anotimpul de afară, în seara aceea se mutaseră în bucătărie.

Jud a umplut micuţa sobă Marek şi au stat în jurul ei. Berea era rece, căldura plăcută, şi Jud a povestit cum indienii Micmac au oprit, cu două sute de ani în urmă, o debarcare a britanicilor la Machias. In vremurile acelea, indienii Micmac erau destul de înspăimântători, zisese el, şi apoi adăugase că, după părerea lui, încă mai existau vreo câţiva avocaţi federali şi slujbaşi ai statului care credeau că sunt la fel de înspăimântători şi în ziua de azi.

Aceasta ar fi trebuit să fie o seară plăcută, însă Louis a fost în permanenţă conştient de casa pustie care îl aştepta. Când traversa peluza, simţind cum strivea sub tălpi pojghiţa de gheaţă, auzi telefonul sunând înăuntru. O luă la fugă, se năpusti prin uşa de la intrare, goni prin camera de zi (răsturnând o măsuţă cu reviste pe ea), şi apoi patină aproape tot drumul înspre bucătărie cu tălpile îngheţate pe linoleum. Smulse receptorul.

- Alo?

- Louis? se auzi vocea lui Rachel, puţin îndepărtată, dar veselă. Am ajuns. Am reuşit. N-a fost nici o problemă.

- Bravo! exclamă el şi se aşează să stea de vorbă cu ea, gândind: *Mă rog la Dumnezeu să fiţi aici.*

22

Masa oferită de Jud şi Norma de Ziua Recunoştinţei a fost minunată. Când au terminat, Louis s-a întors acasă sătul şi somnoros. Urcă în dormitor, bucurându-se o clipă de liniştea din casă, îşi aruncă pantofii din picioare şi se întinse pe pat. Era ora 15; ziua de afară era luminată de un soare firav şi îngheţat.

O *să moţăi puţin,* gândi el şi adormi buştean.

Derivaţia din dormitor a telefonului îl trezi. Bâjbâi după receptor, încercând să se adune, dezorientat de faptul că aproape se întunecase. Auzea vântul scâncind la colţurile casei şi zumzăitul stins şi răguşit al caloriferului.

- Alo! spuse.

Trebuie să fi fost Rachel, care îi dădea iarăşi telefon de la Chicago, ca să-i ureze sărbători fericite. O să i-o dea apoi la telefon pe Ellie, ea o să-i povestească câte în lună şi în stele, apoi o să vină Gage la telefon, o să gângurească ceva - şi cum dracu’ reuşise sa doarmă toata după-amiaza când avusese de gând să urmărească meciul de fotbal?...

Numai că nu era Rachel. Era Jud.

- Louis? Mă tem ca s-ar putea să-ţi dau o veste proastă,

Se ridică din pat, încercând să înlăture umbrele somnului din minte.

- Jud? Ce veste proastă?

- Păi, pe peluza noastră e o pisică moartă. Cred că s-ar putea sa fie pisica fetiţei tale.

- Church? întrebă Louis, simţind, brusc, cum i se scufundă stomacul. Eşti sigur, Jud?

- Nu, nu-s sută la sută sigur, da’ seamănă cu motanu’ vostru.

- Of. Of, ce căcat! Vin imediat, Jud.
- Bine, Louis.

Închise şi rămase un minut pe marginea patului. Apoi se duse la baie, îşi puse pantofii şi coborî.

Poate că nu e Church. Jud a zis că nu e sută la sută sigur. Isuse, pisica aia nici măcar nu mai vrea să urce la etaj decât dacă o duce cineva în braţe... de ce să fi traversat drumul?

Numai că în sufletul lui *era* convins că era Church... şi dacă Rachel suna diseară, aşa cum mai mult ca sigur că o să facă, ce o sa-i spună lui Ellie?

Se auzi spunându-i lui Rachel: *Ştiu că fiinţele pot păţi orice, efectiv* orice. *Ca doctor, ştiu asta... vrei ca tu să fii cea care îi va explica ce s-a întâmplat dacă l-a călcat o maşină pe drum?* Însă nu crezuse, într-adevăr, că Church ar putea păţi ceva, nu-i aşa?

Îşi aminti de unul dintre tipii cu care obişnuia să joace pocher, Wickes Sullivan, care îl întrebase odată cum de îi venea să facă amor cu soţia, nu cu femeile dezbrăcate pe care le vedea toată ziua în cabinet. Louis încercase să-i explice că nu era chiar aşa cum îşi imaginau oamenii - o femeie care vine să primească o alifie sau să înveţe cum să-şi examineze singură sânii nu lasă pe neaşteptate, să cadă cearşaful care o acoperă şi să rămână goală-goluţă, ca Venus în jumătatea ei de scoică. Consultai un *sân,* o vulvă, o coapsă. Restul era ascuns de cearşaf, şi mai exista şi asistenta care te ajuta, te ajuta mai mult să-ţi păstrezi intactă reputaţia de doctor. Wicky nu-1 crezuse câtuşi de puţin. O ţâţă e o ţâţă, suna teza lui Wicky, şi o fofoloancă e o fofoloancă. Ori trebuie să-ţi ardă să faci amor tot timpul, ori deloc. Louis nu putuse decât să răspundă că ţâţa nevestei e *altceva.*

Tot aşa cum familia ta trebuie să fie diferită de celelalte, gândi el acum. Church nu trebuia să moară tocmai pentru că făcea parte din cercul magic al familiei. Ceea ce nu a fost în stare să-1 facă pe Wicky să înţeleagă, era faptul că doctorii împărţeau lumea în segmente, la fel de voioşi şi de orbi ca şi ceilalţi oameni. O ţâţă nu era o ţâţa, dacă nu era ţâţa nevestei tale. La serviciu, o ţâţă reprezenta un caz. La o conferinţă a medicilor puteai oferi date despre cazuri de leucemie la copii până te învineţeai la faţă, şi tot nu puteai să crezi că se întâmpla cu adevărat când unul dintre copiii tăi primea un asemenea mesaj prin măduva spinării. Copilul meu? Chiar şi motanul copilului meu? Trebuie că îţi arde de glumă, doctore!

Nu contează. Păstrează-ţi firea.

Însă era greu când îşi amintea de criza de isterie a lui Ellie când se gândise la posibilitatea ca Church să moară într-o zi.

Motan tâmpit şi futălău, de ce a trebuit să ne luăm un futălău de motan?

Numai că nu mai era futălău. Şi asta ar fi trebuit să-l ţină în viaţă.

- Church? strigă el.

Îi răspunse numai caloriferul care bolborosea în treaba lui, arzându-i banii în pântecul său. Canapeaua din camera de zi, pe care Church începuse să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului, era goală. Nu dormea pe nici unul dintre radiatoare. Louis îi zdrăngăni castronaşul pentru mâncare, singura şmecherie absolut garantată să-1 facă pe Church să vină în goană dacă auzea, însă de data asta nu a venit în goană nici un motan... şi se temea că nici nu o să mai vină vreodată.

Îşi puse haina şi căciula şi se îndreptă spre uşă. Apoi se întoarse. Ascultând de ceea ce îi spunea inima, deschise dulăpiorul de sub chiuvetă şi se lăsă pe vine. Acolo se aflau două feluri de saci din plastic - săculeţe albe pentru coşurile de gunoi din casă, şi saci mari şi verzi pentru tomberoanele

de afară. Louis luă un sac din a doua categorie. De când îl castraseră, Church se îngraşase foarte tare.

Vârî sacul într-unui din buzunarele jachetei, dezgustat de senzaţia de rece şi lustru a plasticului sub degetele sale. După aceea ieşi pe uşa din faţă şi traversă drumul către casa lui Jud.

Era cam 17.30. Amurgul se stingea. Peisajul căpătase un aspect lugubru. Din apusul soarelui mai rămăsese doar o dungă portocalie de-a lungul orizontului, deasupra râului. Vântul sufla puternic pe Drumul Naţional 15, amorţindu-i obrajii lui Louis şi smulgând fulgul alb al respiraţiei sale. Se înfiora, dar nu din cauza frigului. Senzaţia de însingurare îl făcuse să se înfioare. Puternică şi persuasivă. Nu avea cum să o concretizeze într-o metaforă. Nu avea chip. Pur şi simplu se simţea singur, de neatins şi fără să poată stabili contacte cu cei din jur.

Peste drum, îl zări pe Jud, înfofolit în haina lui largă, din molton verde, cu faţa ascunsă în umbra aruncată de gluga îmblănită. Aşa cum stătea pe peluza îngheţată, arăta ca o statuie, un alt obiect neînsufleţit în peisajul acesta crespuscular în care nu cânta nici o pasăre.

Louis porni să traverseze, şi atunci Jud se mişcă - îi făcu semn să se dea înapoi. Strigă ceva ce Louis nu fu în stare să priceapă în şuieratul pătrunzător al vântului. Louis făcu un pas înapoi, dându-şi brusc seama că scâncetul vântului se amplificase şi se ascuţise. O clipă mai târziu, behăi un claxon şi un camion Orinco se rostogoli gemând pe şosea, atât de aproape, încât aerul dislocat încerca să-i smulgă haina şi pantalonii de pe el. Al dracului să fie dacă nu era gata-gata să păşească chiar în faţa afurisitului ăluia!

Acum se asigură înainte de a traversa. Nu se vedeau decât luminile din spate ale cisternei, licărind stins în lumina amurgului.

-Am crezut că autocamionu’ ăla o să te agate, spuse Jud. Ai grijă, Louis.

Nici de la distanţa asta Louis nu reuşea să distingă trăsăturile lui Jud, şi rămase cu senzaţia neplăcută că acela care îi vorbea putea fi oricine, absolut oricine.

- Unde e Norma? întrebă, fără să privească încă la movilita de blană întinsă lângă piciorul lui Jud.

- S-a dus la slujba de Sărbătoarea Recunoştinţei, răspunse. Rămâne şi la cină, deşi nu cred că o să fie mare lucru de mâncare. Şi i s-a făcut iarăşi foame.

O rafală de vânt îi izbi gluga, şi Louis văzu că era Jud - cine altcineva să fi fost?

- Chestia asta e mai mult o scuză pentru o petrecere a muierilor, spuse Jud. Nu mănâncă altceva decât sandvişuri, după masa bună de la prânz. O să se întoarcă pe la 20.

Louis se aplecă să se uite la pisică. *Fă să nu fie Church,* se rugă el cu ardoare, în timp ce, cu degetele înmănuşate, îi întorcea cu blândeţe capul. *Fă să fie pisica altcuiva, fă ca Jud să se fi înşelat.*

Dar sigur că era Church. Şi nu era deloc mutilat sau desfigurat; nu fusese călcat de una dintre cisternele uriaşe sau de semiremorcile care călătoreau încoace şi încolo pe Drumul Naţional 15. *(Şi ce anume căuta camionul ăla Orinco pe drum în Ziua Recunoştinţei?* se întrebă el cu gândurile razna.) Ochii lui Church erau întredeschişi, şi îngheţaţi ca nişte bile verzi din sticlă. Din gura deschisă i se scursese o şuviţă subţire de sânge. Nu mult, dar suficient ca să-i păteze baveţica din blană albă de pe piept.

- E al tău, Louis?

- Al meu, oftă doctorul.

Pentru prima oară îşi dădu seama că îl iubise pe Church - poate nu la fel de pătimaş şi expansiv ca Eilie, ci în felul lui indiferent. În săptămânile de după operaţia de castrare, Church se schimbase, se îngrăşase, iar reflexele i se încetiniseră. Îşi stabilise o rutină zilnică ce îl ducea de la patul lui Ellie la canapea şi la castronul cu mâncare, însă rareori îl scotea din casă. Lui Louis i se părea că acum, când era mort, semăna cu vechiul Church. Gura atât de mică şi însângerată, plină cu dinţi de pisică, ascuţiţi ca acele, îngheţase într-o grimasă de vânător. Ochii morţi păreau furioşi. De parcă, după stupiditatea scurtă şi placidă a vieţii sale de gen neutru, Church şi-ar fi redescoperit adevărata fire prin moarte.

- Mda, Church este, zise. Naiba să mă ia dacă ştiu cum să-i spun lui Ellie!

Brusc, îi veni o idee. Avea să-1 îngroape pe Church pe deal, în Cimitirul Animalelor, fără vreo placă funerară sau altă tâmpenie de soiul ăsta. Nu o să-i spună nimic în seara aceea lui Ellie, la telefon, despre Church; mâine, o să-i amintească în treacăt că nu îl mai văzuse; în ziua următoare, o să-i sugereze că poate Church a fugit de-acasă. Pisicile făceau uneori asta. Sigur, Ellie o să se supere, însă povestea nu o să fie o., o continuare a refuzului tulburător al lui Rachel de a se confrunta cu ideea morţii... pur şi simplu, o să se stingă...

Laşule, rosti o parte a minţii sale.

Da... fără ceartă. Dar cine are nevoie de aşa ceva?

- Iubeşte mult pisica asta, nu? întrebă Jud.
- Da, răspunse Louis, cu mintea în altă parte.

Mişcă iarăşi capul lui Church. Pisica începuse să înţepenească, însă capul se mişca mult mai uşor decât ar fi fost normal. Avea gâtul rupt. Mda. Cu asta credea că poate reconstitui cele întâmplate. Church traversa drumul - din ce motiv, numai Dumnezeu ştia - şi 1-a lovit o maşină sau un camion, frângându-i gâtul şi azvârlindu-l pe peluza lui Jud Crandall. Sau poate că motanul şi-a rupt gâtul când a aterizat pe pământul îngheţat, Nu mai conta. Oricum, rezultatul era acelaşi. Church era mort.

Se uită la Jud, pregătit să-i împărtăşească concluziile la care ajunsese, însă acesta privea în depărtare, către linia de un portocaliu stins de la orizont. Gluga îi căzuse pe umeri, iar chipul îi părea adâncit în gânduri, sever, chiar aspru.

Louis scoase sacul de plastic verde din buzunar şi îl despături, ţinându-1 strâns, ca vântul să nu i-1 smulgă din mâini. Scrâşnetul sacului păru a-1 aduce pe Jud înapoi în prezent.

- Da, şi eu cred că îl iubeşte tare mult, spuse Jud.

Era straniu faptul că folosea timpul prezent... întregul peisaj, cu lumina care se stingea la orizont, cu frigul şi vântul care se înteţiseră. I se părea straniu, ca dintr-un roman gotic.

Şi iată-l pe Heathcliff singur în mlaştinile părăsite, gândi Louis, strâmbându-se când îl lovi o rafală de vânt. *Pregătindu-se să azvârle motanul familiei într-un sac utilitar. Bravissimo!*

Îl apucă pe Church de coadă, desfăcu gura sacului şi ridică pisica. Făcu o grimasă dezgustată şi nefericită auzind sunetul pe care îl făcea trupul motanului când se desprindea de pojghiţa de gheaţă care se formase pe el - *rrriippp.* Motanul părea incredibil de greu, de parcă moartea s-ar fi cuibărit în el ca o greutate fizică. *Cristoase, parcă e o găleată plină cu nisip!*

Jud ţinea cealaltă parte a sacului şi Louis îl azvârli pe Church înăuntru, bucuros să scape de greutatea lui ciudată şi neplăcută

- Ce-o să faci acum cu el? îl întrebă Jud.
- Cred că o să-1 duc în garaj, spuse Louis. O să-1 îngrop mâine

dimineaţă.

- În Cimitirul Animalelor?

Louis ridică din umeri.

- Aşa cred.
- O să-i spui lui Ellie?
- O... o să mă mai gândesc la asta.

După câteva clipe de tăcere, Jud păru să fi ajuns la o hotărâre.

- Aşteaptă aici un minut sau două, Louis.

Jud se îndepărtă, în aparenţă convins că Louis o să rămână să-1 aştepte în noaptea geroasă. Se mişca cu siguranţa şi agilitatea unei feline, care păreau atât de stranii pentru un om de vârsta lui. Şi Louis îşi dădu seama că nu avea, oricum, nimic de spus. Nu se prea simţea în apele lui. Îl urmări pe Jud cum se îndepărta, mulţumit să nu se mişte de-acolo.

După ce uşa casei se închise, îşi ridică faţa în bătaia vântului, în timp ce între picioare i se zbătea sacul din plastic cu trupul lui Church.

Mulţumit.

Da, aşa era. Pentru prima oară de când se mutaseră în Maine, simţea că se află acolo unde trebuie să fie, simţea că a ajuns acasă. Singur aici, când ultima lumină a zilei se stingea pe cer, singur aici, la hotarul iernii, se simţea nefericit şi, totuşi, ciudat de însufleţit şi uimitor de întreg - întreg, cum nu fusese, sau nu-şi amintea să fi simţit că a fost vreodată, din copilărie încoace.

O să se întâmple ceva aici, Tăicuţă. Ceva sorocit Aşa cred.

Îşi ridică ochii şi descoperi stelele reci de iarnă pe un cer tot mai întunecat.

Nu ştia cât a stat acolo, deşi timpul acesta nu putea fi măsurat în secunde sau minute. Apoi, pe veranda lui Jud, licări o lumină, se legănă, se apropie de uşa verandei, şi săltă în jos pe trepte. Era Jud, în mână cu o lanternă uriaşă, cu patru elemenţi. În cealaltă mână ţinea ceva ce, la început, i se păru lui Louis a fi un X mare... şi de-abia când se apropie mai mult observă că erau o sapă şi o lopată

Îi întinse lopata lui Louis, care o luă cu mâna liberă.

- Jud, ce dracu’ ai de gând să faci? Nu putem să-1 îngropăm în noaptea asta.
- Ba da, putem. Şi asta o să facem.

Faţa lui Jud era ascunsă în spatele cercului luminos al lanternei.

- Jud, e noapte. E târziu. Şi frig..
- Haide, spuse Jud. Hai la treabă!

Louis clătina din cap şi încercă să înceapă din nou, dar nu îşi găsea cuvintele - cuvintele care puteau explica, cuvintele logice, care puteau argumenta. Acestea păreau atât de lipsite de noimă în faţa ţipătului înfundat al vântului, în faţa răsadurilor de stele din întuneric.

- Putem aştepta până mâine, să lucrăm pe lumină...
- Îşi iubeşte pisica?
- Da, însă...

Vocea lui Jud, blândă şi oarecum logică:

- Şi tu o iubeşti pe ea?
- Sigur că o iubesc, e fii...
- Atunci, haide!

Şi Louis îl urmă.

În noaptea aceea, pe drumul către Cimitirul Animalelor, Louis încercă să

stea de vorbă cu Jud de două - poate chiar de trei ori, însă Jud nu răspunse. Louis renunţă. Persista senzaţia de mulţumire, stranie în împrejurările acelea, *însă* reală. Durerea surdă din muşchii încordaţi de greutatea sacului în care se afla Church şi a lopeţii constituia o parte a acestui sentiment. Vântul, îngrozitor de rece, amorţindu-i segmentele expuse ale pielii, constituia o altă parte a acestui sentiment; se încolăcea printre ramurile copacilor. Zăpada a dipărut când au intrat în pădure. Lumina săltăreaţă a lanternei lui Jud constituia, şi ea, o parte a acestui sentiment de mulţumire. Simţea prezenţa atotcuprinzătoare, de netăgăduit, prezenţa magnetică a unui secret. A unui secret de nepătruns.

Umbrele dispărură şi spaţiul parcă începea să respire. În depărtare, zăpada strălucea palid.

- Ne odihnim aici, spuse Jud.

Louis puse sacul jos şi îşi şterse cu mâna sudoarea de pe frunte. *Ne odihnim* aici? Dar *suntem* aici. Desluşea plăcuţele funerare în licărirea mişcătoare, fără ţintă, a lanternei lui Jud. Bătrânul se aşează pe pojghiţa de zăpadă şi îşi prinse obrajii în palme.

- Jud, te simţi bine?
- Bine. Trebuie doar sa-mi trag un pic sufletul, atâta tot.

Louis se aşează alături şi respiră adânc de câteva ori.

- Mă simt mai bine decât m-arn simţit în şase ani, zise el. Ştiu că e o aiureală să spun aşa ceva, tocmai când mă pregătesc să-1 îngrop pe motanu' fiicei mele, dar ăsta e adevăru' gol-goluţ, Jud. Mă simt bine.

Jud respiră şi el adânc de câteva ori.

- Mda. ştiu ce zici. Aşa se întâmplă câteodată în viaţă. Nu-ţi alegi singur momentele în care să te simţi bine, aşa cum nu-ţi alegi momentele în care să te simţi rău. E drept că şi locu' ăsta e de vină, da' nu trebuie să te încrezi prea tare în el. Unii se simt bine când îşi injectează heroină în braţe, da' în tot timpu' ăsta îi otrăveşte. Le otrăveşte trupurile şi le otrăveşte gândurile. Aşa e şi locu' ăsta, Louis, nu care cumva să uiţi asta. Mă rog la Dumnezeu sa fie bine ce am de gând să fac. Cred că e bine, da' nu pot să fiu sigur. Se întâmplă câteodată să nu gândesc limpede. Cred că e senilitatea care se apropie.
- Nu înţeleg ce vrei să spui.
- Locu' ăsta are o putere anume, Louis. Nu atât de multă aici, cât... acolo unde mergem.
- Jud...
- Haide, spuse Jud şi se ridică.

Raza lanternei lumină stiva de trunchiuri de copaci. Jud se îndreptă spre ea. Iar Louis îşi aminti brusc episodul de somnambulism. Ce anume îi spusese Pascow în visul acela?

Nu trece mai departe, indiferent cât de mult simţi ca ţi-ai dori să o faci, doctore. Bariera asta nu trebuie să fie sfărâmată.

Însă acum, în seara asta, visul sau avertismentul, sau orice ar fi fost i se părea vechi de ani de zile, nu doar de câteva luni. Louis se simţea bine şi înfierbântat, şi alert, gata să facă faţă oricărei primejdii, cu toate că era plin de uimire. I se părea că *această* noapte seamănă foarte mult cu un vis.

Atunci, Jud se întoarse cu faţa la el, iar gluga canadienei păru, o clipă, să acopere un gol, şi Louis îşi închipui că Pascow însuşi stătea acum înaintea lui, şi că, mai apoi, raza lanternei o să-şi schimbe direcţia, luminând un craniu rânjit şi nearticulat, înconjurat de blană. Spaima se revărsă asupra lui iarăşi ca un val îngheţat.

- Jud, nu ne putem căţăra pe-acolo. O să ne rupem fiecare câte un picior şi probabil că o să degerăm şi o să murim încercând sa ne târâm înapoi, spre acasă.

- Urmează-mă, îi ordonă Jud. Urmează-mă şi nu te uita în jos. Nu şovăi şi nu te uita în jos. Cunosc drumul, numai că trebuie să avem pasu' vioi şi sigur.

Louis începu să reflecteze la faptul că poate *era* un vis, că, pur şi simplu, nici nu se trezise din somnul de după-amiază. *Dacă aş fi treaz*, gândi, *nu m-aş căţăra pe grămada asta de trunchiuri, aşa cum nici nu m-aş îmbăta, pentru ca apoi să sar cu paraşuta. Dar asta am intenţia să fac acum. Într-adevăr, cred că asta voi face. Deci... trebuie că visez. Aşa este?*

Jud coti uşor la stânga, îndepărtându-se de mijlocul stivei. Raza lanternei se opri strălucitoare pe movila dezordonată de

(oase)

copaci doborâţi şi buşteni bătrâni. Pe măsură ce se apropiau, cercul de lumină se micşoră, devenind tot mai strălucitor. Fără să facă măcar o pauză cât de mică, fără să arunce măcar o privire atentă, ca să se asigure că a ajuns în locul potrivit, Jud începu să urce. Nu se căţăra; nu urca încovoiat, ca un om care urcă un deal stâncos sau o pantă nisipoasa. Urca, pur şi simplu, de parcă stiva de buşteni ar fi fost o scară. Pasul lui era ferm.

Louis îl urmă.

Nu privi în jos şi nici nu căută locuri în care să-şi sprijine piciorul. Îl surprinse gândul straniu, dar sigur că movila nu putea să-i facă vreun rău, decât dacă el însuşi îi permitea. Desigur, era cu totul absurd, aidoma încrederii stupide a celui care e de părere că îşi poate conduce maşina în deplină siguranţă, chiar daca este beat criţă, atâta vreme cât poartă medalionul cu chipul Sfântului Christopher la gât,

Însă gândul acesta, oricât de ciudat părea, funcţiona.

Nici o ramură bătrână nu se frânse cu pocnet de pistol, nici nu se scufundă, creând un gol în stomac, în vreo crăpătură căptuşită cu aşchii proeminente, albite de vreme, fiecare pregătită să taie şi să străpungă, şi să masacreze. Pantofii (pantofi de oraş - în nici un caz recomandaţi pentru căţărărea pe movile de trunchiuri) nu-i alunecau pe muşchiul vechi şi uscat, care acoperise mulţi dintre copacii doborâţi. Nu se prăvăli nici înainte, nici înapoi. Vântul sufla sălbatic prin brazii din jur.

O clipă îl văzu pe Jud în vârful stivei şi apoi îşi începu coborârea pe cealaltă parte. Mai întâi dispărură din vedere gambele, apoi coapsele, apoi soldurile şi mijlocul. Lumina sălta la întâmplare pe crengile şfichiuitoare ale copacilor de pe cealaltă parte a... a barierei. Da, asta era - de ce să pretindă că nu era aşa? Era o barieră.

Louis ajunse în vârf şi se opri o clipă acolo, cu piciorul drept sprijinit pe un trunchi bătrân, înclinat în unghi de treizeci şi cinci de grade, iar cu piciorul stâng pe ceva mai elastic - o plasă de rămurele vechi de brad? Nu privi în jos, ci doar schimbă din mâna dreaptă în cea stângă sacul de plastic cu trupul lui Church, înlocuindu-1 cu lopata, care i se părea mai uşoară. Îşi ridică chipul în bătaia vântului şi simţi cum un curent nesfârşit îi mângâie obrajii şi îi zburleşte părul. Era atât de rece, atât de curat... atât de *credincios.*

Cu mişcări nonşalante, aproape ca la plimbare, porni să coboare. La un moment dat, o creangă, ce părea de grosimea încheieturii unui om vânjos, îi trosni puternic sub tălpi, însă nu se îngrijoră deloc -iar piciorul care i se afunda fu oprit, la zece centimetri mai jos, de o ramură şi mai groasă. Louis de-abia dacă se clătină. Credea că acum e în stare să înţeleagă cum

comandanţii de plutoane din timpul primului război mondial putuseră să colinde pe deasupra tranşeelor, cu gloanţele vâjâindu-le pe lângă urechi, şi fluierând „Tipperary". Era o nebunie, dar chiar această nebunie făcea ca situaţia să fie extraordinar de veselă.

Coborî, privind drept înainte, la cercul luminos al lanternei lui Jud. Jud se oprise şi îl aşteaptă. Apoi ajunse jos şi înflăcărarea îl cuprinse ca o explozie.

- Am reuşit! strigă el.

Aruncă lopata şi îl cuprinse pe Jud de umeri. Îşi aminti cum se urcase demult într-un măr până la crengile din vârf, care se legănau în vânt asemenea catargului unei corăbii. Niciodată, de douăzeci de ani, sau poate de mai mult, nu se mai simţise atât de tânăr sau de viu înlăuntrul fiinţei lui.

- Jud, am reuşit!
- Credeai că nu o s-o facem? îl întrebă Jud.

Louis deschise gura să spună ceva - *Credeai că nu o s-o facem? Am avut noroc al dracului că nu am murit aici!* - şi o închise la loc. De fapt, nu pusese deloc la îndoială acţiunea lor, începând cu momentul în care Jud s-a apropiat de movila de trunchiuri. Şi nici măcar gândul că urma să se întoarcă nu îl îngrijora

- Aşa am crezut, spuse.
- Haide. Mai avem ceva drum. Vreo trei mile.

Porniră. Într-adevăr, cărarea se continua şi acolo. Pe alocuri, părea foarte lată, deşi raza lanternei desluşea prea puţin; era mai mult vorba de o senzaţie de spaţiu deschis, senzaţia că s-ar fi retras copacii din drumul lor. O dată sau de două ori, Louis îşi ridică privirea şi văzu cum stelele se roteau prin tivul întunecat de arbori. O dată, ceva sări pe potecă în faţa lor, şi raza lanternei surprinse reflectarea unor ochi verzi - o fracţiune de secundă şi apoi dispărură.

Alte dăţi, cărarea se îngusta până când tufele zgâriau cu degete înţepenite umerii hainei lui Louis. Schimba acum mai des dintr-o mână în alta sacul şi lopata, însă durerea surdă din umeri nu ceda. Paşii săi căpătară un anume ritm, care aproape că îl hipnotiza. Era o forţă aici, da, o simţea. Îşi aduse aminte de ultima clasă de liceu. împreună cu prietena lui şi cu încă o pereche, au plecat la plimbare şi s-au oprit să se giugiulească la capătul unui drum de ţară, lângă o centrală electrică. Nu ajunseseră acolo de prea multă vreme, şi prietena lui i-a spus că voia să se întoarcă acasă, sau măcar să găsească alt loc, pentru că începuseră să o doară toţi dinţii (toţi dinţii plombaţi, în orice caz, adică aproape toţi). Şi Louis se bucurase să plece de-acolo. Atmosfera din jurul centralei electrice îl făcuse să se simtă nervos şi mult prea lucid. Atmosfera de-aici era asemănătoare, însă mai puternică. Mai puternică, dar deloc neplăcută. Era...

Jud se opri la poalele unei pante lungi. Louis se izbi de el.

Jud se întoarse.

- Aproape că am ajuns, spuse calm. Partea care urmează e ca stiva de trunchiuri - tre’ să păşeşti cu hotărâre, da’ uşor. Urmează-mă şi nu te uita în jos. Ai simţit că am mers la vale?
- Da.
- Aici se afla hotarul a ceea ce indienii Micmac numeau Micuţa Mlaştină a Zeilor. Negustorii de blănuri care au venit mai târziu au numit-o Mocirla Mortului, şi mulţi dintre cei care au venit aici o dată nu au mai scăpat.
- Sunt nisipuri mişcătoare?
- O, da, sunt o mulţime de nisipuri mişcătoare! Pârâuri care bolborosesc printr-un zăcământ mare de nisip cuarţos, rămas aici de când a fost

glaciaţiunea. Nisip silicios, îi zicem noi, deşi cred că există un nume mai potrivit.

Jud se uită la el şi, o clipă, lui Louis i se păru că observă o strălucire nu tocmai plăcută în ochii bătrânului.

Apoi., Jud schimbă direcţia razei lanternei şi privirea aceea ciudată dispăru.

- Există o mulţime de lucruri neobişnuite pe drumu’ ăsta, Louis. Aeru’-i mai greu... mai electric... cam aşa ceva.

Louis tresări.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Jud.

- Nimic, răspunse Louis, gândindu-se la noaptea aceea de demult, petrecută pe drumul de ţară.

- O să vezi focul Sfântului Elmo - marinarii îi zic „lumina nebună". Are forme ciudate, da’ să nu te sperii. Daca o să vezi nişte forme din astea şi o să te deranjeze, trebuie doar să te uiţi în altă parte.

S-ar putea să auzi nişte sunete ca nişte voci, da’ nu e vorba decât de cufundarii de mai la sud, dinspre Prospect. Sunetul e dus de vânt. E ciudat.

- Cufundari? se îndoi Louis. Pe vremea asta?

- O, da, dom’ne, zise iarăşi Jud.

Vocea îi era lipsită de orice fel de inflexiune şi complet indescifrabilă. O clipă, Louis îşi dori cu diperare să poată vedea din nou chipul bătrânului. Privirea aceea...

- Jud, unde mergem? Ce dracu’ facem noi aici, în fundul acestui capăt de lume?

- O să-ţi spun când ajungem. Jud se întoarce. Ai grijă la smocurile de iarba.

Începură din nou să meargă, păşind de pe o movilă de pământ pe următoarea. Louis nu le căuta. Piciorul lui părea să le găsească automat, fără vreun efort. Alunecă o singură dată, când pantoful stâng pătrunsese prin pojghiţa de gheaţă, si se scufundă într-o băltoacă cu apă rece şi parcă vâscoasă. Şi-1 scoase repede şi îşi continuă drumul, urmând lumina săltăreaţă ce se revărsa din lanterna lui Jud. Raza ei, plutind prin pădure, îi aduse înapoi amintiri despre poveştile cu piraţi, pe care le îndrăgise atât de mult în copilărie. Oameni răi care au plecat să îngroape monede de aur în nopţi fără lună... şi, desigur, unul dintre ei va fi fost aruncat în prăpastie, deasupra sipetului, cu un glonţ în inimă, deoarece piraţii credeau - sau, cel puţin, aşa declarau solemn autorii acestor poveşti sinistre - că stafia tovarăşului mort o să rămână acolo, ca să păzească prada.

Numai ca noi n-am venit sa îngropam o comoara, ci doar motanul castrat al fiicei mele.

Simţi cum un hohot sălbatic de râs i se buluceşte în gât şi căută să şi-1 înăbuşe.

Nu auzi nici un „sunet ca o voce", şi nici nu văzu vreun foc al Sfântului Elmo, dar, după ce păşi peste vreo şase smocuri mari de iarbă uscată, se uită în jos şi văzu că picioarele, gambele, genunchii şi partea inferioară a coapselor îi dispăruseră într-un nor de ceaţă, perfect netedă, perfect albă şi perfect opacă. Era ca şi când s-ar fi plimbat prin cel mai uşor nămete de zăpadă din lume.

Acum, aerul părea luminos, şi era mai cald, ar fi putut să jure că era mai cald. Îl vedea pe Jud înaintea lui, deplasându-se cu mers sigur, cu capătul teşit al sapei aruncat pe umăr. Sapa întărea senzaţia că e vorba de un om care intenţionează să îngroape o comoară.

Sentimentul nebunesc de veselie persista şi se întrebă, pe neaşteptate, dacă nu cumva chiar acum Rachel încerca să-i telefoneze; dacă nu cumva, chiar acum, acasă, telefonul suna şi iar suna, scoţând târâitul lui logic şi prozaic. Dacă ...

Aproape că se izbi iarăşi de spatele lui Jud. Bătrânul se oprise în mijlocul cărării, cu capul înclinat într-o parte. Avea gura pungă şi încleştată.

- Jud? Ce e...
- Sssssssst!

Louis îşi înghiţi vorbele, privind neliniştit în jur. Aici, ceaţa de deasupra solului era mai subţire, dar tot nu îşi putea vedea pantofii. Apoi auzi cum trosnesc tufele şi cum plesnesc crengile. Trecea ceva pe-acolo - ceva uriaş.

Deschise gura să-1 întrebe pe Jud dacă era un elan *(urs* fusese, de fapt, gândul care îi trecuse prin minte), şi apoi o închise iarăşi. *Vântul duce sunetele,* spusese Jud.

Îşi plecă şi el capul într-o parte, într-o imitaţie neconştientizată a gestului lui Jud, fără să-şi dea seama ce făcea, şi ascultă. Sunetul păru îndepărtat la început, iar apoi, foarte aproape; se îndepărtă şi, după aceea, se îndreptă ameninţător către ei. Louis simţi cum stropii de sudoare adunaţi pe frunte încep să i se scurgă în jos, pe obrajii crăpaţi Trecu în cealaltă mână sacul pentru gunoi, cu corpul lui Church în el. I se umeziseră palmele, iar sacul verde din plastic părea unsuros, de parcă ar fi vrut să-i alunece din pumn. Acum, vietatea aceea părea atât de aproape, încât Louis se aştepta să-i vadă silueta în orice clipă, ridicându-se în două picioare, poate, acoperind cerul înstelat cu un trup imens şi păros, de neimaginat.

Urs era acum un cuvânt la care nu se mai gândea.

Acum nu mai ştia la *ce anume* se gândea.

Apoi, vietatea se îndepărtă şi dispăru.

Louis deschise iarăşi gura, având deja pe limbă cuvintele: *Ce-a fost asta?* Şi atunci, din beznă, se auzi un hohot de râs nebunesc şi pătrunzător, care se ridica şi cobora în cercuri isterice, tare, asurzitor, îngheţându-ţi măduva în oase. Lui Louis i se părea că toate articulaţiile îi înţepeniseră şi, ca prin minune, câştigase parcă în greutate, atât de multă greutate, încât, dacă s-ar fi întors să o ia la goană, s-ar fi prăbuşit şi ar fi dispărut, scufundându-se în terenul mlăştinos.

Hohotul de râs se înălţă, se mărunţi în chicoteli uscate, ca o rocă sfărâmicioasă şi putrezită; atinse punctul culminant al unui ţipăt, apoi se prăbuşi în gâlgâituri guturale, care ar fi putut deveni suspine, dacă nu s-ar fi stins cu totul.

De undeva se auzea un susur de apă şi deasupra lor, ca vuietul continuu al mării în vadul cerului, scâncetul monoton al vântului. În rest, Micuţa Mlaştină a Zeilor era tăcută

Louis începu să tremure din toate mădularele. Carnea - mai cu seamă cea de pe partea inferioară a abdomenului - începu să i se înfioare. Da, să se *înfioare* era cuvântul potrivit; ca şi cum carnea pornise să i se mişte pe trup, mânată de o voinţă proprie. Gura i se uscase. Parcă nu îi mai rămăsese nici armă de salivă. Şi, totuşi, senzaţia de înflăcărare nu dispăruse, era o nebunie de nezdruncinat.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost? îi şopti lui Jud.

Jud se întoarse să-1 privească şi, în lumina slabă, lui Louis i se păru că bătrânul arăta de o sută douăzeci de ani. Nu mai exista nici o urmă a acelei lumini ciudate şi jucăuşe din ochi. Avea chipul tras şi privirea lui mărturisea groaza cumplită din suflet. Însă vorbi cu fermitate:

- Doar un cufundar, spuse. Haide. Aproape c-am ajuns.

Îşi continuară drumul. Smocurile de iarbă uscată redeveniră teren solid. Câteva clipe, Louis a avut sentimentul că se găsea în câmp deschis, şi, deşi se stinsese strălucirea palidă din aer nu reuşi decât să desluşească spatele lui Jud, aflat cu un metru în faţa lui. Sub picioare îi scârţâiau ierburi pitice, ţepene din cauza gerului. Se spărgeau ca cioburile de sticlă, la fiecare pas. După aceea au ajuns din nou la adăpostul copacilor. Simţea în nări miros de brad, simţea sub tălpi ace de brad. Din când în când, câte o mlădiţă sau o creangă îl mângâia în treacăt.

Louis pierduse orice sentiment al timpului sau al direcţiei, dar, la scurtă vreme, Jud se opri din nou şi se întoarse spre el.

- Aici sunt trepte, zise. Tăiate în piatră. Patruzeci şi două sau patruzeci şi patru. Nu-mi aduc bine aminte. Urmează-mă. Trebuie să ajungem în vârf.

Începu iarăşi să urce şi Louis îl urmă.

Treptele din piatră erau destul de late, însă era tulburătoare senzaţia de pământ care îţi dispare de sub picioare. Ici şi colo, pantoful scrâşnea pe câte o grămăjoară de pietriş şi fragmente de piatră.

...douăsprezece... treisprezece... paisprezece...

Vântul era mai aspru, mai rece, amorţindu-i imediat obrajii. *Am ajuns deasupra vârfurilor copacilor?* se întrebă. Ridică ochii şi zări un miliard de stele, lumini îngheţate în întuneric. Niciodată în viaţa lui nu se simţise atât de mic, infim, fără rost, în faţa stelelor. îşi puse întrebarea străveche: *Exista, oare, acolo vreo inteligenţă?* Şi, în loc de uluire, gândul îi aduse o senzaţie dezgustătoare, de parcă s-ar fi întrebat cum ar fi să mănânce un pumn de gândaci vii.

...douăzeci si şase... douăzeci şi şapte...douăzeci şi opt...

Şi, totuşi, cine a săpat treptele astea? Indienii? Indienii Micmac? Ştiau cum să *folosească uneltele? Trebuie să-l întreb pe Jud.* Sintagma „indieni care ştiau să folosească uneltele" îi aduse în minte expresia „animale cu blana", şi asta 1-a dus cu gândul la vietatea care se apropiase de ei, în pădure. Se împiedică şi se prinse cu mâna înmănuşată de peretele din piatră, ca sa-şi recapete echilibrul. Peretele era vechi, crestat şi plin de zbârcituri. *Ca o piele uscată, uzată aproape complet,* gândi el.

-Ai păţit ceva, Louis?

- Nu, n-am nimic, răspunse, deşi avea respiraţia întretăiată şi muşchii îi pulsau dureros din cauza greutăţii lui Church.

...patruzeci şi două... patruzeci şi trei... patruzeci şi patru...

- Patruzeci şi cinci, spuse Jud. Am uitat. N-am mai fost aici de doisprezece ani, cam aşa ceva. Şi nici nu mi-am închipuit că voi avea vreodată motiv să mai vin. Hai... urcă.

Îl apucă pe Louis de braţ şi îl ajută să urce ultima treaptă.

- Am ajuns, spuse Jud.

Louis privi în jur. Vedea destul de bine; lumina stelelor era slabă, dar suficientă. Se aflau pe un platou stâncos, acoperit cu pietriş, care ieşea din pământul moale, ca o limbă neagră. Privind în cealaltă direcţie, observă vârfurile brazilor printre care trecuseră ca să ajungă la treptele tăiate în stânca. Parcă urcaseră pe culmea unui podiş înalt, ciudat şi neted, un soi de anomalie geologică, ce ar fi părut mult mai la locul ei în Arizona sau New Mexico. Deoarece pe creştetul acoperit cu ierburi al podişului sau al dealului, sau al muntelui retezat, sau orice era forma aceea de relief, nu creşteau copaci, soarele izbutise să topească zăpada de-aici. Când s-a întors către Jud, Louis a văzut cum ierburile uscate se unduiau în bătaia vântului, care îi sufla

îngheţat în faţă, şi a observat că era vorba de un deal, nu de un podiş înalt şi izolat. în faţa lor, terenul se ridica din nou către copaci. Insă suprafaţa aceasta plană era atât de evidentă, atât de stranie în peisajul cu dealuri joase şi cumva obosite din New England...

Indieni care ştiau să folosească uneltele, vorbi, pe neaşteptate, mintea lui.

- Haide, spuse Jud şi îl conduse vreo douăzeci şi ceva de metri înspre copaci.

Aici, vântul bătea şi mai tare, însă aducea cu sine un sentiment de curăţenie. Chiar sub umbra aruncată de copaci, Louis observă câteva forme - sub copacii care erau brazii cei mai bătrâni şi cei mai înalţi pe care îi văzuse vreodată. Acest loc singuratic, aflat la mare altitudine, îi umplea sufletul cu senzaţia de pustiu - însă un pustiu care vibra.

Formele acelea întunecate erau tumuli din piatră.

- Indienii Micmac au acoperit cu nisip culmea dealului ăstuia, spuse Jud. Nu ştie nimeni cum au făcut-o, aşa cum nu ştie nimeni cum şi-au construit maiaşii piramidele. Au uitat chiar şi indienii Micmac cum au facut-o, aşa cum au uitat şi maiaşii.

- De ce? De ce au făcut aşa ceva?

- Acesta era cimitirul lor, zise Jud. Te-am adus ca să-1 îngropi pe motanul lui Ellie aici. Să ştii că indienii Micmac nu făceau diferenţă între vietăţi. Şi-au îngropat animalele chiar alături de stăpâni.

Louis se gândi la egipteni, care chiar îi întrecuseră: ucideau animalele faraonilor pentru ca sufletele acelor animale să însoţească sufletele stăpânilor în viaţa de dincolo, care ar fi fose aceea. Îşi aminti că a citit despre uciderea a peste zece mii de animale domestice după moartea fiicei unui faraon - pe răboj erau trecuţi şi şase sute de porci, şi două sute de păuni. Porcii au fost parfumaţi cu ulei de trandafir, parfumul preferat ai moartei, înainte ca gâturile sa le fie spintecate.

Şi au construit şi piramide. Nimeni nu ştie cu certitudine la ce folosesc piramidele maiaşe -pentru navigaţie sau pentru cronografie, aşa zic unii, ca Stonehenge - dar noi ştim al naibii de bine ce au fost şi ce sunt piramidele egiptene... monumente gigantice închinate morţii, cele mai mari pietre funerare din lume. Aici odihneşte Ramses II, A Fost Ascultător, gândi Louis şi *scoase* un chicotit sălbatic şi neajutorat.

Jud îl privi, deloc surprins.

- Du-te şi îngroapă-ţi animalul, spuse. Eu o să fumez. Te-aş ajuta, da' trebuie să o rezolvi singur. Fiecare trebuie să-şi îngroape singur mortul. Aşa se făcea pe vremea lor.

- Jud, despre ce e vorba în toată povestea asta? De ce m-ai adus aici?

- Pentru că ai salvat viaţa Normei, răspunse Jud.

Deşi vorbele acestuia îi sunară sincer - şi Louis era convins că el însuşi se considera sincer - avu senzaţia bruscă şi copleşitoare că bătrânul minţea... sau că fusese minţit şi că acum îi împărtăşea lui minciuna. Îşi aduse aminte de privirea pe care o văzuse, sau pe care a crezut că o văzuse în ochii lui Jud.

Însă aici sus nimic din toate astea nu părea să aibă importanţă. Mai mult conta vântul, care sufla sălbatic în jurul lui, ca un fluviu tumultuos, răvăşindu-i părul pe frunte şi la tâmple,

Jud se aşează cu spatele sprijinit de un copac, îşi făcu mâinile căuş în jurul flăcării unui chibrit şi îşi aprinse un Chesterfield.

- Vrei să te odihneşti puţin înainte de-a te apuca de treabă?

- Nu, nu e nevoie, răspunse Louis.

Ar fi dorit să continue cu întrebările, însă îşi dădu seama că, de fapt, nu-i prea păsa de răspunsurile pe care le-ar fi primit. Toată povestea părea în neregulă, dar părea, în acelaşi timp, şi în regulă, şi se hotărî că asta era suficient... deocamdată. Un singur lucru voia, într-adevăr, să ştie.

- Voi reuşi să sap o groapă? Parcă e prea puţin pământ.

Louis arătă cu capul spre locul în care stânca ieşea din sol, la marginea treptelor. Jud aprobă încet:

- Îhm, zise. Pământul e cam puţin, ai dreptate. Dacă însă e destul pământ ca să poată creşte iarba pe el înseamnă că e suficient şi poţi săpa o groapă în el, Louis. De altfel, aici se fac înmormântări de multă, foarte multă vreme. Deşi n-o să-ţi fie prea uşor.

Chiar aşa a fost. Solul era tare şi stâncos, şi foarte curând îşi dădu seama că o să aibă nevoie de sapă ca să facă groapa destul de adâncă pentru Church. Ca atare, începu să schimbe uneltele, mai întâi folosind sapa, pentru a disloca pietrele şi bulgării tari de pământ, apoi lopata, pentru a le scoate din groapă. începură să-1 doară mâinile. Începu să se încălzească iarăşi. Simţea o nevoie puternică, incontestabilă de a face o treabă bună. Începu să fredoneze în şoaptă, aşa cum făcea uneori când sutura o rană. Se mai întâmpla ca sapa să lovească vreo piatră atât de tare, încât să scoată scântei, şi vibraţiile loviturii se scurgeau pe mânerul sapei până în braţele lui. Simţea cum i se formează bătături în palme şi nu-i păsa, deşi, ca majoritatea doctorilor, îşi îngrijea cu multă atenţie mâinile. Deasupra şi în jurul lui, vântul cânta iar şi iar, acompaniat de muzica brazilor.

În armonie cu melodia aceasta stranie, auzi sunetul stins şi clinchetul pietrelor care se loveau una de alta. Privi peste umăr şi văzu cum Jud, aşezat pe vine, strângea pietrele mai mari pe care le scosese din sol, aşezându-le într-o grămăjoară.

- Pentru tumulul funerar, spuse, când surprinse privirea lui Louis.
- Aha, zise Louis şi se întoarse la treabă.

Groapa pe care reuşise să o sape era lată de vreo şaptezeci de centimetri şi lungă de un metru - *o splendoare de mormânt pentru un motan afurist,* gândi el - şi, când avea cam cincizeci de centimetri adâncime, iar sapa scotea scântei aproape la fiecare lovitură, o aruncă la o parte, împreună cu lopata, şi îl întrebă pe Jud dacă era bine ce făcuse.

Jud se ridică şi aruncă o privire grăbită.

- Mie mi se pare bună. Oricum, contează ce crezi tu.
- Ai de gând să-mi spui acum despre ce e vorba?

Jud surâse uşor.

- Indienii Micmac erau de părere că dealu' ăsta este un loc magic, zise el. Credeau că toată pădurea, de la mlaştina din nord şi până la est, este magică. Ei au amenajat locul ăsta şi şi-au îngropat morţii aici departe de restul lumii. Celelalte triburi nu s-au apropiat de locu' ăsta - cei din tribul Penobscot ziceau că pădurile de-aici sunt pline de stafii. Mai târziu, vânătorii de blănuri au început să spună cam acelaşi lucru. Cred că unii dintre ei au şi văzut lumina magică din Micuţa Mlaştină a Zeilor şi au crezut că văd stafii.

Jud zâmbi şi Louis se gândi: *Ba, tu nu crezi deloc asta,*

- După multă vreme, nici măcar indienii Micmac nu au mai venit prin locurile astea. Unul din ei a pretins că a văzut un Wendigo aici şi că pământul a devenit sterp. Au ţinut un mare sfat despre întâmplarea asta... cel puţin aşa e povestea pe care am auzit-o, când eram foarte tânăr, Louis, da' am auzit-o de la beţivanu' ăla de Stanny B. - aşa îi ziceam noi lu' Stanley Bouchard - şi atunci când Stanny B. nu ştia ceva, inventa.

Louis, care ştia numai ca un Wendigo era un spirit din ţinuturile nordice, spuse:

- Şi chiar crezi că pământul e sterp?

Jud surâse iarăşi - sau, cel puţin, îşi arcui buzele.

- Cred că este un loc primejdios, şopti el, dar nu pentru pisici,câini sau hamsteri de casă. Hai, îngroapă-ţi animalu', Louis!

Louis puse sacul pentru gunoi în groapă şi aruncă, cu gesturi obosite, pământ deasupra lui. Acum îi era frig şi se simţea epuizat. Răpăitul ţărânei pe plastic era un sunet deprimant şi, deşi nu regreta că venise aici, senzaţia aceea de înflăcărare se stingea încet, şi îşi dorea ca această aventură să ia sfârşit. Avea de parcurs un drum lung şi greu până acasă.

Răpăitul deveni tot mai înăbuşit, apoi încetă - nu se mai auzea decât plescăitul ţărânei aruncate peste ţărână. Împinse şi ultima grămăjoară de pământ în groapă cu lama lopeţii *{niciodată nu e suficient,* gândi el, amintindu-şi ceea ce-i spusese unchiul său, antreprenorul de pompe funebre, cu ani în urmă, *niciodată nu e suficient pământ să umpli groapa la loc)* şi apoi se întoarse către Jud.

- Tumulul, spuse acesta.

- Uite ce e, sunt cam obosit şi...

- E motanu' lui Ellie, zise Jud, şi vocea lui, deşi abia şoptită, era neîndurătoare. Ea ar vrea să faci totu' cum trebuie.

Louis oftă.

- Cred că aşa ar vrea.

Trecură alte zece minute până când aşeză pietrele pe care i le dădea Jud, una câte una. Când isprăvi, pe mormântul lui Church se înălţa o movilă mică şi conică de pietre, şi Louis simţi chiar un soi de bucurie ostenită. Părea ceva bun, aşa cum se ridica, alături de celelalte, în lumina stelelor. Bănuia că Ellie nu o să vadă niciodată acest mormânt - numai ideea de a o lăsa să meargă prin zona aceea mlăştinoasă, plină cu nisipuri mişcătoare, ar fi fost de ajuns să-i albească părul lui Rachel într-o secundă - dar el îl văzuse şi părea în ordine.

- Multe dintre pietrele astea au căzut, îi zise lui Jud, în timp ce se ridica şi îşi scutura pantalonii.

Acum reuşea să vadă mai clar mormintele din jur şi, în câteva locuri, desluşi nişte pietre desprinse. Insă Jud avusese grijă ca el să construiască tumulul din pietrele scoase din mormântul pe care el însuşi îl săpase.

- Îhm, confirmă Jud. Ţi-am zis: locu' ăsta e tare vechi

- Am terminat acum?

- Îhm.

Îl cuprinse de umeri.

- Ai făcut o treabă bună, Louis. Ştiam că aşa va fi. Hai să mergem acasă.

- Jud... începu el iarăşi.

Dar Jud apucă sapa şi se îndreptă spre trepte. Louis ridică lopata şi se grăbi să-1 prindă din urmă, iar apoi îşi economisi răsuflarea pentru drumul greu care îl aştepta. Privi o dată în urmă, însă monumentul funerar care marca mormântul lui Winston Churchill, motanul fetiţei sale, se topise în. umbre, şi nu reuşi să-1 descopere.

Am derulat invers filmul, spunea, mai târziu, mintea obosită a lui Louis, în timp ce ieşeau din pădure şi intrau în câmpul de unde se putea vedea propria lui casă. Nu-şi dădea seama câtă vreme trecuse; îşi scosese ceasul când se culcase după-amiază, şi acesta stătea şi acum pe pervazul ferestrei de lângă pat. Ştia doar că era istovit, epuizat, terminat. Nu-şi amintea să se

mai fi simţit vreodată aşa de sleit de puteri din prima lui zi de lucru, într-o echipă de gunoieri voluntari, într-o vacantă de vară la Chicago, cu vreo şaisprezece-şaptesprezece ani în urmă.

S-au întors pe acelaşi drum, însă mintea lui nu a mai păstrat prea multe amănunte. Se împiedică în stiva de trunchiuri de copaci, asta îşi amintea, şi aproape că se prăbuşi, gândindu-se în mod cu totul absurd la *Peter Pan - of, Isuse, mi-am alungat gândurile fericite şi uite cum mă prăvălesc* - şi atunci mâna lui Jud îl apucă, puternică şi hotărâtă. Câteva clipe mai târziu, începură să-şi târască obosiţi picioarele pe lângă locurile unde îşi găsiseră odihna de veci Smucky Pisica, şi Trixie, şi Marta Iepurele Nostru, şi apoi pe cărarea pe care venise odată nu doar cu Jud, ci cu întreaga lui familie.

Mintea lui istovită părea a fi reflectat la visul cu Victor Pascow, cel care a avut ca rezultat episodul său de somnambulism, dar îi scăpa vreo legătură existentă între plimbarea aceea din miez de noapte şi ceea ce făcuse în seara asta. Se mai gândi că întreaga aventură fusese periculoasă - nu în sens melodramatic, gen Wilkie Collins, ci într-un sens foarte real. Şi cea mai mică dovadă era faptul că îşi umpluse ca un imbecil palmele cu bătături, fiind într-o stare de somnambul. Putea să moară când s-a căţărat pe movila de trunchiuri. Amândoi ar fi putut să moară. Era dificil să pună de acord un asemenea comportament cu sobrietatea lui caracteristică. Epuizat, cum era acum, ar fi dorit să-1 pună pe seama confuziei şi a tulburării provocate de moartea animalului pe care îl îndrăgea toată familia.

Şi, după o vreme, iată-i ajunşi din nou acasă.

Au mers împreună, fără un cuvânt, oprindu-se iarăşi pe aleea din faţa casei lui Louis. Vântul scâncea şi gemea. Tăcut Louis îi întinse sapa lui Jud.

- E mai bine să mă duc şi eu, spuse Jud, în cele din urmă. Louella Bisson sau Ruthie Parks o s-o aducă acasă pe Norma şi o să se întrebe pe unde dracu' umblu la ora asta.
- Ştii cât e ceasul? întrebă Louis.

Era surprins să afle că Norma nu ajunsese încă acasă; muşchii încordaţi îi spuneau că bătuse deja miezul nopţii.

- O, da, răspunse Jud. Cât timp sunt îmbrăcat, ştiu cât e ceasul

Pescui un ceasornic din buzunarul pantalonilor şi dădu un bobârnac capacului spiralat.

- A trecut de 20.30, zise şi închise la loc capacul.
- Opt şi jumătate? repeta prosteşte Louis. Doar atât?
- Da' cât de târziu credeai că e? întrebă Jud.
- Mult mai târziu, spuse Louis.
- Ne vedem mâine, Louis, zise Jud şi începu să se îndepărteze.
- Jud?

Acesta se întoarse spre Louis, cu o privire uşor întrebătoare.

- Jud, ce anume am făcut noi în noaptea asta?
- Cum adică ce-am făcut? Am îngropat motanu' fetiţei tale.
- Doar *atât* am făcut *
- Nimic altceva, zise Jud Eşti un om bun, Louis, da' pui prea multe întrebări. Câteodată, oamenii trebuie să facă lucrurile care cred că se cuvine să le facă. Despre care cred în inima lor că se cuvine să le facă, vreau să zic. Şi dacă fac lucrurile astea şi apoi nu se simt bine, şi sunt atât de umflaţi de întrebări, că fac un soi de indigestie, da' o fac în cap, nu în burtă, atunci consideră că au făcut o greşeală. Pricepi ce-ţi spun?
- Da, zise Louis, bănuind că Jud trebuie că-i citise gândurile pe când au coborât împreună dealul spre câmpul în care se vedeau luminile casei lui.

- La ce nu se gândesc ei e faptul că poate ar trebui să-şi pună întrebări asupra dubiilor, înainte de a-şi pune la îndoială inimile, spuse Jud, privindu-1 cu atenţie. Ce crezi, Louis?
- Cred, zise rar Louis, că s-ar putea să ai dreptate.
- Şi lucrurile care zac ascunse în inima omului - nu-i face prea bine să chibzuiască la lucrurile astea, ce zici?
- Păi...
- Nu, spuse hotărât Jud, de parcă Louis ar fi fost de acord. Nu-i face bine. Şi spuse cu vocea aceea calmă, atât de convinsă şi atât de implacabilă, cu vocea aceea care reuşi să-1 înfioare pe Louis: Există lucruri tainice. Se presupune că femeile se pricep cel mai bine să păstreze un secret şi cred că sunt în stare să păstreze vreo câteva, da' orice femeie care ştie câte ceva îţi poate spune că nu a reuşit să descopere tot ce stă ascuns în inima omului. Solul din inima omului e mai pietros, Louis – e aşa ca solul din cimitirul străvechi al indienilor Micmac. Bedrock e aproape. Omul cultivă ceea ce poate... şi are grijă de ceea ce cultivă.
- Jud...
- Fără întrebări, Louis. Acceptă ceea ce s-a întâmplat si urmează-ţi inima.
- Dar...
- Dar nimic. *Acceptă ce s-a întâmplat, Louis şi urmează-ţi inima.* De data asta, am făcut un lucru bun... Isuse, cel puţin aşa sper, că am făcut un lucru bun. Cu altă ocazie s-ar putea să fie o greşeală îngrozitoare.
- Vrei măcar să răspunzi la o singură întrebare?
- Păi s-o auzim şi mai vedem după aia.
- Cum de-ai ştiut de locul ăla?

Întrebarea îi venise în minte lui Louis pe drumul de întoarcere, împreună cu bănuiala că Jud însuşi s-ar fi putut să fie pe jumătate indian Micmac – deşi nu părea; arăta de parcă toţi strămoşii lui fuseseră anglo-americani sută la sută.

- Cum de unde ştiu? De la Stany B., spuse, prefăcându-se surprins.
- Ţi-a povestit doar?
- Nu. Ăsta nu e un loc despre care să povesteşti. Mi-am îngropat câinele, pe Spot, acolo când aveam zece ani. Fugărise un iepure şi s-a zgâriat în nişte sârmă ghimpată şi ruginită. Rana s-a infectat şi a murit.

Ceva nu se potrivea în povestea asta, ceva nu se potrivea deloc cu ceea ce îi spusese mai demult lui Louis, însă era prea obosit ca să îmcerce să dezlege misterul neconcordanţei. Jud nu mai adăugă nimic, ci doar îl privi cu ochii lui impenetrabili de bătrân.

- Noapte bună, Jud.
- Noapte bună.

Bătrânul traversă drumul, ducând în mână sapa şi lopata.

- Mulţam! strigă Louis din impuls.

Jud nu se întoarse, ci doar ridică o mână în semn că auzise.

Şi, fără veste, în casă începu să sune telefonul.

Louis o luă la fugă, strâmbându-sede durerea care îşi trimitea săgeţile în partea de sus a coapselor şi în spate, dar, când ajunse în bucătărie, telefonul sunase deja de şase sau şapte ori. Se opri chiar în clipa în care puse mâna pe el. Ridică, totuşi, receptorul şi spuse alo, însă auzi doar tonul.

Rachel a fost, gândi. O *s-o sun eu.*

Dar, brusc, i se păru că e nevoie de un efort mult prea mare ca să formeze numărul, să facă apoi câteva mişcări stângace de menuet cu mama

ei - sau, şi mai rău, cu tatăl, cel-care-agită-ameninţător-carnetele-de-cecuri -, pentru ca, într-un sfârşit, să i-o dea la telefon pe Rachel... şi apoi pe Ellie. Desigur că Ellie va fi fost încă trează; era cu o oră mai devreme în Chicago. Şi Ellie o să-1 întrebe ce mai face Church.

Superb, face foarte bine. A fost călcat de un camion Orinco. Nu ştiu de ce sunt atât de sigur că a fost un camion Orinco. Oricare altfel de camion ar fi diminuat unitatea dramatică a faptului, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nu înţelegi? Ei, nu contează. Camionul l-a omorât, dar nu l-a desfigurat aproape deloc. Jud şi cu mine l-am îngropat în străvechiul cimitir al indienilor Micmac - un fel de anexă a Cimitirului Animalelor, dacă înţelegi ce vreau să-ţi zic. A fost o plimbare pe cinste, dovlecelul tatii O să te duc şi pe tine odată acolo şi o să punem flori lângă piatra lui funerară - pardon, lângă tumulul lui. O să mergem după ce îngheaţă nisipurile mişcătoare şi după ce urşii intră în hibernare, adică se culcă pe timpul iernii.

Puse receptorul înapoi în furcă, se duse la chiuvetă şi o umplu cu apă caldă. Îşi scoase cămaşa şi se spălă. Transpirase ca un porc, în ciuda frigului, şi mirosea tot ca un porc.

Mai rămăsese nişte friptură în frigider. Louis o tăie felii, le puse pe o altă felie de pâine şi adăugă două rondele de ceapă roşie. Îşi contemplă câteva clipe opera şi apoi o scaldă în ketchup, trântind deasupra încă o felie de pâine. Dacă Rachel şi Ellie ar fi fost prin preajmă, ar fi strâmbat din nas, cu gesturi identice de dezgust -bâh, scârbos.

Ei, uite că aţi pierdut ocazia asta, doamnele mele, gândi Louis cu o satisfacţie de netăgăduit şi îşi înfulecă sandvişul. *Confucius a zis că ăla care pute ca un porc mănâncă exact ca un lup,* surâse el. Înmuie sandvişul cu câteva înghiţituri lungi de lapte direct din cutia de carton - alt obicei prost, care o făcea pe Rachel să se încrunte aprig - şi după aceea urcă în dormitor, se dezbrăcă şi se întinse pe pat, fără ca măcar să se spele pe dinţi. Durerea puternică slăbise până la o jenă surdă, aproape mângâitoare.

Ceasul era tot acolo unde îl lăsase şi se uita la el. 21.10. Era de-a dreptul incredibil.

Louis stinse lumina, se întoarse pe o parte şi adormi.

Se trezi cam după ora trei în dimineaţa zilei următoare şi îşi târşâi picioarele înspre baie. Urină, clipind prosteşte în strălucirea albă a luminilor fluorescente, când nepotrivirea i se arătă clar în minte, iar ochii i se deschiseră larg - ca şi cum două părţi dintr-un întreg care ar fi trebuit să se îmbine perfect s-au ciocnit una de alta şi au ricoşat.

În seara asta, Jud îi spusese că îi murise câinele când el avea zece ani - că murise de pe urma unei infecţii provocate de zgârieturile unui gard ruginit din sârmă ghimpată. Dar, în ziua aceea de la sfârşitul verii, când s-au dus cu toţii la Cimitirul Animalelor, Jud a spus că acel câine a murit de bătrâneţe şi că a fost îngropat acolo - le-a arătat chiar şi plăcuţa funerară, cu toate că anii şterseseră inscripţia.

Louis trase apa, stinse lumina şi se întoarse în pat. Mai era ceva care nu se învârtea rotund - şi, într-o clipă, îşi dădu seama despre ce anume era vorba. Jud s-a născut o dată cu secolul şi, în ziua aceea, în Cimitirul Animalelor i-a zis lui Louis că Spot, câinele lui, a murit în primul an al Războiului cel Mare. Asta ar fi însemnat că atunci Jud avea paisprezece ani, dacă s-a referit la declanşarea războiului în Europa. Şi şaptesprezece ani, dacă s-a referit la anul în care America a intrat în război.

În seara asta însă a spus că Spot a murit când el, Jud, avea zece ani.

Ei, şi ce, e bătrân şi bătrânii nu mai ţin bine minte astfel de amănunte,

gândi Louis, neliniştit. *Chiar el a spus că a observat tot mai multe semne că îl lasă memoria, mai ales atunci când încearcă să-şi amintească nume şi adrese care înainte îi veneau în minte fără efort; că se întâmpla să se trezească dimineţile fără să mai ţină minte ce anume îşi pusese în gând să facă în ziua aceea chiar cu o noapte în urmă. Pentru un om de vârsta lui se ţine al naibii de bine... şi senilitate cred că e un cuvânt mult prea tare în cazul lui Jud; pur şi simplu a început să-l lase memoria, da, asta e o descriere mai bună, mai exactă. Şi nu e de mirare că un om a uitat data când i-a murit câinele acum şaptezeci de ani Sau împrejurările în care a murit. Las-o baltă, Louis.*

Însă nu a fost în stare să adoarmă imediat; rămase treaz destulă vreme, mult prea conştient de casa pustie şi de vântul care scâncea prin streşini.

La un moment dat, adormi, fără măcar să-şi dea seama că a trecut pragul dintre somn şi starea de veghe; aşa trebuie că s-a întâmplat, căci, pe măsură ce aluneca tot mai adânc în somn, i se păru că aude cum nişte picioare desculţe urcă încet scara, şi gândi: *Lasă-mă în pace, Pascow, lasă-mă în pace, ce a fost făcut e bun făcut, iar morţii sunt morţi şi îngropaţi...* şi paşii se stinseră.

Deşi s-au mai întâmplat multe alte lucruri inexplicabile, pe măsură ce anul acela intra în negura trecutului, pe Louis nu 1-a mai deranjat niciodată spectrul lui Pascow, fie în vis, fie în stare de veghe.

23

Se sculă a doua zi dimineaţa, la ora 9. Prin ferestrele dinspre răsărit ale dormitorului soarele strălucea vesel. Telefonul suna. Louis întinse mâna şi smulse receptorul.

- Alo?
- Bună! spuse Rachel. Sper că te-am trezit.
- M-ai trezit, căţea ticăloasă! surâse el.
- Ooooh, ce limbaj vulgar, urs morocănos ce eşti! replică ea. Am încercat să te sun aseară. Ai fost la Jud?

Ezită numai o fracţiune de secundă.

- Da, răspunse. Am băut câteva beri. Norma era plecată la un fel de cină a Recunoştinţei. M-am gândit să te sun, dar... ştii cum se întâmplă.

Au trăncănit un timp. Rachel 1-a pus la curent cu ultimele noutăţi din familia ei, chestie fără de care Louis ar fi putut să trăiască la fel de fericit, deşi simţi că îl gâdila satisfacţia măruntă şi meschină la auzul veştii că chelia tatălui ei părea să se extindă cu repeziciune.

- Vrei să vorbeşti cu Gage? întrebă Rachel.

Louis rânji.

- Mda, dă-mi-1. Dar nu-1 lăsa să închidă, aşa cum a făcut data trecută.

Zgomote la celălalt capăt al firului. O auzi vag pe Rachel cum încerca să convingă copilul să spună „bună, tati". În cele din urmă, se auzi şi vocea lui Gage:

- Bună. tatii.
- Bună, Gage, spuse vesel Louis. Ce faci? Care mai e viaţa ta? Ai răsturnat iar setul de pipe al lu' bunică-tu? Sper din toată inima că aşa ai făcut. Poate că de data asta o să-i faci praf şi colecţia de timbre.

Gage bolborosi fericit cam vreo treizeci de secunde, presărând mormăielile şi gunguritul cu câteva cuvinte ce puteau fi recunoscute din vocabularul lui tot mai bogat - *mami, Ellie, bunu, buni, maşină, camion* şi

căcat.

În sfârşit, Rachel îi smulse receptorul din mânuţe, în ciuda urletului indignat al lui Gage şi spre imensa uşurare a lui Louis - îşi iubea nespus fiul şi îi era un dor nebun de el, însă a încerca să întreţină o conversaţie la telefon cu un copil care nu avea încă doi ani era ca şi cum ar fi încercat sa joace pocher cu un nebun furios; cărţile zburau în toate părţile şi câteodată te puteai trezi că ai pierdut si chiloţii de pe tine.

- Deci, cum merg treburile acasă? întrebă Rachel.
- Bine, răspunse Louis, fără să şovăie deloc de astă dată.

Îşi dădea însă seama că trecuse o graniţă atunci când Rachel îl întrebase dacă s-a dus la Jud cu o seară înainte şi el îi spusese că aşa a făcut. Fără veste, auzi în minte vorbele lui Jud Crandall: *Solul din inima omului e şi mai pietros, Louis... omul cultivă ceea ce poate... şi are grijă de ceea ce cultivă.*

- De fapt, e cam plictiseală pe-aici, dacă vrei să fiu foarte sincer. Mi-e dor de voi.
- Vrei să-mi spui că nu te bucuri de vacanţa primită de la această reprezentaţie de mâna a doua?
- Ba da, îmi place liniştea, recunoscu el, sigur. Dar mi se pare ciudată după primele douăzeci şi patru de ore.
- Pot să vorbesc şi eu cu tati? zise Ellie din fundal.
- Louis? E şi Elite aici.
- Bine, dă-mi-o.

Vorbi cu Ellie cam cinci minute. Fetiţa flecărea despre păpuşa pe care i-o cumpărase maică-sa mare, despre excursia pe care o făcuse cu bunică-su la oborul de vite („Mamă, ce mai *put,* tati", spuse Ellie şi Louis gândi: *Nici bunică-tu nu-i un trandafir, dulceaţo),* despre ajutorul dat la bucătărie, la frământatul pâinii, şi despre fuga lui Gage de lângă Rachel, când aceasta îi schimba scutecele. Gage a luat-o la goană pe coridor şi a făcut pipilică chiar în pragul biroului lu' bunicu' *{Bun băiat, Gage!* gândi Louis, cu un rânjet satisfăcut.)

Chiar credea că o să scape basma curată - cel puţin în dimineaţa asta - şi se pregătea să-i ceară lui Ellie să i-o dea iarăşi pe Rachel la telefon, ca să-şi ia la revedere, când Ellie îl întrebă:

- Tati, ce mai face Church? I-e dor de mine?

Rânjetul se ofili pe faţa lui Louis, însă răspunse la iuţeală, imprimând tonului nepăsarea de care ar fi trebuit să dea dovadă într-un asemenea caz.

- Cred ca face bine. I-am dat nişte resturi de tocană de vită aseară şi l-am scos afară. Nu l-am văzut în dimineaţa asta, de-abia m-am trezit.

Măi, frate, ce mai criminal ar fi ieşit din tine - eşti rece ca un castravete, doctore Creed, când l-ai văzut ultima oară pe răposat? A venit la cină. Chiar a mâncat o farfurie cu tocană de vită. Nu l-am mai văzut de-atunci.

- Pupă-1 din partea mea.
- Bâh, ba să-1 pupi tu, spuse Louis.

Ellie chicoti.

- Vrei să mai vorbeşti cu mami?
- Sigur. Dă-mi-o la telefon.

În fine, s-a isprăvit. A mai vorbit vreo două minute cu Rachel; Church nu a fost pomenit. După ce şi-au spus reciproc „te iubesc", Louis a închis.

- Şi cu asta, basta, rosti în camera goală şi însorită, şi poate că cel mai rău aspect al întregii situaţii era că nu se simţea deloc prost, nu se simţea deloc vinovat.

24

Pe la ora nouă şi jumătate, îl sună Steve Masterton şi îl întrebă dacă nu avea chef să treacă pe la universitate şi să joace o partidă de tenis - sala era goală, spusese el plin de bucurie, şi puteau să joace toată ziua, dacă ar fi vrut.

Louis îi înţelese bucuria - în timpul sesiunilor universitare, lista de aşteptare pentru o partidă în sala de tenis era de obicei atât de lunga, încât îţi venea rândul de-abia după două zile - dar, cu toate acestea, refuză propunerea, motivând că dorea să lucreze la un articol pentru *The Magazine of College Mediane.*

- Sigur? îl întrebă Steve. Ştii că munca multă tâmpeşte.
- Caută-mă mai târziu, sugeră Louis. Poate că o să am chef să ies.

Steve acceptă şi închise. De astă dată, Louis spusese numai o jumătate de minciună; avea, într-adevăr, intenţia să lucreze la articolul referitor la tratarea în cadrul dispensarului a unor maladii molipsitoare, ca, de exemplu, vărsatul de vânt sau mononucleoza, dar adevăratul motiv pentru care refuzase propunerea lui Steve era faptul că îl dureau îngrozitor de tare toţi muşchii. Descoperise asta imediat după ce vorbise cu Rachel şi se dusese la baie să se spele pe dinţi. Muşchii spatelui îi trosneau şi gemeau, umerii îl usturau, după cât târâse sacul ăla afurisit pentru gunoi în care pusese motanul, şi tendoanele din spatele genunchilor păreau să se fi transformat în corzi de chitară acordate cu trei octave mai sus decât sunetul lor obişnuit. *Cristoase,* gândi el, *şi ţi se năzărise ideea idioată că ai fi în formă excelentă.* Chiar că ar fi arătat superb încercând să joace tenis cu Steve, mişcându-se tot atât de greoi ca un bătrân bolnav de artrită. Şi, că veni vorba de bătrâni, nu făcuse expediţia aceea prin păduri, noaptea trecută, de unul singur; fusese cu un individ care se apropia cu paşi repezi de optzeci şi cinci de ani. Se întrebă dacă pe Jud îl dureau toate la fel de tare ca şi pe el

Petrecu o oră şi jumătate lucrând la articol, însă frazele nu erau tocmai coerente. Pustiul şi liniştea din jur începură să-1 calce pe nervi, aşa că, în cele din urmă, îşi puse carnetele galbene pentru notiţe, împreună cu documentaţia, pe raftul de deasupra maşinii de scris, îşi aruncă pe el canadiana şi traversă drumul.

Jud şi Norma nu erau acasă, însă pe uşa de la verandă se afla prins un plic pe care era scris numele lui. îl luă şi îl deschise.

Louis,

Am plecat cu buna mea nevasta la cumpăraturi în Bucksport. Vrem să ne uităm şi la un bufet galez la Emporium Galorium, pe care Norma şi-l doreşte, după cum se pare, de vreo sută de ani Se poate să şi îmbucăm ceva la McLeod, dacă tot suntem acolo, şi o să ne întoarcem mai pe seară. Dacă vrei, vino diseară să bem o bere.

Familia ta e familia ta. Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, da' dacă Ellie ar fi fata mea, nu m-aş repezi să-i zic că motanu' ei a fost călcat de-o maşină - de ce să n-o laşi să se bucure de vacanţă?

Că veni vorba, Louis, în locul tău, eu n-aş vorbi despre ce-am făcut noi doi azi-noapte, cel puţin în zona de nord a oraşului. Mai sunt şi alţii care ştiu de vechiul cimitir al indienilor Micmac, şi sunt oameni în oraş care şi-au îngropat acolo animalele... ai putea chiar să zici că aia e o altă parte a Cimitirului Animalelor. Mă crezi sau nu, e chiar şi un taur înmormântat acolo! Prin 1967 sau '68, bătrănu' Zack McGovern, care locuia pe Stackpole Road,

şi-a îngropat taurul, pe Hanratty, care câştigase multe trofee, în cimitirul indienilor Micmac. Mi-a povestit că, împreună cu cei doi băieţi ai lui, au dus taurul acolo, şi atunci am început să râd aşa de tare, că am crezut că o să plesnesc! Da' oamenilor depe-aici nu le place să vorbească despre asta şi nu le place ca cei pe care ei îi consideră „străini" să ştie de existenţa locului ăluia, şi asta nu din cauză că superstiţiile sunt mai vechi de trei sute de ani (deşi aşa este), ci pentru că ei cam cred în superstiţiile astea, şi mai cred că orice „ străin " care află ce cred o să-şi râdă de ei. Are vreun sens ce-ţi zic? Bănuiesc ca nu, da' e real. Aşa ca, fă-mi un serviciu, şi ţine-ţi gura închisă când e vorba de treaba asta, te rog. O să-ţi povestesc mai multe, poate chiar în seara asta, şi atunci vei fi înţeles mai multe, da' între timp vreau să-ţi spun că trebuie să te mândreşti cu ce ai făcut. Şi eu ştiam că aşa vei face.

Jud

PS: Norma habar nu are de ce scriu eu aici - i-am zis o altă poveste - şi aş dori, dacă vrei şi tu, ca tot ce s-a întâmplat să rămână între noi doi. I-am spus lu' Norma mai multe minciuni în cei cincizeci şi opt de ani de când ne-am luat, şi cred că majoritatea bărbaţilor le toarnă nevestelor zeci de minciuni, da' ştii, mulţi pot apărea în faţa lui Dumnezeu şi îi pot mărturisi minciunile, fără sa-şi plece ochii.

Asta e, vino diseară si o să bem ceva.

J

Louis rămase pe treapta ce ducea la veranda goală acum, căci mobilierul din trestie împletită fusese depozitat la adăpost, în aşteptarea unei alte primăveri - şi se încruntă, citind biletul. Să nu-i spună lui Ellie că îi fusese omorât motanul - nu i-a spus. Alte animale îngropate acolo? Superstiţii vechi de peste trei sute de ani?

...şi atunci vei fi înţeles mai multe.

Atinse uşor acest rând cu degetul şi, pentru prima oară, permise gândului să se întoarcă într-adins la ceea ce făcuseră ei cu o noapte înainte. Amintirea era înceţoşată, avea calitatea aceea delicată, de flori de bumbac a viselor sau a acţiunilor din starea de veghe, realizate însă în ceaţa sidefie a drogurilor. Îşi amintea cum se căţărase pe stiva de trunchiuri de copaci, îşi amintea de lumina aceea ciudată şi atât de strălucitoare din mlaştini - şi îşi amintea cum simţise că temperatura era mai ridicată acolo cu vreo cinci grade, sau poate mai mult - dar toate aceste amintiri erau exact ca discuţia avută cu anestezistul, chiar înainte ca acesta să te adoarmă, să te stingă ca pe o lumină.

...şi cred că majoritatea bărbaţilor le toarnă nevestelor zeci de minciuni... Şi nevestelor, şi fetelor, gândi Louis - însă era ceva lugubru în gândul acesta, de parcă Jud ar fi ştiut ce se întâmplase în dimineaţa asta, şi la telefon, şi în mintea lui.

Cu mişcări încete, împături biletul care fusese scris pe o foaie de hârtie liniată, ca aceea dintr-un caiet de şcolar, şi îl puse înapoi în plic, Vârî plicul în buzunarul de la şold şi traversă drumul înapoi acasă.

25

Era în jurul orei 13, în acea după-amiază, când Church se întoarse, aidoma unui motan dintr-o poezie pentru copiii mici. Louis se afla în garaj, unde se tot străduise, cu mari întreruperi, în ultimele şase săptămâni, sa

construiască un set ambiţios de rafturi; voia să pună toate obiectele periculoase din garaj pe rafturile acelea. Sticle cu lichid pentru curăţat parbrizele, antigel şi unelte ascuţite, astfel încât Gage să nu poată ajunge la ele. Bătea un cui când Church intră agale înăuntru, cu coada ridicată ţanţoş. Lui Louis nu-i scăpă ciocanul şi nici măcar nu se lovi cu el peste degete - inima i-o luă la goană în piept, dar nu execută nici un salt mortal, un fier încins păru a-i scânteia o clipă în stomac şi apoi se răci imediat, ca filamentul unui bec care străluceşte orbitor câteva secunde, după care se arde. Era de parcă, îşi spuse el mai târziu, şi-ar fi petrecut toată dimineaţa însorită a zilei de vineri, de după Sărbătoarea Recunoştinţei, aşteptând să se întoarcă Church; de parcă ar fi ştiut de la bun început, într-o parte mai ascunsă, mai primitivă a minţii lui, ce anume a însemnat expediţia lor nocturnă în cimitirul indienilor Micmac.

Aşeza jos cu grijă ciocanul, scuipă cuiele din gură înapoi în palmă şi apoi le îndesă în buzunarele şorţului pe care şi-1 pusese. Se duse la Church şi îl luă în braţe.

Greutate vie, gândi el, cu un soi de emoţie bolnavă. *Cântăreşte tot atât cât cântărea înainte să fi fost lovit de maşină. Asta e greutate vie. Era mai greu când era mort.*

De astă dată, inima i se zgudui puţin mai mult - aproape că făcu un salt - şi, o clipă, garajul păru să danseze în faţa ochilor lui.

Church îşi plecă urechile şi îi permise să-1 ţină în braţe. Louis îl scoase la soare şi se aşeză pe treptele de la uşa din spate. Atunci, motanul încercă să coboare din braţele lui Louis, dar acesta îl mângâie şi îl ţinu mai departe în poală. Inima începuse să-şi reia pasul normal.

Cercetă cu blândeţe blana deasă de la gâtul lui Church, amintindu-şi modul greţos şi dezarticulat în care capul lui Church se rotise în jurul gâtului frânt, cu o noapte în urmă. Nu simţi decât muşchi şi tendoane sănătoase. Îl ridică pe Church şi privi cu atenţie botul motanului. Ce văzu acolo îl făcu să scape la iuţeală animalul pe iarbă şi să-şi acopere faţa şi ochii închişi cu o mână. Acum, întreaga lume dansa în jurul lui, iar capul îi era inundat de un vertij îngreţoşător - cam aceeaşi senzaţie care însoţea finalul amarnic al beţiilor fioroase, chiar înainte de a începe voma.

Pe botul lui Church era sânge uscat şi în mustăţile lui lungi se aflau două şuviţe subţiri de plastic verde. Bucăţi din sacul pentru gunoi.

O să-ţi povestesc mai multe... si atunci vei fi înţeles mai multe...

O, Isuse, înţelegea chiar mult mai multe decât ar fi vrut!

Dă-mi o şansa, gândi Louis, *şi voi înţelege suficient cât să ajung la cel mai apropiat balamuc.*

Îl duse pe Church în casă, scoase castronul lui albastru şi deschise o conservă cu mâncare pentru pisici din peşte şi ficat. În timp ce scotea clisa maronie cu o lingură din cutie, Church începu să toarcă pe tonalităţi neregulate, frecându-se de gleznele lui Louis. Senzaţia motanului lângă el îi făcu pielea de găină doctorului, care îşi încleştă fioros maxilarele, încercând să se abţină şi să nu îl expedieze de-acolo cu o lovitură de picior. Blana pisicii părea cumva prea lucioasă, prea deasă - într-un cuvânt, prea scârboasă. Şi Louis înţelese că nu simţea nevoia să-1 mai atingă vreodată pe Church.

Când se aplecă şi puse castronul pe podea, Church îi fulgeră printre picioare ca să ajungă la mâncare şi Louis putea să jure că a simţit miros de pământ sterp - de parcă blana motanului ar fi fost acoperită cu ţărână.

Se dădu un pas în spate şi îl urmări pe Church cum mănâncă. Îl auzea cum plescăie - mai plescăise vreodată Church în halul ăsta, înainte? Poate că

da, însă el nu observase niciodată. Oricum ar fi fost, era un zgomot dezgustător. *Bâh,* ar fi spus Ellie.

Brusc, Louis se întoarse şi urcă la etaj. Pasul îi fusese calm la început, dar, ajuns la jumătatea scării, îşi dădu seama că aproape alerga. Se dezbrăcă, aruncându-şi toate hainele în coşul pentru rufe murdare, deşi tocmai le îmbrăcase pentru prima oară, în acea dimineaţă. Îşi pregăti o baie fierbinte, cât de fierbinte o putea suporta, şi intră în cadă.

Aburul se ridica în jur şi simţea cum apa fierbinte îi masează muşchii, relaxându-i. Baia avea un efect benefic şi asupra minţii. Când apa începu să se răcească, se simţea adormit şi destul de bine.

Motanul s-a întors întocmai ca un motan din poezioarele pentru copii, bine, şi ce dacă, mare scofală!

Nu fusese decât o imensă greşeală. Nu se gândise el, aseară, că Church arăta întreg şi deloc rănit, aşa cum s-ar fi cuvenit în cazul unui animal călcat de o maşină?

Ia adu-ţi aminte de toţi iepurii, de toate pisicile şi de toţi câinii pe care i-ai văzut înşiraţi pe marginea şoselei, reflectă el, *cu trupurile sfârtecate şi cu maţele răspândite pretutindeni Teh-ni-color, cum spune Loudon Wainwrigbt în cântecul ăla despre sconcsul cel mort.*

Era clar acum. Church fusese lovit zdravăn şi căzuse ameţit. Motanul pe care 1-a cărat în vechiul cimitir al indienilor Micmac şi pe care i l-a arătat Jud fusese doar leşinat, nu mort. Nu se zicea că pisicile au nouă vieţi? Slavă Domnului că nu i-a spus nimic lui Ellie! Nu o să fie niciodată nevoie ca fetiţa să ştie cât de aproape de moarte fusese Church.

Sângele de pe gura şi de pe spinarea lui.. .felul în care i se răsucea gâtul...

Dar el era doctor, nu veterinar. Pusese un diagnostic greşit - atâta tot. Oricum, condiţiile nu fuseseră propice unui examen amănunţit, stând pe vine, pe gazonul lui Jud, la aproape zero grade, în semiîntuneric. Şi purtase mănuşi. Asta ar fi...

O umbră hâdă şi murdară se ridică pe peretele acoperit cu faianţă al camerei de baie, aidoma capului unui balaur mititel sau al vreunui şarpe monstruos; ceva îi atinse uşor umărul gol şi alunecă mai departe. Louis ţâşni cu putere din cadă, împrăştiind apa în jur şi udând preşul din baie. Se întoarse, crispat de frică, şi rămase cu ochii holbaţi în privirea galben-verzuie a motanului fiicei sale, care stătea ghemuit pe capacul closetului.

Church se legăna înainte şi înapoi, de parcă ar fi fost beat. Louis îl urmări, în timp ce întregu-i trup se cutremura de scârbă, şi un strigăt de groază era cu greu ţinut prizonier în spatele dinţilor încleştaţi. Niciodată Church nu mai arătase aşa - nu *se legănase* niciodată aşa, întocmai ca un şarpe care încearcă să-şi hipnotizeze prada - nici înainte de a fi fost castrat şi nici după aceea. Pentru prima şi ultima oară îi trecu prin minte gândul că acesta era alt motan, unul care semăna leit cu cel al lui Ellie, un motan străin, care îi intrase în garaj când lucra la rafturi, şi că adevăratul Church zăcea îngropat sub tumulul de pe râpa din pădure. Însă avea aceleaşi semne particulare... şi urechea zdrenţuită... şi lăbuţa care părea să fi fost roasă. Ellie trântise uşa peste lăbuţa aceea, în fosta lor casă, pe vremea când Church era încă un pisoiaş.

Da, nu exista nici o îndoială: acesta era Church.

- Ieşi de-aici! şopti răguşit Louis.

Church se mai zgâi la el o clipă - şi, Dumnezeule, ochii lui parcă erau alţii, cumva parcă erau alţii - şi apoi sări jos de pe closet.

Ateriza, fără vreo urmă din acea graţie stranie pe care o manifestă, de

obicei, pisicile. Se clătină stângaci pe cele patru picioare, izbindu-şi coapsele de cadă, şi dispăru.

E genul neutru acum, se gândi Louis. *Nu mai e genul masculin, ci neutru. Adu-ţi aminte, a fost castrat.*

Ieşi din cadă şi se şterse cu mişcări rapide, spasmodice. Se bărbierise şi era aproape îmbrăcat când sună telefonul, strident în casa pustie. Auzindu-i sunetul, Louis se răsuci brusc, cu ochii ieşiţi din orbite, cu braţele ridicate. Le coborî încet. Inima îi gonea nebuneşte. Muşchii îi erau încărcaţi cu adrenalină.

Era Steve Masterton, care voia să ştie dacă nu cumva se răzgândise în privinţa partidei de tenis, şi Louis consimţi să-1 întâlnească la Memorial Gym, într-o oră. Nu prea avea vreme de pierdut, iar o partidă de tenis era exact ultimul lucru din lume de care ar fi avut chef acum, însă trebuia să iasă din casă. Voia să plece de lângă motanul ăla, de lângă motanul ăla ciudat, care nu avea ce căuta acolo.

Se grăbi, îşi îndesă repede cămaşa în pantaloni, aruncă într-un sac de sport un şort, un tricou şi un prosop. Tropăi în goană pe scări în jos.

Church stătea ghemuit pe a patra treaptă de jos. Louis se împiedică de motan şi aproape că se prăbuşi. Reuşi să se agate de balustradă şi să evite ceea ce ar fi putut să fie o căzătură destul de serioasă.

Se opri la piciorul scării, gâfâind sacadat, cu inima zbătându-i-se în piept, cu adrenalina biciuindu-i neplăcut trupul.

Church se ridică, se întinse... şi parcă rânji satisfăcut.

Louis plecă. Ar fi trebuit să scoată motanul din casă, ştia asta, însă n-a făcut-o. În clipa aceea, nu credea că e în stare de a se autoconvinge să-i mai atingă.

26

Jud îşi aprinse o ţigară cu un băţ lung de chibrit din lemn, din acelea care se folosesc la bucătărie, îl stinse şi îl aruncă într-o scrumieră din tinichea, pe fundul căreia de-abia se mai putea citi o reclamă Jim Beam.

- Aha, Stanley Bouchard mi-a povestit despre locu' ăla.

Se opri, dus pe gânduri.

Pahare cu bere, de-abia atinse, stăteau în faţa lor pe muşamaua în carouri care acoperea masa din bucătărie. In spatele lor, contorul de pe perete gâlgâi intenţionat de trei ori şi tăcu. Louis mâncase o cină frugală cu Steve - sandvişuri, într-un bar aproape părăsit. Descoperise, cu câtăva vreme înainte, că, dacă cereai să mănânci în statul Maine feluri obişnuite în Chicago, nu te înţelegea nimeni. Dar, dacă cereai sandvişuri submarine sau un Wop-burger, toată lumea ştia despre ce e vorba. Simţindu-şi stomacul un pic mai plin, Louis începu să nutrească sentimente mai bune faţă de întoarcerea lui Church, începu să vadă lucrurile în perspectivă, însă nu era prea nerăbdător să se întoarcă în casa lui întunecată şi goală, unde motanul l-ar fi putut... hai să recunoaştem, l-ar fi putut ataca din oricare colţ.

Norma a stat o vreme cu ei, vizionând programul la televizor şi lucrând la o broderie pe care se contura un apus de soare în spatele unei bisericuţe situate într-un peisaj molcom de ţară. Crucea de pe cupolă se profila neagră pe violetul soarelui la apus. Era doar un fleac pe care să-1 vândă, zicea ea, la târgul de la biserică, din săptămâna dinaintea Crăciunului. Târgul acesta era întotdeauna un eveniment important. Degetele i se mişcau cu agilitate,

împingând acul prin ţesătură, scoţându-1 apoi afară, prin cercul de oţel. De-abia dacă îi observai artrita în seara asta. Louis credea că starea ei se datora în mare parte vremii, care fusese geroasă, însă foarte uscată. Bătrâna îşi revenise cu bine de pe urma infarctului şi, în seara aceea, cu mai puţin de zece săptămâni înainte de accidentul cerebral care avea să o bage în mormânt, Louis avu senzaţia că arată mai puţin trasă la faţă şi chiar mai tânără. În seara aceea, reuşea să o vadă în ea pe fata care fuseseodinioară.

Le spuse noapte bună la 22.15, iar acum, Louis rămase singur cu Jud, care nu mai vorbea, ci doar părea a urmări cu atenţie cum se ridică fumul ţigării sale, aşa cum un puşti se uită în sus la un stâlp pictat în spirală, ca să vadă încotro se îndreaptă dungile.

- Stanny B., îl îmboldi uşor Louis.

Jud clipi şi dădu semne că-şi revine.

- O, mda, spuse. Toată lumea din Ludlow - cred că şi cei din Bucksport, Prospect şi Orrington - îi zicea doar Stanny B. În anul ăla, vreau să zic în 1910, a murit Spot, câinele meu, adică a murit pentru *prima oara* - şi Stanny B. era deja bătrân şi sărit un pic mai mult de pe fix. Mai erau şi alţii prin părţile-astea care ştiau că cimitirul indienilor Micmac se află acolo, însă eu am auzit povestea de la Stanny B., iar el o ştia de la tac-su. Ăştia erau o familie de canadieni adevăraţi, asta erau, dom’ne. Jud râse uşor şi sorbi din bere, înainte de a continua: încă îl mai aud cum vorbea în engleza aia stricată. M-a găsit în spatele grajdului de cai de pe Drumul Naţional 15 - numai că, pe vremea aia, se chema Drumul Bangor-Bucksport - chiar acolo unde e acum fabrica Orinco. Spot nu murise încă, dar urma să moară, aşa că tata m-a trimis să fac rost de nişte grăunţe pentru păsări, pe care le vindea bătrânu’ Yorky. Nu aveam nevoie de grăunţe pentru păsări, aşa cum nici vaca nu are nevoie de o tablă de şcoală, şi ştiam bine de ce mă expediase de-acasă.

- Avea de gând să omoare câinele?

- Ştia cai de mult îl iubeam pe Spot, aşa că m-a trimis departe cu treburi, cât timp avea el să o facă. Am luat grăunţele pentru păsări şi, în timp ce bătrânu’ Yorky mi le ambala, m-am dus în spatele grajdului, m-am aşezat pe piatra de moară care era acolo şi am început să urlu. (Jud clătină uşor din cap, surâzând cu tristeţe.) Şi atunci apăru Stanny B., spuse el. Jumătate din locuitorii oraşului credeau că e puţin cretin, în timp ce cealaltă jumătate credeau că poate fi periculos. La începutul anului 1800, bunică-su fusese mare vânător şi negustor de blănuri. Tac-su mare al lu’ Stanny ar fi bătut tot drumul de la Maritimes la Bangor şi la Derry, uneori chiar şi până în sud, la Skowhegan, ca să cumpere piei neprelucrate, sau cel puţin aşa am auzit eu. Mergea într-o căruţă uriaşă, cu coviltirul confecţionat din fâşii de piele netăbăcită, şi arăta ca un vraci de carnaval. Avea cruci la gât şi peste tot, pentru că era creştin şi obişnuia, atunci când era destul de beat, să predice despre învierea lui Cristos - aşa mi-a povestit Stanny, că tare îi mai plăcea să vorbească despre tac-su mare. Da’ mai era plin şi de tot felul de simboluri indiene, păgâne, pentru că el credea că toţi indienii, indiferent din ce trib făceau parte, aparţineau unui mare trib - cel pierdut din Israel, aşa cum zice în Biblie. Mai zicea că toţi indienii erau sortiţi focului din Iad, dar că, în acelaşi timp, magia lor funcţiona perfect, pen’că erau şi creştini, într-un mod ciudat, afurisit. Tac-su mare al lu’ Stanny a făcut comerţ cu indienii Micmac, şi a încheiat chiar afaceri bune cu ei, multă vreme după ce alţi negustori de blănuri şi vânători au renunţat sau s-au mutat mai înspre vest, pen’că făcea

comerţ la preţuri profitabile pentru toată lumea şi pen’că, zicea Stanny, cunoştea pe de rost toată Biblia, iar indienilor Micmac le plăcea să-1 asculte rostind toate cuvintele pe care le spuseseră magii înainte de apariţia vânătorilor şi pădurarilor.

Tăcu. Louis îl aştepta să continue.

- Indienii Micmac i-au spus lu’ tac-su mare a lu’ Stanny B. Despre cimitirul pe care nu îl mai foloseau din cauză că Wendigo, spiritul cel rău, 1-a secătuit şi despre Micuţa Mlaştină a Zeilor şi despre treptele tăiate în piatră, şi despre toate celelalte. Acum, povestea cu duhul cel rău, Wendigo, o puteai auzi pretutindeni în ţinutul de nord, în vremurile acelea. Era o legendă necesară, aşa cum eu cred că nouă ne sunt necesare unele dintre legendele noastre creştine. Dacă ar auzi ce-ţi zic, Norma m-ar blestema şi ar spune ca sunt nelegiuite, dar este adevărat totu’ Louis. Câteodată, dacă iarna era lungă şi aspră, şi mâncarea se termina, indienii din ţinuturile nordice ajungeau, în cele din urmă, în locul ăla blestemat, unde fie mureau de foame, fie... fie făceau altceva.

- Canibalism?

Jud ridică din umeri.

- Se poate. Poate că alegeau pe cineva care era bătrân şi uzat, şi după aia aveau tocană câtăva vreme. Iar legenda pe care o însăilau spune că Wendigo trecuse prin satul sau prin tabăra lor şi îi atinsese în timp ce dormeau. Şi se ştia că, dacă Wendigo te atinge, îţi deschide gustul pentru carnea semenilor tăi.

Louis îl aprobă:

- Spuneau că diavolul i-a împins s-o facă.

- Sigur. Eu cred că indienii Micmac de pe-aici din zonă au fost obligaţi, la un moment dat, să o facă şi pe asta, şi că au îngropat oasele celor pe care i-au mâncat - unul sau doi dintr-ai lor, sau poate zece-doisprezece - acolo sus, în cimitir.

- Şi apoi au anunţat că pământul a devenit sterp, murmură Louis.

- Aşa că uite, vine Stanny B. la mine, în spatele grajdului, ca să-şi ia ulcica cu băutură, cred eu, spuse Jud, şi era aproape beat. Tac-su mare valora cam un milion de dolari când a murit - aşa zicea lumea - da’ Stanny B. nu valora nimic, el nu era decât telalul beţiv al orăşelului. M-a văzut şi m-a întrebat ce mi s-a întâmplat, iar eu i-am povestit. Văzuse că plânsesem în hohote şi mi-a spus că există o modalitate prin care să repar ce s-a stricat.

I-am zis că aş da orice numai să-1 am iarăşi pe Spot sănătos şi bine, şi l-am întrebat dacă ştia vreun veterinar care să-1 vindece. „Apoi, nu, puştiule, habar n-am de nici un fel de veterinar", zice Stanny, „da’ ştiu cum să-ţi fac câinele la loc, băiete. Du-te acu’ acasă şi zi-i lu’ tac-tu să pună câinele într-un sac de pânză, da’ n-o să-1 îngropi, nici vorbă! O să-1 târăşti până sus, la Cimitiru’ Animalelor, şi o să-1 pui la umbra stivei de copaci. După aia o să te întorci şi o să spui că ţi-ai făcut treaba.

L-am întrebat la ce o să-mi folosească toate astea, şi Stanny mi-a zis să stau treaz noaptea aia şi să ies când o să arunce cu o piatră în geamul meu. „Şi s-ar putea să fie miezu’ nopţii, pustiu’, aşa că, dacă uiţi de Stanny B. şi te culci, şi Stanny B. o să uite de tine, şi atunci, pa-pa! Domnu’ câine, ducă-se de-a dreptu’n Iad!"

Jud îl privi pe Louis cu atenţie şi îşi aprinse o altă ţigară.

- Totul a mers aşa cum mi-a zis Stanny B. Când m-am întors acasă, tata mi-a spus că îi trăsese un glonţ în cap lui Spot ca să-1 scutească de suferinţă. Nici măcar n-a fost nevoie să zic ceva de Cimitiru’ Animalelor; tata

m-a întrebat dacă nu cred că Spot ar fi vrut să-1 înmormântez acolo, şi eu am zis că eram de aceeaşi părere. Aşa că am plecat, târându-mi câinele într-un sac de pânză. Tata m-a întrebat dacă nu cumva aveam nevoie să mă ajute, şi eu am zis că nu, pen'că mi-am adus aminte ce-mi spusese Stanny B.

Mi s-a părut că nu se mai termina noaptea aia. Ştii cât de lung li se pare timpul copiilor când aşteaptă ceva. Mi s-a părut că am stat treaz până în zori, da' tocmai atunci ceasu' bătea ora 22, sau 23. De câteva ori, aproape că am aţipit, da' de fiecare dată m-am trezit brusc şi speriat. De parcă cineva m-ar fi scuturat de umeri şi mi-ar fi zis: „Trezeşte-te, Jud! Trezeşte-te!" De parcă cineva ar fi vrut să fie sigur că eram treaz.

Louis ridică mirat sprâncenele, iar Jud dădu din umeri.

- Când ceasul din holul de jos bătu ora 12, m-am sculat şi am rămas poponeţ, şi am stat în pat îmbrăcat, cu luna care strălucea albă prin fereastră. Ce-mi aduc aminte că s-a întâmplat imediat e că ceasu' a bătut jumătate şi după aia ora 1, şi nici urmă de Stanny B. A uitat de mine, tâmpitu' ăla de franţuz, mi-am zis în sine, şi tocmai ce mă pregăteam să mă dezbrac iarăşi, când două pietre loviră puternic în fereastră, al dracu' de tare, aproape să spargă geamul. Ba una chiar a şi crăpat sticla, da' n-am observat nimic până a doua zi de dimineaţă, iar mama n-a observat nimic până iarna următoare, şi arunci a crezut că a crăpat-o geru'. Am zburat la fereastră şi am ridicat-o. A scârţâit şi a gemut, şi a zdrăngănit în ramă, aşa cum fac ferestrele atunci când eşti copil şi vrei să ieşi din casă după miezu' nopţii...

Louis izbucni în râs, chiar dacă nu-şi putea aminti că ar fi vrut vreodată să iasă din casă pe furiş, după lăsarea întunericului, pe vremea când era doar un puşti de zece ani. Şi, dacă ar fi vrut să facă aşa ceva, era sigur că ferestrele care nu scârţâiau niciodată în timpul zilei s-ar fi trezit să scârţâie tocmai atunci.

- M-am gândit că părinţii mei şi-au închipuit că încercau oarece hoţi să intre în casă, da' când mi s-au mai liniştit bătăile inimii, l-am auzit pe tata cum sforăia, văzându-şi de treburile lui, în dormitoru' de la parter. Mi-am aruncat privirea pe geam şi l-am văzut pe Stanny B. pe aleea din faţa casei, uitându-se în sus la fereastra mea şi legănându-se de parcă ar fi fost în bătaia unui vânt puternic, când nici măcar nu adia o briză uşoară. Nu cred că ar fi venit, Louis, nu, nu cred asta, doar că ajunsese în stadiu' ăla de beţie când eşti treaz ca o bufniţă cu diaree şi nu-ţi mai pasă de nimic. Şi s-a pornit să zbiere la mine, dar eu cred că lui i se părea că vorbeşte în şoaptă; „Ai de gând să cobori, pustiu' sau tre' să viu io să te iau?" „Ssssst!" i-am zis eu, speriat acum de moarte că o să se scoale taică-miu şi o să-mi facă curu' arşice. „Ce zici, Crandall?" spune Stanny, şi mai tare ca înainte. Louis, pe cinstea mea, dacă părinţii mei ar fi fost în aripa aia a casei, aş fi fost pierdut. Da' ei dormeau în dormitoru' ăla care acu' e al meu şi al Normei, ăla cu vedere la râu.

- Pun prinsoare că mai mult te-ai rostogolit pe scări, spuse Louis. Mai ai o bere, Jud?

Depăşise deja cu două beri porţia lui obişnuită, însă parcă nu conta atât de mult în seara asta. În seara asta, părea aproape obligatoriu.

- Mai am, şi ştii bine unde le ţin, zise Jud, aprinzându-şi o altă ţigară şi aşteptându-1 pe Louis să se aşeze din nou. Nu, nici măcar n-aş fi îndrăznit să cobor pe scări. Scara trecea pe lângă uşa de la dormitorul părinţilor mei. Am coborât pe iederă, din mână în mână, cât de repede am fost în stare. Eram speriat, asta da, pot să recunosc, da' cred că atunci eram mai speriat de

taică-miu decât de ideea de a mă duce în Cimitiru’ Animalelor cu Stanny B. (îşi stinse ţigara.) Ne-am urcat până acolo, doar noi doi, şi îţi spun, dacă Stanny B. n-a căzut de douăzeci de ori până am ajuns acolo, n-a căzut o dată. Era beat cui, ca să zic aşa, şi putea de parcă s-ar fi îmbăiat într-un butoi cu saramură. Ba, o dată, chiar era să se înfigă cu gâtleju′ într-un pahar. Da’ ducea cu el o lopată şi o sapă. Când am ajuns la Cimitiru′ Animalelor, mă aşteptam să-mi dea uneltele şi să cadă adormit mort, cât timp săpam eu groapa. Numai că, în loc de asta, parcă s-a mai trezit un picuţ. Mi-a zis că urma să ne continuăm drumu′ peste stiva de trunchiuri de copaci, şi mai departe în pădure, într-un loc unde se afla alt cimitir. M-am uitat la Stanny, care era atât de beat, că de-abia se mai putea ţine pe picioare, şi m-am uitat după aia la stiva de trunchiuri şi am spus: „Nu poţi să te urci pe chestia aia, Stanny B. O să-ţi frângi gâtul." Şi el a zis: „Io, io n-o să-mi frâng gâtu′ şi nici tu. Io pot să urc, şi tu poţi să-ţi Carl şi câinele cu tine." Şi a avut dreptate A plutit, efectiv, pe deasupra grămezii de buşteni, uşor şi lin ca o pasăre, fără să privească măcar o dată în jos, iar eu l-am târât pe Spot până în vârful stivei, deşi bietul câine trebuie că, la vremea aia, cântărea vreo şaişpe kilograme, şi eu nu aveam decât vreo patruzeci şi ceva. Dar trebuie să-ţi spun, Louis, că a doua zi m-au durut toţi muşchii şi toate oasele, de parcă aş fi fost bătut. Cum te simţi *tu* astăzi?

Louis nu răspunse, ci doar se mulţumi să-1 aprobe din cap.

- Am mers şi am tot mers, continuă Jud. Parcă mergeam de-o veşnicie. Pădurea părea şi mai fantomatică pe atunci. Din copaci se auzeau şi mai multe păsări, şi nu le puteai recunoaşte. Şi animale care dădeau târcoale. Căprioare, aproape sigur, da’ în spatele lor erau elani şi urşi, şi râşi. L-am târât pe Spot. La o vreme mi s-a năzărit cum că Stanny B. dispăruse şi că eu mergeam pe urmele unui indian. Ce idee năstruşnică! După aia, că urmam un indian şi că, la un moment dat, el se va întoarce, tot numai un rânjet şi ochi de tăciune, cu faţa mânjită cu dungile alea făcute cu vopsea puturoasă din grăsime de urs. Şi că avea un tomahawk în mână, făcut dintr-o lamă de ardezie şi o bucată din lemn de frasin, prinse cu fâşii din piele netăbăcită, şi că o să mă înşface de ceafă şi c să-mi ia scalpu’. Stanny nici nu se mai clătina pe picioare, nici nu se mai împiedica la fiecare pas; mergea drept şi degajat, ţinându-şi capul sus, şi chestia asta m-a făcut să mă gândesc şi mai abitir la povestea cu indianu′ Da’ când am ajuns la malul Micuţei Mlaştini a Zeilor şi s-a întors să-mi vorbească, de-abia atunci mi-am dat seama că era, într-adevăr, Stanny, doar bătrânu’ Stanny, şi că nu se mai împiedica şi nici nu se mai clătina fiin’că era speriat. Atât de speriat, că se trezise de tot.

Mi-a turnat aceleaşi chestii pe care ţi le-am zis şi eu azi-noapte - despre cufundari şi despre focul Sfântului Elmo, şi că nu trebuia să bag în seamă nimic din ce aş fi putut vedea sau auzi. Mai mult încă, mi-a spus el, să nu care cumva să vorbeşti dacă ţi se vorbeşte. Şi după aia am început să traversăm mlaştina. Şi chiar că am văzut ceva. N-am de gând să-ţi zic ce anume am văzut, da’ o să-ţi zic că am mai fost, poate, de încă vreo cinci ori în locu’ ăla din seara când aveam numa’ zece ani, şi n-am mai văzut aşa ceva niciodată. Şi nici n-o să mai văd vreodată, Louis, pen’că azi-noapte am fost ultima oră la cimitiru’ indienilor Micmac.

Nu-i aşa că nu se poate ca eu să stau aici şi să înghit toate astea? se întrebă Louis, deloc surprins - cele trei beri îl ajutaseră să nu sune prea surprins, cel puţin în propria-i minte. *Că doar nu se poate să stau aici liniştit şi să înghit toate tâmpeniile astea cu francezi ramoliţi şi cimitire ale indienilor, şi cu ceva care se numeşte Wendigo, şi cu animale care învie din*

morţi, nu se poate, nu? Pentru numele lui Dumnezeu, motanul a fost doar ameţit, atâta tot, l-a lovit o maşină şi şi-a pierdut cunoştinţa - mare chestie, ce să-ţi spun! Astea-s doar elucubraţiile unui senil

Atât doar că nu erau elucubraţiile unui senil, ceea ce Louis ştia, iar trei beri nu puteau să-1 împiedice să-şi dea seama de asta, nici măcar treizeci şi trei de beri n-ar fi reuşit.

Church fusese mort, una la mâna; acuma era viu, a doua la mână; mai avea însă ceva fundamental schimbat, ceva fundamental *rău,* şi ăsta era al treilea aspect al problemei. Se întâmplase oarece. Jud încercase să-şi plătească o datorie, să-1 recompenseze cumva pentru serviciul adus... dar se putea foarte bine ca medicamentele din cimitirul indienilor Micmac să nu fi fost nişte medicamente chiar atât de bune, şi acum Louis observă un fel de bucurie în ochii lui Jud, care îi spuse că bătrânul era conştient de asta. Louis îşi aduse aminte de privirea pe care o surprinsese - sau i se păruse că a surprins-o - în ochii lui Jud, cu o noapte în urmă. îşi aminti că hotărârea de a-i duce pe Louis şi pe motanul lui Ellie în acea călătorie extrem de stranie nu îi aparţinuse în totalitate bătrânului.

Daca nu fusese numai a lui, atunci, a cui a fost? întrebă mintea sa. Şi, pentru că nu avea nici un răspuns, Louis alungă din gânduri întrebarea stânjenitoare.

- L-am îngropat pe Spot şi am clădit tumulul, continuă Jud, pe un ton netulburat, şi pe când am isprăvit, Stanny B. dormea buştean. A trebuit să-1 scutur până i-au sărit dopurile din urechi, ca să-1 trezesc şi să plecăm dracului de-acolo, da' când coboram alea patru'ş'patru de trepte...

- Patruzeci şi cinci, murmură Louis.

Jud îl aprobă cu o înclinare a capului,

- Mda, atâtea-s, nu? Când coboram alea patru'ş'cinci de trepte, mergea drept şi fără şovăială, de parcă ar fi fost iarăşi treaz. Ne-am întors prin mlaştină şi prin pădure, şi am trecut stiva de buşteni, am trecut drumu' şi am ajuns iar acasă. Mi se părea ca se scurseseră vreo zece ceasuri, da' era încă întuneric. „Şi acu' ce-o să se-ntâmple?" îl întrebai pe Stanny B. „Acu" şezi blând şi vezi ce-o să se-ntâmple", zise Stanny şi pleca clătinându-se şi împiedicându-se iarăşi la fiecare pas. Cred că în noaptea aia a dormit în spatele grajdului şi, după cum s-a dovedit, câinele meu, Spot, a trăit cu doi ani mai mult decât Stanny B. I s-a îmbolnăvit ficatul şi 1-a otrăvit, şi l-au găsit doi puşti ţeapăn într-un şanţ. Asta s-a întâmplat la 4 iulie 1912. Da' eu, în noaptea aia, m-am căţărat înapoi în camera mea pe iederă şi m-am băgat în pat, şi am adormit aproape înainte de-a pune capu' pe pernă. În dimineaţa următoare, m-am trezit de-abia pe la nouă, când am auzit-o pe mama că mă chema. Tata lucra la caile ferate şi pleca de-acasa pe la 6.

Jud făcu o pauză scurtă, adâncit în amintiri.

- Louis, mama nu mă chema. *Urla* după mine.

Bătrânul se duse la frigider, îşi luă o bere şi o deschise de mânerul sertarului de sub cutia pentru pâine şi prăjitor în lumina din bucătărie, chipul îi părea galben, de culoarea nicotinei. Goli jumătate din sticlă, dintr-o singură duşcă, scoase un râgâit ca o bubuitură de tun şi apoi aruncă o privire în holul ce ducea la camera în care dormea Norma. Se uită din nou la Louis.

- Mi-e greu să vorbesc despre asta, spuse. Toţi anii ăştia, m-am gândit la ce s-a întâmplat atunci, da' n-am povestit niciodată la nimeni. Sigur, erau şi alţii care au ştiut ce mi s-a întâmplat, da' nici ei n-au zis vreo vorbă. Cred ca a fost cam ca povestea cu sexu . Acum însă îţi povestesc ţie, Louis, pen' că tu ai acum un alt fel de animal decât înainte. Nu neapărat unul periculos, da .

altu' Nu ţi se pare ca am dreptate?

Louis îşi aminti de stângăcia şi lipsa de graţie cu care sărise Church de pe capacul closetului şi de felul în care i se loviseră coapsele de cada de baie; se gândi la ochii aceia noroioşi, ce se holbau cretini, dar nu tocmai, într-ai lui.

În cele din urmă, aprobă din cap.

- Când am coborât, maică-mea se vârâse într-un colţ al cămării dintre răcitor şi bufet. Pe jos era un maldăr alb - perdelele pe care avusese intenţia să le pună la uscat. Şi în pragu' uşii de la cămară stătea Spot, câinele meu. Plin până în ochi de ţărână şi cu noroi până în dinţi. Blana de pe burta lui era jegoasă, toată numai noduri şi încurcată. Nu făcea altceva decât să stea acolo - nici măcar nu mârâia - doar stătea acolo, da' era limpede că maică-mea se ascunsese în colţ din cauza lui, fie că aşa voise el, sau nu. Louis, biata femeie era îngrozită. Habar n-am ce-ai simţit tu pentru părinţii tăi, da' eu ştiu ce simţeam pentru ai mei - i-am iubit pe amândoi foarte mult. Iar faptul că ştiam că făcusem un lucru care s-o îngrozească în halu' ăla pe mama mi-a răpit orice bucurie pe care aş fi putut-o simţi când l-am văzut pe Spot acolo. Parcă nici măcar nu m-a mai surprins apariţia lui.

- Cunosc senzaţia, spuse Louis. Când l-am văzut pe Church azi-dimineaţă, dar... mi s-a părut că e ceva... (Se opri o clipă- *Absolut normal?* Acestea au fost cuvintele care îi veniseră imediat în minte, însă nu erau cele potrivite.) ...Ca şi cum *aşa* ar fi trebuit să se întâmple.

- Da, încuviinţă Jud. (Îşi aprinse o altă ţigară. Mâinile îi tremurau foarte uşor.) Şi maică-mea m-a văzut acolo, holbându-mă ca tâmpitu', încă în izmene, şi a ţipat la mine: „Hrăneşte-ţi câinele, Jud! I-e foame! Şi ia-1 de-aici înainte să-mi murdărească perdelele!" Aşa că am găsit nişte resturi de mâncare şi l-am chemat, da' la început n-a vrut să vină, la început a fost de parcă nu-şi mai amintea propriul lui nume şi aproape că mi-a trecut prin cap că ăla nu era deloc Spot, că era doar un maidanez care *semăna* cu Spot, atâta to...

- *Da! Da!* exclamă Louis.

Jud înclină din cap.

- Da' a doua sau a treia oara ca l-am chemat, a venit. Aproape că *s-a smucit* din loc spre mine şi, când l-am scos pe verandă, sa fiu al dracu' dacă n-a intrat drept în canatul uşii, şi mai-mai că s-a răsturnat. A mâncat însă resturile, le-a înfulecat pur şi simplu. Pe când a isprăvit, tocmai ce îmi învinsesem prima senzaţie de spaimă şi începusem să-mi cam dau seama ce se întâmplase. M-am lăsat în genunchi şi l-am luat în braţe, aşa de fericit eram să-1 văd iarăşi întreg. Atunci m-a lins pe faţă şi... (Jud se cutremură şi îşi termină berea.) Louis, limba lui era *rece.* A fi lins de Spot era ca şi cum ai fi fost frecat pe obraji cu un peşte mort.

O clipă, nici unul dintre ei nu rosti vreo vorbă.

- Continuă, zise apoi Louis.

- A mâncat şi, când a isprăvit, am luat de sub prispa din spate o cadă de baie veche, pe care o păstrasem anume pentru el, şi l-am spălat. Lui Spot nu-i plăcuse niciodată să i se facă baie; de obicei, era nevoie şi de mine, şi de tata pentru chestia asta, iar când se termina, amândoi aveam pantalonii uzi şi cămăşile ieşite afară. Atunci, tata îl ocăra şi Spot avea o figură cumva ruşinată - aşa cum au câinii când ştiu că au făcut o prostie. De obicei, imediat după baie se tăvălea în ţărână, după care trecea pe lângă rufele puse la uscat de mama şi se scutura, şi împrăştia noroi pe cearşafurile curate, iar mama ţipa la noi şi zicea că o să împuşte cu mâna ei câinele ăla blestemat înainte să-i mai scoată peri albi. Da' în ziua aia de care îţi zic, Spot

a stat cuminte în cadă şi m-a lăsat să-l spăl. Nici nu s-a clintit. Nu mi-a plăcut chestia asta. Era ca şi cum... ca şi cum aş fi spălat nişte carne adusă de la măcelărie. După ce l-am spălat, am luat un prosop vechi şi l-am şters. Am văzut locurile în care se agăţase în sârma ghimpată - nu mai avea blană pe-acolo şi carnea părea scobită. Aşa cum arată rănile vindecate de mai bine de cinci ani.

Louis îl aprobă. Din când în când, văzuse asemenea lucruri în meseria lui. De parcă rana nu se umplea niciodată complet, şi asta îl duse cu gândul la morminte şi la vremurile când era ucenic de cioclu, şi când parcă niciodată nu era suficient pământ pentru a umple o groapă.

- Iar după aia i-am văzut capul. Mai era încă o scobitură şi acolo, da' îi crescuse un smoculeţ de blană albă. Chiar lângă ureche.

- Acolo unde îl împuşcase tatăl tău, spuse Louis.

Jud confirmă din cap.

- Dar, Jud, trebuie să ştii că nu este chiar atât de sigur să împuşti un om sau un animal în cap. Există aşa-zişi sinucigaşi în sanatorii, sau chiar din ăia liberi ca păsările, care habar nu au avut că glonţul poate lovi cutia craniană, pentru ca apoi să călătorească în jurul ei, fără să ajungă în creier. Eu însumi am avut un caz cu un tip care s-a împuşcat deasupra urechii drepte, dar a murit pentru că glonţul i-a ocolit capul şi i-a sfârtecat vena jugulară din partea cealaltă. Traseul glonţului arăta ca o hartă rutieră.

Jud surâse şi îl aprobă din cap.

- Mi-aduc aminte că am citit o chestie ca asta într-o revistă de-a Normei, *The Star* sau *The Enquirer* - una din astea două. Da' dacă tata a zis că Spot a murit, atunci, Louis, chiar că a murit.

- Bine, acceptă Louis. Dacă tu zici că aşa a fost, atunci aşa a fost.

- Motanu' lu' fiică-ta a fost mort?

- Aşa am crezut, fără îndoială, răspunse Louis.

- Nu „am crezut", Louis. Doar eşti doctor.

- Spui asta de parcă ai zice: „Louis, eşti Dumnezeu." Nu sunt Dumnezeu. Era întuneric...

- Sigur, era întuneric şi capu' i se învârtea pe gât de parcă era pus pe rulmenţi, şi când l-ai mişcat, *l-ai smuls* din promoroacă, Louis, asta ai făcut - şi a scos un sunet ca şi cum era o bandă adezivă pe care o dezlipeşti de pe un plic. Fiinţele vii nu fac chestii din astea. Nu mai topeşti bruma de sub tine în locul unde zaci decât dacă eşti mort.

În camera de alături, ceasul bătu ora 22.30.

- Ce-a zis tatăl tău când a venit acasă şi a văzut câinele? se interesă Louis.

- Stăteam în faţa casei şi mă jucam cu bilele în ţărână - de fapt îl aşteptam să vină. Mă simţeam ca întotdeauna când făceam câte un lucru rău şi ştiam că, probabil, o *s-o* iau pe coajă. Pe la 8, a intrat pe poartă, îmbrăcat în salopetă şi cu şapca pe cap, ştii...?

Louis înclină din cap, apoi îşi ascunse un căscat cu dosul mâinii.

- Mda, s-a cam făcut târziu, spuse Jud. Trebuie să-ţi termin povestea.

- Nu-i aşa târziu, îl contrazise Louis, doar că am băut ceva mai multă bere decât obişnuiesc. Continuă, Jud. Nu e nevoie să te grăbeşti. Vreau să aflu tot.

- Tata avea o cutie veche şi unsuroasă, în care îşi ducea mâncarea de peste zi, şi a intrat pe poartă legănând-o în mână, înţelegi. Fluiera ceva. Se întuneca, da' m-a văzut aşteptându-l în penumbră, şi-a zis: „Sal'tare, Judkins!", aşa cum obişnuia el. Şi după aia: „Unde-i..." Atât a apucat să

spună, şi din beznă apăru Spot, dar fără să alerge şi să sară pe el, aşa cum făcea înainte, bucuros că îl vede, ci doar mergând la pas şi dând din coada. Taică-miu a scăpat din mână cutia unsuroasă şi a făcut un pas înapoi. Nu ştiu dacă a vrut să se răsucească pe călcâie şi să fugă de-acolo, mâncând pământu', da' s-a lipit cu spatele de gard şi a rămas înţepenit acolo, holbându-se la câine. Iar când Spot a sărit pe el, tata 1-a apucat de labele din faţă şi 1-a ţinut, aşa cum ţii mâinile unei cucoane cu care te pregăteşti să începi un dans. S-a uitat la câine vreme îndelungată, după aia la mine, şi a spus: „Trebuie să-i faci baie, Jud. Pute a ţărâna în care l-ai îngropat." Şi apoi a intrat în casă.

- Si tu ce-ai făcut? îl iscodi Louis.
- L-am mai spălat o dată. A stat neclintit în cadă şi a răbdat-o şi pe-asta. Iar când m-am dus în casă, maică-mea se culcase, deşi nu era nici măcar ora nouă. Tata mi-a zis: „Tre' să stăm de vorbă, Judkins." Şi eu m-am aşezat în faţa lui la masă şi, pentru prima oară în viaţa mea, a vorbit cu mine ca de la bărbat la bărbat, în timp ce în jurul nostru se învolbura parfumul de caprifoi care venea de peste drum, de la casa ta de-acum, cu mirosu' de trandafiri sălbatici de lângă casa noastră. (Jud Crandall oftă.) Mereu mă gândisem cât de minunat ar fi să stăm de vorbă aşa, numai că n-a fost minunat. N-a fost deloc minunat. Şi în noaptea asta, Louis... e ca şi când te-ai uita într-o oglindă care a fost pusă în faţa altei oglinzi şi te-ai vedea trecând printr-un coridor lung de oglinzi. Mă întreb, oare de câte ori a fost spusă povestea asta? O poveste care nu s-a schimbat defel, în afară de numele personajelor? Şi e tot ca povestea cu sexu', nu?
- Tatăl tău ştia tot.
- Mda. „Cine te-a dus acolo, Jud?" m-a întrebat, şi i-am spus. Dădea aşa din cap, de parcă s-ar fi aşteptat să-i răspund cum i-am răspuns. Şi chiar cred că se aştepta la asta, deşi am aflat mai târziu că mai existau încă vreo şase sau opt oameni în Ludlow, pe vremea aia, care m-ar fi putut duce acolo. Da' mai cred că tata ştia că singurul nebun care ar fi făcut-o, într-adevăr, era Stanny B.
- L-ai întrebat de ce nu te-a dus *el,* Jud?
- L-am întrebat, spuse Jud. în cursul discuţiei lungi pe care am avut-o. Şi el mi-a zis că ăla era, în general, un loc rău, şi că deseori nu aducea nimic bun oamenilor care şi-au pierdut animalele şi nici chiar animalelor. M-a întrebat dacă îmi plăcea aşa cum era, şi ştii, Louis, cel mai greu dintre toate mi-a fost să-i răspund la întrebarea asta... şi e foarte important să-ţi explic cum a fost şi ce-am simţit, pen'că, mai devreme sau mai târziu, o să mă întrebi de ce te-am dus acolo cu motanul fetiţei taie, dacă e un lucru chiar atât de rău. Am dreptate?

Louis răspunse printr-o mişcare afirmativă a capului. Ce-o să creadă Ellie despre Church, când o să se întoarcă? întrebarea asta îl apăsase tot timpul partidei de tenis cu Steve Masterton.

- Poate am făcut-o pen'că şi copiii trebuie să ştie că, uneori, moartea e mai bună decât altceva, spuse Jud cu greutate. E ceva ce Ellie a ta nu ştie încă, şi îmi închipui că nu ştie pen'că nici nevastă-ta nu ştie. Acu' hai, spune-mi că mă înşel şi o lăsăm baltă.

Louis deschise gura să-i răspundă, dar o închise la loc.

Jud îşi continuă povestirea, vorbind acum foarte rar, părând a se deplasa cu dificultate de la un cuvânt la altul, aşa cum traversaseră ei Micuţa Mlaştină a Zeilor, din movilită de pământ în movilită de pământ, cu doar o noapte în urmă.

- Am văzut cum povestea se repeta de-a lungul anilor, spuse el. Parcă ţi-am zis că Lester Morgan şi-a îngropat acolo taurul care câştigase o grămadă de trofee. Un taur rasa Black Angus, pe care îl chema Hanratty. Nu-i aşa că-i un nume tâmpit pentru un taur? A murit de un fel de ulcer, şi Lester 1-a târât până acolo pe-o sanie. Nu mă duce mintea să-mi închipui cum a reuşit să facă asta - cum a reuşit să treacă de grămada de trunchiuri de copaci - da' se spune ca, dacă îţi pui ceva în cap, atunci reuşeşti. Şi aş zice că aşa e, cel puţin în ceea ce priveşte cimitiru' ăla. Ei bine, Hanratty s-a întors, da' peste două săptămâni Lester 1-a împuşcat. Tauru' ăla parcă înnebunise, parcă turbase de-adevăratelea. Da' e singurul animal despre care am auzit că a păţit aşa ceva. Cele mai multe par. . doar puţin mai cretine... puţin mai încete în reacţii... puţin...

- Puţin moarte?

- Mda, aprobă Jud. Puţin moarte. Ca şi cum ar fi fost... undeva... şi s-au întors... da' nu de tot. Fetiţa ta n-are de unde să afle asta, Louis. N-o să ştie că motanul ei a fost lovit de-o maşină şi că a murit, şi că a înviat. Aşa că poţi să-mi spui că nu ai cum să dai unui copil o lecţie, decât dacă copilu' ştie că primeşte o lecţie pe care trebuie s-o înveţe. Doar că...

- Doar că uneori se poate şi aşa, zise Louis, mai mult pentru sine decât pentru jud.

- Da, aprobă Jud, uneori e posibil. Poate că o să înveţe cam ce înseamnă moartea cu adevărat, ce înseamnă clipa în care orice durere încetează şi încep amintirile frumoase. Nu este sfârşitul vieţii, ci sfârşitul durerii. Nu-i spune lucrurile astea - o să înţeleagă singură. Şi, dacă îmi seamănă câtuşi de puţin, o să continue să-şi iubească motanu' Ăsta n-o să înnebunească şi nici n-o să muşte, şi nici n-o să faci altceva de genul ăsta. O să-1 iubească mai departe... însă o să tragă propriile-i învăţăminte... şi o să răsufle uşurată când mâţa o să moară, în cele din urmă.

- De-asta m-ai dus acolo, spuse Louis.

Se simţea mai bine acum. Obţinuse o explicaţie. Neclară, e drept, bazată mai mult pe logica terminaţiilor nervoase, decât pe logica minţii înzestrate cu raţiune, dar, în circumstanţele acelea, îşi dădu seama că o putea accepta. Ceea ce însemna că putea uita expresia care i se păruse că a întrezărit-o pe chipul lui Jud, cu o noapte în urmă -bucuria aceea întunecată şi satisfăcută.

- Bine, asta e...

Brusc, aproape şocat, Jud îşi acoperi faţa cu mâinile. O clipă, Louis crezu că îl doare ceva şi, îngrijorat, începu să se ridice, însă îi observă mişcările spasmodice ale pieptului şi îşi dădu seama că bătrânul făcea eforturi să nu izbucnească în plâns,

-De-asta şi nu doar de-asta, zise, pe un ton sugrumat. Am făcut-o pentru acelaşi motiv ca şi Stanny B., şi pentru acelaşi motiv ca Lester Morgan. Lester a dus-o acolo pe Linda Lavesque după ce câinele i-a fost călcat de o maşină. A dus-o acolo sas, deşi fusese obligat să curme cu un glonţ chinurile tăuraşului său, care parcă înnebunise şi îi fugărea pe copii pe păşune. Totuşi a făcut-o, a făcut-o, *totuşi,* Louis! aproape că gemu Jud. Şi ce *Dumnezeu* înţelegi tu din toate astea?!

- Jud, despre ce vorbeşti? se alarmă Louis.

- Lester şi Stanny au făcut-o din acelaşi motiv ca şi mine. O faci fiin'că te prinde. O faci pen'că cimitiru' ăla e un loc secret, şi tu vrei să împărtăşeşti acest secret, iar când descoperi un motiv destul de bun, păi...

Jud îşi îndepărtă mâinile de pe faţă şi se uită la Louis cu ochi ce păreau incredibil de bătrâni, incredibil de obosiţi

- Păi, atunci te apuci şi o faci. Inventezi motive... şi ţi se par întemeiate... da′ de fapt, o faci pen’că aşa vrei. Sau aşa trebuie. Tata nu m-a dus acolo, şi asta pe motiv că auzise despre locu′ ăla, însă el *nu fusese* niciodată acolo. Stanny a fost acolo sus... şi el m-a dus pe mine... şi uite că au trecut şaptezeci de ani... şi. apoi... dintr-o dată. . (Jud scutură din cap şi tuşi *sec* în palma făcută căuş.) Ascultă-mă, spuse. Ascultă-mă, Louis. Din câte ştiu eu, tauru’ lui Lester a fost singuru’ animal care s-a înrăit. Mi se pare că pechinezu′ don’şoarei Lavesque l-ar fi muşcat un pic pe poştaş, după aia, şi am mai auzit câteva chestii de-astea... animale care nu mai erau la fel de blânde ca înainte... da’ Spot a fost mereu un câine bun. Mirosea în permanenţă a noroi, indiferent de câte ori îl spălai, mirosea mereu un pic a noroi - da’ a fost un câine bun. Mama n-a mai vrut să pună mâna pe el, da’ era un câine bun. Însă, Louis, dacă o să-ţi omori motanu’ în noaptea asta, fii convins că n-o să suflu o vorbă. Locu’ ăla... te prinde dintr-o dată... şi inventezi cele mai amăgitoare motive din lume... dar se poate să mă fi înşelat, Louis. Eu atâta-ţi zic. Se poate ca şi Lester să se fi înşelat. Se poate ca Stanny B. să se fi înşelat. Că doar nu-s Dumnezeu. Da’ sa-i aduci pe morţi iarăşi la viaţă... asta înseamnă, de fapt, să te joci de-a Dumnezeu, nu-i aşa?

Louis deschise gura şi o închise iar. Ar fi putut să rostească nişte cuvinte total nepotrivite, nepotrivite si crude *:Jud, n-am trecut prin toate astea doar ca să omor din nou blestematul ăla de motan.*

Jud îşi bău berea până la ultima picătură şi puse apoi sticla lângă celelalte sticle goale.

-Cred că asta-i tot, vise. Am terminat povestea.

-Pot să-ţi mai pun o întrebare?

-Dă-i drumu′

Louis spuse:

- A îngropat vreodată cineva *o persoană* acolo sus?

Braţul lui Jud zvâcni cu putere, două sticle se prăvăliră de pe masă şi una dintre eie se făcu ţăndări.

- Isuse Cristoase! se holbă la Louis. *Nu!* Cine să facă una ca asta? Nici măcar să nu-ţi treacă aşa ceva prin minte, Louis!

- Eram curios, atâta tot, şopti Louis, tulburat.

- Nu se cade să fii curios despre anumite lucruri, spuse Jud Crandall şi, pentru prima oară, în ochii lui Louis Creed păru într-adevăr bătrân şi bolnav, de parcă s-ar fi aflat pe undeva în apropierea propriului său mormânt, proaspăt săpat.

Şi mai târziu, acasă, înţelese că, în acea clipă, ceva îl făcuse pe Jud să arate într-un anume fel.

Arătase de parcă ar fi minţit.

27

Louis nu-şi dăduse seama că era beat până când nu a ajuns în garaj, Pe cer erau stele şi o lună îngheţată. Destulă lumină ca să vezi unde pui piciorul. Cum intră în garaj, parcă orbi dintr-o dată. Exista pe undeva un comutator, însă nu-şi putea aminti în ruptul capului unde anume. Pipăi pereţii şi îşi croi drum încetişor, târşâindu-şi picioarele, cu capul învârtindu-i-se, pregătindu-se să lovească ceva cu genunchiul sau să se împiedice de vreo jucărie, să se sperie amarnic de aceasta, şi, poate, să cadă şi el peste ea Bicicleta lui Ellie. Tractoraşul lui Gage.

Unde era motanul? Îi dăduse drumul înăuntru?

Fără să ştie, se abătuse de la linia dreaptă şi se izbi de perete. îi intră o aşchie în podul palmei şi exclamă: „Căcat!" către bezna din jur, pricepând mai apoi că strigătul lui a sunat mai mult speriat decât furios. De parcă întregul garaj s-ar fi preschimbat pe furiş. Nu era vorba numai de comutator; acum nu mai ştia unde dracu' era *nimica,* inclusiv uşa către bucătărie.

Începu iarăşi să meargă, încet, cu palma pulsându-i dureros. *Asta înseamnă să fii orb,* gândi el, ceea ce îl duse cu mintea la un concert al lui Stevie Wonder, la care fusese împreună cu Rachel. Când? Cu şase ani în urmă? Aşa era, indiferent cât de imposibil i se părea acum. Era însărcinată cu Ellie pe vremea aceea. Doi tipi l-au condus pe Wonder la sintetizatorul lui, călăuzindu-1 cu atenţie ca să nu se împiedice de cablurile ce viermuiau de-a lungul şi de-a latul scenei. Şi mai târziu, când s-a ridicat să danseze cu una dintre cântăreţele din cor, aceasta 1-a condus la un loc gol de pe scenă. A dansat bine, îşi aminti acum Louis. A dansat bine, dar a avut nevoie de o mână care să-1 conducă la locul în care putea să se desfăşoare.

Cum ar fi să mă conducă acum o mână si pe mine către uşa de la bucătărie? gândi... şi se cutremură pe neaşteptate.

Dacă ar fi apărut acum o mână din beznă, ca să-1 conducă, cum ar mai fi început el sa urle - să urle şi să urle şi să urle.

Se opri nemişcat, cu inima bubuindu-i în piept. *Haide,* îşi spuse. *încetează cu căcănăriile, haide, haide...*

Unde era blestematul ăla de motan?

Şi atunci *chiar* s-a izbit de ceva, de bara de protecţie din spate a camionetei, iar durerea atroce îi fredona în sus în trup, pornită din fluierul piciorului julit, umplându-i ochii cu lacrimi. Îşi apucă piciorul să şi-1 frece, stând ca un cocostârc, dar. cel puţin, acum ştia unde se află, iar geografia garajului îi revenise din nou cu fermitate în minte, şi, în plus, îi revenise şi vederea de noapte, violetul acela bun, cunoscut de demult Dăduse drumul motanului înăuntru, îşi amintea acum, nu prea voise să-1 atingă, să-1 ia în braţe şi să-1 scoată afară...

Şi atunci, trupul fierbinte, acoperit de blană, al lui Church se undui unsuros printre gleznele lui, aidoma unui vârtej mic de apă, urmat de coada lui dezgustătoare, ondulându-se în jurul gambei sale ca un şarpe în jurul prăzii, şi atunci a urlat Louis - a deschis gura larg şi a urlat.

28

- *Tatiii!* strigă Ellie.

Alerga înspre el pe pistă, ocolind pasagerii care coborau din avion, cu iuţelea unui spiriduş, Adulţii, în majoritatea lor, se dădeau la o parte, surâzând cu toţi dinţii. Louis se jenă puţin de ardoarea ei, însă simţi, la rândul lui, cum pe chip i se întinde acelaşi rânjet larg, cu toţi dinţii.

Rachel îl ducea pe Gage în braţe, şi puştiul 1-a observat pe Louis când a strigat Ellie.

- *Taaatiii!* răcni el exuberant.

Începu să se zvârcolească în braţele lui Rachel. Aceasta surâse (puţin cam obosită, observă Louis) şi îl aşează jos. Gage începu să alerge în urma lui Ellie, tropăind mărunţel din picioruşele dolofane. *Taaatiii! Taaatiii!*

Louis avu răgaz să mai observe că Gage era îmbrăcat cu un pulover pe care nu îl mai văzuse vreodată înainte - şi i se părea că Bunicu' avusese ceva de spus în privinţa asta. Apoi, Ellie se izbi de el şi se caţără pe el ca pe un copac.

- Bună, tati! urlă fetiţa şi îl pupă zgomotos pe obraz.
- Bună, dulceaţo! spuse şi se aplecă să-1 prindă pe Gage. Îl trase în îndoitura cotului şi îi îmbrăţişa pe amândoi. Mă bucur că v-aţi întors.

Atunci apăru şi Rachel, cu sacul de voiaj şi cartea într-o mână, şi cu săculeţul cu scutecele lui Gage în cealaltă. CURÂND VOI FI BĂIAT MARE, scria pe o latură a săculeţului, sentiment menit, mai degrabă, să-i îmbărbăteze pe părinţi decât pe purtătorul de scutece. Arăta ca un fotograf profesionist la finele unei misiuni lungi şi extenuante.

Louis se aplecă printre capetele celor doi copii şi o sărută pe gură.

- Bună.
- Bună, Doctore, spuse ea şi zâmbi.
- Pari frântă.
- *Sunt* frântă. Am ajuns până la Boston fără nici o problemă. Am schimbat avioanele fără nici o problemă. Am decolat fără nici o problemă. Dar când avionul a survolat oraşul, Gage s-a uitat în jos şi a spus: „Hopa, hopa" şi după aia a vomitat pe el.
- Of, Doamne!
- L-am schimbat la toaletă, continuă ea. Nu cred că e vorba de vreun virus A avut doar rău de avion.
- Hai acasă, spuse Louis. Am pregătit un chili.
- *Chili! Chilii* urlă Ellie în urechea lui Louis, transportată de încântare şi emoţie.
- *Ciiii Ciiii* urlă şi Gage în cealaltă ureche a lui Louis, reuşind astfel să echilibreze ţiuitul.
- Haideţi, zise Louis. Să luăm bagajele şi să ieşim din spelunca asta.
- Tati, ce face Church? întrebă Ellie, când o puse jos.

Louie se aşteptase la această întrebare, însă nu se aşteptase să vadă chipul nerăbdător al lui Ellie şi nici cuta adâncă de îngrijorare care i-a apărut între ochii ei albaştri. Louis se încruntă şi aruncă o privire înspre RacheL

- S-a trezit plângând duminică, şopti Rachel. A avut un coşmar.
- Am visat că pe Church 1-a călcat o maşină, spuse Ellie.
- Prea multe sandvişuri cu carne de curcan, după marea sărbătoare, asta e părerea mea, zise Rachel. A avut şi un început de diaree. Liniştеşte-o, Louis. şi hai să plecăm din aeroportul ăsta. Am văzut atâtea aeroporturi în ultima săptămână, că o să-mi ajungă pentru cel puţin cinci ani.
- Păi, Church face bine, rosti încet Louis.

Da, face bine. Stă în casă toată ziua şi se holbează la mine cu ochii ăia ciudaţi şi noroioşi - de parcă ar fi văzut ceva ce i-a luat şi ultimul dram de inteligenţa pe care o poate avea o pisică obişnuită. Face minunat. Seara îl dau afara cu o mătură, pentru că nu îmi place să-l ating. Mă prefac că îl matur, şi el pleacă. Şi, Ellie, ieri, când am deschis uşa, ţinea în gură un şoarece - sau, mă rog, ce mai rămăsese din el. Îi mâncase măruntaiele la micul dejun. Şi fiindcă tot vorbim de micul dejun, eu nu am mai fost în stare să-l mănânc pe-al meu. în rest...

- Face foarte bine.
- Aha, răsuflă Ellie uşurată, şi încreţitura dintre sprâncene i se netezi. Aha, bravo! Când am visat ce am visat, am crezut că a murit.
- Aşa ai crezut? întrebă Louis şi surâse. Nu-i aşa că visele sunt ciudate câteodată?
- *Viiieee!* răcni Gage - ajunsese in etapa de papagal, pe care Louis şi-o amintea atât de bine din evoluţia lui Ellie. *Viiieee!* Şi îl trase vârtos de păr pe Louis.

- Hai, gagiilor, zise Ellie, şi porniră către banda rulantă pentru bagaje.

De-abia ajunseseră la camioneta lor, aflată în parcare, când Gage a început să spună: „Hopa, hopa" cu o voce ciudată, de parcă ar fi sughiţat. De data asta, a vărsat în braţele lui Louis, care tocmai îşi pusese o pereche nouă de pantaloni pentru această ocazie. Gage părea convins că *hopa* era cuvântul-cheie pentru următoarea scuză: *Acum trebuie să vomit, aşa că eu vă zic că-mi pare rău, feriţi-vă cat mai puteţi.*

Până la urmă, s-a dovedit a fi un virus.

La capătul celor şaptesprezece mile de la Aeroportul Bangor până la ei acasă, în Ludlow, Gage începuse deja să dea semne de febră şi căzuse într-un somn agitat. Louis trase maşina în garaj şi, cu coada ochiului, observă cum Church se furişează de-a lungul peretelui, ţanţoş, cu ochii lui ciudaţi aţintiţi asupra maşinii. Dispăru în lumina zilei ce se stingea şi, după o secundă, Louis descoperi şi un şoarece sfârtecat lângă maldărul de roţi de vară - îşi pusese roţile de iarnă cât timp Rachel şi copiii fuseseră plecaţi. Intestinele şoarecelui străluceau, rozalii şi sângerânde, în penumbra din garaj.

Louis coborî repede din maşină şi se izbi dinadins de grămada de roţi, puse una peste alta, ca nişte piese negre dintr-un joc de dame. Cele două din vârf căzură şi acoperiră şoarecele.

- Aoleo! exclamă.
- Eşti un tăntălău, taţi, spuse Ellie cu afecţiune.
- Asta cam aşa e, răspunse Louis cu un soi de veselie înfrigurată, simţind că-i venea să spună: *Hopa, hopa* şi să-şi verse băcănia peste tot. „Tati e un tăntălău."

Îşi amintea că, înainte de această stranie înviere din morţi pe care o suferise, Church omorâse doar un singur şoarece; e drept că, uneori, încolţea şoarecii şi se juca cu ei în maniera aceea ucigătoare, atât de caracteristică felinelor, care sfârşea prin uciderea victimei, însă întotdeauna interveniseră înainte de final fie el, fie Rachel sau Ellie. Şi mai ştia că, o dată ce motanii erau castraţi, nu mai catadicseau decât, eventual, să arunce şoarecilor câte o privire lungă şi întrucâtva interesată. Cel puţin atâta vreme cât erau bine hrăniţi acasă.

- Ai de gând să stai acolo şi să căşti gura, sau mă ajuţi cu copilul? îl întrebă Rachel. întoarceţi-vă de pe Planeta Mongo, domnule doctor Creed. Pământenii au nevoie de dumneavoastră.

Tonul îi era obosit şi iritat.

- Iartă-mă, iubito, spuse Louis, luându-1 pe Gage, care era acum la fel de fierbinte precum cărbunii dintr-o sobă.

Astfel că numai trei dintre ei s-au bucurat în seara aceea de faimosul „South Side Chili" ai lui Louis; Gage stătea tolănit pe canapeaua din camera de zi, cu febră şi apatic: sugea dintr-un biberon umplut cu supă limpede de pui şi urmărea cu destul de puţin interes desenele animate de la televizor.

După cină, Ellie se duse la uşa garajului şi îl strigă pe Church. Louis, care spăla vasele, în timp ce Rachel, la etaj, aşeza hainele la locul lor, speră ca motanul să nu se arate, dar acesta intră cu mersul lui cel nou, cu pasul acela lent şi furişat, şi apăru aproape imediat, de parcă motanul acesta - de parcă *obiectul acesta* - îl pândise de-afară. *Îi pândise.* Cuvântul îi fulgeră în minte.

- Church! strigă Ellie. Bună, Church!

Ridica motanul şi îl îmbrăţişa. Louis urmărea scena cu coada ochiului; mâinile, care căutaseră până atunci în apa înspumată din chiuvetă vreun tacâm rătăcit, îi înţepeniră. Observă cum pe chipul lui Ellie fericirea revederii

lasă încet loc nedumeririi. Motanul stătea nemişcat în braţele fetiţei, cu urechile culcate pe spate, cu ochii aţintiţi asupra ochilor ei.

După o clipă lungă - care îi păru *foarte* lungă lui Louis - îl puse pe Church jos. Motanul tropăi clătinându-se către sufragerie fără să se uite în urmă. *Călău de şoricei,* îi trecu aiurea prin minte lui Louis. *Isuse, ce am facut în noaptea aceea?*

Încercă din răsputeri să-şi amintească, însă întâmplarea de atunci părea deja mult prea îndepărtată şi neclară, aşa ca moartea nenorocită a lui Victor Pascow, pe duşumeaua dispensarului sau. Tot ce-şi mai putea aminti erau rafalele de vânt traversând cerul şi strălucirea albă a zăpezii în câmpul din spatele casei, care ducea în pădure. Atâta tot.

- Tati? i se adresă Ellie cu o voce firavă şi supusă. -Ce-i, Ellie?
- Church miroase urât.
- Aşa sa fie? întrebă Louis, având grijă să-şi păstreze tonul cât mai neutru.
- Da! spuse nefericită Ellie. Da, aşa miroase′ Niciodată nu a mirosit urât înainte! Miroase ca... miroase a *caca!*
- Poate că s-a tăvălit în ceva, iubito, zise Louis. Indiferent de la ce vine mirosul ăsta, o să-i dispară.
- Aşa *sper* şi eu, răspunse Ellie pe un ton de văduvă de comedie, ieşind din cameră.

Louis găsi şi ultima furculiţa, o spălă şi goli chiuveta. Rămase lângă ea, privind departe în noapte, în timp ce apa înspumată gâlgâia gros, căutându-şi drumul spre canal.

Când se făcu linişte, auzi vântul de-afară, un vânt subţire şi sălbatic, un vânt venit din nord, un vânt care aducea iarna grea, şi înţelese că îi era frică, înţelese că, pur şi simplu, îi era frică în cel mai idiot mod, aşa cum te cuprinde câteodată teama atunci când soarele este acoperit brusc de un nor mare şi negru, şi auzi de undeva un ticăit pe care nu ţi-1 poţi explica.

- Treizeci şi nouă cu *cinci?* întrebă Rachel. Doamne, Lou, eşti sigur?
- E un virus, spuse Louis.

Încercă să-şi păstreze calmul în faţa tonului aproape acuzator al lui Rachel. Era obosită. Fusese o zi lungă, traversase jumătate din ţară cu copiii. Şi iată că era ora 11 noaptea şi ziua încă nu se sfârşise. Ellie dormea dusa în camera ei. Gage stătea în patul lor, într-o stare de semiconştienţa. Cu o oră în urmă, Louis începuse să-i administreze Liquiprin.

- Până dimineaţă, aspirina o să-i scadă febra, iubito.
- Nu trebuie să-i dai Ampicilina sau vreun alt antibiotic? Louis îi explică, răbdător:
- Aş face-o, dacă ar avea gripă sau vreun streptococ. Dar nu are. Are doar un virus şi antibioticele nu au efect în cazul ăsta. I-ar da doar o stare şi mai proastă şi l-ar deshidrata şi mai mult.
- Eşti *sigur* că-i un virus?
- Dacă vrei să consulţi şi alt doctor, eşti invitata mea, izbucni Louis.
- Nu trebuie să ţipi la mine! strigă Rachel.
- Nu am ţipat! strigă şi Louis.
- *Ba da,* începu Rachel, *ai* stri-stri-strigat...

Începu să-i tremure gura şi îşi acoperi faţa cu o mână. Louis îi observă cearcănele adânci şi negre de sub ochi, şi îl cuprinseră remuşcările.

- Îmi pare rău, spuse şi se aşeza alături. Isuse, nu ştiu ce m-a apucat, îmi cer scuze, Rachel.

- Să nu te vaiţi niciodată, să nu explici niciodată, surâse ea stins. Aşa mi-ai spus cândva. Drumul a fost îngrozitor. Şi mi-a fost teamă că o să te sui pe pereţi când o să vezi bagajele lui Gage. Cred că e mai bine sa mă spovedesc acum, cât încă ţi-e milă de mine.

- De ce să mă sui pe pereţi?

Rachel zâmbi trist.

- Mama şi tata i-au cumpărat zece costumase noi. Astăzi a purtat unul dintre ele.

- Am observat că era îmbrăcat în ceva nou, spuse pe un ton tăios.

- Am observat că ai observat, răspunse Rachel şi se strâmbă la el, făcându-1 să izbucnească în râs, deşi numai de râs nu-i ardea acum. Şi şase rochiţe noi pentru Ellie.

- Şase rochii! exclamă, înăbuşindu-şi pornirea de a blestema în gura mare; se înfuriase brusc - îi era greaţă, atât de furios şi de rănit se simţea, într-un fel pe care nu şi-1 putea explica. *De ce,* Rachel? De ce l-ai lăsat să facă asta? Nu aveam nevoie... ne putem permite să cumpărăm...

Se opri. Mânia îl făcea să se bâlbâie şi, o clipă, se văzu purtând prin pădure motanul mort al lui Ellie, mutând sacul de plastic dintr-o mână în alta... şi, în toată această vreme, Irwin Goldman, ticălosul ăla de bese-n cizme, din Lake Forcst, se străduia să cumpere dragostea fiicei lui, fluturând carnetul de cecuri de renume mondial şi stiloul, de asemenea cunoscut în lumea întreagă.

Câteva secunde se simţi în pragul crizei de nervi: *i-a cumpărat şase rochii şi eu i-am înviat motanul din morţi, deci cine o iubeşte mai mult?*

Îşi muşcă limba, împiedicând cuvintele să iasă la lumină. Niciodată n-o să spună aşa ceva. *Niciodată.*

Rachel îl atinse blând pe gât

- Louis, spuse, amândoi i-au cumpărat toate astea. Te rog, încearcă să înţelegi. *Te rog.* îi iubesc mult pe copii şi îi văd foarte rar. Şi *îmbătrânesc.* De-abia dacă l-am recunoscut pe tata, zău.

- Ba eu l-aş recunoaşte oricând, mormăi Louis.

- Te rog, iubitule. Încearcă să înţelegi. încearcă să fii bun. Asta nu-ţi face rău.

O privi lung.

- Ba îmi face râu, spuse, în cele din urmă. Poate că n-ar trebui, dar îmi face rău.

Rachel deschise gura să-i răspundă, însă chiar în clipa aceea auziră ţipetele lui Ellie:

- *Tati! Mami! Să vină cineva!*

Rachel dădu să se ridice, dar Louis o împiedică.

- Stai tu cu Gage, mă duc eu.

Bănuia care era problema, însă dăduse motanul afară, ce naiba! Chiar după ce se dusese Ellie la culcare, îl prinsese în bucătărie adulmecând castronul cu mâncare şi îl dăduse afară. Nu voia ca afurisitul de motan să doarmă cu fetiţa lui. Niciodată, de-acum încolo. Când se gândea că Church ar putea dormi în patul lui Ellie, îi veneau în minte gânduri ciudate despre tot felul de boli, amestecate cu amintiri despre sala mortuară a unchiului Carl.

O *să-şi dea seama că s-a întâmplat ceva şi că Church era altfel înainte.*

Dăduse motanul afară, dar, când intră în camera lui Ellie, fetiţa se ridicase în pat, mai mult adormită decât trează, şi Church stătea tolănit pe plapumă, ca o umbră aducătoare de piază-rea. Ochii deschişi ai motanului străluceau, tâmp în lumina ce se strecura din hol.

- Tati, dă-1 afară! gemu Ellie. Pute *aşa de rău!*
- Ssst, Ellie, culcă-te! şopti Louis, uluit el însuşi de calmul din voce.

Îşi aminti de dimineaţa care a urmat crizei sale de somnambulism petrecute după moartea lui Pascow. Cum a ajuns la dispensar şi s-a repezit în baie ca să se vadă în oglindă, convins că trebuie să arate ca dracu' însă arăta destul de bine. Şi asta era suficient să-1 facă să se întrebe câţi oameni din jurul lui ascund secrete la fel de îngrozitoare.

Da' nu-i secret, în pizda mă-sii! E doar un motan!

Însă Ellie avea dreptate. Puţea de-ţi muta nările din loc.

Luă motanul în braţe şi îl duse jos, încercând, în tot acest timp, să respire pe gura. Existau şi mirosuri mai rele; duhoarea de căcat era mai rea dacă e vorba să fim corecţi. Cu o lună în urmă, veniseră vidanjorii, iar Jud îi spusese pe când îi urmărea la lucru: „Asta nu-i Chanel 5, Louis." Duhoarea de rană cangrenată era mai rea - „carnea fierbinte", cum o numea bătrânul doctor Bracermunn de la facultate. Până şi mirosul de la motorul camionetei era mai rău, după ce mergea o vreme în gol, în garaj.

Dar şi duhoarea asta era groaznică. Şi, de fapt., cum reuşise motanul să intre înapoi în casă? Îl dăduse mai devreme afară cu mătura, în timp ce familia lui se afla la etaj. Acum era prima dată când ţinea animalul în braţe din ziua când s-a întors, cu o săptămână în urmă. Acesta îi zăcea în braţe nemişcat şi fierbinte, ca o molimă tăcută, şi Louis se întrebă: *Prin ce gaură te-ai strecurat, nenorocitule?*

Îi veni în minte visul din noaptea aceea de demult - Pascow care trecuse prin uşa dintre bucătărie şi garaj.

Poate că nu era nici o gaură. Poate că a trecut prin uşă ca o stafie.

- Dă-o-ncolo! şopti cu glas tare, şi vocea îi era răguşită.

Brusc, avu certitudinea că motanul o să înceapă să i se zvârcolească în braţe, că o să-1 zgârie. Dar Church rămase complet nemişcat, radiind căldura aceea imbecilă şi duhoarea aceea dezgustătoare, aţintindu-şi ochii la chipul lui Louis, de parcă ar fi fost în stare să-t citească gândurile. Deschise uşa şi aruncă motanul în garaj, poate puţin cam prea brutal.

- Haide, du-te şi omoară alt şoarece!

Church ateriză greoi, căzând mai întâi în fund, şi apoi se întinse cât era de lung. Păru să-i arunce lui Louis o privire încărcată de ură verde şi urâtă. Apoi se ridică şi plecă, clătinându-se.

Doamne, Jud, gândi Louis, *cât îmi doresc să nu-mi fi spus nimic.*

Se duse la chiuvetă şi îşi spăla bine mâinile şi braţele, ca şi cum s-ar fi pregătit de operaţie. O *faci pentru ca te prinde... inventezi motive... şi ţi se par întemeiate... dar, de fapt; o faci pentru că odată ce-ai fost acolo sus, locul acela devine locul tău şi tu îi aparţii... şi inventezi cele mai dulci motive din lume...*

Nu, nu-1 putea învinovăţi pe Jud. Se dusese acolo de bună voie şi nu-1 putea acuza pe Jud.

Închise robinetul şi începu să-şi şteargă mâinile şi braţele; brusc, încetă mişcările prosopului şi se uită fix înainte, în bucăţica de noapte cuprinsă în rama ferestrei de deasupra chiuvetei

Asta înseamnă că acum e locul meu? Este şi al meu?

Nu, nu şi dacă nu vreau eu să fie.

Azvârli prosopul pe scurgătorul de vase şi se duse sus.

Rachel era în pat, cu păturile trase până sub bărbie, iar Gage stătea cuibărit alături. Se uită la Louis, cerându-şi scuze din priviri.

- Te superi, iubitule? Doar în seara asta. Mă simt mai bine dacă îl ţin lângă mine. E atât de *fierbinte*!

- Nu, spuse Louis. E în ordine. O să-mi desfac canapeaua din camera de zi.

- Chiar nu te superi?

- Nu. N-o să-i strice lui Gage şi o să te facă să te simţi mai bine. (Făcu o pauză, apoi surâse.) Deşi o să iei şi tu virusul. Aproape sigur că o să-1 iei. Da′ asta nu te face să te răzgândeşti, aşa-i?

Surâse şi ea şi clătină din cap.

- De ce a făcut Ellie tărăboi?

- Din cauza lui Church. A vrut să scot motanul de-acolo.

- *Ellie* a vrut să-1 *scoţi* pe Church de-acolo? Asta da schimbare.

- Mda, cam aşa e, recunoscu Louis. Apoi adăugă: A zis că pute, şi mi s-a părut şi mie că e cam înmiresmat. Probabil că s-a tăvălit în vreun bălegar.

- Ce păcat! oftă Rachel. Chiar am avut impresia că lui Ellie i-a fost dor de Church la fel de tare ca şi de tine.

- Îhî, mormăi Louis. (Se aplecă şi o sărută blând pe buze.) Culcă-te, Rachel.

- Te iubesc, Lou. Mă bucur că m-am întors acasă. Şi îmi pare rău că trebuie să dormi pe canapea.

- Nu face nimic, spuse Louis şi stinse lumina

Jos, strânse pernele de pe canapea, o trase şi încercă să se pregătească sufleteşte pentru o noapte petrecută cu muchia canapelei înfiptă în şale, sub salteaua subţire. Cel puţin patul avea cearşaful pus; nu trebuia să înceapă de la zero. Louis luă două pături de pe raftul de sus al dulapului din hol şi le întinse pe pat. Începuse să se dezbrace, dar se opri.

Te gândeşti cumva că Church a intrat iarăşi? Dă o tură şi caută-l. Cum i-ai spus lui Rachel, n-o să-ţi strice. Chiar s-ar putea să-ţi folosească. Şi să mai ştii că, în cazul în care te duci să vezi dacă toate uşile sunt zăvorâte, n-o să contractezi nici un virus.

Făcu o tură pe la parter, controlând uşile şi ferestrele. Erau închise, iar Church nu se zăcea nicăieri.

- Aşa, zise. Hai să vedem cum o să intri în noaptea asta, motan afurisit!

Însoţi gândul acesta cu dorinţa secretă ca lui Church să-i îngheţe coiţele în noaptea geroasă. Numai că, desigur, Church nu mai avea coiţe.

Stinse luminile şi se culcă. Aproape imediat, muchia canapelei începu să-i taie şalele, şi Louis tocmai se gândea cu o tristeţe nesfârşită că o să-şi petreacă jumătate din noapte uitându-se pe pereţi, când adormi. Adormi aşezat într-o poziţie incomodă pe canapeaua din camera de zi, dar, când se trezi, era...

...din nou în cimitirul de după Cimitirul Animalelor. De astă dată era singur. De astă dată, el însuşi îl omorâse pe Church şi, dintr-un motiv oarecare, pe care nu-l mai ţinea minte, se hotărâse sa-l învie a doua oară. Numai Dumnezeu mai ştia care fusese motivul; Louis habar n-avea. Totuşi, acum săpase o groapă mai adâncă, şi Church nu putea să iasă din ea. Louis auzea cum motanul miorlăie de undeva din afund, cum scoate sunete ca un copil care plânge. Şi sunetele acestea răzbăteau la suprafaţă prin porii pământului pietros, îngrozitor de dulce-greţos, ca mirosul de putregai. Numai respirându-l şi simţea o greutate pe piept, de parcă s-ar fi aşezat ceva pe el.

Şi plânsul.. plânsul...

...plânsul continua...

...şi pe piept îl apăsa o greutate.

- *Louis!* Era Rachel şi vocea ci părea alarmată. *Poţi să vii, Louis?*

Părea mai mult decât alarmată; părea speriată, iar plânsul pe care îl auzea era un plâns sugrumat şi disperat. Gage!

Deschise ochii şi privi drept în ochii galben-verzui al motanului. La mai puţin de zece centimetri de-ai săi. Church şedea pe pieptul lui, încovrigat ca o piază-rea dintr-un basm cu vrăjitoare. Şi duhoarea de la el venea, în valuri molcome, otrăvitoare. Torcea.

Louis scoase un ţipăt de scârbă şi uimire. Întinse ambele mâini înainte, într-un gest primitiv de apărare. Church se rostogoli greoi de pe pat, căzu pe o parte şi se îndepărtă cu acelaşi mers clătinat de beţiv.

Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Era pe mine! Of Isuse, era chiar pe mine!

Scârba nu i-ar fi putut fi mai mare nici dacă s-ar fi trezit din somn cu un păianjen în gură. O clipă se gândi că îi vine să vomite.

- *Louis!*

Aruncă păturile de pe el şi se împletici spre scară. Din dormitorul lor se revărsa o lumină slabă, Rachel îl aştepta în capul scării.

- Louis, vomită iarăşi... se înecă... mi-e frică.

- Aici sunt, spuse şi se duse la ea, gândind: *A intrat. A intrat cumva. Probabil ca din pivniţă. Probabil că acolo e vreo fereastră spartă. De fapt, trebuie să fie vreo fereastră spartă. O s-o verific mâine când ajung acasă. Pe dracu' o să verific înainte să plec la serviciu! O să...*

Gage se opri din plâns şi începu să scoată nişte sunete urâte, de sufocare.

- *Louis!* urlă Rachel.

Louis se deplasă cu iuţeala fulgerului. Gage era întors pe o parte şi din gură îi şiroia voma pe un prosop vechi, pe care îl întinsese Rachel lângă el. Da, vomita, însă nu îndeajuns. Cea mai mare parte din vomă rămăsese înăuntru, şi Gage dădea semne de asfixiere.

Louis apucă băiatul de subsuori, dându-şi foarte vag scama cât de fierbinte era pielea copilului prin pijama, şi îl puse pe umăr, ca şi când ar fi vrut să-l facă să râgâie. Brusc, Louis se lăsă pe spate, smucindu-1 şi pe Gage cu el. Gâtul lui Gage trosni. Scoase un lătrat puternic, nu tocmai o râgâială, şi din gură îi ţâşni un cheag uluitor de mare de vomă aproape solidă, care se împrăştie pe podea şi pe dulap. Gage începu iarăşi să plângă, dar acum scotea ţipete vânjoase, care erau cea mai dulce muzică pentru urechile lui Louis. Ca să zbieri în halul ăsta înseamnă că ai o rezervă de oxigen nelimitată.

Genunchii lui Rachel se loviră de marginea patului, când femeia se prăbuşi pe el cu capul sprijinit pe braţe. Tremura puternic.

- Nu-i aşa că a fost la un pas de moarte, Louis? Aproape că s-a suf-suf-suf... of, *Doamne, Dumnezeule...*

Louis se plimba în jurul camerei, ţinându-şi fiul în braţe. Ţipetele lui Gage se preschimbaseră în scâncete; aproape că adormise iarăşi.

- Şansele au fost de cincizeci la unu să se fi curăţat singur, Rachel. Eu doar l-am ajutat.

- Dar a fost aproape, şopti ea. îşi ridică ochii spre el, ochi tiviţi cu alb, care acum erau neîncrezători şi înmărmuriţi de durere. Louis, a fost atât de *aproape.*

Brusc, îşi aminti cum uriaşe la el în bucătăria însorită: *N-o sa moară, nimeni n-o să moară aici.*

- Iubito, spuse Louis, toţi suntem aproape de moarte. La orice pas.

Mai mult ca sigur că laptele îi provocase noua criză de vărsături. Gage s-a trezit în toiul nopţii, a spus Rachel, cam pe la vreo oră după ce se culcase Louis, cu „ţipetele lui de flămând", şi ea i-a dat biberonul. Apoi a aţipit în timp ce copilul bea. Cam după o ora, a început criza de sufocare.

Fără lapte, a decretat Louis, şi Rachel a fost imediat de acord, aproape cu umilinţă. Fără lapte.

Louis se întoarse la patul lui improvizat de la parter pe la ora 2.15, şi petrecu alte cincisprezece minute căutând motanul. În incursiunile sale, descoperi că uşa dintre bucătărie şi pivniţă era întredeschisă, aşa cum, de altfel, se şi aşteptase. Îşi aduse aminte că mama lui îi povestise odată despre o pisică foarte pricepută la deschiderea zăvoarelor mai demodate, aşa cum era şi cel de la uşa pivniţei lor. Pisica, spunea mama lui, se căţăra pe marginea uşii şi împingea cu lăbuţa limba zăvorului, până când acesta se deschidea. O şmecherie destul de nostimă, gândi Louis, însă nu avea de gând să-i îngăduie lui Church s-o mai pună în practică prea des. De fapt, uşa de la pivniţa lor avea şi lacăt. Îl descoperi pe Church dormind sub cuptor şi îl dădu afară fără prea multă ceremonie. Când se întoarse la canapea, închise şi uşa de la pivniţă.

Şi, de astă dată, puse şi lacătul.

29

De dimineaţă, temperatura lui Gage era aproape normală. În afară de obrajii crăpaţi, în rest, avea ochii limpezi şi era plin de vervă. După cât se părea, în decursul unei singure săptămâni, bodogănitul lui fără sens se transformase rapid într-o grămadă de cuvinte; acum îngâna aproape orice spuneai. Iar Ellie voia să-1 facă să spună „căcat".

- Spune căcat, Gage! rosti ea, de deasupra bolului cu cereale.
- Căcat-Gage, răspunse Gage cu amabilitate, de deasupra propriei sale farfurii.

Louis îi permisese să mănânce cereale, cu condiţia să i se pună foarte puţin zahăr. Şi, ca de obicei, Gage părea că se spală cu cerealele pe cap, în loc să le mănânce.

Ellie se prăpădi de râs.

- Zi băşini, Gage! comandă ea.
- Băşini-Gage, spuse Gage, rânjind printre cerealele cu care îi era mânjită faţa. Băşini-şi-căcat.

Ellie şi Louis izbucniră în hohote de râs. Era, pur şi simplu, imposibil să se abţină.

Însă Rachel nu prea se amuza aşa de tare.

- Cred că am avut parte de suficiente discuţii vulgare pentru o singură dimineaţă, spuse, întinzându-i lui Louis farfuria cu ouă.
- Căcat-şi-băşini-şi-băşini-şi-căcat, cânta vesel Gage.

Ellie încerca să-şi înăbuşe chicotelile în mâini. Colţurile gurii lui Rachel zvâcniră puţin şi lui Louis i se păru că arăta mult mai bine, în ciuda nopţii agitate prin care trecuse. Uşurarea îi limpezise chipul, bănuia Louis. Gage se simţea mai bine şi ea era acasă.

- Nu mai spune asta, Gage, zise Rachel.
- Hopa! exclamă Gage, schimbând ritmul, şi vomită toate cerealele înapoi în bol.

- Of, *dă-o-NCOLO!* strigă Eliie şi fugi de la masă.

Atunci, Louis începu să râdă cu lacrimi. Nu se putea abţine. Râse şi râse, până când începu să plângă, şi apoi plânse, până când începu să râdă din nou. Rachel şi Gage se holbau la el ca la un nebun în plină criză.

Nu, le-ar fi putut spune Louis. *Am fost nebun, dar cred că acum o sa mă vindec. Chiar cred că sunt vindecat.*

Nu ştia dacă se terminaseră toate grijile, dar *simţea* că se terminaseră, şi poate că asta o să fie suficient

Şi, cel puţin o perioadă, aşa a şi fost.

30

Boala lui Gage mai dură o săptămână. După altă săptămână, se îmbolnăvi de bronşită. Se molipsi şi Ellie, apoi şi Rachel; în perioada dinaintea Crăciunului, toţi trei se învârteau prin casă ca nişte ogari slabi, bătrâni şi răciţi. Louis nu se îmbolnăvi, şi parcă Rachel îi reproşa acest lucru.

Ultima săptămână de cursuri a fost o săptămână de balamuc pentru Louis, Steve, Surrendra şi Charlton. Nu apăruse încă epidemia de gripă - cel puţin până atunci - însă cei mai mulţi dintre studenţi erau bolnavi de bronşită şi mai apăruseră câteva cazuri de mononucleoză şi pneumonie duse pe picioare. Cu două zile înainte de încheierea cursurilor, şase studenţi beţi criţă au fose aduşi la dispensar de nişte prieteni grijulii. Atunci au fost câteva momente lungi şi îngrozitoare de derută, amintind înfiorător de mult de povestea cu Pascow. Toţi cei şase dobitoci se înghesuiseră într-un tobogan demontat, de dimensiuni medii (de fapt, al şaselea se aşezase pe umerii celui din coadă, reuşise să reconstituie Louis din filmul întâmplării), şi le trăsnise prin minte să coboare, cu tobogan cu tot, dealul de deasupra centralei termice. Amuzant. Numai că, după ce a prins ceva viteză, toboganul a ieşit de pe traiectorie şi s-a izbit de unul dintre tunurile din timpul Războiului Civil. Rezultatul a fost următorul: două braţe fracturate, o încheietura ruptă, un total de şapte coaste fracturate, o comoţie, plus contuzii, mult prea numeroase pentru a mai putea fi numărate. Numai băiatul de pe umerii colegului sau a scăpat complet nevătămat. Când toboganul s-a izbit de tun, acest suflet preafericit a fost proiectat peste el şi s-a înfipt cu capul într-un troian de zăpadă. Nu a fost prea distractiv sa pună la loc toate sfărâmăturile acestor epave umane, şi Louis i-a făcut cum i-a venit la gură, în timp ce îi bandaja, le punea copci şi se uita în pupilele lor, dar mai târziu, când i-a povestit toată întâmplarea lui Rachel, iarăşi a început să râdă în hohote, până ce i s-au umplut ochii de lacrimi. Rachel îl privi lung, fără să înţeleagă ce era de râs, şi Louis nu i-a putut spune că a fost vorba doar de un accident stupid şi că, într-adevăr, fuseseră răniţi nişte oameni, dar că aceştia aveau să scape întregi. Hohotele lui de râs izvorau, în parte, din uşurare, însă şi din triumf - ei, Louis, ai marcat şi astăzi.

Bronşita din familia lui începuse să se vindece cam pe vremea când grădiniţa la care mergea Ellie a luat vacanţă, în data de 16 decembrie, şi toţi patru se pregăteau să petreacă un Crăciun fericit şi demodat acasă. Niciodată nu păruse atât de adevărat că această casă din nordul Ludlowului devenise căminul lor pentru totdeauna, o casa atât de ciudată în ziua aceea îndepărtată, din august, când au oprit maşina în faţa ei (ciudată şi ostilă, cu Ellie care şi-a tăiat genunchiul şi cu Gage înţepat de o albină aproape simultan).

În seara de Ajun, după ce copiii se culcaseră, Louis şi Rachel s-au furişat

ca nişte hoţi, din pod până la parter, cu braţele încărcate de cutii viu colorate - un set de maşinuţe de curse pentru Gage, care tocmai descoperise farmecul maşinuţelor de jucărie, păpuşi Bărbie şi Ken pentru Ellie, o tricicletă supradimensionată, haine pentru păpuşi, un aragaz de jucărie cu un beculeţ înăuntru şi altele.

S-au aşezat alături în scânteierea blândă a luminilor din bradul împodobit, aranjând cadourile. Rachel într-o pijama de casă din mătase, şi Louis îmbrăcat în halat. Nu-şi amintea să fi petrecut o seară mai plăcută. În cămin ardea focul şi, din când în când, unul dintre ei se ridica şi mai punea câte o surcică de frasin

Winston Churchill se frecă o dată de picioarele lui Louis, şi acesta îl îmbrânci neatent, cu o vagă senzaţie de dezgust - din cauza mirosului. Mai târziu, îl observă pe Church cum încearcă să se aşeze lângă picioarele lui Rachel, iar aceasta îl îmbrânci şi ea, alungându-1 de acolo cu un „zât" iritat. După o clipă, Louis văzu că soţia lui îşi şterge palma de coapsa îmbrăcată în mătase, aşa cum faci uneori când crezi că s-ar fi putut să atingi ceva rău sau murdar. Credea că Rachel nici măcar nu şi-a dat seama de asta.

Cu paşi mărunţi, Church se apropie de cămin şi se prăbuşi, fără graţie, în faţa focului. Parcă nu mai avea acum nimic din graţia şi agilitatea dinainte; şi le pierduse în noaptea aceea la care Louis de abia dacă-şi mai permitea să se gândească. Şi Church mai pierduse şi altceva. Louis îşi dăduse seama, însă durase aproape o lună până să stabilească ce anume. Motanul nu mai torcea - el, care avusese unul dintre motoraşele cele mai puternice şi sonore, mai ales atunci când dormea. De multe ori, Louis s-a văzut nevoit să se dea jos din pat şi să închidă uşa de la camera lui Ellie, ca să poată adormi şi el.

Acum, motanul dormea ca un bolovan. Dormea ca cei morţi

Nu, îşi aminti el, a existat o excepţie. În noaptea aceea când s-a trezit pe canapea cu Church încovrigat pe pieptul lui, ca o pătură urât mirositoare... în noaptea aceea, Church torcea. Sau, mai bine-zis, scotea nişte sunete.

Însă, aşa cum ştiuse Jud Crandall - sau îşi imaginase că aşa o să fie - nu era chiar o situaţie îngrozitoare. Louis a descoperit o fereastră spartă în pivniţă, în spatele boilerului, şi i-a rămas profund îndatorat geamgiului care a reparat-o, pentru că, astfel, 1-a scutit să mai cheltuiască sume astronomice pe încălzirea centrală. Şi mai credea chiar că trebuie să-i fie recunoscător lui Church, fiindcă i-a atras atenţia asupra ferestrei sparte, pe care s-ar fi putut să nu o descopere multe săptămâni de-a rândul - sau chiar luni.

E drept că Ellie nu mai voia ca Church să doarmă cu ea, dar uneori, când se uita la televizor, îl lăsa pe Church să-i sară în poală şi să doarmă acolo. La fel de des însă, gândi el, cotrobăind prin sacul cu repere din plastic pentru bicicleta lui Ellie, fetiţa îl alunga după câteva minute, exclamând: „Pleacă de-aici, Church! Puţi." Îl hrănea cu multă afecţiune, şi până şi Gage nu se dădea în lături să-1 tragă, din când în când, de coadă... mai mult din prietenie decât din răutate, era convingerea fermă a lui Louis, şi atunci semăna cu un călugăr mititel care trage de funia stufoasă a unui clopot. În acele momente, Church se târa apatic sub unul dintre calorifere, unde Gage nu îl mai putea ajunge.

Dacă era câine, am fi observat mai bine schimbarea, gândi Louis, *Însă pisicile sunt animale al dracului de independente. Independente şi ciudate. Ba chiar sinistre.* Nu îl mai mira deloc faptul că reginele şi vechii faraoni egipteni cereau ca şi pisicile lor să fie mumificate şi puse alături de ei, în uriaşele morminte triunghiulare, pentru a le fi călăuze în lumea de dincolo. Pisicile erau nişte fiinţe nepământene.

- Cum te descurci cu bicicleta, şefu’? Ridică jucăria asamblată.
- Ta-daaa!

Rachel arătă spre punga în care se mai aflau încă vreo trei sau patru repere din plastic.

- Da’ alea ce sunt?
- Piese de schimb, surâse vinovat Louis.
- Roagă-te la Dumnezeu să fie piese de schimb. Că altfel ticăloasa aia mică o să-şi frângă gâtul
- Asta o să se întâmple mai târziu, spuse cu maliţiozitate. Atunci când o să aibă doişpe ani şi o să se dea mare pe skateboardul ei cel nou.

Rachel gemu:

- Haide, dom’ doctor, arată-ne că ai inimă!

Louis se ridică, îşi puse mâinile pe şale şi îşi dezmorţi corpul. Îi trosni coloana vertebrală.

- Astea-s toate jucăriile.
- Şi sunt toate gata asamblate. Mai ţii minte ce-am păţit anul trecut?

Începu să chicotească, şi Louis zâmbi. În anul care trecuse, parcă a fost nevoie ca toate jucăriile cumpărate să fie asamblate, şi au muncit până aproape de 4 în dimineaţa zilei de Crăciun, iar când au isprăvit, erau amândoi prost dispuşi şi dărâmaţi. Şi, pe la prânz în ziua de Crăciun, Ellie a anunţat cu hotărâre că mult mai nostime decât jucăriile erau cutiile lor.

- *Ce scârbos!* o imită Louis pe Ellie.
- Hai la culcare, spuse Rachel, şi o să-ţi primeşti cadoul mai devreme.
- Femeie, se răţoi, întinzându-se, nu-mi oferi ceea ce-mi aparţine pe drept.
- Hai, nu mai *spune,* se amuză ea şi izbucni în râs în spatele palmelor.

În clipa aceea, semăna uluitor de mult cu Ellie... şi cu Gage.

- Aşteaptă-mă puţin, zise Louis. Mai trebuie să fac ceva.

Se repezi la dulapul din hol şi se întoarse cu una dintre cizmele lui. Scoase ecranul din faţa căminului

- Louis, ce faci.
- *O să* vezi.

În partea stângă a căminului, focul se stinsese şi rămăsese un strat pufos de cenuşă. Louis apăsă cizma în cenuşa, lăsând o dâră adâncă. Apoi apăsă cizma pe dalele din faţa căminului, ca o ştampilă uriaşă din cauciuc.

- Uite, spuse, după ce a pus cizma la loc în dulap. Îţi place?

Rachel începuse iarăşi să chicotească.

- Louis, Ellie o să *înnebunească.*

În ultimele două săptămâni de şcoală, Ellie auzise un zvon neliniştitor la grădiniţă, auzise, cu alte cuvinte, că Moş Crăciun erau, de fapt, părinţii. Şi această idee i-a fost mai apoi consolidată de un Moş cam costeliv, de la Târgul din Bangor, pe care Ellie 1-a zărit cu câteva zile în urmă. Acest Moş Crăciun stătea pe un taburet, cu barba dată într-o parte, ca să-şi poată savura în tihnă sandvişul cu brânză. Imaginea a tulburat-o foarte tare pe Ellie (şi se pare că a tulburat-o mai mult sandvişul cu brânză decât barba falsă), în ciuda asigurărilor lui Rachel că aceştia erau angajaţi la magazin şi la Armata Salvării, şi că erau „ajutoarele" adevăratului Moş Crăciun, trimise deoarece Moşul era mult prea ocupat cu completarea inventarului de jucării şi cu citirea scrisorilor venite, în ultima clipă, acolo, la el acasă, în Nord, ca să se dea în stambă prin toată lumea în spectacole de varietăţi.

Louis puse la loc, cu grijă, ecranul din faţa căminului Acum se vedeau două urme clare de cizme în vatră, una în cenuşă şi cealaltă pe dale. Ambele

erau îndreptate către pomul de Crăciun, de parcă Moşul ar fi aterizat pe un picior şi ar fi ieşit imediat din cămin ca să-şi aşeze darurile pentru familia Creed. Iluzia era perfectă dacă nu care cumva se întâmpla să-ţi dai seama că erau două picioare stângi... însă Louis se îndoia că fetiţa lui putea fi chiar atât de analitică.

- Te iubesc, Louis Creed, spuse Rachel şi îl sărută.
- Te-ai măritat cu un învingător, iubito, surâse cu sinceritate Louis. Rămâi alături de mine şi o să te fac vedetă.

Porniră spre scară. Louis arătă măsuţa pregătită de Ellie în faţa televizorului. Prăjiturele şi doi covrigi. Şi o cutie cu bere. Iar pe cartonaş, Ellie scrisese cu litere mari, ca nişte beţe. PENTRU MOŞ CRĂCIUN.

- Vrei o prăjiturică, sau un covrig?
- Un covrig, răspunse ea şi mânca jumătate.

Louis deschise cutia cu bere.

- Dacă beau bere aşa de târziu, o să am parte de-o indigestie acidă, zise.
- Căcat, spuse Rachel, bine dispusă. Haide, dom' doctor!

Louis puse jos cutia cu bere şi se plesni peste buzunarul de la halat, de parcă ar fi uitat ceva foarte important - deşi toată seara fusese conştient de greutatea pacheţelului.

- Uite, spuse. Pentru tine. Poţi să-1 deschizi acum. A trecut de miezul nopţii. Crăciun fericit, iubito!

Rachel răsuci în mâini cutiuţa învelită în hârtie argintie şi legată cu o fundă albastră din satin.

- Ce-i asta, Louis?

Ridică din umeri.

- Săpun. Mostră de şampon. Am uitat exact ce este.

Deschise pacheţelul pe scară, văzu cutia de la Tiffany şi trase un ţipăt. Scoase căpătuşeala din vată şi rămase nemişcată, cu gura căscată.

- Ei bine? o întrebă nerăbdător. (Niciodată până atunci nu-i mai cumpărase vreo bijuterie şi era emoţionat.) Îţi place?

Rachel scoase medalionul din cutie, înfăşură lanţul fin din aur pe degete şi întoarse safirul micuţ în raza de lumină care răzbătea din hol. Acesta se legănă leneş, părând să azvârle raze albastre şi reci.

- Ah; Louis, e atât de minunat!

El observă că îi dăduseră lacrimile şi se simţi mişcat şi alarmat, totodată.

- Iubito, nu face asta, spuse. Pune-ţi-1.
- Louis, nu ne putem permite... nu-ţi poţi permite...
- Ssst! zise el. Am reuşit să economisesc ceva bani anul asta... şi nici n-a fost chiar atât de scump cat îţi închipui.
- Cât a costat?
- N-o să-ţi spun asta niciodată, Rachel, zise pe un ton solemn. O armată întreagă de torţionari chinezi n-ar putea smulge informaţia asta de la mine. Două mii de dolari.
- *Doua mii!* (Pe neaşteptate, îl îmbrăţişa atât de strâns, că aproape se rostogoli pe trepte în jos.) Louis, ai *înnebunit!*
- Pune-ţi-1, repetă.

Şi-1 puse. O ajută să încheie lanţul la spate şi apoi se întoarse să o privească.

- Vreau să urcăm în dormitor şi să-1 cercetez cu atenţie, zise Rachel. Cred că vreau să mă aranjez în oglindă.
- Aranjează-te cât vrei, răspunse doctorul. Mă duc să scot motanul afară şi să sting luminile.

- Şi când vom face dragoste, spuse ea, privindu-1 drept în ochi, vreau să scot totul de pe mine, în afară de darul tău.

- Atunci, du-te şi aranjează-te cât mai repede, zise Louis, şi ea izbucni în râs.

Îl înşfacă pe Church, apoi şi-1 aruncă pe braţ - nu se mai complica acum cu mătura. Credea că, în ciuda tuturor evenimentelor trecute, ajunsese aproape să se obişnuiască iarăşi cu motanul. Se îndreptă spre uşa de la intrare, închizând luminile pe drum. Când deschise uşa dintre bucătărie şi garaj, un val de aer rece i se înfăşură în jurul gleznelor.

- Crăciun fericit, Chu...

Se întrerupse. Pe preşul de la uşă se afla o cioară moartă. Avea capul sfârtecat. O aripă îi fusese smulsă şi zăcea în spatele cadavrului, ca o bucată de hârtie carbonizată. De îndată, Church începu să se foiască în braţele lui Louis, sări jos şi începu să amuşineze lacom corpul îngheţat. Sub privirile înmărmurite ale lui Louis, capul motanului se năpusti înainte, cu urechile date pe spate, şi, până să-şi poată întoarce capul, Church a şi scos unul dintre ochii apoşi şi sticloşi ai ciorii.

Church loveşte din nou, gândi, îngreţoşat, Louis şi întoarse, în cele din urma, capul - însă nu înainte de a vedea orbita însângerată şi goală, în care fusese, până cu o clipă în urmă, ochiul ciorii. *N-ar trebui să mă impresioneze, chiar că n-ar trebui. Am văzut altele si mai rele, of, da, Pascow, de exemplu, Pascow a fost mai rău, mult mai rău...*

Dar îl *impresiona.* Stomacul i se răscula. Se topi şi calda anticipaţie a emoţiilor de natură sexuală. *Isuse, pasărea aia e tot la fel de mare ca si el Probabil că a prins-o când era cu garda jos. Cu garda foarte, foarte jos.*

Mizeria asta trebuia să fie curăţată. Nimeni nu avea nevoie de un asemenea cadou în dimineaţa de Crăciun. Şi era răspunderea lui, nu? Sigur că da. A lui, şi a nimănui altcuiva. Recunoscuse această obligaţie, fie chiar şi în subconştient, în seara când familia lui s-a întors acasă, când a răsturnat dinadins roţile peste trupul sfârtecat al şorecelui ucis de Church.

Terenul din inima omului este şi mai pietros, Louis...

Gândul era atât de clar, cumva, atât de tridimensional şi de sonor, că Louis tresări, de parca jud s-ar fi materializat lângă umărul lui şi i-ar fi vorbit.

Omul cultiva ceea ce poate., şi are grijă de ceea ce cultivă.

Church stătea încă ghemuit, salivând cu lăcomie deasupra păsării moarte. Muncea acum la cealaltă aripă. Se auii un foşnet lugubru când Church o trase înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. N-o lua de pe jos, Orville. Aşa-i, Wilbur, afurisita de pasăre e tot atât de moartă ca un rahat de câine, ai putea s-o dai motanului, ai putea...

Brusc, Louis îl lovi cu piciorul pe Church, îl lovi tare. Fundul motanului se ridică în aer, pentru ca apoi să se izbească de duşumea. Se îndepărtă, aruncându-i o altă privire galben-verzuie, încărcată de ură.

- Hai, mănâncă-mă! şuieră Louis la el, întocmai ca un alt motan.

- Louis?

Vocea lui Rachel se auzea slabă din dormitor. Vii la culcare?

- Imediat! strigă.

Mai trebuie doar să curăţ mizeria asta, bine, Rachel? Pentru că este mizeria mea. Bâjbâi după comutatorul din garaj. Se repezi apoi la dulăpiorul de sub chiuveta din bucătărie şi scoase de-acolo un sac verde din plastic pentru gunoi. Duse sacul în garaj şi lua lopata din cui. Adună pe lopată cadavrul ciorii şi îl aruncă în sac. Apoi adună pe lopată şi aripa smulsă, vârând-o şi pe ea în sac. Făcu un nod la gura sacului şi îl azvârli în lada de

gunoi de lângă camionetă. Gleznele îi erau aproape amorţite de frig când termină.

Church stătea lângă uşa garajului. Louis îl ameninţă cu lopata şi motanul dispăru ca un val negru de apă.

În camera lor de la etaj, Rachel şedea întinsă pe pat, purtând doar safirul montat pe lanţul de aur... aşa cum făgăduise. Îi aruncă un surâs leneş.

- De ce a durat atât, şefu'?
- Se arsese becul de la chiuvetă, răspunse Louis. A trebuit să-1 schimb.
- Vino aici, spuse şi îl trase blând către ea. Dar nu de mână. Ştie dacă dormi, cântă în şoaptă Rachel, cu un zâmbet şăgalnic ce-i înflori în colţurile gurii. Ştie dacă eşti treaz... o, Louis dragă, da' ce-i asta?
- Cred că e ceva ce tocmai s-a trezit, spuse Louis, scoţându-şi halatul. Hai să vedem dacă reuşim să-1 adormim la loc, înainte de a veni Moş Crăciun, ce zici?

Se ridică în coate; îi simţi răsuflarea, caldă şi dulce.

- Moşul ştie dacă ai fost rău sau cuminte... aşa că fii cuminte... Ai fost cuminte, Louis?
- Aşa cred, dar vocea îi tremura uşor.
- Hai să vedem dacă gustul tău e la fel de bun ca înfăţişarea ta.

Sexul a fost benefic, însă Louis descoperi că nu reuşeşte să adoarmă imediat după aceea, aşa cum i se întâmpla, de obicei, când sexul era bun - să adoarmă împăcat cu sine, cu soţia lui, cu viaţa. Întins în pat, în bezna dimineţii de Crăciun, ascultând respiraţia înceată şi adâncă a lui Rachel, se gândea la pasărea moartă de pe pragul uşii - cadoul pe care Church i-1 făcuse de Crăciun.

Ţine-mă minte, doctore Creed. Am fost viu şi apoi am fost mort, şi acum sunt iarăşi viu. Am efectuat întregul circuit şi am venit să-ti spun că, atunci când te întorci de dincolo, te întorci cu cutiuţa de tors spartă şi cu gustul vânătorii. Am venit să-ţi spun că omul cultiva ceea ce poate şi are grijă de ceea ce cultivă. Să nu uiţi asta, doctore Creed, de acum sunt o parte din ceea ce va cultiva inima ta, şi acolo sunt şi soţia ta şi fiica ta şi fiul tău... şi acolo sunt şi eu. Ţine minte acest secret şi ai grijă de grădina ta.

La un moment dat, Louis adormi.

31

Trecu şi iarna. Încrederea lui Ellie în Moş Crăciun se restabili - cel puţin, pe moment - datorită amprentelor de tălpi din cămin. Gage îşi deschise cadourile cu gesturi superbe, oprindu-se din când în când ca să molfăie câte o bucăţică apetisantă de hârtie de ambalaj. Şi în acest an, *ambii* copii au anunţat la prânz că jucăriile erau mai puţin nostime decât cutiile.

În Ajunul Anului Nou, au fost vizitaţi de familia Crandall ca să guste din laptele de pasăre pregătit de Rachel. Louis se descoperi că îi face un examen tăcut Normei. Bătrâna avea aspectul acela palid şi parcă transparent, pe care el îl mai văzuse. Bunica lui ar fi spus că Norma „se stingea", şi probabil că termenul era bun. Dintr-o dată, mâinile bătrânei, atât de umflate şi deformate de artrită, s-au acoperit cu pete maronii. Parcă şi părul i se mai rărise acum. Familia Crandall a plecat acasă în jurul orei 22, iar familia Creed a întâmpinat Anul Nou în faţa televizorului. A fost ultima oară când Norma le-a intrat în casă.

Aproape întreaga vacanţă de iarnă a lui Louis a fost mocirloasă şi ploioasă. Era recunoscător pentru asta, când se gândea la costurile de încălzire, însă vremea tot i se părea tristă şi deprimantă. Lucra prin casă, meşterind rafturi de bibliotecă şi de bucătărie pentru soţia sa şi uri model Porsche, în birou, pentru el însuşi. La 23 ianuarie, când au reînceput cursurile, Louis a fost bucuros sa se întoarcă la serviciu.

În cele din urmă, apăru şi gripa - campusul a trebuit să facă faţă unei epidemii destul de serioase, la mai puţin de-o săptămână de la începerea semestrului de primăvară. Astfel că Louis era ocupat până peste cap - muncea câte zece-douăsprezece ore pe zi şi ajungea acasă demolat, dar deloc nefericit.

Valul de căldură încetă, cu mare tambălău, pe 29 ianuarie A început viscolul, urmat de o săptămână de temperaturi sub zero grade. Louis tocmai examina braţul fracturat, aflat acum în curs de vindecare, al unui tânăr care nădăjduia cu disperare - dar fără sorţi de izbândă, după părerea doctorului - că va fi iarăşi în stare să joace baseball primăvara următoare, când una dintre voluntare băgă capul pe uşă şi îl anunţă că la telefon era soţia lui.

Louis se duse în birou să răspundă. Rachel plângea şi el intră în panică. *Ellie,* se gândi. *A căzut de pe sanie si şi-a fracturat braţul. Sau şi-a spart capul* Deznădăjduit, îşi aduse aminte de studenţii nebuni şi de toboganul lor.

- Nu-i vorba de copii, întrebă, nu, Rachel?

- Nu, nu, răspunse ea, plângând şi mai tare. Nu e vorba de copii. E Norma, Lou. Norma Crandall. A murit în dimineaţa asta. Pe la 8, chiar după micul dejun. Aşa zice Jud. A venit până la noi să vadă dacă eşti acasă şi i-am spus că ai plecat de-o jumătate de oră. El... of, Lou, părea atât de pierdut şi atât de uluit... atât de bătrân... slavă cerului că Ellie nu era acasă, iar Gage e prea mic ca să înţeleagă...

Fruntea lui Louis se încreţi şi, în ciuda acestei veşti îngrozitoare, se gândi la Rachel, căutând, încercând să găsească dedesubturile atitudinii ei. Pentru că, iat-o din nou. Nu puteai s-o defineşti cu exactitate, fiindcă părea mai mult o fixaţie generală. Moartea era un secret, ceva oribil, şi trebuia să-ţi ştii copiii departe de ea, în primul rând să-ţi ţii copiii departe de ea, aşa cum doamnele şi domnii din epoca victoriană credeau că adevărul urât şi murdar despre relaţiile sexuale trebuie să fie ţinut departe de copii.

- Isuse, spuse. Inima?

- Nu ştiu, răspunse ea. Nu mai plângea acum, însă avea o voce sufocată şi răguşită. Poţi să vii acasă, Louis? Îi eşti prieten şi cred că are nevoie de tine acum.

Îi eşti prieten,

Da, aşa este, gândi Louis, uşor surprins. *Niciodată nu m-am aşteptat să am ca prieten un bătrân de optzeci de ani, dar cred ca este, într-adevăr, prietenul meu.* Şi atunci i-a venit în minte că ar trebui chiar să fie prieteni, ţinând cont de cele petrecute între ei. Şi, având în vedere acest aspect, credea că Jud a ştiut că sunt prieteni cu mult înaintea lui. Jud a fost alături de el în acea împrejurare foarte specială şi, în ciuda celor întâmplate de atunci încoace, în ciuda cadavrelor de şoareci, în ciuda cadavrelor de păsări, Louis simţea că, probabil, hotărârea lui Jud a fost bună... sau, dacă nu una bună, cel puţin una milostivă. Acum intenţiona să facă tot ce-i stătea în putere pentru Jud, şi, dacă asta însemna să fie cavaler de onoare la moartea soţiei sale, atunci o s-o facă şi pe asta.

- Vin acum! spuse şi închise

32

Nu fusese infarct. Fusese un accident cerebral, brusc şi probabil nedureros. Când, în după-amiaza aceleiaşi zile, 1-a sunat pe Steve Masterton şi i-a povestit ce s-a întâmplat, acesta a spus că nu i-ar displăcea să se stingă în acelaşi fel

- Uneori, Dumnezeu se tot codeşte şi tărăgănează treburile, zise Steve, şi alteori doar arată către tine şi îţi porunceşte să-ţi atârni şapca în cui.

Rachel nu voia să discute despre cele întâmplate şi nici nu îi permise lui Louis să încerce a o îndupleca în această privinţă.

Ellie nu a fost chiar atât de supărată, pe cât a fost de mirată şi interesată - exact aşa cum îşi închipuia Louis că trebuie să fie o reacţie normală a unui copil de şase ani. Voia să ştie dacă doamna Crandall a murit cu ochii închişi sau deschişi. Louis i-a răspuns că nu ştia.

Jud se ţinea cât de bine era de aşteptat, având în vedere faptul că femeia aceea împărţise cu el patul şi masa timp de aproape şaizeci de ani. Louis îl găsi pe bătrân - şi, în această zi, arăta într-adevăr ca un bătrân de optzeci şi trei de ani - singur la masa din bucătărie, fumând un Chesterficld, bând o sticlă cu bere şi privind în gol.

Când intră Louis, îşi ridică ochii şi spuse:

- Asta este, Louis, a murit.

A rostit cuvintele pe un ton atât de limpede *şi* de sec, încât Louis îşi închipui că, probabil, realitatea nu reuşise încă să-şi croiască drum prin toate circuitele minţii lui Jud - ca încă nu îl lovise în adâncul fiinţei sale. Louis se apropie şi îl cuprinse în braţe. Jud se dezmetici şi începu să plângă. Acum, da, îşi croise drum prin circuite. Jud înţelegea perfect. Soţia lui murise.

- Bine, zise Louis. Bine, Jud, cred că ea ar fi vrut să plângi puţin. Poate chiar şi-ar ieşi din sărite dacă n-ai plânge.

Începuse şi el să lăcrimeze. Jud îl strânse tare în braţe, şi Louis îi răspunse la îmbrăţişare.

Jud plânse cam vreo zece minute şi apoi furtuna se domoli. Louis ascultă cu mare atenţie vorbele lui Jud de după aceea - atât în calitate de doctor, cât şi în calitate de prieten. Căuta să descopere vreo inadvertenţă în povestirile acestuia; era preocupat să descopere daca Jud îşi amintea cu claritate *când* se întâmplaseră toate (nu era însă nevoie să verifice şi dacă îşi amintea *unde* se întâmplaseră; asta nu ar fi dovedit nimic; deoarece pentru Jud Crandall acest *unde* fusese întotdeauna Ludlow, Maine), ascultă, mai ales, ca să stabilească dacă folosea numele Normei la timpul prezent. Aproape că nu i se arătă vreun semn cum că Jud şi-ar fi pierdut simţul realităţii. Louis ştia bine că era un fapt destul de obişnuit pentru un cuplu de bătrâni să se stingă cam în acelaşi timp - la o lună, o săptămână, poate chiar la o zi distanţă unul de celălalt. Din pricina şocului, credea el, sau poate chiar a unui imbold lăuntric de a-l prmde din urmă pe cel plecat (acesta era un gând pe care nu 1-a avut înainte de episodul cu moartea lui Church; descoperi acum, cu uimire, că multe dintre gândurile lui despre transcendental şi supranatural au suferit o modificare tăcută, dar, cu toate acestea, adâncă precum apa mării). Concluzia lui era că Jud suferea cumplit, dar încă mai era *compos mentis.* Nu desluşi în el nici o urmă din slăbiciunea aceea transparentă care păruse a o învălui pe Norma în Ajunul Anului Nou, când toţi patru au stat in camera de zi a familiei Creed şi au băut lapte de pasăre

Jud îi aduse o sticlă de bere din frigider, dar avea faţa încă roşie şi umflată din cauza plânsului.

- Cam devreme, vorbi el, daʹ soarele a apus pe undeva în lumea asta şi în condiţiile date...

- Nu e nevoie să mai spui nimic, îi zise Louis, deschizându-şi sticla şi privmdu-1 pe Jud Să bem pentru sufletul ei?

- Cred ca aşa s-ar cuveni, răspunse Jud. Louis, ar fi trebuit s-o vezi pe când avea şaisprezece ani, cum se întoarcea de la biserică cu jacheta descheiată... ţi-ar fi sărit ochii din loc. L-ar fi putut face şi pe dracu' să se lase de băutură. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu m-a rugat niciodată asta.

Louis înclină din cap şi ridică puţin sticla.

- Pentru Norma! spuse

Jud îşi ciocni sticla de cea a lui Louis. Plângea iarăşi, dar şi surâdea uşor.

- Odihnească-se în pace şi fie ca afurisita aia de artrită să nu o mai supere acolo unde este, rosti el.

- Amin, rosti şi Louis, şi băură amândoi.

Aceasta a fost singura data când Louis i-a văzut pe Jud trecând peste stadiul unei simple ameţeli, şi, chiar şi aşa, nu s-a cherchelit. I se redeşteptau amintiri; din el emana un flux constant de aduceri-aminte şi anecdote calde şi blânde, colorate şi clare, iar uneori, extrem de interesante. Cu toate astea, printre rememorările trecutului, Jud vorbea despre prezent într-un fel pe care Louis îl admira nespus; se întrebă dacă ar fi fost în stare să se stăpânească la fel de bine, dacă ar fi fost vorba de Rachel, nu de Norma, de Rachel, care ar fi murit pur şi simplu, într-o bună dimineaţă, după micul dejun. Jud telefona la Morga Brookmgs-Smith din Bangor şi făcu toate aranjamentele care se puteau face prin telefon; stabili o întâlnire pentru ziua următoare, în scopul de a pune la punct şi celelalte detalii. Da, voia sa o îmbălsămeze; voia să fie îmbrăcată în rochie,, o să aducă el rochia de-acasa; nu, nu voia ca morga să-i pună la dispoziţie pantofi speciali, care se încheie la spate. Îi pot spăla părul? întrebă el. Şi 1-a spălat luni seara, căci era murdar când a murit. El asculta, şi Louis, al cărui unchi avusese aceeaşi meserie, numită „meseria tăcerii", ştia că antreprenorul de pompe funebre îi explica lui Jud că printre serviciile puse la dispoziţie se numără o baie şi o ţinută completă. Jud aprobă din cap şi-i mulţumi celui de la capătul firului, apoi ascultă din nou ce i se spunea. Da, răspunse, voia să i se facă machiajul, dar foarte uşor.

- E moartă, şi oamenii ştiu asta, zise, aprinzându-şi un Chesterfield. Nu-i cazul s-o boiţi ca pe o târfă

Cu autoritate calmă în glas, îi spuse antreprenorului că sicriul urma să fie închis în timpul slujbei de înmormântare, dar că o să fie deschis cu o zi înainte, pentru cei care veneau să-i aducă un ultim omagiu. Urma să fie îngropată în cimitirul Mount Hope, unde şi-au cumpărat locuri în 1951. Ţinea în mână actele şi îi comunică antreprenorului numărul poziţiei lor, pentru ca oamenii de la morgă să poată începe pregătirile acolo: H-101. El avea H-102, îi spuse, mai târziu, lui Louis.

Puse receptorul în furcă, se uită la Louis şi zise:

- În ce mă priveşte, cel mai drăguţ cimitir din lume se află chiar aici, în Bangor. Deschide-ţi altă sticlă cu bere, dacă vrei, Louis. Toată povestea asta o să dureze ceva vreme.

Louis se pregătea tocmai să refuze - se simţea puţin cam ameţit -când o imagine grotescă se înălţă, nechemată, în faţa ochilor săi: Jud care trăgea cadavrul Normei pe o targa păgână, prin pădure. Către cimitirul indienilor Micmac, de după Cimitirul Animalelor.

Imaginea aceasta avu efectul unui duş rece. Fără să rostească vreun cuvânt, se ridică şi îşi scoase altă bere din frigider. Jud îi aprobă gestul cu o mişcare a capului şi formă un alt număr de telefon. Pe la ora 3 după-amiază, când Louis se duse acasă să mănânce o farfurie cu supă şi un sandviş, Jud progresase mult în organizarea funerariilor soţiei sale; se ocupa de fiecare detaliu cu meticulozitatea cuiva care organizează o recepţie importantă. Sună şi la Biserica Metodistă din Ludlow, unde urma să aibă loc slujba, şi la birourile centrale ale Administraţiei cimitirului. Mount Hope; antreprenorul de pompe funebre de la Brookings-Smith trebuia, de fapt, să dea aceste telefoane, însă Jud sună primul, în semn de politeţe. Acesta era un gest la care puţini văduvi se puteau gândi... şi, chiar dacă se gândeau, era un gest pe care doar rareori aveau puterea să-1 facă. Louis îl admiră şi mai mult pentru asta. Mai târziu, sună la cele câteva rude rămase în viaţă, atât ale Normei, cât şi ale lui, căutând numerele de telefon într-o agendă veche şi ferfeniţită, cu coperte din piele. Şi, între convorbirile telefonice, bea bere şi-şi amintea de trecut.

Louis simţi o admiraţie uriaşă pentru el... şi dragoste?

Da, îi confirmă inima. Şi dragoste.

Când, în seara aceea, Ellie coborî la parter în pijama, pentru sărutul de noapte bună, îl întrebă pe Louis dacă doamna Crandall o să se ducă în Rai. întrebarea ei era aproape o şoaptă, de parcă ar fi înţeles că era mult mai bine să nu fie auziţi. Rachel se afla în bucătărie, unde pregătea o plăcintă cu carne de pui, pe care voia să i-o ducă lui Jud a doua zi

Peste drum, în casa familiei Crandall, ardeau toate luminile. în faţă se îngrămădeau multe maşini, la fel şi pe şosea, cam vreo treizeci de metri în fiecare direcţie. Orele oficiale de vizită erau de-abia a doua zi, însă în această seară veniseră câţiva oameni să-1 aline pe Jud, atât cât puteau, ajutându-1 să-şi amintească şi să sărbătorească trecerea din viaţă a Normei - la care Jud se referise în după-amiaza aceea, numind-o „avansarea". Între cele două case sufla un vânt îngheţat de februarie. Drumul era asfaltat cu bucăţi de gheaţă întunecată. Se năpustise asupra lor cea mai rece perioadă a iernii din statul Mâine.

- Păi, nu prea ştiu, iubito, spuse Louis, ridicând-o pe Ellie în braţe.

La televizor se desfăşura o luptă cu multe focuri de armă. Un om se răsuci şi se prăbuşi, neremarcat de nici unul dintre ei. Louis îşi dădu seama - ceea ce îl neliniştea - că Ellie ştia, probabil, mult mai multe lucruri despre Ronald McDonald, despre Spiderman şi despre Kermit decât ştia despre Moise, Isus şi Sfântul Pavel. Era fiica unei evreice nepracticante şi a unui metodist decăzut, iar el bănuia că ideile fetiţei despre *spiritus mundi* erau foarte vagi - nu mituri şi nici vise, ci vise ale viselor. *E cam târziu pentru asta,* gândi el aiurea. *N-are decât sase ani, dar e târziu pentru asta. Isuse, timpul trece atât de repede!* Însă Ellie îl privea fix şi fu nevoit să spună ceva:

- Oamenii îşi închipuie şi cred o mulţime de lucruri despre ce anume se întâmplă cu noi după ce murim. Unii cred că ne ducem în Rai sau în Iad. Alţii cred ca ne naştem iarăşi...

- Aşa e, *carnare.* Aşa cum 1 s-a întâmplat lui Audrey Rose în filmul de la televizor

- Da’ n-ai văzut filmul ăla!

Se gândi că Rachel o să facă, la rândul ei, un accident cerebral, numai la gândul ca Ellie a văzut *Audrey Rose.*

- Marie mi-a povestit la grădiniţă, zise Ellie

Marie era prietena autoproclamată a lui Ellie, o fetiţă murdară şi malnutrită, care arăta întotdeauna de parcă ar fi fost în pragul bolii numite impetigo, sau a giardiei, sau poate chiar a scorbutului. Atât Louis, cât şi Rachel încurajau această prietenie din toate puterile, însă odată Rachel i se destăinuise lui Louis, spunându-i că, întotdeauna după ce Marie pleca de la ei, simţea nevoia să verifice dacă nu cumva Ellie se pricopsise cu niscaiva lindeni sau păduchi. Louis izbucnise în râs şi o aprobă.

- Mămica lu' Marie o lasă să se uite la *orice* e la televizor.

În vocea ei, Louis detecta o critică pe care se gândi că e mult mai bine să o ignore.

- Ei bine, se cheamă *reîncarnare*, dar mi se pare că ai prins ideea. Catolicii cred în Rai şi Iad, dar mai cred ca există şi un loc numit Râul Morţii, şi altul numit Purgatoriu. în timp ce hinduşii şi budiştii cred în Nirvana...

Observă o umbră pe peretele sufrageriei. Rachel. îl asculta. Continuă să vorbească mai rar:

- Probabil că mai sunt şi alţii. însă concluzia la care ajung toţi, Ellie, este aceasta; nimeni nu ştie nimic. Oamenii *spun* că ştiu, dar când spun asta se gândesc că în asta cred, din cauza credinţei lor. Ştii ce înseamnă credinţă?
- Păi, eu,..
- Iată-ne pe noi acum, cum stăm în fotoliul meu. spuse Louis Crezi că scaunul meu va mai fi aici şi mâine?
- Da, sigur.
- Atunci înseamnă că ai credinţa că va fi tot aici. Se întâmplă că şi eu cred la fel. Credinţa înseamnă să crezi că ceva este sau va fi. Pricepi?
- Da, aprobă din cap, cu hotărâre, Ellie.
- Însă nu *ştim* dacă va fi aici. S-ar putea ca vreun hoţ de scaune nebun să ne spargă casa şi să-mi fure fotoliul, aşa-i?

Ellie se hlizi. Louis surâse.

- Avem doar credinţa că aşa ceva nu se va întâmpla. Credinţa este un lucru foarte mare, iar oamenii cu adevărat religioşi ar dori ca noi să credem că atât credinţa, cât şi cunoaşterea sunt unul şi acelaşi lucru, însă eu personal nu cred aşa ceva. Şi există idei foarte diferite pe tema asta. Noi *ştim* doar următorul lucru: când murim, se întâmplă una din două. Sufletele şi gândurile noastre fie supravieţuiesc experienţei morţii, fie nu. Dacă supravieţuiesc, asta poate deschide orice posibilitate îţi trece prin minte. Dacă nu supravieţuiesc, e gata. Sfârşitul
- Ca atunci când te culci?

Medita la întrebarea fetiţei şi apoi răspunse:

- Cred ca e mai mult ca atunci când cineva îţi dă sa miroşi eter.
- Tu în ce ai credinţă, tati?

Umbra de pe perete se mişcă, apoi rămase iarăşi neclintită.

Cea mai mare parte a vieţii sale de adult - încă din liceu, îşi amintea Louis - credea că moartea reprezintă sfârşitul. A stat la căpătâiul multor muribunzi şi niciodată nu a simţit vreun suflet cum trecea ca din puşcă pe lângă el către... către locul acela în care se zice că se duc sufletele; nu i-a fulgerat prin minte exact acest gând când a murit Victor Pascow? A fost de acord cu profesorul lui de fiziologie, care a afirmat că experienţele despre viaţa-de-după-viaţă raportate în revistele savante, şi vulgarizate apoi în presa populară, indică probabil un ultim bastion mental în faţa atacului morţii - mintea omenească, infinit de inventivă, care încearcă să pună stavilă nebuniei până la capăt, prin construirea unei halucinaţii a nemuririi. De asemenea, pe când era în cel de-al doilea an de facultate, la Chicago, a mai

fost de acord şi cu un coleg de cămin, care a spus, în timpul unei nopţi de beţie şi de discuţii, că Biblia este suspect de plină de miracole, miracole care au încetat aproape complet în epoca raţiunii („au încetat definitiv", susţinuse la început, dar a fost obligat sa bată în retragere faţă de ceilalţi, care au afirmat cu destulă hotărâre că încă se mai întâmplă suficiente lucruri stranii, mici locaşuri de dileme, într-o lume care a devenit, în linii mari, un loc curat şi bine luminat - aşa există, de pildă, Giulgiul lui Turin, care a scăpat tuturor eforturilor de a-1 descoperi). „Deci Isus 1-a înviat din morţi pe Lazăr", a spus colegul acesta care a devenit, mai târziu, un obstetrician extrem de cunoscut şi apreciat în Dearborn, Michigan. „N-am nimic împotrivă. Înghit şi chestia asta, dacă aşa trebuie. Odată a trebuit să accept ideea ca foetusul unuia dintre gemeni poate, uneori, să înghită foetusul celuilalt *in utero,* aidoma unui canibal încă nenăscut, iar după douăzeci sau treizeci de ani, îmi arăta dinţii în plămânii lui ca să-mi dovedească faptul că aşa s-a întâmplat, şi eu cred că, dacă am fost în stare să admit asta, pot de-acum să admit orice. Da' vreau să văd certificatul de deces al lui Lazăr - te prinzi ce zic? Nu pun la îndoială faptul că a ieşit din mormânt. Da' vreau să-i văd certificatul de deces în original. Sunt ca Toma când a spus că o sa creadă că Isus a înviat din morţi doar atunci când o să privească prin găurile făcute de cuie în palmele Mântuitorului şi atunci când o să-1 poată atinge. În ceea ce mă priveşte, consider că *el* era adevăratul doctor din gaşcă, nu Luca."

Nu, nu a crezut niciodată cu adevărat în acest fel de supravieţuire. Cel puţin, nu a crezut până la povestea cu Church.

- Eu sunt de părere că ne continuăm existenţa, îi spuse rar fiicei sale. Dar habar nu am în ce mod. S-ar putea să nu fie pentru toţi la fel. S-ar putea să capeţi ceea ce ai crezut toată viaţa. Dar cred că ne continuăm existenţa şi mai cred că, probabil, acum doamna Crandall se află într-un loc în care e fericită.
- Ai credinţă în asta, spuse Ellie.

Nu era o întrebare. Tonul ei era încărcat de teamă şi smerenie. Louis surâse, mulţumit, dar şi uşor jenat.

- Cam aşa cred. Şi mai am credinţa că tu trebuie să te duci la culcare. Încă de-acum zece minute.

O sărută de două ori: o dată pe buze şi o dată pe năsuc.

- Şi animalele îşi continuă existenţa?
- Da, răspunse, fără să se gândească.

O fracţiune de secundă, se află chiar pe punctul de a adăuga: *Mai ales pisicile.* De fapt, vorbele chiar i-au tremurat pe buze, iar pielea parcă i s-a înnegrit şi s-a răcit.

- În ordine, spuse Ellie şi coborî din braţele lui. Tre' s-o pup şi pe mami.
- Hai, fuguţa!

O urmări cu privirea. în pragul sufrageriei, fetiţa se întoarse.

- Chiar că m-am purtat ca o proastă în ziua aia când a fost vorba de Church, nu? Când am plâns tare, tare, zise ca.
- Nu, iubito, răspunse Louis. Nu cred că te-ai purtat ca o proastă.
- Dacă ar muri acum, aş fi în stare să suport, spuse, dar apoi păru să reflecteze la cele afirmate, uşor surprinsă că a putut rosti asemenea cuvinte. Apoi mai spuse, în consonanţă cu ea însăşi: Sigur că aş putea.

Şi se duse la Rachel.

Mai târziu, în pat, Rachel îi zise;

- Am auzit ce-ai vorbit cu Ellie.

- Şi nu eşti de acord? o întrebă Louis.

Hotărâse că poate ar fi fost mult mai bine să aibă această discuţie, dacă asta voia Rachel.

- Nu, răspunse cu o şovăială care nu-i semăna. Nu, Louis, nu e asta. Doar că... mi se face frică. Şi tu mă cunoşti, doar ştii că, atunci când mi se face frică, reacţionez defensiv.

Louis nu-şi putea aminti vreo altă ocazie în care Rachel să depună atâta efort pentru a vorbi şi deveni, brusc, chiar mai prudent decât fusese cu Ellie, mai devreme. Se simţea ca pe un teren minat

- De ce anume ţi-e teamă? Că o să mori?

- Nu de moartea *mea.* De-abia dacă mă *gândesc* la asta... de-abia dacă mă *mai* gândesc la asta. Dar m-am gândit foarte mult atunci când eram mică. N-am dormit nopţi în şir. Visam numai monştri care vin peste mine în pat ca să mă mănânce, şi toţi monştrii semănau cu sora mea, Zelda.

Da, îşi spuse Louis. *Iată problema explicată; în sfârşit, după toata vremea de când suntem împreuna, iat-o.*

- Nu prea vorbeşti despre ea, spuse.

Rachel zâmbi şi îi atinse blând obrazul.

- Eşti drăguţ, Louis. Nu vorbesc niciodată despre ea. Chiar încerc să nu mă gândesc niciodată la ea.

- Întotdeauna am presupus că ai avut motivele tale.

- Le-am avut. Le am, încă.

Se opri, rămânând pe gânduri.

- Ştiu că a murit de meningită.

- Meningită, repetă ea. Nu există în casă fotografii de-ale ei.

- Ba este fotografia unei fetiţe în...

- În biroul tatălui meu. Da, am uitat de aia. Şi cred că mama încă mai poartă o fotografie în portofel. Era cu doi ani mai mare ca mine. A luat boala... şi au dus-o în dormitorul din spate... au dus-o în dormitorul din spate, de parcă era un secret murdar, Louis, şi murea acolo, sora mea a murit în dormitorul din spate, şi doar asta a fost. un secret murdar - a fost întotdeauna un secret murdar!

Rachel izbucni fără de veste, şi, în suspinele ei tot mai sacadate, Louis desluşi prologul unei crize de isterie şi intră în panică. Întinse mâna şi o prinse de umăr, care se smuci imediat de sub atingerea lui. Simţi sub degete şoapta foşnitoare a cămăşii de noapte.

- Rachel... iubito... opreşte-te...

- Nu-mi cere să mă opresc, zise ea. Nu mă opri, Louis! N-am puterea să-ţi spun decât o singură dată ce s-a întâmplat atunci, după care nu vreau să mai vorbesc vreodată despre acest subiect. Şi, din câte ştiu, probabil că n-o să dorm la noapte.

- A fost chiar atât de îngrozitor? o întrebă, cunoscând deja răspunsul.

Acum, totul devenea limpede, şi chiar anumite lucruri pe care nu le asociase niciodată până atunci sau pe care doar le bănuia se legară brusc, în mintea lui, formând un tot unitar. Rachel nu fusese niciodată la vreo înmormântare cu el, de-abia acum îşi dădu seama - nici măcar la înmormântarea lui Al Locke, un coleg din studenţie care murise când motocicleta lui se lovise de un autobuz. Al îi vizita deseori, şi lui Rachel îi plăcuse întotdeauna tânărul acela. Totuşi, nu s-a dus la înmormântarea lui.

A fost bolnavă în ziua cu pricina, îşi aminti brusc Louis. *Gripă sau altceva. Părea destul de grav. Dar a doua zi n-a mai avut nimic.*

După *înmormântare n-a mai avut nimic,* se corectă el. Îşi aminti că se

gândise şi atunci că boala ei ar fi putut să fie psihosomatică.

- Da, aşa a fost, îngrozitor! Mai rău decât îţi poţi închipui. Am urmărit-o cum se descompunea de la o zi la alta, şi nimeni nu putea face nimic. Avea în permanenţă dureri. Corpul parcă începuse să i se zbârcească... să se tragă înăuntru... umerii i se cocoşaseră... iar figura i se alungise, şi semăna cu o mască. Avea mâinile ca ghearele de la picioarele păsărilor. Câteodată, trebuia să-i dau de mâncare. Detestam clipele alea, da' o făceam şi nu scoteam nici o şoaptă de protest. Când durerea s-a înrăutăţit, au început să-i administreze droguri - de la cele mai slabe până la cele care ar fi transformat-o într-o narcomană, dacă ar mai fi trăit, însă toata lumea ştia că nu o să mai trăiască. Cred că de-asta era chiar... aşa un secret pentru noi toţi. Pentru că, Louis, *am vrut* să moară, *am dorit* să moară, şi nu numai fiindcă astfel *ea* nu ar mai fi simţit durerea, ci ca să nu mai simţim *noi* durerea, deoarece începuse să arate ca un monstru, şi începuse să *devină* un monstru... of, Isuse, ştiu cât trebuie să ţi se pară de respingător.

Îşi cuprinse chipul în mâini. Louis o atinse uşor.

- Rachel, nu mi se pare deloc respingător.

- Ba da! strigă ea. *Ba da!*

- Doar foarte adevărat, spuse el. Victimele unor maladii lungi şi chinuitoare devin, deseori, monştri pretenţioşi şi dezagreabili. Chestia cu bolnavul care îşi îndură suferinţele ca un sfânt este un rahat romantic. Imediat ce se ivesc primele inflamaţii pe şezutul unui bolnav la pat, acesta - sau aceasta - începe să se rătoiască şi să le ceară celorlalţi să-i satisfacă toate capriciile, şi, în general, începe să răspândească numai nenorociri în jur. Ei, bolnavii, nu au încotro, însă asta nu-i ajută cu nimic pe cei din jur.

Îl privi uluită... aproape cu speranţă. Apoi, neîncrederea i se furişă înapoi pe chip.

- Inventezi toate astea.

El surâse mohorât.

- Vrei să-ţi arăt manualele? Dar statisticile de sinucideri? Vrei să le vezi pe astea? În familiile în care un bolnav osândit la moarte a fost îngrijit acasă, rata sinuciderilor cunoaşte o creştere uluitoare în primele şase luni după decesul acestuia.

- *Sinucidere!*

- Înghit somnifere, sau droguri, sau îşi zboară creierii. Ura lor... oboseala lor... dezgustul... mila... (Ridica din umeri şi îşi împreună uşor pumnii strânşi.) Supravieţuitorii simt că ar fi comis o crimă. Aşa că renunţă ei înşişi la viaţă.

Asupra trăsăturilor descompuse ale lui Rachel se strecură un soi de uşurare nebunească şi rănită.

- Era pretenţioasă... îngrozitoare. Uneori făcea dinadins pipi în pat. Mama o întreba dacă are nevoie de ajutor ca să se ducă la baie... iar mai târziu, când nu se mai putea scula din pat, o întreba dacă are nevoie de ploscă... şi Zelda spunea că nu... şi imediat după aceea făcea pipi în pat, şi mama, sau mama împreună cu mine trebuia să schimbăm cearşafurile... şi ea zicea că a fost un simplu accident, însă îi vedeai zâmbetul din privire, Louis. *I-l vedeai.* Camera mirosea în permanenţă a urină şi a medicamente... avea nişte sticluţe cu medicamente care miroseau ca pastilele pentru tuse cu aromă de cireşe, şi mirosul pătrunsese până şi în pereţi... sunt nopţi când mă trezesc... chiar şi acum, mă trezesc şi mi se pare că simt miros de pastile de tuse cu aromă de cireşe... şi mă gândesc... dacă nu sunt trează de-a binelea... mă gândesc: „N-a murit încă Zelda? N-a murit încă?"... mă gândesc...

Rachel începu să gâfâie. Louis îi luă mâna şi ea îl strânse cu o forţă

sălbatica.

- Când o schimbam, vedeam cum coloana vertebrală i se contorsionează şi se înnoadă. Când s-a apropiat sfârşitul, când s-a apropiat sfârşitul, parcă... parcă şi şezutul i se ridicase cumva şi îi ajunsese la jumătatea spatelui. (Acum, ochii lui Rachel căpătaseră privirea aceea sticloasă şi înspăimântată a unui copil care îşi aminteşte un coşmar înfiorător.) Şi câteodată mă atingea cu... cu mâinile ei... cu mâinile ei ca nişte gheare... şi se întâmpla să ţip şi să o rog să nu mai facă asta, şi, odată, chiar mi-am vărsat nişte supă de-a ei pe mână, când mi-a atins faţa, şi m-am ars, şi atunci chiar că am *zbierat...* şi am început să plâng şi i-am desluşit... şi i-am desluşit atunci zâmbetul răutăcios din privire. În cele din urmă, medicamentele începuseră să nu-şi mai facă efectul. Şi ea era cea care zbiera acum, şi nici unul dintre noi nu-şi mai putea aminti cum fusese Zelda înainte de boală, nici măcar mama. Exista doar *lucrul* acela rău mirositor, odios, care ţipa tot timpul în camera din spate... secretul nostru murdar. (Rachel înghiţi greu nodul din gât.) Părinţii mei nu erau acasă când ea a ...când ea... înţelegi, când ea a... Cu un efort teribil, smuls din adâncul sufletului, Rachel reuşi să pronunţe cuvintele: Când *a murit,* părinţii mei nu erau acasă. Erau plecaţi, şi numai eu rămăsesem cu ea. Era sărbătoare şi se duseseră într-o vizită scurtă la nişte prieteni. O vizită foarte scurtă. Citeam o revistă în bucătărie... Mă rog, nu ştiam să citesc prea bine; mă uitam la poze. Aşteptam ora la care să-i dau medicamentele, pentru că zbiera. Începuse să zbiere aproape de când au plecau mama şi tata. Nici măcar nu puteam să citesc, atât cât ştiam, din cauza zbieretelor ei. Şi apoi... s-a întâmplat că... ei, bine... că Zelda a încetat brusc să mai zbiere. Louis, n-aveam decât opt ani... şi visam urât în fiecare noapte... Începusem să cred că mă ura, pentru că spatele *meu* era drept, pentru că *eu* nu aveam dureri permanente, pentru că *eu* puteam să merg, pentru că *eu* urma să rămân în viaţă... Începusem să-mi închipui că voia să mă omoare. Şi, chiar şi acum, Louis, nu cred că toate astea se petreceau doar în imaginaţia mea. Cred, *într-adevăr,* că mă ura. Nu cred însă că m-ar fi omorât, dar, dacă ar fi putut, în vreun fel, să-mi ia corpul... să mă scoată din el, ca într-un basm... cred că asta ar fi făcut. însă, atunci când a încetat să mai ţipe, am intrat în cameră să văd ce s-a întâmplat... să văd dacă nu cumva alunecase într-o parte, sau dacă nu cumva căzuse de pe perne. Am intrat şi m-am uitat la ea, şi cred că îşi înghiţise limba, iar acum se sufoca şi murea. Louis... Vocea lui Rachel se ridică iarăşi, înlăcrimată şi copilăresc de înspăimântată, de parcă ar fi călătorit înapoi în timp şi îşi retrăia acum amintirile: Louis, nu ştiam câtuşi de puţin ce *să fac!* N-aveam decât *opt ani!*

- Nu, sigur că nu aveai de unde să ştii, spuse Louis.

Se întoarse spre ea şi o luă în braţe, iar Rachel îl cuprinse cu forţa plină de disperare a unui înotător prost, a cărui barcă s-a răsturnat în mijlocul unui lac mare şi adânc.

- Te-a învinovăţit cineva după aceea, iubito?

- Nu, nu m-a învinovăţit nimeni. Dar nimeni nu ar fi avut ce să facă. Nimeni nu putea să schimbe ceea ce se întâmplase deja, Louis. Nu-şi înghiţise limba. A început să scoată sunete, un fel de sunete, nu ştiu cum să-ţi explic - *gaaaaaaaa* - cam aşa ceva ..

În această încercare disperată de a retrăi complet evenimentele acelei zile, Rachel reuşi o imitaţie perfect credibilă a sunetelor scoase de sora ei, şi gândurile lui Louis se îndreptară cu viteza fulgerului la Victor Pascow. Îşi strânse şi mai tare soţia în braţe.

- ...şi saliva, saliva îi curgea pe bărbie...

- Ajunge, Rachel, spuse el cu vocea tremurată. Cunosc simptomele.

- Îţi *explic,* se încăpăţâna ea. Îţi explic de ce nu am putut merge la înmormântarea bietei Norma, pe de-o parte, şi de ce m-am certat cu tine în. ziua aia...

- Ssst, am uitat!

- Da’ eu nu am uitat! Ţin minte foarte bine, Louis. La fel de bine cum îmi amintesc de sora mea, Zelda, care se sufoca şi murea în patul ei, în ziua de 14 aprilie 1965.

Câteva momente, în încăpere domni o linişte deplină.

- Am întors-o pe burtă şi am bătut-o pe spate, continuă Rachel, în cele din urmă. Doar asta ştiam să fac. Dădea din picioare... din picioarele ei deformate... şi mi-amintesc că s-a auzit un sunet ca un pârţ... am crezut că ea a făcut un pârţ, sau că eu am făcut, numai că nu erau pârţuri, ci se rupeau cusăturile de la subsuorile bluzei mele, când am întors-o. A început să... a început să aibă convulsii... şi am văzut că stătea cu faţa îngropată în pernă şi m-am gândit, of, se sufocă, Zelda se sufocă, şi o să vină părinţii şi o să spună că eu am sufocat-o, o să spună: *o urai, Rachel* - şi ăsta era adevărul gol-goluţ - şi o să spună: *ai vrut să moară* - şi asta era adevărat. Pentru că, vezi tu, Louis, primul gând care mi-a trecut prin minte când a început să se zguduie în pat, îmi amintesc perfect, primul meu gând a fost: *Bravo, în sfârşit, Zelda se sufocă şi o să se termine toată povestea asta!* Aşa că am întors-o iarăşi cu faţa în sus, şi faţa ei *se înnegrise,* Louis, şi ochii îi ieşiseră din orbite, iar gâtul i se umflase. După aia a murit. M-am îndepărtat de ea. Cred că am vrut să fug din cameră, da’ m-am izbit de perete şi a căzut o fotografie - era o poză dintr-o carte despre Oz, carte pe care Zelda o îndrăgise tare mult înainte să se îmbolnăvească de meningită, atunci când era sănătoasă, era o poză cu Oz cel Mare şi Teribil, numai că Zelda îi spunea Oz cel Male şi Telibil, fiindcă nu-1 putea rosti pe r. Mama înrămase poza aia, pentru că... pentru că Zeldei îi plăcea cel mai mult dintre toate... Oz cel Male şi Telibil... şi poza a căzut şi s-a lovit de duşumea şi s-a spart geamul şi m-am gândit*....* cred că m-am gândit că era stafia ei, care se întorcea să mă prindă, şi ştiam foarte bine că şi stafia ei o să mă urască, aşa cum m-a urât ea, numai că stafia ei o să se poată mişca, n-o să fie ţintuită la pat, aşa că am urlat., am urlat şi am fugit afară din casă, strigând: *A murit Zelda! A murit Zelda! A murit Zelda!* Şi cred că toată lumea îşi închipuia că plâng, dar cred că... cred ca, de fapt, râdeam, Louis. Cred că asta făceam.

- Dacă râdeai, mă plec în faţa ta, spuse Louis.

- Nu poţi să gândeşti aşa, exclamă Rachel, având în ton siguranţa absolută a cuiva care a retrăit, în repetate rânduri, cele mai îngrozitoare amintiri ale vieţii sale.

Nu o contrazise. Se gândi că, aşa, poate o sa se elibereze, în cele din urmă, de amintirea asta cumplită, cu gust de rânced, care a bântuit-o atâta vreme - o să se elibereze de o parte din ea, dar niciodată de momentele pe care le povestea acum. Niciodată nu o să se elibereze complet. Louis Creed nu era psihiatru, însă ştia că există lucruri ruginite şi pe jumătate îngropate în solul oricărei vieţi, şi mai ştia că oamenii par a fi mânaţi să se întoarcă la aceste lucruri şi să tragă de ele, deşi sunt ascuţite şi tăioase. în această noapte, Rachel le scosese aproape în întregime afară, aşa cum scoţi o măsea grotescă şi putrezită, cu coroana înnegrită, cu nervii infectaţi, cu rădăcinile cangrenate. Ieşise. Nu a mai rămas decât ultima celulă otrăvită; dacă Dumnezeu se îndura, aceasta avea să stea aţipită, crezindu-se doar în visele

ei cele mai profunde. Faptul că a fost în stare să se detaşeze atât de mult era aproape incredibil - şi nu numai că îi dovedea curajul, ci i-l trâmbiţa în toate zările. Louis o privea acum cu respect şi spaimă, şi sfială. Simţea că îi vine să o ovaţioneze. Se ridică în pat şi aprinse lumina.

- Da, spuse, mă plec în faţa ta. Şi dacă mai aveam nevoie de vreun motiv să... să îi antipatizez pe părinţii tăi, l-am găsit acum. Niciodată nu ar fi trebuit să te lase singură cu ea, Rachel. *Niciodată.*

Ca un copil - ca fetiţa de opt ani care fusese când s-a întâmplat acest lucru incredibil şi murdar - îl dojeni:

- Lou, era sărbătoare...

- Nu-mi pasă nici dacă era Judecata de Apoi, se răsti Louis, pe un ton sălbatic şi răguşit, făcând-o să se retragă puţin, uluită.

Îşi amintea acum de voluntarele de la dispensar pe care le pândise ghinionul în dimineaţa când fusese adus Pascow. Una dintre ele, o domnişoară dură, pe nume Carla Shavers, se întorsese a doua zi şi, de-atunci încoace, lucra atât de bine, încât până şi Carlton era impresionată. Pe cealaltă nu au mai văzut-o niciodată. Louis nu era deloc surprins şi nici nu-i găsea vreo vină.

Dar unde era asistenta medicală? Ar fi trebuit să existe o asistentă medicală care să îngrijească bolnava... au plecat în vizită, s-a dus în afurisita aia de vizită şi au lăsat un copil de opt am să aibă grijă de sora ei, care era pe patul de moarte, sora care, probabil, era deja şi bolnavă mintal De ce? Pentru că era sărbătoare. Şi pentru că eleganta Dory Goldman nu a mai putut face faţă duhorii în acea dimineaţă şi a vrut să scape puţin de ea. Aşa că Rachel a trebuit să facă de serviciu. Asa-i, prieteni şi dragi vecini? Rachel a fost de serviciu. Opt ani, codiţe, bluziţă-marinar. Rachel a fost de serviciu. Rachel putea să rămână acasă şi să îndure duhoarea. De ce altceva au trimis-o în fiecare an, timp de şase săptămâni, în tabăra Sunset din Vermont, dacă nu ca să poată învăţa să îndure duhoarea surorii ei muribunde şi nebune? Zece costumase noi pentru Gage şi şase rochiţe pentru Ellie, şi o să te ajut să-ţi plăteşti taxele la facultate, dacă nu te mai apropii de fiica mea... dar unde era carnetul acela de cecuri dolofan, ticalosule, când fata ta murea de meningita şi cealaltă fată a ta era singură cu ea? Unde era afurisita de asistentă medicala? Louis se ridică şi coborî din pat.

- Unde te duci? îl întrebă, alarmată, Rachel.

- Să-ţi aduc un Valium.

- Ştii că nu iau...

- Ba iei acum, îi spuse.

Înghiţi pastila şi apoi îi povesti şi restul. Vocea îi rămase calmă. Tranchilizantul îşi făcea datoria.

Vecina de-alături a scos-o pe Rachel, în vârstă de numai opt ani, din spatele unui copac, unde se ghemuise şi.urla întruna: „A murit Zelda!" Îi curgea sânge din nas. Era toată plină de sânge. Aceeaşi vecină a chemat mai întâi ambulanţa şi apoi pe părinţii ei; după ce a oprit sângele care îi curgea lui Rachel din nas şi a reuşit să o calmeze cu o ceaşcă de ceai fierbinte şi două aspirine, femeia a reuşit să afle de la Rachel unde se aflau exact părinţii ei - erau în vizită la domnul şi doamna Cabron, în partea opusă a oraşului; Peter Cabron era contabil la firma tatălui ei.

Până în seara aceleiaşi zile, s-au petrecut schimbări mari în casa familiei Goldman. Zelda a dispărut. În camera ei s-a făcut curăţenie şi a fost dezinfectată. A dispărut şi toată mobila. Camera arăta acum ca o cutie goală.

Mai târziu - mult mai târziu - camera a fost transformată în atelier de croitorie pentru doamna Goldman.

Rachel a avut primul coşmar chiar în acea noapte şi, când s-a trezit la ora 2 dimineaţa, strigându-şi mama, a descoperit cu groază că de-abia dacă se putea da jos din pat. O durea cumplit spatele. Şi-1 încordase prea tare, când a întors-o pe Zelda. De fapt, mişcarea ei alimentată de adrenalină, când a ridicat-o pe Zelda, a fost suficient de puternică, încât să facă să i se sfâşie bluza.

Era evident pentru toată lumea, dragul-meu-Watson, că îşi încordase prea tare spatele încercând să o împiedice pe Zelda să se sufoce. Evident pentru toată lumea, dar nu şi pentru Rachel însăşi. Rachel era convinsă că aceasta era răzbunarea de dincolo de mormânt a Zeldei. Zelda ştia că Rachel se bucura că a murit; Zelda ştia că Rachel a ţâşnit din casă, ţipând cât o ţineau puterile şi spunând tuturor, fără excepţie: *A murit Zelda, a murit Zelda!* Şi mai ştia că Rachel a râs atunci, nu a plâns; Zelda ştia că a fost omorâtă şi, astfel, i-a dat şi lui Rachel meningita, şi că, foarte curând, şi spatele lui Rachel avea să se contorsioneze şi să-şi schimbe forma, fiind şi ea nevoită să zacă în pat şi să se preschimbe încet, dar sigur, într-un monstru, cu mâinile ca nişte gheare.

După o vreme o să înceapă să ţipe de durere, aşa cum a făcut şi Zelda, iar mai încolo o să înceapă să-şi ude patul, şi, în cele din urmă, o să se sufoce şi o să moară, înghiţindu-şi limba. Aceasta era răzbunarea Zeldei.

Nimeni nu o putea convinge pe Rachel că nu era adevărat - nici mama ei, nici tatăl ei, şi nici doctorul Murray, care i-a diagnosticat un junghi uşor în spate şi care i-a spus apoi, pe un ton tăios, lui Rachel (ton crud, ar fi zis unii - Louis, de pildă) să înceteze să mai facă pe nebuna. Ar trebui să nu uite că sora ei de-abia a murit, i-a spus doctorul Murray; părinţii ei erau înnebuniţi de durere şi nu era momentul ca Rachel să se prefacă atât de copilăreşte, cerşindu-le întreaga atenţie. Şi numai încetarea durerii a fost în stare să o convingă că nu era nici victima răzbunării supranaturale a Zeldei şi nici a pedepsei drepte dată de Dumnezeu celor răi şi ticăloşiţi. Luni de zile după aceea (aşa îi spuse lui Louis, când, de fapt, fuseseră ani întregi, opt la număr), avea să se trezească din coşmaruri în care sora ei murea de fiecare dată şi, în întunericul din cameră, Rachel îşi pipăia spatele, pentru a se asigura că totul este în ordine. În clipele îngrozitoare de după asemenea vise, se gândea deseori că uşa de la dulap o să se trântească de perete şi că de-acolo o să iasă cu pas alene Zelda, cu ochii daţi peste cap, lăsând să se vadă doar albul strălucitor, cu limba-i neagră ieşind umflată printre dinţi, cu mâinile-i preschimbate în gheare, ca să o ucidă pe ucigaşa înspăimântată şi ghemuită în pat, cu mâinile la spate...

Nu s-a dus la înmormântarea Zeldei şi nici la vreo altă înmormântare de-atunci încoace.

- Dacă mi-ai fi spus toate astea înainte, zise Louis, aş fi înţeles mult mai multe.

- N-am putut, Lou, rosti ea simplu, cu vocea adormită. De atunci cred ca am căpătat o uşoară fobie la subiectul ăsta.

O *uşoară fobie,* gândi Louis. *Mda, cam aşa.*

- Parcă... n-am ce face. În mintea mea ştiu că ai dreptate când spui că moartea este un fenomen perfect natural - benefic, chiar - dar mintea mea mai ştie şi ce se întâmplă... înlăuntrul meu.

- Mda, admise el.

- În ziua în care m-am certat cu tine, continuă Rachel, am ştiut că Ellie

plânge doar din cauza ideii... şi că asta era o modalitate de a se obişnui cu realitatea... Însă nu m-am putut abţine. Iartă-mă, Louis.

Rachel zâmbi.

- Nu e nevoie să te iert, zise el, mângâind-o pe păr. Dar, ce dracu', îţi accept scuzele, dacă asta te face să te simţi mai bine!

- Să ştii că mă face să mă simt mai bine. Mă simt mai bine. Mă simt ca şi când aş fi scăpat de o parte otrăvită din mine care mă chinuieşte de ani de zile.

- Poate că aşa s-a şi întâmplat.

Ochii lui Rachel se închiseră uşor, apoi se deschiseră iarăşi.., încet.

- Şi, te rog, Louis, nu e doar vina tatălui meu, Te rog. Perioada aceea a fost îngrozitoare pentru ei. Notele de plată - notele de plată pentru tratamentul Zeldei - erau uriaşe. Tata a pierdut şansa de a-şi extinde afacerea şi în suburbii, iar vânzările din magazinul din oraş scăzuseră foarte mult. Colac peste pupăză, mama aproape că înnebunise. Apoi, totul s-a rezolvat. De parcă moartea Zeldei a constituit semnalul care a adus înapoi bunăstarea. A fost o perioada de recesiune, dar, după aceea, banii au început să curgă şi tata şi-a primit împrumutul, iar de atunci nu a mai privit niciodată în urmă. Cred că din cauza asta sunt atât de posesivi în privinţa mea. Nu numai pentru că eu le-am mai rămas...

- Se simt vinovaţi, şopti Louis.

- Da, aşa cred şi eu. N-o să te superi pe mine dacă o să fiu bolnavă când o înmormântează pe Norma?

- Nu, iubito, n-o să mă supăr.

Făcu o pauză şi apoi o prinse de mână.

- Pot să o iau pe Ellie cu mine?

Mâna ei îl strânse.

- Of, Louis, ce să zic? E atât de mică...

- Ştie de mai bine de un an de unde vin copiii, îi aminti din nou. Rachel tăcu multă vreme, privind tavanul şi muşcându-şi buzele.

- Dacă asta crezi tu că e bine, rosti, în cele din urmă. Dacă tu crezi că n-o... că n-o să-i facă rău.

- Vino încoace, îi spuse.

În noaptea aceea, au dormit îmbrăţişaţi în patul lui Louis, şi când, în miezul nopţii, Rachel se crezi tremurând, după ce efectul tranchilizantului trecuse, o mângâie şi îi şopti la ureche că totul este în ordine, şi ea adormi la loc.

33

- *Căci bărbatul şi femeia sunt ca florile de pe vale, care astăzi înfloresc, iar mâine sunt sortite pieirii. Vremea omului este precum, un anotimp - aşa vine şi aşa trece.* Să ne rugăm.

Ellie, superbă, într-o rochiţă bleumarin, cumpărată special pentru această ocazie, îsi înclină capul atât de brusc, încât Louis, care şedea alături de ea în strană, auzi cum îi trosneşte gâtul. Ellie nu prea intrase prin biserici şi, firesţe, aceasta era prima înmormântare la care lua parte, iar o asemenea combinaţie îi inspirase o veneraţie atât de adâncă, încât devenise neobişnuit de tăcută.

Pentru Louis, aceasta era o ocazie deosebită de a petrece o vreme împreună cu fiica lui. Orbit în majoritatea timpului de dragostea pe care o simţea pentru ea, aşa cum era orbit şi de dragostea pentru Gage, rareori o

observa cu detaşare; însă astăzi i se păru că vede un caz aproximativ clasic al copilului care se apropie de prima mare etapă a ceea ce reprezintă sfârşitul vieţii; un organism alcătuit în mare parte din cea mai pura curiozitate, acumulând cu frenezie informaţii în circuite parcă infinite. Ellie tăcuse chiar şi atunci când Jud, ciudat şi elegant în costumul negru şi pantofii, cu şireturi (şi Louis era de părere că asta a fost prima oara când 1-a văzut încălţat cu altceva, în afară de pantofii-mocasin sau cizmele din cauciuc verde), s-a aplecat, a sărutat-o şi i-a spus: „Mă bucur că ai venit, iubito. Şi pun prinsoare că şi Norma se bucură."

Ellie doar îl privea lung, cu ochi mari.

Acum, preotul metodist, Abatele Laughlin, îi binecuvânta, rugân-du-L pe Dumnezeu să îşi întoarcă faţa către ei şi să le aducă pacea.

- Cei care poartă sicriul să poftească în faţă, le ceru el apoi.

Louis dădu să se ridice, dar Ellie îl opri, trăgându-1 înnebunită de mână. Părea speriată.

- *Tati!* şopti ea. Unde te duci?

- Trebuie să port sicriul, iubito, spuse Louis, aşezându-se o clipă înapoi, alături de fetiţă, şi cuprinzând-o cu braţul după umeri. Asta înseamnă că o să-i ajut pe ceilalţi să o scoată pe Norma din biserică. Suntem patru care ducem sicriul - doi nepoţi de-ai lui Jud, fratele Normei şi cu mine.

- Unde o să te găsesc?

Louis se uită în faţă. Ceilalţi trei se strânseseră acolo, împreună cu Jud. Restul participanţilor la slujbă părăseau deja lăcaşul, mulţi dintre ei cu lacrimi în ochi.

- Dacă ieşi pe trepte, ne întâlnim acolo, îi zise. Bine, Ellie?

- Da, răspunse. Numai să nu uiţi de mine.

- Nu, n-o să uit.

Se ridică iarăşi, şi ea îl trase din nou de mână.

- Tati?

- Ce-i, iubito?

- Să n-o scapi, şopti Ellie.

Louis li se alătură celorlalţi, şi Jud îl prezentă nepoţilor, care, de fapt, erau veri de gradul doi sau trei... descendenţi ai fratelui tatălui lui Jud. Erau doi indivizi masivi, în jur de douăzeci de ani, care semănau foarte bine unul cu celălalt. Fratele Normei se apropia de şaizeci de ani, după părerea lui Louis, şi, deşi pe chip i se putea citi durerea simţită la moartea cuiva atât de apropiat, se stăpânea destul de bine.

- Mă bucur să vă cunosc, spuse Louis.

Se simţea uşor stânjenit - străin în cercul familiei. Ceilalţi îl salutară cu câte o înclinare a capului.

- Ellie e bine? îl întrebă Jud şi făcu un semn către fetiţa care zăbovea în hol, aşteptându-1.

Sigur - doar vrea să se convingă că n-o să dispar într-o trombă de fum, gândi Louis şi îi veni să surâdă. Însă gândul acesta aduse după sine un altul: *Oz cel Male şi Telibil.* Şi surâsul se stinse.

- Da, aşa cred, spuse Louis şi ridică o mână către ea.

Fetiţa îi făcu şi ea un semn şi ieşi apoi cu o învolburare de volănaşe albastru marin. O clipă, Louis fu uluit să observe cât de matură părea. Aceasta era genul de iluzie, indiferent cât de trecătoare, care îţi putea tăia orice avânt.

- Sunteţi gata? întrebă unul dintre nepoţi.

Louis încuviinţă din cap; la fel şi fratele Normei.

- Purtaţi-vă blând cu ea, spuse Jud

Vocea i se înăsprise. Apoi se întoarse şi ieşi încet din biserică, cu capul plecat.

Louis se duse la colţul stâng din spate al sicriului cenuşiu, pe care Jud îl alesese pentru soţia lui. Apucă mânerul şi toţi patru purtară încet sicriul Normei către frigul nemişcat şi strălucitor al zilei de 1 februarie. Cineva - custodele bisericii, bănui el - împrăştiase un strat gros de cenuşă pe poteca alunecoasă din cauza zăpezii bătătorite. Lângă trotuar, un dric marca Cadillac, scotea fum alb în aerul de iarnă. Antreprenorul de pompe funebre şi fiul lui, un tânăr foarte solid, stăteau alături, urmărindu-i cu privirea, pregătiţi să le vină în ajutor dacă cineva (fratele ei, poate) ar fi alunecat sau şi-ar fi pierdut puterile.

Jud, care stătea lângă el, i-a urmărit cum au încărcat sicriul înăuntru.

- La revedere, Norma, spuse şi îşi aprinse o ţigară. Ne vedem curând, bătrânico.

Louis îl cuprinse de umeri pe Jud, iar fratele Normei se apropie în partea cealaltă, înghesuindu-i pe antreprenor şi pe fiul acestuia în fundal. Cei doi nepoţi mătăhăloşi (sau veri de gradul doi, sau ce-or fi fost) se topiseră deja, căci sarcina de a purta şi încărca sicriul se încheiase. Se îndepărtaseră de această ramură a familiei; cunoscuseră chipul femeii decedate doar din fotografii şi din câteva vizite din obligaţie, poate după-amieze interminabile, petrecute în salonaş, mâncând prăjiturile Normei şi bând berea lui Jud, poate fără să se supere la auzul vechilor istorisiri despre vremuri pe care ei nu le trăiseră şi despre oameni pe care nu îi cunoscuseră, fiind însă preocupaţi de lucrurile pe care le-ar fi putut face între timp (să-şi spele maşina, să se ducă la un antrenament al echipei de bowling, din care făceau parte, poate doar să stea şi sa urmărească un meci de box la televizor împreună cu câţiva prieteni) şi nespus de bucuroşi când vizita convenţională lua sfârşit.

În ceea ce-i privea, partea lui Jud de familie aparţinea acum trecutului; ca un planetoid erodat care se îndepărtează de corpul principal, din ce în ce mai mic, până ce ajunge la dimensiunile unui punct. Trecutul. Fotografii într-un album de familie. Istorisiri vechi spuse în camere care, poate, lor li se păreau supraîncălzite - *ei* nu erau bătrâni; încheieturile *lor* nu sufereau de artrită; sângele *lor* nu se subţiase. Trecutul era un mâner de sicriu pe care îl prinzi şi îl ridici, şi pe care apoi îl laşi din mână. De fapt, dacă corpul omului era doar carcasa în care sălăşluia sufletul omului - scrisoarea lui Dumnezeu destinată Universului - aşa cum predicau majoritatea religiilor, atunci şi acest sicriu era o carcasa pentru corpul omului, iar pentru aceşti veri tineri şi robuşti, sau nepoţi, sau ce-or fi fost, trecutul nu era decât o scrisoare moartă, care urmează să fie aruncată într-un dosar de arhivă.

Fie ca Dumnezeu să aibă în grija Sa trecutul, gândi Louis şi se cutremură din nici un alt motiv decât acela că avea să vină o zi în care şi el o să se simtă străin faţă de propriul său sânge - de propriii săi nepoţi, în caz că Ellie sau Gage urma să aibă copii şi el să trăiască până atunci. Centrul atenţiei se schimbă. Legăturile de familie degenerau. Chipuri tinere zâmbind din fotografii îngălbenite de vreme.

Fie ca Dumnezeu sa aibă în grija Sa trecutul, gândi din nou şi îl strânse şi mai tare pe bătrân de umeri.

Cioclii puseră florile îndărătul sicriului. Fereastra din spate, acţionată electric, se ridică şi intră cu un pocnet mic în locaşul ei. Louis se întoarse la fiica sa şi merseră împreună către locul în care era parcată camioneta lor,

Louis ţinând-o pe Ellie de braţ ca să nu alunece cu pantofii ei cei buni, cu talpa din piele. Porneau acum şi motoarele celorlalte maşini.

- Tati, de ce îşi aprind farurile? îl întrebă Ellie, uşor mirată. De ce îşi aprind farurile în miezul zilei?

- Fac asta - începu Louis să-i răspundă şi auzi cum vocea îi suna înfundat - în onoarea celui mort, Ellie. (Apăsă butonul care aprindea farurile camionetei.) Hai să mergem şi noi, zise el.

Se aflau pe drumul spre casa, după încheierea slujbei oficiate la mormânt - de fapt, fusese oficiată la capela cimitirului Mount Hope, căci mormântul Normei urma să fie săpat de-abia la primăvară -când Ellie izbucni în plâns.

Louis o privi surprins însă nu foarte alarmat.

- Ellie, ce s-a întâmplat?

- N-o să mai am prăjiturele, suspină Ellie. Făcea cele mai bune prăjiturele din ovăz pe care le-am mâncat vreodată. Da' n-o să le mai facă, pentru că e *moartă.* Tati, de ce trebuie să moară oamenii?

- Nu prea ştiu, răspunse Louis. Cred că mor ca să se facă loc pentru cei tineri. Pentru cei ca tine şi ca frăţiorul tău, Gage.

- N-o să mă mărit niciodată şi nici n-o să fac sex, şi n-o să am copii, anunţă Ellie, plângând şi mai tare. Atunci, poate toate astea n-o să mi se întâmple şi mie! E *îngrozitor! E cumplit!*

- Dar pune capăt suferinţei, şopti Louis. Şi, ca doctor, eu văd multă suferinţă. Unul dintre motivele pentru care am dorit sa lucrez la universitate a fost faptul că mă săturasem să văd în permanenţă atâta suferinţă. Şi tinerii au dureri mari... chiar dureri infernale... Însă asta nu este acelaşi lucru cu suferinţa. (Se întrerupse o clipă.) Mă crezi sau nu, iubito, reluă el, dar atunci când oamenii sunt foarte bătrâni, moartea nu mai pare întotdeauna atât de rea sau înspăimântătoare cum ţi se pare ţie. Şi tu mai ai ani buni înaintea ta.

Ellie plânse, apoi îşi trase nasul şi apoi se opri. Înainte de-a ajunge acasă, a întrebat dacă avea voie să dea drumul la radio. Louis a încuviinţat şi fetiţa l-a găsit pe Shakin' Stevens, care cânta „The Old House" la postul WACZ. Nu după multă vreme cânta şi ea cu el. Când au ajuns acasă, se duse la mama ei şi începu să-i povestească despre înmormântare; spre meritul său, Rachel a ascultat-o în linişte, cu simpatie şi cu înţelegere... deşi lui Louis i se părea palidă şi îngândurată. După aceea, Ellie o întrebă dacă ştia să facă prăjiturele din ovăz, şi Rachel lăsă la o parte lucrul de mână şi se ridică de îndată, de parcă aşa ceva ar fi aşteptat.

- Da, spuse. Vrei să fac o tavă?
- Ura! strigă Ellie. Chiar putem, mami?
- Putem, dacă tatăl tău are grijă de Gage o oră
- O să am grijă de el, răspunse Louis. Cu mare plăcere.

Louis îşi petrecu seara citind şi luând notiţe pe marginea unui articol din *The Duquesne Medical Digest;* reîncepuse vechea controversă referitoare la suturile dizolvabile. În mica lume a celor relativ puţini oameni de pe faţa pământului preocupaţi de coaserea rănilor mărunte, această problemă părea fără rezolvare şi nesfârşită, aidoma anticei gâlceve psihologice: natura contra alimentaţiei

Intenţiona să scrie o scrisoare chiar în această seară, prin care să-şi exprime dezacordul cu respectivul articol, demonstrând că principalele controverse ale autorului sunt verosimile numai în aparenţă, că exemplele sunt anume alese pentru a-i susţine părerile, iar cercetările făcute sunt

extrem de superficiale. Pe scurt, Louis de-abia aştepta - într-o bună dispoziţie de zile mari - să-1 scoată pe oligofren de pe harta lumii. Tocmai cotrobăia prin biblioteca din birou după volumul intitulat *Tratamentul rănilor,* al lui Troutman, când Rachel apăru pe scară.

- Vii la culcare, Lou?
- Mai stau puţin.

O privi îngrijorat.

- S-a întâmplat ceva?
- Copiii dorm buştean, amândoi.

Louis o privi şi mai atent.

- Copiii da, tu însă nu.
- Mă simt bine. Am citit.
- Chiar te simţi bine? Pe bune?
- Da, spuse şi zâmbi. Te iubesc, Louis.
- Şi eu te iubesc, draga mea.

Se uită la raftul bibliotecii şi îl descoperi pe Troutman chiar în locul în care fusese tot timpul. Louis luă volumul în mână.

- Church a adus un şobolan în casă cât timp ai fost plecat cu Ellie, spuse Rachel şi încercă să surâdă. Câh, ce mizerie!
- Of, Doamne, Rachel, îmi pare rău, spuse, sperând, totodată, ca vocea lui să nu trădeze cât de vinovat se simţea în acel moment. A fost groaznic?

Rachel se aşează pe trepte. Arăta ca o fetiţă, în cămaşa de noapte din bumbac roz, demachiată, cu fruntea strălucindu-i şi cu părul prins la spate, într-o coadă de cal, cu o bucată de elastic.

- Am rezolvat-o, zise, însă, ştii, a trebuit să alung tâmpitul ăla de motan de la uşă cu ţeava de la aspirator. Nu voia să plece de lângă... de lângă cadavru. A *mârâit* la mine. Niciodată în viaţa lui Church nu a mai mârâit la mine. Parcă s-a schimbat în ultima vreme. Louis, crezi cumva că are vreo boală?
- Nu, rosti cu greutate Louis, dar, dacă doreşti, îl pot duce la veterinar.
- Nu cred că-i cazul, zise şi îl privi drept în ochi: Dar eşti drăguţ să vii la culcare? Vreau doar... ştiu că lucrezi, dar...
- Sigur, răspunse, ridicându-se de parcă nu avea altceva mai important de făcut.

Şi chiar că nu avea - decât că ştia acum că nu o să mai apuce vreodată să scrie scrisoarea, deoarece pagina de gardă se schimba tot timpul şi ziua de mâine urma să aducă altceva nou. Dar nu-i aşa că el cumpărase şobolanul ăla? Şobolanul pe care Church îl cărase în casă, sfârtecat precis până la coaste, cu maţele pe-afară şi, probabil, fără cap. Ba da. El La cumpărat. Era şobolanul lui.

- Hai la culcare, spuse Louis, stingând luminile.

Urcă împreună cu Rachel. A luat-o în braţe şi a făcut dragoste cu ea cât de bine a putut... dar chiar şi atunci când a penetrat-o, tare şi drept, era atent la scâncetul iernii în faţa geamurilor acoperite cu flori de gheaţă, întrebându-se pe unde umbla, oare, Church, motanul care îi aparţinuse fiicei sale şi care acum îi aparţinea lui, întrebându-se pe unde era şi dacă stătea la pândă sau vâna. *Solul din inima omului e şi mai pietros,* gândi el, şi vântul îşi îngână mai departe refrenul amar şi întunecat, iar la câteva mile depărtare, Norma Crandall, care mai demult împletise pentru fiica şi fiul său căciulite identice, zăcea în sicriul ei cenuşiu, pe o lespede din piatră, într-o criptă din cimitirul Mount Hope; pe vremea asta deja se înnegrise şi vata folosită de antreprenorul de pompe funebre ca să-i umfle obrajii.

34

Ellie a împlinit şase ani. De ziua ei, s-a întors de la grădiniţă cu o pălăriuţă din hârtie pusă strâmb în vârful capului, cu câteva portrete de-ale ei făcute de prieteni (în cel mai bun, Ellie arăta ca o sperietoare de ciori prietenoasă) şi cu povestirile funeste despre bătăile din curte în timpul pauzelor. A trecut şi epidemia de gripă. Au fost nevoiţi să trimită doi studenţi la spitalul din Bangor, şi Surrendra Hardu a salvat, poate, viaţa unui boboc îngrozitor de bolnav, purtând oribilul nume de Peter Humperton, care a început să aibă convulsii la scurtă vreme după ce a intrat la facultate. Rachel a făcut o mică pasiune pentru băiatul cel blond de la prăvălia A&P din Brewer şi îi tot lăuda, nopţile, în faţa lui Louis, jeanşii foarte strâmţi.

- Probabil că şi-a pus în faţă un sul de hârtie igienică, adăugă ea.

- Strânge-1 de locul cu pricina, îi sugeră Louis. Dacă ţipă, s-ar putea să nu fie vorba de hârtie igienică.

Rachel râse până îi dădură lacrimile.

Perioada albastră, îngheţată şi cu temperaturi sub zero grade din februarie a trecut şi ea, urmată de ploile şi îngheţurile alternative ale lui martie, împreună cu bălţile şi hârtoapele. Trecu şi durerea imediată, personală şi extrem de chinuitoare a lui Jud Crandall, durere despre care psihologii spun că începe la trei zile după moartea celui drag şi durează de la patru la şase săptămâni, în majoritatea cazurilor - aidoma perioadei pe care locuitorii din New England o numesc „iarnă grea". Dar timpul, în scurgerea lui, încorporează câte o stare a sufletului omenesc într-alta, până când se obţine un soi de curcubeu al emoţiilor Durerea arzătoare devine o durere mai blândă, mai melancolică, iar durerea melancolică devine doliu; şi, în cele din urmă, doliul devine amintire - proces care poate să ţină de la şase luni la trei ani, şi încă sa fie considerat normal. Ziua primei tunsori a lui Gage a venit şi a trecut, şi Louis, atunci când a descoperit că părul fiului lui creştea mai închis la culoare, a făcut glume şi a purtat propriul său doliu, dar numai în inimă.

A sosit şi primăvara, şi a rămas o vreme cu ei.

35

Louis Creed a ajuns să creadă că ultima zi într-adevăr fericită din viaţa lui a fost 24 martie 1982. Faptele care urma să se întâmple, suspendate deasupra familiei sale ca o greutate ucigătoare, erau încă la şapte săptămâni departe în viitor, dar, trecând în revistă cele şapte săptămâni, îşi dădu seama că pe parcursul lor nu exista nimic care să iasă în evidenţa la fel de pregnant ca acea zi. Şi mai nutrea credinţa că nici unul dintre lucrurile acelea îngrozitoare să nu se fi întâmplat - şi-ar fi amintit ziua aceea tot restul vieţii. Oricum, sunt foarte rare zilele care par autentic bune, de la un capăt la celălalt, gândi el. Se poate ca în viaţa unui om, în circumstanţele cele mai favorabile, să nu se adune decât o lună, sau poate chiar mai puţin, de asemenea zile. Louis începuse chiar să-şi închipuie că Dumnezeu, în înţelepciunea Lui infinită, părea mult mai generos când era vorba de distribuirea durerii şi a chinului.

Ziua respectivă a fost o zi de sâmbătă, când el era acasă şi avea grijă de Gage, în timp ce Rachel şi Ellie se duseseră după cumpărături. Plecaseră împreună cu Jud, în camioneta lui hodorogită din 1959, nu pentru că maşina lor nu ar fi mers, ci pentru că bătrânului îi făcea cu adevărat plăcere compania lor. Rachel 1-a întrebat pe Louis dacă îl supăra faptul că Gage

rămăsese în grija lui, şi el a asigurat-o că nu-1 deranja. Se bucura să vadă că soţia lui iese din casă; după o iarnă petrecută în Maine, în mare parte în Ludlow, se gândea că ea avea nevoie de mai multe astfel de ieşiri. Rachel nu se plânsese niciodată de asta, însă lui i se părea că devenise cam irascibilă în ultima vreme. Gage se trezise din somnul de după-amiază pe la ora 2, miorlăit şi nervos. Louis încercase câteva trucuri ineficiente ca să-1 amuze, dar Gage le-a refuzat pe toate. Ca să înrăutăţească şi mai mult situaţia, afurisitul de copil a avut şi o diaree cumplită, care i-a displăcut şi mai mult lui Louis când a descoperit o bilă albastră în mijlocul ei. Era una dintre bilele lui Ellie. Copilul s-ar fi putut sufoca. Hotărî că venise vremea ca fiica lui să renunţe la bile - căci Gage băga în gură orice prindea - dar această hotărâre, deşi lăudabilă, nu-1 ajuta câtuşi de puţin să-şi distreze copilul până la întoarcerea lui Rachel.

Louis asculta rafalele vântului de primăvară timpurie, observând petele de soare şi umbra ce se fugăreau pe pajiştea doamnei Vinton, şi îşi aminti brusc de Vulturul pe care îl cumpărase dintr-un capriciu, cu vreo cinci sau şase săptămâni în urmă, pe când se întorcea acasă de la universitate. Cumpărase oare şi sfoară? Pe Dumnezeul lui că da!

- Gage! strigă el.

Gage tocmai descoperise o Carloca verde sub canapea şi acum mâzgălea una dintre cărţile preferate ale lui Ellie - *un alt gest care să alimenteze rivalitatea dintre fraţi,* îşi spuse Louis, surâzând. Dacă Ellie o să facă tărăboi când o să descopere mâzgăliturile pe care Gage reuşise să le facă în *Unde sunt lucrurile sălbatice,* înainte ca Louis să-i ia cartea de sub nas, atunci şi el o să pomenească de acea comoară unică pe care a găsit-o în chiloţeii lui Gage.

- Ce! răspunse prompt Gage.

Vorbea binişor acum, şi Louis chiar începuse să creadă că puştiul dădea dovadă de oarece inteligenţă.

- Vrei să ieşi afară?

- Vrei să ieşi afară! fu de acord Gage, emoţionat. Vrei să ieşi afară. Une tenii mei, tati?

Dacă ar fi fost să fie reprodusă fonetic, această propoziţie ar fi sunat cam aşa: *Ue tenii mi, tatiii?* Traducerea era: *Unde sunt tenişii mei, tată?* Louis se minuna deseori de limbajul lui Gage, nu doar pentru că i se părea drăgălaş, ci pentru că el credea că toţi copiii mici vorbesc aidoma imigranţilor care învaţă o limbă străină într-un mod alandala, dar cu multa bunăvoinţă. Ştia că bebeluşii scot *toate* sunetele de care sunt capabile coardele vocale omeneşti... trilul lichid ce se dovedeşte a fi atât de dificil pentru cei care încep să studieze limba franceză, grohăielile şi plescăiturile glotale ale australienilor, consoanele îngroşate şi abrupte ale germanilor. Îşi pierd aceasta iscusinţă pe măsură ce învaţă limba engleză, şi Louis se întrebă acum (nu pentru prima dată în viaţă) dacă nu cumva copilăria era o perioadă mai mult a uitării decât a învăţării.

Tenişii lui Gage au fost, în cele din urmă, găsiţi... tot sub canapea. O altă părere bine întemeiată a lui Louis era aceea că, în familiile cu copii mici, zona de sub canapelele din camera de zi începe fără veste să manifeste o forţă electromagnetică puternică şi misterioasă, care ajunge să absoarbă tot felul de lucruri - absolut orice, de la sticle şi ace de scutece până la Carloci verzi şi ediţii vechi din revista *Sesame Street,* cu bucăţi de mâncare ce se descompun între pagini.

Însă jacheta lui Gage nu era sub canapea - era la jumătatea scării. Cel

mai greu de găsit a fost şapca lui cu inscripţia Red Sox, fără de care Gage refuza să părăsească locuinţa. A fost greu de găsit, fiindcă se afla la locul ei - în dulap. Şi, evident, acela fusese ultimul loc în care căutaseră.

- Une melgem, taţi? întrebă Gage pe un ton prietenos, întinzând mânuţa către tatăl său.

- Mergem pe pajiştea doamnei Vinton, răspunse. O să înălţăm un zmeu, bărbate.

- Meeeu? întrebă Gage, cu un aer de îndoială în glas.

- O să-ţi placă, spuse Louis. Stai puţin aici, puştiule.

Se aflau în garaj acum. Louis îşi găsi lanţul cu chei, descuie dulăpiorul şi aprinse lumina. Cotrobăi prin el şi găsi Vulturul, ambalat în punga de la magazin, cu eticheta încă lipită pe el. Îl cumpărase la mijlocul lui februarie, pe când sufletul său tânjea după puţină speranţă.

- Ata? întrebă Gage, ceea ce în limba Gage-ză însemna: „Ce Dumnezeu ai tu acolo, tată?"

- Ăsta este zmeul, spuse Louis şi îl scoase din pungă.

Gage urmărea interesat cum Louis desfăşoară Vulturul, care îşi întindea aripile formate din peste un metru şi jumătate de plastic dur.

Ochii lui holbaţi şi roşii îi priviră fix din capul mic, aflat pe gâtul uscăţiv, golaş şi rozaliu.

- Pasăle! urlă Gage. Pasăle, tati! Am pasăle!

- Da, e o pasăre, admise Louis, montând beţele în locaşurile de pe spatele zmeului şi cotrobăind iarăşi prin dulap după cei două sute de metri de sfoară pentru zmeu cumpărată în aceeaşi zi. Privi peste umăr şi repetă: O să-ţi placă, omuleţule.

Şi lui Gage îi plăcu.

Duseră zmeul pe pajiştea doamnei Vinton, şi Louis îl înălţă către cerul vântos de sfârşit de martie. Reuşi de la prima încercare, deşi nu mai înălţase vreun zmeu de când avea... câţi ani? Doisprezece? Cu nouăsprezece ani în urmă? îngrozitor, Dumnezeule!

Doamna Vinton era o femeie cam de vârsta lui Jud, dar incomparabil mai firavă. Locuia într-o casă din cărămidă, la capătul pajiştii, însă acum ieşea foarte rar afară. Pajiştea se termina în spatele casei şi de-acolo începea pădurea - pădurea care ducea mai întâi la Cimitirul Animalelor şi apoi la cimitirul indienilor Micmac, de dincolo de el.

- Zmeu zboală, tati! zbieră Gage.

- Da, uită-te la el cum se duce! urlă şi Louis, emoţionat şi râzând cu gura până la urechi. (înălţă zmeul atât de repede, încât sfoara se încinse şi îi ardea palma.) Uită-te la Vultur, Gage! O să întreacă şi vântul!

- *Întlece-vânt!* strigă Gage şi izbucni în hohote de râs subţiri şi vesele.

Soarele ieşi de după un nor de primăvară gros şi întunecat, şi temperatura păru să crească instantaneu cu trei grade. Stăteau învăluiţi în căldura strălucitoare, dar înşelătoare, a unei luni martie ce se străduia din răsputeri să devină aprilie, în iarba moartă a pajiştii doamnei Vinton; deasupra lor, Vulturul se ridica în zbor spre cer, mai sus, şi mai sus, cu aripile-i din plastic încordate în curentul constant al aerului, încă şi mai sus, din ce în ce mai sus, şi, aşa cum făcuse în copilărie, Louis se simţi ridicat şi el, zburând cu zmeul, privind cu ochi mari la lumea care se contura sub el, lumea pe care o visează cartografii; pajiştea doamnei Vinton, albă şi nemişcată, aidoma pânzelor de păianjen după topirea zăpezilor, încetase să mai fie acum o simplă pajişte, ci devenise un imens paralelogram împrejmuit pe două laturi de ziduri din piatră, de drumul ca un tiv drept şi negru şi de

valea râului - în zborul lui înalt, Vulturul vedea toate acestea cu ochii lui roşii. Vedea fâşia de oţel, rece şi cenuşie a râului, pe care încă mai pluteau bucăţi de gheaţă; de cealaltă parte, vedea Hampden, Newburgh, Winterport, cu vasele ancorate la docuri; poate că vedea şi fabrica St. Regis din Bucksport, prin norul de abur care o învăluia* şi poate că vedea chiar şi capătul pământului, acolo unde valurile Atlanticului loveau neîncetat stâncile golaşe.

- Uite cum zboară, Gage! strigă, râzând, Louis.

Gage se înclinase atât de tare pe spate, încât era în pericol să cadă. Chipul lui se deschisese într-un zâmbet uriaş. Îi făcea semne cu mâna zmeului.

Louis apucă sfoara şi îi zise lui Gage să întindă o mână. Gage o întinse, fără să se uite la ce se întâmplă. Nu-şi putea lua ochii de la zmeul care se legăna şi dansa în vânt, fugărmdu-şi umbra încolo şi încoace de-a lungul pajiştii.

Louis înfăşură sfoara zmeului de două ori în jurul mâinii lui Gage, şi acum puştiul privi în jos, uimit să simtă smucitura puternică.

- Ce! exclamă el.
- Tu îl conduci, spuse Louis. Tu eşti la cârmă, bărbate. E zmeul tău.
- Gage îl zboa-a? întrebă Gage, de parcă ar fi cerut confirmarea nu a tatălui său, ci a lui însuşi.

Trase cu pricepere sfoara, şi zmeul îl aprobă din înaltul cerului învolburat de vânturi. Gage trase şi mai tare sfoara; zmeul făcu o tumbă. Louis izbucni în râs, împreună cu fiul său. Gage întinse mâna liberă. Louis i-o prinse într-a lui, şi rămaseră aşa în mijlocul pajiştii doamnei Vinton, privind Vulturul.

Niciodată Louis nu a uitat aceste clipe petrecute alături de fiul său. Aşa cum se înălţa o dată cu zmeul pe vremea copilăriei, se înălţa acum o dată cu fiul său. Simţi cum se micşorează până când reuşi să se strecoare în casa micuţă care era trupul lui Gage, şi privi prin ferestrele care erau ochii lui Gage - privi afară, la o lume atât de uriaşă şi de strălucitoare, o lume în care pajiştea doamnei Vinton nu mai avea hotare, în care zmeul se ridica mile şi mile înspre cer, iar sfoara îi zbârnâia în pumn ca o vietate şi vântul îi răvăşea părul.

- Zmeu zboa-a! urlă Gage către tatăl său.

Louis puse braţul în jurul umerilor copilului şi îl sărută pe obrazul pe care vântul înflorise un trandafir sălbatic.

- Te iubesc, Gage, zise.

Se aflau numai ei doi acolo, nu-i auzea nimeni, deci declaraţia era permisă.

Încă nu părăsiseră pajiştea când Rachel şi Ellie se întoarseră acasă. Ei doi înălţaseră zmeul atât de sus, că aproape rămăseseră fără sfoară şi nu se mai vedea chipul Vulturului; devenise doar o siluetă mică şi neagră, conturată pe cer.

Louis se bucura să le vadă şi hohoti de râs când Ellie scăpă o clipă sfoara din mână şi alergă după ea prin iarbă, prinzând-o chiar înainte ca tubul pe care era înfăşurată să chelească de tot. Însă faptul că se aflau şi ele acolo schimba puţin atmosfera, şi nu îi păru foarte rău să intre în casă când, după douăzeci de minute, Rachel a decretat că lui Gage îi ajungea cât a stat în vânt. Se temea ca nu cumva să răcească.

Aşa că zmeul a fost coborât, luptându-se şi zbătându-se să rămână pe cer cu fiecare răsucire a sforii, şi, în cele din urmă, declarându-se învins. Louis îl împături - aripi negre, ochi bulbucaţi şi roşii - îl puse sub braţ şi îl

închise iarăşi în dulapul din garaj. În seara aceea, Gage a înfulecat o porţie uriaşă de cârnaţi cu fasole şi. în timp ce Rachel îl pregătea de culcare, Louis o luă pe Ellie deoparte, pentru o discuţie particulară despre bilele pe care obişnuia să le lase împrăştiate peste tot. În alte împrejurări, ar fi putut încheia această discuţie strigând la ea, căci, uneori, Ellie putea deveni destul de arogantă - chiar obraznică - atunci când era acuzată că ar fi făcut ceva. Era singurul mod în care fetiţa ştia să facă faţă criticilor, însă aceasta nu-1 împiedica pe Louis să se înfurie, mai ales atunci când obrăznicia ei era exagerată, sau când el era prea obosit. Însă episodul cu zmeul îi dăduse o stare de bună dispoziţie şi Ellie părea că avea de gând să fie rezonabilă. Fetiţa fu de acord să aibă mai multă grijă de lucrurile ei, pe viitor, şi apoi coborî la parter să se uite la televizor până la 20.30, privilegiu de sâmbăta pe care îl preţuia nespus. *Bravo, am scăpat de-o grijă şi s-ar putea chiar să se ţină de cuvânt,* gândi Louis, fără să ştie că nu bilele constituiau adevărata problemă, aşa cum nici răceala nu constituia adevărata problemă, şi că un camion Orinco, uriaş, o să fie problema adevărată, că drumul o să fie problema adevărată... după cum le spusese Jud Crandall, în ziua aceea de august.

Urcă la etaj după cincisprezece minute. Gage era liniştit, însă treaz, golind o sticlă cu lapte şi privind contemplativ tavanul. Louis îi luă un picioruş şi îl sărută.

-Noapte bună, Gage, spuse.

-Zmeu zboa-a, ta-tiii, zise Gage.

-Chiar că a zburat, nu? spuse Louis, şi, fără absolut nici un motiv, simţi cum lacrimi i se adună în spatele pleoapelor. Până la cer, bărbate!

-Zmeu zboa-a, repetă Gage. Până cel.

Se întoarse pe o parte, închise ochii şi adormi. Imediat.

Louis tocmai ieşea din cameră, când se uită înapoi şi văzu cum nişte ochi fără trup, ochi galben-verzui, se holbează la el din dulapul lui Gage. Uşa dulapului era uşor întredeschisă... Inima îi făcu o tumbă în gâtlej, iar ura i se contorsiona într-o grimasă urâtă.

Deschise uşa dulapului, gândind

(Zelda, e Zelda în dulap cu limba ei neagră şi umflata teşindu-i printre dinţi)

nu era sigur ce anume gândea, dar bineînţeles că nu era decât Church - motanul era vietatea din dulap - şi, când îl văzu pe Louis, îşi arcui spinarea ca o pisică de pe o felicitare de Halloween. Şuieră la el, şi în gură i se întrezăreau colţii ascuţiţi ca nişte ace.

-Ieşi de-acolo! şopti Louis.

Church şuieră din nou. Nici nu se clinti.

-Am zis să *ieşi.*

Apucă primul lucru care îi veni la îndemână din maldărul de jucării ale lui Gage, o locomotivă din plastic, care, în întunericul din cameră, avea culoarea maronie a sângelui uscat. O flutură pe sub nasul lui Church; nu numai că motanul nu se mişca, dar şuiera iarăşi. Şi, pe neaşteptate, Louis azvârli jucăria spre motan, fără să se mai joace de astă dată, fără să se mai prefacă; încercă *sa împlânte* jucăria în motan, cu toată puterea, furios pe animal şi, în acelaşi timp, speriat de el, speriat că se putea ascunde în dulapul din camera fiului său şi că nu voia sa plece, de parcă ar fi avut dreptul să stea acolo.

Locomotiva ele jucărie îl lovi pe motan în plin. Church scoase un sunet ascuţit şi fugi, etalând aceeaşi graţie, lovindu-se de tocul uşii şi aproape

prăbuşindu-se în prag.

Gage se mişcă, mormăi ceva, îşi schimbă poziţia şi adormi din nou. Louis se simţea rău. Pe frunte, sudoarea i se adunase în broboane.

- Louis? îl strigă Rachel, alarmată, de la parter. A căzut Gage din pătuţ?
- Nu are nimic, iubito. Church a răsturnat nişte jucării.
- Aha, bine.

În mod absurd, sau contrar oricărei logici, se simţea acum de parcă ar fi descoperit un şarpe mare târâindu-se pe trupul fiului sau ori un şobolan uriaş ghemuit pe etajera de deasupra pătuţului. *Desigur* că numai o minte bolnavă ar fi putut născoci imagini ca acestea. Dar atunci când a şuierat la el din dulap...

(*Zelda crezi ca Zelda crezi ca Oz cel Male şi Telibilf)*

închise uşa dulapului lui Gage, împingând înăuntru cu piciorul şi câteva jucării. Ascultă atent la pocnetul scurt al clanţei care se închidea. După o clipă de ezitare, trase şi zăvorul dulapului.

Se întoarse lângă pătuţul lui Gage. Când îşi schimbase poziţia, copilul dăduse la o parte cele două pături. Louis îl desfăşură din harababura de cearşafuri şi pături, îl înveli, şi apoi rămase nemişcat acolo mult timp, ca să-şi vegheze fiul.

Partea a doua

CIMITIRUL INDIENILOR MICMAC

Când Isus a venit în Betania,
a aflat că Lazăr era de patru zile în mormânt.
Când a auzit Marta că vine Isus, i-a ieşit înainte.
„Doamne", a zis ea, „dacă ai fi fost aici,
fratele meu n-ar fi murit. Dar şi acum ştiu
că orice vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu îţi va da."
Isus i-a răspuns; „Fratele tău va învia. "
EVANGHELIA DUPĂ IOAN (parafrază)

Hei-hoi, hai şi noi!
GRUPUL RAMONES

36

Probabil că nu este bine să ne imaginăm că ar exista vreo limită a ororilor pe care le poate trăi mintea omenească. Dimpotrivă, se pare că se obţine un efect exponenţial atunci când bezna devine tot mai adâncă - şi, oricât de greu ne-ar fi să recunoaştem, experienţa omului are tendinţa, în multe privinţe, de a aduce argumente în favoarea ideii că, în cazul în care coşmarul devine suficient de întunecat, oroarea ţese altă oroare, o nenorocire întâmplătoare dă naştere altor nenorociri nu tot atât de întâmplătoare, până când, în cele din urmă, întunericul pare să acopere totul. Şi cea mai cumplită întrebare dintre toate este: cât de multă oroare poate suporta mintea omenească, păstrându-şi încă sănătatea neştirbită şi alertă? Nu mai este nevoie să adăugăm aici că asemenea evenimente au partea lor de absurd. într-un anumit punct chiar, totul începe să devină mai degrabă caraghios. Acesta s-ar putea să fie momentul în care sănătatea mintală începe fie să se salveze, fie să se deformeze şi să se frângă; momentul acela în care simţul umorului începe să se reafirme.

Ar fi fost posibil ca Louis Creed să fi nutrit astfel de gânduri, dacă ar mai fi putut gândi raţional după înmormântarea fiului său, Gage William Creed, în ziua de 17 mai, însă orice gând raţional - sau încercare de gând raţional - încetase în camera mortuară, unde o bătaie cu socrul său (destul de nenorocită prin ea însăşi) avusese ca rezultat un eveniment şi mai îngrozitor - partea finală dintr-o melodramă gotică violentă, care a sfărâmat şi ceea ce mai rămăsese din autocontrolul, şi aşa fragil, al lui Rachel. Suma teribilelor evenimente a fost completă numai în clipa în care biata femeie a fost scoasă pe braţe, urlând şi zbătându-se, din camera mortuară a firmei Brookings-Smith, unde Gage zăcea în sicriul închis, şi dusă în foaier, unde Surrendra Hardu i-a administrat un sedativ puternic.

Ironia întregii situaţii era aceea că Rachel ar fi putut să nu treacă, câtuşi de puţin, prin experienţa oferită de acel ultim episod. ar fi putut să nu încerce deloc acea *extravaganţă* a ororii, putem spune, dacă lupta dintre Louis Creed şi domnul Irwin Goldman, din Dearborn, ar fi avut loc în cursul

orelor de vizită de dimineaţa (de la 10 la 11.30), nu în cursul orelor de vizită de după-amiaza (de la 14 la 15.30). Rachel nu luase parte la vizitele de dimineaţă; pur şi simplu, nu fusese în stare să vină. A stat acasă cu Jud Crandall şi cu Steve Masterton. Louis nu-şi putea imagina cum ar fi reuşit să facă faţă ultimelor patruzeci şi opt de ore fără ajutorul lui Jud şi Steve.

A fost un lucru bun pentru Louis - bun pentru toţi cei trei membri ai familiei rămaşi în viaţă acum - că Steve a venit imediat, deoarece Louis era, cel puţin pe moment, incapabil să ia vreo hotărâre, nici măcar una atât de neînsemnată, cum ar fi fost să-i facă o injecţie soţiei sale, pentru a-i ostoi cumplita durere. Louis nici măcar nu a observat că Rachel intenţionase să meargă la morgă, pentru vizitele de dimineaţă, în halatul de casă, pe care şi-1 încheiase greşit. Avea părul murdar, nepieptănat, încâlcit. Ochii ei - orbite întunecate care priveau în gol - se bulbucau din fundul capului, semănând cu ochii unui craniu viu. Carnea îi era palidă. îi atârna de pe oase. în dimineaţa aceea, stătea la masa din bucătărie, molfăia o bucată de pâine prăjită fără unt şi rostea fraze disparate, lipsite de sens. La un moment dat a spus: „Cât despre maşina aia nouă pe care vrei s-o cumperi, Lou..."

Louis - care îşi manifestase dorinţa de a cumpăra o maşină nouă ultima oară în 1981 - se mulţumi doar să dea din cap şi continuă să mănânce. Mânca ursuleţi de cacao. Ursuleţii de cacao fuseseră mâncarea preferată a lui Gage, şi aşa ceva a vrut să mănânce Louis în această dimineaţă. Aveau un gust înfiorător, însă tot se străduia să-i mănânce. Era îmbrăcat îngrijit, în cel mai bun costum al lui - nu, nu era un costum negru, nu avea un costum negru, dar, cel puţin, era un cenuşiu-închis. Se bărbierise, făcuse duş şi *se* pieptănase. Arăta bine, deşi încă se afla în stare de şoc.

Ellie purta nişte jeanşi şi o bluză galbenă. Adusese la masă o fotografie, mărită după un film pe care îl făcuse Rachel cu un aparat primit în dar de la Louis şi cei doi copii, la ultima ei aniversare. Fotografia îl înfăţişa pe Gage rânjind larg din adâncurile glugii canadienei lui, şezând pe sanie, în timp ce Ellie îl trăgea oe zăpadă. Rachel o fotografiase pe Ellie cum privea peste umăr şi îi zâmbea lui Gage. Gage îi răspunsese cu un zâmbet şi mai strălucitor.

Ellie ducea fotografia peste toc cu ea, dar nu spunea aproape nimic.

În schimb, doctorul nu era capabil să observe nici starea soţiei, nici pe cea a fiicei sale; îşi luă micul dejun în timp ce mintea lui retrăia la nesfârşit accidentul, cu excepţia faptului că, în acest film al minţii, finalul era cu totul altul. în filmul minţii, el avea reflexe mai rapide, şi tot ceea ce je întâmpla era bătaia straşnică pe care o primea Gage pentru că nu s-a oprit când au strigat la el.

Steve a fost cel care şi-a dat seama ce se întâmpla cu Rachel şi cu Ellie. îi interzise lui Rachel să participe la vizita de dimineaţă (deşi „vizita" era un termen incorect, din cauza sicriului închis; *dacă ar fi fost deschis,* gândi Louis, *ar lua-o la goana toţi, inclusiv eu)* şi îi interzise lui Ellie să calce pe-acolo. Rachel protestă. Ellie nu zise nimic, ci rămase pe scaun, tăcută şi gravă, cu fotografia lui Gage într-o mână.

Steve i-a făcut lui Rachel calmantul de care avea atâta nevoie, şi tot el a fost cel care i-a dat lui Ellie să înghită o linguriţă plină cu un lichid incolor. De obicei, Ellie scâncea şi se revolta împotriva oricăror medicamente - însă luă linguriţa fără să rostească vreun cuvânt şi fără să se strâmbe La 10, în dimineaţa aceea, dormea deja în pătuţul ei (continuând să strângă în mână fotografia lui Gage), iar Rachel şedea în faţa televizorului, urmărind „Roata Norocului". Răspunsurile pe care le dădea la întrebările lui Steve erau

greoaie. Era împietrită, însă chipul său pierduse acea privire nebună care îl îngrijorase atât de mult pe doctor, când venise în dimineaţa respectivă, la ora 8.15.

Bineînţeles că Jud făcuse toate aranjamentele. Le făcuse cu aceeaşi eficienţă plină de calm ca pentru soţia lui, cu trei luni în urmă. Însă Steve Masterton a fost cel care 1-a luat pe Louis deoparte înainte ca acesta să plece la morgă.

- O să am grijă să vină şi ea după-amiază, dacă pare capabilă să facă faţă situaţiei, spuse Steve.
- Bine.
- Până atunci, calmantul îşi va fi pierdut efectul Prietenul tău, domnul Crandall, zice că va sta dumnealui cu Ellie în timpul orelor de vizită de după-amiază...
- În ordine.
- Şi o să joace Monopol, sau alt joc cu ea...
- Îhî.
- Dar...
- Bine.

Steve tăcu. Se aflau în garaj, pe terenul lui Church, locul în care îşi aducea păsările moarte şi şobolanii morţi. Cele care îi aparţineau lui Louis. Afară, strălucea un soare de mai şi un prihor încerca câteva acorduri de jazz pe deasupra şoselei, grăbindu-se, de parca ar fi avut vreo treabă importantă în altă parte. Şi poate că aşa şi era...

- Louis, spuse Steve, trebuie să-ţi vii în fire.

Louis îl privi lung, cu o interogaţie politicoasă în ochi. Nu înţelesese prea multe din cele spuse de Steve - în tot acest timp se gândise că, dacă ar fi avut reflexe mai rapide, ar fi putut salva viaţa fiului său -dar pricepuse ultimele cuvinte ale colegului său.

- Nu ştiu dacă ai observat, zise Steve, însă Ellie nu mai vorbeşte. Şi Rachel e într-o stare de şoc atât de profundă, încât până şi perceperea timpului i-a scăpat de sub control.
- Bine! exclamă Louis.

Aici părea a fi indicată mai multă vigoare în răspuns, dar nu era prea sigur din ce motiv.

Steve îi puse o mână pe uman

- Lou, acum au mai multă nevoie de tine decât au avui vreodată în viaţa lor. Şi, poate, mai multă decât vor avea vreodată. Te rog, omule... eu pot să-i fac soţiei tale o injecţie, dar... tu... înţelegi, Louie, tu trebuie să... of, *Dumnezeule,* Louis, ce *porcărie* scârboasă, ce căcăt e toată povestea asta!

Cu oarecare panică, Louis observă că Steve era pe punctul de a izbucni în plâns.

- Sigur, răspunse el.

Cu ochii minţii, îl văzu pe Gage alergând de-a lungul gazonului, înspre drum. îi strigau cu toţii să se întoarcă, însă copilul nu-i asculta - în ultima vreme, se juca de-a fuga de Mami-Tati - şi atunci au început să fugă după el, Louis întrecând-o iute pe Rachel, însă Gage avea un avans prea mare. Gage râdea în hohote, Gage fugea de Tati - ăsta era acum jocul - şi Louis se apropia de el, dar mult prea încet, Gage fugea pe panta domoală a gazonului, înspre marginea Drumului Naţional 15, şi Louis se ruga la Dumnezeu ca puştiul să se împiedice şi să cadă - când copiii mici aleargă repede, aproape *întotdeauna* cad, pentru că ei nu reuşesc să-şi stăpânească pe de-a întregul muşchii picioarelor decât pe la vârsta de şapte sau opt ani.

Louis se rugă la Dumnezeu ca Gage să cadă, să cadă, da, să cadă, să-şi spargă nasul, să-şi spargă capul, să fie nevoie de copci, pentru că tocmai auzea zumzăitul unui camion care se îndrepta către ei, un camion din acelea uriaşe, cu zece roţi, care tot treceau încolo şi încoace între Bangor şi fabrica Orinco din Bucksport, şi atunci a urlat numele lui Gage şi chiar a crezut că Gage 1-a auzit şi a încercat să se oprească. Gage părea să fi înţeles că jocul se sfârşise, că părinţii nu *urlă* la tine când se joacă cu tine, şi?. încercat să pună frână, însă zgomotul făcut de camion era deja *foarte* puternic, şi acest sunet umplea întregul univers. Ca un tunet prelung. Louis plonjase înainte, ca un jucător de rugby, iar umbra lui acoperise gazonul de dedesubt, aşa cum umbra Vulturului acoperise pajiştea cu iarbă albă, de sfârşit de iarnă, a doamnei Vinton, în ziua aceea de martie, şi a crezut că vârfurile degetelor sale chiar au atins spatele jachetei subţiri pe care o purta Gage, şi apoi mişcarea de inerţie a lui Gage îl târî pe drum, şi camionul deveni tunet şi fulger, camionul deveni strălucire de soare pe metal, camionul deveni strigătul disperat şi gâtuit al claxonului, şi asta s-a întâmplat sâmbătă, adică în urmă cu trei zile.

-Mă simt bine, îi spuse lui Steve. Acum trebuie să plec.

-Dacă poţi să te aduni şi să le ajuţi, mai zise Steve, ştergându-şi ochii cu mâneca, o să te ajuţi şi pe tine. Voi trei trebuie să înfruntaţi împreună nenorocirea asta, Louis. Nu există alta cale. Asta o ştie toată lumea.

-Aşa este, admise Louis.

În mintea lui însă totul începu să se petreacă din nou, numai că, de astă dată, chiar în ultima clipă, reuşise să sară cu un metru mai mult, apucând gulerul jachetei lui Gage, şi nimic din toate acestea nu se mai întâmplase.

În timp ce avea loc scena din camera mortuară, Ellie îşi împingea fără rost pionul de la jocul de Monopol - fără rost şi fără vreun cuvânt - în faţa lui Jud Crandall. Cu o mână amesteca zarurile, iar cu cealaltă strângea fotografia care o înfăţişa trăgându-1 pe Gage cu sania.

Steve Masterton hotărâse că Rachel putea să ia parte la vizita de după-amiază - dar, în lumina evenimentelor ulterioare, aceasta a devenit o hotărâre pe care o regretă din tot sufletul.

Soţii Goldman sosiseră cu avionul la Bangor în dimineaţa acelei zile şi stăteau la Hotelul Holiday Inn. Tatăl lui Rachel telefonase de patru ori până la prânz şi Steve a fost nevoit să se arate tot mai ferm - chiar ameninţător, la cel de-al patrulea telefon - cu bătrânul. Irwin Goldman intenţiona să vină acasă, şi nici dracii din iad nu îl puteau ţine departe de fiica lui atunci când aceasta se afla în suferinţă, spunea el. Steve i-a răspuns că Rachel avea nevoie de o pauză înainte de a se duce la morgă, pentru a depăşi cât mai mult cu putinţă şocul iniţial. Habar nu avea ce făceau sau nu dracii din iad, zise el, însă avea habar de un doctor american, de origine suedeză, care nu avea nici cea mai mică intenţie de a permite cuiva să intre în casa familiei Creed, înainte ca Rachel sa-şi facă apariţia în lume din proprie voinţă. După vizita de după-amiază, mai spuse Steve, o sa fie mai mult decât bucuros să lase totul în grija rudelor. Până atunci, voia ca pacienta lui să rămână singură.

Bătrânul îl înjură în ebraică şi, la aceste cuvinte, îi trânti receptorul, întrerupând legătura. Steve aşteptă să vadă daca Goldman o să-şi facă apariţia, dar se părea că Goldman se hotărâse, într-adevăr, să aştepte. Pe la prânz, Rachel se simţea parcă un pic mai bine. Cel puţin îşi dăduse seama în ce zi se afla şi se dusese la bucătărie sa vadă dacă erau gustări pentru cei

care urma să vină acasă după ce totul se va fi terminat. „Nu-i aşa că, probabil, oamenii vor dori să vină şi acasă?" îl întrebă ea pe Steve.

Steve aprobă din cap.

Nu avea friptură rece şi nici altceva, însă în congelator găsi un curcan, pe care îl puse la dezgheţat. Peste câteva minute, când Steve intră în bucătărie, o găsi lângă chiuvetă, privind fix curcanul îngheţat şi plângând.

- Rachel?

Se uită la Steve.

- Ce mult îi plăcea asta lui Gage. Cel mai mult îi plăcea carnea alba. Tocmai mi-a trecut prin minte că n-o să mai mănânce niciodată curcan

Steve o trimise în cameră să se îmbrace - ultimul test pentru a vedea dacă este în stare să facă faţă situaţiei - şi, când coborî îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, doar cu o curea în jurul taliei, şi ducând în mână o poşetă mică şi neagră (o poşetă de seară, de fapt), Steve hotărî că se simţea bine, iar Jud fu şi el de acord.

Steve o duse cu maşina în oraş. Rămase cu Surrendra Hardu în hol şi o privi cum plutea ca un spectru pe coridor, către sicriul acoperit cu flori.

-Cum e, Steve? întrebă în şoaptă Surrendra.

- Al dracu' de prost! răspunse Steve cu o voce scăzută şi răguşită. Cum credeai că e?

-Mă gândeam că, probabil, aşa o să fie, spuse Surrendra şi oftă.

De fapt, necazurile începuseră încă de la vizita de dimineaţă, când Irwin Goldman refuzase să dea mâna cu ginerele său.

Prezenţa atâtor prieteni şi rude 1-a scos puţin pe Louis din pânza de păianjen a şocului care îl înfăşură, 1-a obligat să observe ce se petrecea în jur şi să iasă din lumea lui interioară. Atinsese stadiul acela de durere maleabilă, cu care sunt atât de obişnuiţi antreprenorii de pompe funebre şi pe care ştiu să o folosească în propriul lor avantaj. Louis a fost luat de braţ şi plimbat prin toată camera, ca o marionetă la un teatru de păpuşi.

Lângă camera mortuară se afla un foaier mic, unde cei sosiţi puteau să fumeze şi să se odihnească în fotolii. Aceste fotolii arătau ca şi cum ar fi fost aduse acolo direct de la o licitaţie a bunurilor sechestrate de la un club vechi, englezesc, care a dat faliment. Lângă uşa ce ducea în camera de vizite era un şevalet mic, din metal negru, gravat cu aur, şi pe el se afla o plăcuţă pe care scria simplu: GAGE WILLIAM CREED. Dacă străbăteai clădirea, care semăna foarte bine cu o casă veche, confortabilă şi mare - deşi această impresie era înşelătoare - şi ajungeai în cealaltă aripă, dădeai de un foaier asemănător, în care pe plăcuţa de pe şevalet scria: ALBERTA BURNHAM NEDEAU. În spatele casei, exista încă o cameră mortuară. Şevaletul din stânga uşii ce dădea în această cameră era gol; camera nu era folosită în această dimineaţă de martie. La parter se afla expoziţia de sicrie, fiecare model fiind luminat de câte un reflector mic, fixat în tavan. Dacă priveai în sus -aşa făcuse Louis, şi antreprenorul de pompe funebre se încruntase la el cu severitate - ţi se părea că acolo sălăşluiesc o sumedenie de animale ciudate.

Duminică, a doua zi după moartea lui Gage, Jud venise aici cu Louis ca să aleagă un sicriu. Coborâseră la subsol şi, în loc să intre imediat în sala din dreapta, unde erau prezentate sicriele, Louis, încă în transă, îşi continuase drumul înainte pe coridor, către o uşă albă, batantă, de genul uşilor care fac legătura între salonul unui restaurant şi bucătăria acestuia. Jud şi antreprenorul de pompe funebre rostiseră iute, într-un glas: „Nu pe-acolo", şi

Louis îi urmă ascultător, îndepărtându-se de uşa batantă. Ştia prea bine ce anume se ascundea în spatele acelei uşi. Doar unchiul său fusese antreprenor de pompe funebre.

Sala era mobilată cu scaune pliante, aşezate în rânduri ordonate - scaunele mai scumpe erau capitonate. În faţă, într-un spaţiu ce părea o combinaţie de naos şi alcov, se afla sicriul lui Gage. Louis alesese modelul din lemn de trandafir, prezentat de firma American Casket -Odihnă Eternă se numea acesta. Era căptuşit cu mătase roz. Antreprenorul admise şi el că era un sicriu foarte frumos şi s-a scuzat că nu avea în stoc unul căptuşit cu mătase albastră. Louis i-a răspuns că nici el, nici soţia lui nu au făcut vreodată asemenea distincţii. Antreprenorul 1-a aprobat. Apoi, 1-a întrebat pe Louis dacă s-a gândit cum o să achite cheltuielile ceremoniei de înmormântare a lui Gage. Dacă nu s-a gândit încă, a zis el, îl putea invita pe Louis la el în birou şi îi putea prezenta cele mai profitabile variante.

Fără veste, în mintea lui Louis, un crainic anunţa plin de voioşie: *Am căpătat pe gratis un sicriu pentru copilul meu, în schimbul unor cupoane Raleigh!*

Simţindu-se ca o fiinţă ciudată ce populează un coşmar, spuse:

- Voi plăti totul cu cartea mea de credit.
- Minunat, încuviinţă antreprenorul.

Sicriul nu era mai lung de un metru - sicriu de pitic. Cu toate acestea, costa mai mult de şase sute de dolari. Louis credea că este aşezat pe un piedestal, însă nu îl putea desluşi din cauza florilor şi nu avea deloc intenţia să se apropie de el. Mirosul atâtor flori îl făcea să icnească.

În capătul coridorului, chiar lângă uşa ce dădea în salonaş, se afla un pupitru pe care fusese aşezată o carte. De pupitru era prins cu un lănţişor un pix. Aici îl postase antreprenorul de pompe funebre pe Louis, ca să-şi poată „întâmpina prietenii şi rudele''.

Prietenilor şi rudelor li se cerea să-şi treacă în carte numele şi adresele. Louis habar nu avea la ce folosea un asemenea obicei aiurit, dar nici nu întrebă. Bănuia că, atunci când înmormântarea se va fi încheiat, el şi Rachel puteau păstra cartea. Şi asta era cea mai aiurită chestie din toate. Avea, puse bine pe undeva, un album din liceu, un album din colegiu şi un album din facultate. Mai avea şi un album de la nuntă, cu titlul ZIUA NUNŢII MELE, gravat pe coperta din imitaţie de piele cu litere care imitau aurul, iar albumul începea cu o fotografie a lui Rachel încercând voalul de nuntă în faţa oglinzii, în dimineaţa zilei respective, ajutată fiind de mama ei, şi se încheia cu o fotografie a două perechi de pantofi în faţa unei uşi de hotel închise. Mai exista şi un album cu fotografii de pe vremea când Ellie era doar un bebeluş -deşi se saturaseră destul de repede să tot aşeze pozele în el; însă altul -cu locurile goale pentru PRIMA MEA TUNSOARE (se adăuga o şuviţă din părul copilului) şi cu HOOPA! (se adăuga fotografia unui copilaş care cade în poponeţ) - a fost extraordinar de nostim.

Acum, şi acest album, alături de toate celelalte. *Cum să-l numim?* se întrebă Louis, pe când aştepta amorţit lângă pupitru începerea petrecerii. ALBUMUL MORŢII MELE? AUTOGRAFE LA ÎNMORMÂNTARE? ZIUA ÎN CARE L-AM VÂRÂT ÎN PĂMÂNT PE GAGE? Sau poate să-i dăm un titlu mai demn, cum ar fi O MOARTE ÎN FAMILIE?

Închise cartea şi îi privi coperta, care, aidoma copertei albumului ZIUA NUNŢII MELE, era confecţionată din imitaţie de piele.

Pe copertă *nu* se afla nici un titlu.

Cum era, de altfel, de aşteptat, Missy Dandridge a sosit prima în

dimineaţa aceea, Missy cea bună şi drăguţă, care a avut grijă de Ellie şi de Gage de atâtea ori. Louis îşi aminti că Missy îi luase la ea pe copii în seara zilei când a murit Victor Pascow. Îi luase la ea pe copii, iar el şi Rachel au făcut dragoste, mai întâi în cada de baie, apoi în pat.

Missy plânsese tare, plânsese mult şi, la vederea chipului calm şi împietrit al lui Louis, izbucni iarăşi în lacrimi, întinzând mâna spre el - bâjbâia după el. Louis o îmbrăţişă, dându-şi seama că aşa trebuia să se poarte, sau că, oricum, aceasta era atitudinea pe care trebuia sa o adopte - că există un schimb de încărcătură emoţională, care desţeleneşte bulgării pietrificuţi ai pierderii, îi mărunţeşte, netezeşte cărarea dură a şocului cu fierbinţeala compasiunii şi a tristeţii.

Îmi pare atât de rău, spunea Missy, îndepărtându-şi şuviţele de păr blond de pe obrajii palizi. Aşa un băieţel dulce şi drăguţ. L-am iubit atât de mult, Louis, îmi pare atât de rău, e un drum *infernal,* sper să-1 bage la închisoare pe viaţă pe nenorocitul ăla de şofer, mergea mult prea repede, era aşa de dulce, aşa de drăguţ, aşa de inteligent, de ce să-1 ia Dumnezeu pe Gage, nu ştiu, nu putem înţelege asta, nu-i aşa, dar îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare atât de râu.

Louis o mângâie, o ţinu în braţe şi o mângâie. Lacrimile femeii îi udau gulerul; sânii ei îi apăsau pieptul. Voia să ştie unde e Rachel, şi Louis îi spuse că Rachel se odihneşte. Missy promise să se ducă să o vadă şi mai promise să aibă grijă de Church oricând doreau. Louis îi muiţumi.

Se îndepărtă de el, încă smiorcăindu-se, cu ochii roşii deasupra batistei negre ţinute la nas. Se îndreptă către sicriu, când Louis o strigă. Antreprenorul de pompe funebre, al cărui nume Louis nu reuşea să şi-1 amintească, îi spusese să-i roage pe cei care vin să semneze în carte, şi al dracului să fie dacă nu o să facă exact asta!

Oaspete misterios, semnează, te rog, gândi el şi se apropie periculos de mult de hohote isterice de râs.

Şi numai privirea jalnică, de sfârşit de lume, a lui Missy reuşi să-i alunge râsul.

- Missy, eşti bună să semnezi în cartea asta? o rugă.

Şi, întrucât i se păru că mai era nevoie să adauge şi altceva, spuse: Pentru Rachel.

- Desigur, răspunse ea. Bietul Louis şi biata Rachel.

Deodată, Louis ştiu ce urmează să spună şi, dintr-un anume motiv, îi era groază; totuşi, spusele ei îşi urmară cursul ireversibil, aidoma unui glonţ negru de calibru mare din arma unui criminal, şi îşi dădu seama că o să fie lovit iar şi iar de glonţul acesta, în următoarele nouăzeci de minute nesfârşite, şi apoi din nou dupa-amiază, pe când rănile căpătate dimineaţă încă o să sângereze:

- Slavă Domnului că nu s-a chinuit, Louis! Cel puţin a murit repede.

A murit repede, da, aşa a fost, se gândi el să-i răspundă - ah, şi cum i-ar mai descompune aceste vorbe trăsăturile, şi chiar simţi un impuls răutăcios să o facă, să-i scuipe cuvintele în faţă. *A murit repede, nimeni nu se îndoieşte de asta, şi din acest motiv sicriul este închis, pentru că Gage nu a putut să fie cu nici un chip de acord, chiar dacă Rachel şi cu mine am fi fost, prin absurd, cu împopoţonarea rudelor moarte, aşa cum împopoţonezi manechinele în vitrina magazinelor, şi chiar dacă am fi fost de acord să-l dea cu fard de obraz şi cu pudră, şi să-l picteze aşa cum ştiu ei. A fost o moarte rapidă, Missy-draga-mea, acum alerga pe drum şi în clipa următoare zăcea întins în mijlocul lui, însă mult mai departe, în faţa casei familiei Ringer. L-a*

lovit şi l-a omorât, apoi l-a tarat o bucată de drum, şi sigur că a fost o moarte rapidă. L-a târât vreo sută de metri, cam cât un teren de fotbal Am fugit după el, Missy, l-am strigat tot timpul, de parcă m-aş fi aşteptat să mai trăiască încă, eu, care sunt doctor. Am alergat zece metri şi i-am găsit şapca de baseball, şi am mai alergat douăzeci de metri şi i-am găsit un pantof, am alergat patruzeci de metri, şi atunci camionul a ieşit de pe drum şi a plonjat în pajiştea de lângă hambarul familiei Ringer. Oamenii au început să iasă din case când eu încă îi mai strigam numele, Missy, şi la mijlocul terenului de fotbal, după cincizeci de metri, i-am găsit puloverul, care era întors pe dos, şi după şaptezeci de metri am găsit şi celălalt pantof şi apoi l-am găsit pe Gage.

Dintr-o dată, lumea deveni cenuşie. Cele din jur îşi pierdură conturul. Simţea vag cum marginea pupitrului îi taie palma cu care se sprijinea de el; atâta tot.

- Louis?

Vocea lui Missy. Ca de la ani-lumină depărtare. în urechi, sunetul misterios al unui stol de porumbei.

- Louis?

Mai aproape acum. Alarmată. Clătinându-se, lumea îşi recapătă consistenţa.

- Te simţi bine?

Surâse.

- Bine, zise. Mă simt bine, Missy.

Femeia semnă pentru ea şi pentru soţul ei - Domnul şi doamna David Dandridge - cu o caligrafie rotundă, adăugând şi adresa: Rural Box 67, Old Bucksport Road. Apoi îşi ridică privirea către Louis, dar şi-o plecă iute, de parcă numai şi o adresă de pe drumul pe care a murit Gage ar fi constituit o crimă.

- Dumnezeu să te aibă în grija Lui, Louis, şopti.

David Dandridge îi strânse mâna şi murmură ceva neinteligibil, în timp ce mărul lui Adam, proeminent şi ascuţit, îi tremura în sus şi în jos. Apoi îşi urmă grăbit soţia pe coridorul dintre rândurile de scaune, pentru examinarea tradiţională a unui sicriu confecţionat în Storyville, Ohio, loc în care Gage nu fusese niciodată şi în care nu îl cunoştea nimeni.

În urma familiei Dandridge veniră şi ceilalţi, într-un şir nesfârşit, iar Louis îi întâmpină, le întâmpină strângerile de mână, îmbrăţişările, lacrimile. Mâneca şi gulerul costumului său cenuşiu-închis se umeziră destul de repede. Mirosul florilor ajungea acum până în spatele încăperii şi impregnase aerul cu arome de funeralii. Mirosul acela şi-1 amintea bine încă din copilărie - mirosul florilor, dulce, greţos, dens, îndoliat. După propriile-i socoteli, lui Louis i s-a spus de treizeci şi două de ori cât de milostiv a fost Dumnezeu că nu 1-a lăsat pe Gage să se chinuiască. I s-a spus că *nimeni nu poate cunoaşte căile Domnului* de douăzeci şi cinci de ori. La sfârşitul clasamentului s-a situat *acum e alături de îngeri,* cu un scor de numai douăsprezece puncte.

Începură să-1 lase puterile. În loc ca sensurile colaterale al acestor mărunte aforisme să se piardă (aşa cum, dacă îţi tot repeţi numele, acesta îşi pierde sensul şi identitatea), dimpotrivă, păreau să pătrundă tot mai adânc, de fiecare dată când erau rostite, îndreptându-se ameninţătoare către organele vitale. Când, în mod inevitabil, au apărut soacra şi socrul său, începuse deja să se simtă ca un alergător de cursă lungă intrat pe un teren

mlăştinos.

Primul său gând a fost că Rachel avusese dreptate - ce multă dreptate avusese. Într-adevăr, Irwin Goldman îmbătrânise. Avea - cât? Cincizeci şi opt de ani, cincizeci şi nouă? Astăzi părea de şaptezeci de ani. Un bătrân de şaptezeci de ani, cu mişcări stăpânite, el însuşi la un pas de mormânt. Semăna incredibil de bine cu Menachem Begin, primul-ministru al Israelului, cu ţeasta lui chelă şi cu ochelarii cu lentile de fund de sticlă. Când se înapoiase din călătoria ei de Sărbătoarea Recunoştinţei, Rachel îi spusese că Goldman îmbătrânise, însă Louis nu s-a aşteptat chiar la aşa ceva. Sigur, gândi el, poate că nu arătase atât de rău de Ziua Recunoştinţei. Bătrânul încă nu-şi pierduse pe atunci unul dintre nepoţi.

Dory se afla alături de el, cu chipu-i invizibil sub două - poate chiar trei - straturi de voal negru. Avea părul albăstriu, la modă, nuanţa preferată de doamnele în vârstă din sferele superioare ale societăţii americane. Îşi ţinea soţul de braţ. Sub voaluri, Louis nu putu să desluşească decât strălucirea lacrimilor.

Dintr-o dată, Louis se hotărî să îngroape securea. Nu mai putea să le poarte vechea ranchiună Brusc, aceasta devenise prea grea. Poate că nu era vorba decât de greutatea cumulată a tuturor platitudinilor auzite.

- Irwin, Dory. murmură el. Vă mulţumesc că aţi venit.

Făcu un gest cu braţele,, de parcă ar fi vrut să dea mâna cu tatăl lui Rachel şi, în acelaşi timp, să-i îmbrăţişeze mama, sau, poate, să-i îmbrăţişeze pe amândoi. Oricum ar fi fost, pentru prima data simţi cum lacrimile începeau să-i curgă pe obraji şi, o clipă, nutri speranţa nebună că ar putea reconstrui toate podurile arse, că Gage, prin moartea lui, o să-i ajute să facă asta, ca şi cum viaţa trăită de el s-ar fi preschimbat într-un roman stupid şi dulceag pentru coafeze, în care preţul morţii era împăcarea, în care moartea putea aduce şi ceva bun, pe lângă această durere nesfârşită, idioată şi sfâşietoare, ce-i revenea întruna în suflet, cu forţe noi.

Dory se îndreptă spre el, schiţând, poate, gestul de a-şi deschide braţele ca să-1 îmbrăţişeze. Spuse ceva: „Oh, Louis..." şi încă ceva, înăbuşit de lacrimi şi de voalul des - şi atunci Goldman îşi trase nevasta înapoi. O clipă, toţi trei rămaseră nemişcaţi, ca personajele unui tablou pe care nu îl observa nimeni, cu excepţia lor (poate doar antreprenorul de pompe funebre, aproape invizibil în colţul încăperii, văzu scena - şi Louis era de părere că şi unchiul Carl ar fi văzut-o), Louis, cu braţele pe jumătate întinse, Irwin şi Dory Goldman, ţepeni ca figurinele de pe un tort de nuntă.

Louis sesiză că socrul său nu avea lacrimi în ochi; în ochii lui limpezi nu strălucea decât ura *(Oare crede că l-am ucis pe Gage doar ca să-i fac în ciudă?* se întrebă Louis), Ochii aceştia parcă îl măsurau pe Louis, încercând să redescopere acelaşi om mărunt şi fără viitor care îi răpise fiica şi care îi provocase această infinită durere... şi apoi îl ignoră complet. Privirea i se îndreptă spre stânga doctorului - spre sicriul lui Gage - şi de-abia atunci se îmblânzi.

Cu toate acestea, Louis făcu un ultim efort.

- Irwin, spuse el. Dory. Vă rog. Trebuie să trecem prin această încercare împreună.

- Louis, zise din nou Dory - *cu amabilitate,* i se păru doctorului.

Apoi trecură pe lângă el, Irwin Goldman târându-şi soţia după el, fără doar şi poate, fără să privească nici la stânga, nici la dreapta, cu siguranţă fără să-1 privească pe Louis Creed. Se apropiară de sicriu, şi Goldman scoase din buzunarul de la haină o bonetă mică şi neagră. *Nu aţi semnat în carte,*

gândi Louis, şi prin traiectul său digestiv se înălţa o eructaţie mută, cu un conţinut acid atât de nociv, încât trăsăturile i se contorsionară de durere.

În cele din urmă, vizita de dimineaţă se încheie. Louis telefonă acasă. Jud răspunse şi îl întrebă cum a fost. Bine, răspunse doctorul. Îl întrebă pe Jud dacă Steve putea veni la telefon.

- Dacă e în stare să se îmbrace singură, o s-o las să vină şi ea după-amiază, zise Steve. Ce părere ai?

- E bine, admise Louis.

- Dar tu ce faci, Lou? Lasă prostiile, să nu mă tragi în piept. Spune-mi drept, ce faci?

- Bine, răspunse scurt Louis. Fac faţă. *I-am pus pe toţi să semneze în carte. Pe toţi, în afară de Dory şi Irwin, fiindcă ei doi nu au vrut să semneze.*

- În ordine, spuse Steve. Ce zici, vrei să ne întâlnim şi să luăm prânzul împreună?

Prânzul. Să ne întâlnim şi să luăm prânzul împreună. Părea o idee atât de stranie, încât Louis se pomeni amintindu-şi de romanele science-fiction pe care le citise în adolescenţă - romane scrise de Robert A. Heinlein, Murray Leinster, GordonR. Dickson. *Locuitorii de aici, de pe Planeta Quark, au un obicei ciudat atunci când le moare unul dintre copii, domnule locotenent Abelson: se întâlnesc mai mulţi şi „iau prânzul împreună". Ştiu cât de grotescă şi barbară este această idee, dar vă rog respectuos să luaţi în considerare faptul că aceasta planetă nu a fost încă civilizată de pământeni.*

- Sigur că da, acceptă Louis. Ce mai contează o masă bună la un restaurant în pauza dintre vizitele la funeraliile fiului meu, Steve?

- Uşurel, Lou, zise Steve, fără să pară chiar jignit.

In starea aceasta de nebunie calmă, Louis parca vedea mai bine în adâncul oamenilor. Poate că greşea, *insk* acum bănuia că Steve se gândeşte că până şi o izbucnire bruscă de sarcasm, scuipată ca o duşcă de fiere, era de preferat stării sale anterioare de detaşare.

- Nu-ţi face griji, îi spuse acum lui Steve. E bine la restaurantul lui Benjamin?

- Sigur, admise Steve. E bine la restaurantul lui Benjamin.

Telefonase din biroul antreprenorului de pompe funebre. Acum, când traversa încăperea ceremoniei funerare, în drumul său spre ieşire, Louis văzu că sala era aproape goală, în afară de Irwin şi Dory Goldman, care şedeau în primul rând, cu capetele plecate. Lui Louis i se păru că aveau de gând să rămână acolo o veşnicie.

Restaurantul lui Benjamin s-a dovedit a fi o alegere bună. în Bangor, prânzul se lua devreme, astfel încât, în jurul orei 13, localul era aproape pustiu. Jud venise însoţit de Steve şi Rachel, şi mâncară toţi patru pui prăjit. La un moment dat, Rachel merse la toaletă, unde rămase destul de multă vreme, cât să-1 facă pe Steve să se simtă neliniştit. Tocmai se pregătea să ceară unei chelneriţe să se ducă după ea, când Rachel reveni la masă, cu ochii înroşiţi de plâns.

Louis ciugulea doar din friptură şi bea o mulţime de pahare cu bere Schlitz. Jud îi ţinea pasul la bere, fără să vorbească prea mult.

Porţiile lor se întoarseră la bucătărie, aproape neatinse, şi, cu perspicacitatea lui neobişnuită, Louis o şi văzu pe chclneriţă, o fată durdulie cu o mutră drăgălaşă, gata să-i întrebe dacă nu le-a plăcut mâncarea, dar privi încă o dată ochii înroşiţi ai lui Rachel şi hotărî că întrebarea nu era

tocmai potrivită. Pe când îşi beau cafeaua, Rachel spuse ceva atât de neaşteptat şi cu atâta cutezanţă în voce, încât îi şocă pe toţi - mai ales pe Louis, pe care berea aproape ca îl adormise.

- Am de gând să dau hainele lui la Armata Salvării.
- Da? spuse Steve, după o scurtă pauză.
- Da, răspunse Rachel. Sunt încă bune. Toate puloverele lui... şi pantalonii... şi cămăşile. Cineva o să fie bucuros să le primească, Pot să mai fie purtate multă vreme. Sigur, nu vorbesc de hainele purtate atunci. Alea sunt... distruse.

Ultimul cuvânt se auzi ca o şoaptă nefericită, rostită cu un nod în gât. încercă să bea o înghiţitură de cafea, însă nu îi folosi la nimic. O clipă mai târziu, suspină cu faţa ascunsă în palme.

Acea clipa a fost stranie. Atunci s-au întretăiat câteva linii de tensiune. Şi toate păreau să se focalizeze asupra lui Louis. Simţi acut această schimbare, cu neobişnuita perspicacitate dovedită întreaga zi, şi, dintre toate senzaţiile pe care le încercase, asta a fost cea mai clară şi cea mai certă. Până şi chelneriţa a simţit aceste traiecte convergente de cunoaştere. O observă cum se opreşte lângă masa pe care o pregătea. O clipă, Louis fu derutat, şi apoi înţelese: toţi se aşteptau să-şi mângâie soţia.

Voia să facă acest gest, dar nu putea. înţelegea că era responsabilitatea lui, şi, totuşi, nu putea. Motanul îi tăia calea. Pe neaşteptate, fără vreun motiv anume. Motanul. Blestematul ăla de motan! Church, cu toţi şoarecii şi păsările lui sfârtecate, pe care le îngropa pe vecie. Când îi descoperea victimele, Louis curăţa imediat mizeria, fără să se plângă sau să comenteze, şi, desigur, fără să protesteze. Căci, de fapt, el le cumpărase. Dar a cumpărat oare şi nenorocirea aceasta?

Îşi văzu degetele. Louis îşi văzu degetele. Îşi văzu degetele lunecând uşor pe spatele jachetei lui Gage. Şi jacheta lui Gage a dispărut. Şi apoi, a dispărut şi Gage.

Privi fix în ceaşca cu cafea şi îşi lăsă soţia sa plângă, nemângâiată, alături de el

După un timp - probabil destul de scurt, după ceas, dar şi atunci, ca şi în amintire, foarte lung - Steve o cuprinse după umeri şi o îmbrăţişă uşor. Ochii lui, aţintiţi asupra lui Louis, erau încărcaţi de reproş şi mânie. Louis îşi întoarse privirea către Jud, însă Jud se uita în jos, de parcă s-ar fi simţit ruşinat. Nici de-acolo nu se putea aştepta la vreun ajutor.

37

- Ştiam că se va întâmpla aşa ceva, spuse Irwin Goldman.

Şi atunci au început necazurile.

- Am ştiut din clipa în care s-a măritat cu tine. I-am zis atunci: „O să ai parte numai de durere, şi chiar mai mult decât o să poţi îndura." Şi uită-te la asta. Uită-te numai la... la *mizeria asta,*

Louis se întoarse încet către socrul său, care apăruse brusc lângă el, ca un Hopa-Mitică nefast şi cu bonetă neagră. Apoi, instinctiv, se uită în jur, înspre locul unde se aflase Rachel, lângă cartea de pe pupitru - tura de după-amiază îi aparţinea ei pentru neprezentarea de dimineaţă - dar Rachel dispăruse.

Vizitele de după-amiază au fost mai rare şi, cam după o jumătate de oră, Louis se îndreptase către primul rând de scaune şi se aşezase la margine, prea puţin conştient de acest lucru (şi doar la periferia simţurilor recunoştea

miasma greţoasă, suprasaturată a florilor), dându-şi seama însă că era istovit şi că îi era foarte somn. În parte, din pricina berii de la prânz - cel puţin, aşa credea. În sfârşit, mintea lui era pregătită să tragă obloanele, ceea ce putea să fie un lucru bun. Poate că, după un somn de douăsprezece sau şaisprezece ore, o să fie în stare să o mângâie pe Rachel,

După un timp, şi-a plecat capul până când a ajuns să-şi privească mâinile strânse uşor între genunchi. Zumzetul vocilor din încăpere îi aducea o dulce alinare. Se simţise uşurat când, la întoarcerea în sala funerară, nu i-a mai găsit acolo pe Irwin şi pe Dory, însă ar fi trebuit să ştie că absenţa lor era ceva prea frumos ca să dureze.

- Unde e Rachel? întrebă Louis, acum.
- Cu mama ei. Acolo unde îi este locul

Goldman vorbea pe tonul plin de un triumf controlat al cuiva care tocmai a făcut afacerea vieţii.. Respiraţia îi mirosea a scotch. Mult scotch. Stătea în faţa lui Louis ca o Carlcatură de mărunt avocat districtual în faţa unui om care, în mod evident, este vinovat. Se clătina pe picioare.

- Ce i-ai spus? îl iscodi Louis.

Simţea cum panica îi prinde rădăcini în suflet. Ştia că Goldman a trăncănit ceva. I se citea pe chip.

- Nimic altceva decât adevărul. I-am spus că aşa se întâmplă când te căsătoreşti împotriva voinţei părinţilor. I-am spus...
- Ai spus aşa ceva? întrebă Louis, fără a-i veni să creadă. Nu cred că ai putut să afirmi una ca asta!
- Ba i-am mai spus şi altele, zise Irwin Goldman, Am ştiut că aici o să ajungem - că asta o să se întâmple. De cum te-am văzut, mi-am dat seama cu cine am de-a face

Se aplecă înspre Louis, emanând arome tari de scotch.

- Am văzut prin tine, doctoraş parşiv şi fălos. Mi-ai momit fata într-o căsnicie idioată şi fără folos, transformând-o într-o servitoare, şi după aia l-ai trimis pe băieţelul ei pe stradă, ca să fie călcat de-o maşină, aşa ca... ca un câine.

Multe dintre invectivele acestea se pierdură în gol pe lângă urechile lui Louis. încă mai bâjbâia în întuneric, încercând sa cuprindă ideea că omuleţul acesta imbecil chiar a..

- I-ai *spus* aşa ceva? repetă. I-ai *spus,* asta?
- Sper sa putrezeşti în Iad! urlă Goldman, şi toate capetele din încăpere se întoarseră spre ei.

Din ochii injectaţi ai bătrânului începură să izvorască lacrimi. Chelia îi lucea sub tăcutele lumini fluorescente.

- Mi-ai transformat fetiţa, fetiţa mea minunată, într-o servitoare... I-ai distrus viitorul... ai luat-o de lângă noi., şi l-ai lăsat pe nepoţelul meu să moară de-o moarte murdară, pe un afurisit drum de ţară.

Vocea îi devenise un strigăt ameninţător.

Unde dracu' erai? Şedeai liniştit pe cur atunci când se juca pe drum? Te gândeai la articolele alea cretine de medicină? Ce dracu' făceai, căcat ce eşti? Câcat împuţit ce eşti! Ucigaş de copii! Uci...

Ajunseseră şi aici. Se aflau în încăperea funerară. Şi Louis văzu cum îi porneşte braţul. Văzu cum mâneca de la costum se ridică puţin, descoperind manşeta albă a cămăşii. Şi licărul melancolic al unui buton. Rachel îi dăruise perechea de butoni la cea de-a treia aniversare a căsătoriei lor, fără a-şi închipui ca, într-o zi soţul ei o să-i poarte la înmormântarea fiului lor, pe atunci încă nenăscut. Pumnul strâns părea o continuare firească a braţului.

Se lipi de gura lui Goldman. Simţi cum buzele bătrânului se zdrobesc şi se întind pe dinţi. Şi avu pe loc o senzaţie dezgustătoare - ca atunci când zdrobeşti un melc cu pumnul. Nu ai nici un fel de satisfacţie. Sub buzele socrului său, simţea proteza dentară fermă şi bine lucrată.

Forţa loviturii îl făcu pe Goldman să se clatine pe picioare. Căută sprijin pe sicriul lui Gage şi îl mişcă din loc. Una dintre vaze, plină vârf cu flori, se răsturnă şi se sparse cu un zgomot puternic. Cineva începu să ţipe.

Era Rachel. Se lupta cu mama ei, care încerca să o ţină departe de scena scandalului. Oamenii prezenţi - vreo zece-cincisprezece cu totul - păreau să fi îngheţat, cuprinşi de teamă şi jenă. Steve îl luase pe Jud înapoi în Ludlow, şi Louis îşi dădu seama, ca prin ceaţă, cât de recunoscător îi era pentru asta. Nu şi-ar fi dorit ca Jud să fie martor la această scenă. Era de-a dreptul indecentă.

- Nu-1 lovi! strigă Rachel. Louis, nu-1 lovi pe tata!

- Îţi place să baţi bătrâni, ei? zbieră pe un ton strident Irwin Goldman cel-cu-carnetul-de-cecuri-atotputernic. (Rânjea cu gura plina de sânge.) Îţi place să baţi bătrâni? Nici nu mă mir, ticălos împuţit! Nu mă mir deloc.

Louis se întoarse către el, şi Goldman îl lovi în gât. A fost o lovitură neîndemânatică, laterală, scurtă, însă îl luă pe Louis prin surprindere. În gât îi explodă o durere paralizantă, care o să-1 împiedice oarecum să înghită în următoarele două ore. I se smuci capul pe spate şi căzu într-un genunchi, în strană.

Mai întâi florile, acum, hop şi eu, gândi. *Cum zic ăia- de la Ramones? Hei-hoi, hai şi noi!* I se păru că îi vine să râdă, însă nu reuşi să dibuie hohotele de râs înlăuntrul lui. Din gâtul rănit, se auzi doar un geamăt slab.

Rachel ţipă iarăşi.

Cu sângele curgându-i din gură, Irwin Goldman se îndreptă către locul în care căzuse în genunchi ginerele său şi îl lovi puternic cu piciorul în rinichi. Durerea a fost ca o flacără strălucitoare a agoniei. Se propti cu mâinile în podea, ca să nu se prăbuşească pe burtă.

- Ei, dar parcă nu eşti prea curajos, nici măcar cu bătrânii, băieţel! strigă Goldman cu un soi de excitare găunoasă.

Îl lovi din nou pe Louis, cu vârful unui pantof negru şi demodat, ratând însă rinichiul şi nimerind noada. Louis gemu de durere şi, de astă dată, se prăbuşi. Bărbia îi lovi duşumeaua cu putere. Îşi muşcă limba.

- Aşa! zbieră Goldman. Trebuia să-ţi dau şutul ăsta în cur chiar de prima oară când te-am văzut, ticălos ordinar! Na!

Îl lovi iarăşi pe Louis, însă nimerind o fesă. Plângea şi rânjea satisfăcut. Pentru prima oară, Louis îl vedea pe Goldman nebărbierit - semn de doliu. Antreprenorul de pompe funebre se precpita în direcţia lor. Rachel reuşise să se smulgă din braţele mamei sale şi alergă, ţipând, înspre ei.

Louis se rostogoli cu greutate pe o parte şi se ridică în şezut. Socrul său întinse din nou piciorul să-1 lovească, şi Louis îi prinse pantoful în mâini - îl prinse bine, ca pe o minge de fotbal - împingându-1 cât de tare putu.

Mugind, Goldman zbură pe spate, dând din mâini disperat, ca să-şi recapete echilibrul. Se prăbuşi peste sicriul Odihnă Veşnică, al lui Gage, sicriu fabricat în oraşul Storyville, Ohio, sicriu care fusese destul de scump.

Oz cel Male şi Telibil tocmai ce s-a prăbuşit pe sicriul fiului meu, gândi, uluit, Louis. Sicriul căzu cu zgomot înfiorător de pe suportul lui. Întâi căzu capătul din stânga, apoi cel din dreapta. Lacătul plesni. Chiar şi în nebunia de ţipete şi urlete, chiar şi deasupra mugetelor lui Goldman, care, sărăcuţul, nu făcea altceva decât să se joace de-a Feriti-vă de Măgăruş, la o petrecere

de copii, chiar şi aşa, Louis auzi cum plesneşte lacătul sicriului.

Sicriul nu s-a deschis, pentru ca din el să se reverse rămăşiţele triste şi îndurerate ale lui Gage, la care să se holbeze toţi spectatorii, însă Louis îşi dădu seama că aceasta s-a datorat numai faptului că sicriul a căzut pe fund, nu pe o latură. S-ar fi putut foarte bine să nu se întâmple aşa. Totuşi, în fracţiunea aceea de secundă, până când capacul să se trântească la loc, văzu ceva gri - costumul pe care îl cumpăraseră pentru ultima călătorie a lui Gage. Şi ceva roz. Poate mânuţa lui Gage.

Aşezat pe duşumea, Louis îşi cuprinse faţa în mâini şi începu să plângă. Nu îl mai interesă nici socrul său, nici proiectilele MX, nici disputa dintre suturile permanente şi cele care se absorb, nici moartea prin supraîncălzire a Universului. În clipa aceea, Louis Creed îşi dorea să moară. Şi, deodată, în chip straniu, în minte i se formă o imagine: Gage cu urechi de Mickey Mouse, Gage râzând cu gura până la urechi şi dând mâna cu marele Goofy, pe Strada Principală din Disney World. Şi imaginea asta era extraordinar de clară.

Unul dintre suporţii sicriului se dărâmase; celălalt se sprijinea, ca un beţiv, de platforma pe care, uneori, se urcau preoţii şi ţineau o slujbă scurtă. Goldman se prăbuşise în florile împrăştiate. Plângea şi el. Pe jos, apa din vazele răsturnate formă băltoace. Florile, strivite şi rupte, emanau încă şi mai puternic mirosul lor orgolios.

Rachel ţipă şi ţipă şi ţipă.

Însă Louis nu putea răspunde ţipetelor ei. Imaginea lui Gage cu urechi de Mickey Mouse începuse să pălească, nu înainte însă ca o voce să anunţe că, mai târziu, în seara aceea, urmau şi focuri de artificii. Rămase cu faţa ascunsă în palme, dorind să nu-1 mai vadă nimeni, să nu-i mai vadă obrajii uzi de lacrimi, să nu-i mai vadă pierderea, suferinţa, vina, durerea, ruşinea, să nu-i mai vadă mai ales dorinţa atât de laşă de a muri şi de a scăpa, astfel, de tot acest întuneric.

Antreprenorul şi Dory Goldman o conduseră pe Rachel afară din încăpere. încă mai ţipa. Mai târziu, într-o altă cameră (camera despre care Louis bănuia că fusese special rezervată celor copleşiţi de durere - numită, poate, Salonul Isteriilor), Rachel deveni foarte tăcută.

Chiar Louis însuşi, amuţit şi buimăcit, însă întreg la minte şi reuşind sa-şi ţină emoţiile sub un control strict, îi administra un sedativ, după ce insistase să fie lăsat singur cu soţia lui.

Ajunşi acasă, o conduse în dormitor, o culcă şi îi mai făcu o injecţie. Apoi o înveli şi îi privi lung chipul palid, ca de ceară.

-Îmi pare rău, Rachel, şopti. Aş da orice ca toate astea să nu se fi întâmplat.

-E în ordine, răspunse ea cu o voce ciudată, o voce albă, şi se întoarse pe o parte, cu spatele la el.

Louis auzi cum pe buze i se formează vechea şi perimata întrebare: *Te simţi bine?* şi o înăbuşi. Nu era o întrebare sinceră; nu asta voia el să ştie.

-Cât de rău îţi este? întrebă el, în cele din urmă.

-Destul de rău, Louis, spuse ea şi scoase un sunet care putea fi luat drept hohot de râs. De fapt, mi-e chiar foarte rău.

Mai trebuia ceva, însă Louis nu reuşi să umple acest gol. Dintr-o dată, simţi că îi este ciudă pe ea, pe Steve Masterton, pe Missy Dandridge şi pe soţul ei, cu mărul lui Adam în formă de vârf de săgeată, pe întreaga lume afurisită. De ce trebuia întotdeauna doar el să umple golurile? Ce căcat mai era şi

ăsta?

Stinse lumina şi ieşi din dormitor. îşi dădu seama că nu are nimic de oferit nici fiicei lui.

Într-o nebunie de-o clipă, când o privi în camera învăluită de umbre, crezu că era Gage - şi îi trecu prin minte gândul că toată povestea nu fusese decât un coşmar înspăimântător, întocmai ca visul său cu Pascow, care îl conducea prin pădure, şi mintea sa obosită se aruncă încrezătoare asupra acestei iluzii. Îl ajută şi întunericul -camera era luminată doar de ecranul televizorului portabil, pe care i-1 adusese Jud ca să poată să suporte mai uşor orele de aşteptare. Orele acelea lungi, foarte lungi.

Dar sigur că nu era Gage; era Ellie, care nu numai că ţinea strâns în mână fotografia în care îl trăgea pe Gage cu sania, dar şi stătea în scăunelul lui Gage. îl luase din camera lui şi îl adusese într-a ei. Era un scăunel de regizor de film, cu fundul şi spătarul din pânză tare. Pe spătar, scria cu litere mari: GAGE. Rachel comandase prin poştă patru scaune din acestea. Fiecare membru al familiei avea câte unul, cu numele posesorului înscris pe spătar.

Ellie era prea mare pentru scaunul lui Gage. Se înghesuise în el şi fundul din pânză ameninţa să plesnească. Ţinea fotografia lipită de piept şi privea fix filmul de la televizor.

- Ellie, spuse, stingând televizorul, e timpul să te culci.

Fetiţa se chinui să iasă din scaun, apoi îl plie. Părea că doreşte să ia scăunelul în pat cu ea.

Louis şovăi, încercând să spună ceva în legătură cu scaunul, dar, în cele din urmă, se mulţumi să întrebe:

- Vrei să te învelesc?
- Da, te rog, răspunse Ellie.
- Vrei.., vrei să dormi cu mami în seara asta?
- Nu, mulţumesc.
- Sigur?

Fetiţa surâse uşor.

- Da, mă dezveleşte noaptea.

Louis surâse şi el.

- Haide, atunci.

În loc să încerce să ia scaunul în pat cu ea, Ellie îl întinse şi îl aşeză la capul patului, şi atunci o imagine absurdă se formă în mintea lui Louis - iată cabinetul celui mai mic psihiatru din lume.

Ellie se dezbrăcă, după ce aşezase fotografia pe pernă. îşi puse pijamaua, luă fotografia, se duse în baie şi o puse pe policioară, ca să se poată spăla, ca să poată folosi toaleta şi ca să-şi poată înghiţi vitamina. Apoi o luă iarăşi şi se urcă în pat cu ea.

Louis se aşeză lângă fetiţă şi îi spuse:

- Vreau să ştii, Ellie, că, dacă vom continua să ne iubim, vom putea trece de încercarea asta.

Fiecare cuvânt părea a fi o roabă încărcată cu baloturi ude, şi efortul acesta acumulat îl epuiza pe Louis.

- O să-mi doresc din toate puterile şi o să mă rog la Dumnezeu să mi-1 aducă înapoi pe Gage, spuse Ellie calmă.
- Ellie...
- Dumnezeu poate să schimbe totul, dacă El aşa vrea, zise Ellie. Poate face orice vrea El.
- Ellie, Dumnezeu nu face asemenea lucruri, spuse tulburat Louis.

Cu ochii minţii îl văzu pe Church tolănindu-se pe capacul closetului,

holbându-se cu ochii ăia noroioşi, în timp ce el, Louis, se relaxa în cadă.

- Ba aşa face, se răzvrăti fetiţa. La Şcoala de Duminică, profesorul ne-a povestit de tipu' ăla, Lazăr. Murise, şi Isus 1-a înviat. A zis: „Lazăre, vino afară", şi profesorul ne-a mai spus că, dacă ar fi zis doar „vino afară", atunci, probabil că toţi cei din mormânt ar fi înviat, însă Isus 1-a vrut doar pe Lazăr.

Din gură îi ţâşni o absurditate *(*însă nu fusese, oare, toată ziua aceea încărcată de cântecele şi sunete dezarticulare şi absurde?).

- Asta s-a petrecut demult, Ellie.

- O să-i ţin pregătite toate lucrurile, continuă fetiţa. Am fotografia lui şi o să stau în scaunul lui...

- Ellie, eşti prea mare pentru scaunul lui Gage, spuse Louis, apucându-i mânuţa fierbinte. O să-1 strici.

- Dumnezeu o să mă ajute să nu-1 stric, spuse Ellie.

Vocea îi era liniştită, însă Louis observă cearcăne grele sub ochii fetiţei. Îl durea atât de tare să o privească suferind, încât îşi întoarse faţa de la ea. Poate că, atunci când o să se strice scaunul lui Gage, o să înţeleagă, în sfârşit, ce s-a întâmplat cu frăţiorul ei.

- O să ţin tot timpul fotografia cu mine, continuă Ellie, şi o să mănânc şi mâncarea lui la micul dejun.

Gage şi Ellie aveau fiecare felul preferat la micul dejun, odată, Ellie anunţase solemn că mâncarea lui Gage avea gust de gândaci morţi. Dacă ursuleţii de cacao erau singurul fel de mâncare din casă într-o dimineaţă, atunci Louis prefera un ou fiert... sau nu mânca nimic.

- *O să* mănânc până şi bame, chiar dacă nu pot să le sufăr, şi o să citesc toate cărţile cu poze ale lui Gage, şi o să... o să... ştii ce vreau să spun... o să pregătesc totul... în caz că...

Plângea acum. Louis nu încercă să o mângâie, ci doar îi netezi părul de pe frunte. Vorbele ci aveau un oarecare sens nebunesc. Nu trebuie să punem punct. Trebuie să trăim numai în prezent. Şi să-1 păstrăm pe Gage în acest prezent, să refuzăm sa-l lăsăm să se stingă din amintirea noastră; ţii minte când Gage a făcut asta... sau asta... mda, ce bine era... dragul de Gage, ce mai băieţel. Când începe să nu mai doară, începe să nu mai aibă importanţă. Şi Louis se gândi că poate fetiţa înţelegea cât de uşor ar fi fost pentru toată lumea să-1 lase pe Gage să rămână mort.

- Ellie, nu mai plânge, şopti. Nu e sfârşitul lumii.

Dar fetiţa *plânse* la nesfârşit... vreo cincisprezece minute. De fapt, chiar adormi înainte ca lacrimile să i se usuce. Dar dormi dusă, în cele din urmă, şi, la parter, în casa tăcută, ceasul bătu ora 10.

Ţine-l în viaţă, Ellie, dacă aşa vrei, gândi el şi îşi sărută fiica. *Probabil că psihiatrii ar spune că e ceva total nesănătos, însă eu îţi dau voie din toată inima. Pentru că ştiu că va veni ziua - poate chiar în vinerea asta - când vei uita să mai porţi cu tine fotografia şi o s-o găsesc în patul tău, în camera asta goală, în timp ce tu te plimbi cu bicicleta prin faţa casei, sau te plimbi pe câmpul din spatele casei, sau te duci la Kathy McGown ca să te prefaci că faci haine la maşina ei de cusut. Gage n-o să mai fie cu tine, şi acela va fi momentul când Gage se va topi din timpul prezent, care exista în inimioara ta de fetiţă, şi va începe să devină Ceva Ce S-a întâmplat în 1984. O nenorocire din trecut.*

Louis ieşi din cameră şi se opri o clipă în capătul scării, gândindu-se - deloc serios însă - dacă sa se ducă la culcare.

Ştia ce-i trebuie şi coborî.

Louis Albert Creed se apucă metodic să se îmbete. în pivniţă, avea cinci lăzi cu bere Schlitz. Louis bea bere, Jud bea bere, Steve Masterton bea bere, chiar şi Missy Dandridge bea uneori câte o sticlă sau două, când avea grijă de copii *{copil,* se corectă Louis, în timp ce cobora treptele spre pivniţă). Până şi Charlton, în cele câteva ocazii când i-a vizitat, a preferat să bea o bere - atâta vreme cât era slab alcoolizată -, în loc de un pahar cu vin Aşa că, într-o zi din iarna trecută, Rachel s-a dus în oraş şi a cumpărat uriaşa cantitate de zece lăzi cu bere. „Asta o să te împiedice să mai dai fuga la barul lui Julio din Orrington, de fiecare dată când ne intră cineva în casă", îi spusese ea atunci. „Şi îl citezi întotdeauna pe Robert Parker, iubitule – orice fel de bere care există în frigider după ce se închid magazinele e cea mai bună bere, nu-i aşa? Aşa că bea asta şi gândeşte-te la banii economisiţi." Iarna trecută. Când toate erau aşa cum trebuie. *Când toate erau aşa cum trebuie.* Ciudat cât de iute şi cu câtă uşurinţă putea mintea omului să tragă linia de demarcaţie.

Louis luă o ladă cu bere şi puse cutiile în frigider. Apoi luă o cutie, închise uşa frigiderului şi deschise cutia. Unduindu-se unsuros şi ruginit, Church îşi făcu apariţia din cămară, la auzul uşii de la frigider, şi se holbă întrebător la Louis. Motanul nu se apropia prea tare; probabil că Louis îl lovise de prea multe ori.

- Nu-i nimic pentru tine, îi spuse motanului. Ţi-ai mâncat porţia pe ziua de azi. Dacă mai vrei ceva, du-te şi omoară o pasăre.

Însă Church nu se mişcă, continuând să-1 privească fix. Louis înghiţi jumătate din berea din cutie şi simţi imediat cum i se urcă la cap.

- Nici măcar nu le mănânci după ce le omori, aşa-i? îl întrebă. Eşti mulţumit doar să le omori,

Church se duse în camera de zi, convins în aparenţă că nu era rost de mâncare, şi, după o clipă, Louis îl urmă.

Se gândi iarăşi aiurea: *Hei-hoi, hai şi noi!*

Louis se aşează pe scaun şi îl privi iarăşi pe Church. Motanul se culcase pe covoraşul de lângă televizor, uitându-se atent la Louis, fără doar şi poate, pregătit să o ia la goană dacă Louis ar fi devenit pe neaşteptate agresiv şi s-ar fi hotărât să-şi pună în mişcare piciorul-care-loveşte-motani.

În loc să facă asta, Louis îşi ridică berea şi spuse:

- Pentru Gage. Pentru fiul meu, care ar fi putut să ajungă artist sau campion olimpic, sau chiar preşedintele Statelor Unite, futu-i mama ei de viaţă! Ce zici, măi prostule?

Church îl privi lung, cu ochii lui ciudaţi, lipsiţi de expresie.

Louis goli cutia cu înghiţituri mari, care îi răniră gâtlejul încă dureros, se ridică, se duse la frigider şi mai luă o cutie.

De-abia când a isprăvit trei beri a simţit că, pentru prima oară în ziua aceea, îşi regăsise parţial echilibrul. După ce termină primele şase cutii, simţi că până şi somnul putea deveni realitate în vreo oră. Se întoarse de la frigider cu a opta sau a noua bere (deja pierduse şirul şi se cam clătina la mers) şi privirea i se opri asupra lui Church; motanul moţăia - sau se prefăcea că moţăie - pe covor. Gândul îi veni în mod atât de natural în minte, încât trebuie că fusese acolo tot timpul, aşteptând doar momentul potrivit să iasă la iveală:

Când o s-o faci? Când o să-l îngropi pe Gage în anexa de la Cimitirul Animalelor?

Şi pe urma gândului acesta:

Lazăre, ieşi afara!

Vocea somnoroasă, buimăcită a lui Ellie:

Profesorul ne-a spus că dacă ar fi zis „ ieşi afară", probabil că ar fi înviat toţi cei din mormântul acela.

Îl străbătu un fior de forţă atât de pură, încât trupul îi fu cuprins de convulsii. Îşi aminti brusc prima zi de şcoală a lui Ellie, cum Gage îi adormise în braţe, în timp ce Ellie tot sporovăia despre „Old MacDonald" şi despre doamna Berryman; spusese atunci: „Duc copilul la culcare" şi, când îl dusese pe Gage în cameră, îl cuprinsese o presimţire îngrozitoare, pe care de-abia acum o înţelegea. În acel septembrie, o parte din el ştiuse că Gage avea să moară în curând. O parte din el ştiuse ca Oz cel Male şi Teiibil era aproape. Asta era o tâmpenie, era o nebunie, era un căcat de superstiţie... dar era adevărul pur. *Ştiuse.* Louis îşi vărsă berea pe cămaşă, şi Church îl privi cu un aer obosit, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva erau pe cale de a începe festivităţile de seară de gonit-motanul-cu-un-şut-în-fund.

Dintr-o dată, Louis îşi aminti de întrebarea pe care i-o pusese lui Jud; îşi aminti cum braţul lui Jud tresărise şi răsturnase două sticle goale de bere de pe masă. Una dintre ele se spărsese. *Nici măcar să nu vorbeşti despre aşa ceva, Louis!*

Dar *voia* să vorbească despre asta - sau măcar să se gândească la asta. Cimitirul Animalelor. Ceea ce se afla dincolo de Cimitirul Animalelor. Ideea exercita o atracţie sinistră. Logica ei era imposibil de negat. Church fusese omorât pe drum; Gage fusese omorât pe drum. Şi iată-1 pe Church aici - schimbat, desigur, dezgustător din nişte puncte de vedere -, dar era aici. Ellie, Gage şi Rachel păstraseră o relaţie funcţională cu el. Sigur, omora păsări şi spintecase şi câţiva şoricei, însă aşa se purtau pisicile. În nici un caz nu se putea spune că Church s-ar fi preschimbat într-un Frankenstein al motanilor. Din multe alte puncte de vedere, era ca întotdeauna.

Încerci sa găseşti explicaţii, şopti o voce. *Nu este ca întotdeauna. E ca o stafie. E dezgustător. Şi cioara, Louis... îţi aminteşti cioara?*

- Doamne, Dumnezeule, spuse Louis cu o voce atât de tremurătoare şi de rătăcită, pe care de-abia şi-o recunoscu.

Dumnezeu, o, da, bine, sigur. Dacă există într-adevăr un moment când să fie invocat numele lui Dumnezeu, în afara paginilor unui roman cu vampiri şi stafii, atunci acum era momentul acela. Deci, la ce - la ce, pentru numele lui *Dumnezeu* - se gândea acum? Se gândea la o blasfemie atât de cutremurătoare, pe care nici măcar acum nu o credea în totalitate. Şi mai rău, se minţea singur. Nu căuta explicaţii, *minţea* de-a dreptul.

Atunci, care e adevărul? Dacă ţii cu tot dinadinsul să afli blestematul ăla de adevăr, care este el?

Adevărul era că Church nu mai era deloc pisică - ce-ar fi să începem cu asta. *Arăta* ca o pisică şi *se purta* ca o pisică, dar, de fapt, nu era decât o imitaţie slabă. Oamenii nu reuşeau să vadă imitaţia, însă o puteau *simţi.* Îşi aminti de seara în care îi vizitase Charhon. Organizaseră o mică petrecere înainte de Crăciun. Veniseră amândoi în camera de zi, după masă, şi tocmai începuseră să discute, când Church îi sărise acestuia în poală. Charlton izgoni imediat motanul, în timp ce o strâmbătură de dezgust îi deformase buzele.

Nu că ar fi fost mare lucru. Nimeni nu-şi dăduse seama. Dar... se întâmplase. Charlton simţise ce anume *nu era* motanul. Louis îşi goli cutia şi se duse după altă bere. Dacă Gage s-ar întoarce preschimbat în felul ăsta, ar fi o ticăloşie.

Deschise cutia şi sorbi însetat berea. Acum era beat, beat de-

adevăratelea, şi mâine o să fie nevoit să facă faţă unui cap cât toate zilele. *Cum m-am dus mahmur la înmormântarea fiului meu,* de Louis Creed, autor al lucrării *Cum mi-a scăpat printre degete chiar în clipa fatală* şi a numeroase alte opere.

Beat. Cu siguranţă. Şi acum bănuia că motivul pentru care se îmbătase era ca să poată judeca la rece această idee nebunească.

În ciuda tuturor contraargumentelor, ideea încă mai exercita atracţia aceea sinistră, forţa aceea dezgustătoare, *farmecul* lugubru. Da, mai presus de toate, avea *farmec.*

Jud se întorsese şi îi vorbea în gânduri: *O faci pentru că te prinde. O faci pentru că cimitirul este un loc secret şi vrei să împărtăşeşti secretul cu cineva... Inventezi motive... şi ţi se par motive bune... dar, de fapt, faci asta pentru că aşa vrei. Sau pentru că aşa trebuie.*

Vocea lui Jud, şoptită şi tărăgănată, cu accentul lui ciudat, vocea lui Jud, înfiorându-1 până în măduva oaselor, făcându-i pielea ca de găină, făcând să i se ridice părul în cap.

Acestea sunt secrete, Louis... solul din inima omului e şi mai pietros... aşa ca solul din vechiul cimitir al indienilor Micmac. Omul cultiva ceea ce poate... şi are grija de ceea ce cultivă.

Louis începu să treacă în revistă toate lucrurile pe care i le împărtăşise Jud despre cimitirul indienilor Micmac. Începu să confrunte datele, să le selecteze, să le rezume - proceda exact ca atunci când se pregătea pentru un examen foarte important.

Câinele. Spot.

Vedeam locurile în care îl rănise sârma ghimpată - în locurile astea nu crescuse blana, şi carnea părea cumva scobită.

Taurul. O altă filă se întoarse în mintea lui Louis.

Lester Morgan şi-a îngropat taurul de concurs acolo. Un taur din rasa Black Angus, pe nume Hanratty... Lester l-a târât până acolo pe o sanie... şi l-a împuşcat două săptămâni mai târziu. Taurul parcă înnebunise de-a binelea. Însă e singurul animal despre care am aflat că ar fi înnebunit.

înnebunise.

Solul din inima omului e şi mai pietros.

înnebunise de-a binelea.

E singurul animal despre care am aflat ca ar fi înnebunit.

De fapt, o faci pentru că, o dată ce-ai fost acolo sus, locul devine al tău.

Carnea părea scobită.

Hanratty, nu-i aşa că-i un nume aiurit pentru un taur?

Omul cultiva ceea ce poate... şi are grijă de ceea ce cultivă.

Sunt şobolanii mei Şi păsările mele. Eu i-am cumpărat.

Este locul tău, un loc secret, şi îţi aparţine şi tu îi aparţii lui.

A înnebunit, însă e singurul animal despre care am aflat că ar fi înnebunit.

Ce mai vrei să cumperi, Louis, când vântul sufla puternic noaptea şi luna aşterne o cărare albă prin pădure, până în locul acela? Vrei să urci iarăşi treptele alea? Cine se uită la un film de groază ştie precis că eroul sau eroina sunt complet tâmpiţi dacă se încumetă să urce treptele, însă în viaţa de toate zilele aşa se întâmplă, le urcă -fumează, nu poartă centurile de siguranţă, îşi instalează familia lângă o şosea aglomerată, pe care trec încolo şi încoace, toată ziua şi toată noaptea, bondari uriaşi, înzestraţi cu motoare şi claxoane. Deci, ce zici, Louis? Vrei să-ţi păstrezi fiul mort, sau vrei să afli ce se ascunde în spatele Uşii Numărul Unu, al Uşii Numărul Doi sau al Uşii

Numărul Trei?

Hei-hoi, hai şi noi!

A înnebunit... singurul animal... carnea părea... omul... a ta... a lui...

Louis vărsa restul berii în chiuvetă, simţind brusc că îi vine să vomite. Camera se învârtea în jurul lui într-un balans ameţitor.

Se auzi o bătaie în uşă.

Vreme îndelungată - sau lui i se păruse a fi trecut multă vreme -crezu că bătăile se auziseră doar în capul lui, că fusese vorba de o halucinaţie însă ele continuau, răbdătoare, neîndurătoare. Se pomeni gândindu-se la povestea Călăreţului fără Cap şi îl cuprinseră fiori de gheaţă. Parcă o mână moartă, ţinută mult timp la frigider, o mână moartă, care a căpătat brusc viaţă, i se strecurase în cămaşă şi îi strângea carnea de deasupra inimii. Da, era o imagine idioată, scârboasă şi idioată, dar, vai, nu o *simţea* deloc ca fiind idioată. Deloc.

Louis se duse la uşă pe picioare pe care nu le mai simţea şi trase zăvorul cu degete inerte. Şi, pe când deschidea larg uşa, gândi: *Pascow trebuie să fie. Aşa cum e şi povestea lui Jim Morrison, s-a întors din morţi şi e mai mare decât a fost vreodată. Pascow trebuie să fie. Stă aici în şortul lui de jogging, uriaş ca viaţa şi mucegăit ca pâinea de-o lună, Pascow, cu capul strivit, Pascow, avertizându-mă din nou. Să nu te duci acolo sus! Cum era cântecul ăla? Iubito, te rog, nu pleca, iubito, TE ROG, nu pleca, ştii cât de mult te iubesc, iubito, te rog, nu pleca...*

Uşa se deschise şi, pe prima treaptă, în întunericul vântos al acelui miez de noapte dintre ziua în care rudele au depus un ultim omagiu în camera funerară şi ziua în care urma să-şi înmormânteze fiul, se afla Jud Crandall... Părul lui rar şi alb era răvăşit de vântul negru şi îngheţat.

Louis încercă să râdă. Parcă timpul s-ar fi întors în loc. Era din nou Ziua Recunoştinţei. Curând aveau să vâre trupul ţeapăn, anormal de greu al lui Winston Churchill, motanul lui Ellie, într-un sac din plastic pentru gunoi şi să pornească la drum. *O, nu întreba ce se întâmplă; hai să mergem să ne facem treaba.*

- Pot să intru, Louis? întrebă Jud, scoţând un pachet de Chesterfield din buzunarul de la cămaşă şi punându-şi o ţigară în gură.

- Hai să-ţi zic care-i treaba, spuse Louis. E târziu şi am băut o ladă cu bere.

- Îhî, miroşi de la o poştă, zise Jud.

Aprinse un chibrit. Vântul îl stinse. Aprinse altul în mâinile făcute căuş, însă mâinile îi tremurară şi dădură iarăşi chibritul pe seama vântului. Scoase al treilea băţ de chibrit, se pregăti să-1 aprindă şi apoi se uită la Louis, care stătea în pragul uşii.

- Nu pot să-1 aprind, spuse Jud. Ai de gând să mă laşi sa intru sau nu, Louis?

Louis se dădu la o parte şi îl lăsa pe Jud să intre.

38

Se aşezară în jurul mesei din bucătărie, cu berile în faţă – *e prima oara când bem la mine acasă,* gândi Louis, uşor mirat. O auziră pe Ellie ţipând în somn şi amândoi îngheţară ca nişte statui în jocurile de copii. Ţipătul nu se repetă.

- Bun, spuse Louis, ce cauţi aici la ora 12.15 în noaptea dinaintea zilei în

care va fi înmormântat fiul meu? Mi-eşti prieten, Jud, însă acum ai întrecut orice limită.

Jud bău, îşi şterse gura cu dosul palmei şi se uita in ochii lui Louis. În căutătura lui se purea citi ceva limpede şi categoric, iar Louis îşi plecă privirea.

- Ştii de ce mă aflu aici, spuse Jud. Gândeşti lucruri care nu trebuie să fie gândite, Louis. Şi, mai rău, mă tem că ai intenţia să le şi faci.

- Nu mă gândeam la altceva decât să mă duc la culcare, zise Louis. Mâine trebuie să merg la o înmormântare.

- Eu sunt răspunzător pentru durerea nespusă pe care o simţi în noaptea asta, şopti Jud. Din câte îmi dau seama, s-ar putea chiar să fiu răspunzător de moartea lu' fiu-tău.

Louis ridică uluit privirea.

- Ce?... Jud, ai înnebunit î

- Te gândeşti sâ-l duci acolo, spuse Jud. Nu încerca sa negi că nu te-ai gândit la asta.

Louis nu răspunse.

- Cât de mult se întinde influenţa locului ăluia? întrebă Jud. Poţi să-mi spui? Nu. Şi nici eu nu pot să-ţi dau un răspuns, deşi mi-am trăit toată viaţa în bucăţica asta de lume. Cunosc povestea indienilor Micmac şi ştiu că ei au considerat locu' ăla ca fiind un loc sacru... însă nu şi un loc bun. Asta mi-a zis-o Stanny B. Şi tata mi-a spus asta - dar mai târziu. După ce Spot a murit a doua oară. Acum, indienii Micmac, statul Mâine şi Guvernul federal se ceartă prin tribunale din cauza locului ăluia. Al cui este? Nimeni nu ştie, Louis. Nimeni nu mai ştie. Diferite persoane au ridicat pretenţii asupra lui, însă nici una dintre pretenţii nu era întemeiată. Unul a fost Anson Ludlow, strănepotul ăluia care a întemeiat oraşul. Se pare că revendicarea lui a fost cea mai bună pentru un alb, căci Joseph Ludlow cel Bătrân a primit tot terenul în dar de la bunu' rege Georgie, pe vremea când Maine nu era altceva decât o mare provincie a Coloniei Massachusetts. Dar chiar şi aşa, ar fi avut mult de furcă la tribunal, pen'că mai existau şi alte cereri de punere în posesie ale altora pe nume Ludlow, şi o cerere a unui tip pe nume Peter Dimmart, care pretindea că poate să dovedească cu acte în regulă că este un Ludlow din flori şi Joseph Lodlow cel Bătrân a ajuns sărac spre sfârşitul vieţii, sărac în bani, dar bogat în terenuri, şi, din când în când, când se întâmpla să fie cu chef, dăruia oricui se nimerea ba câte două sute, ba câte patru sute de acri de pământ.

- Şi n-a fost înregistrat nici unul dintre actele astea? întrebă Louis, fascinat, împotriva propriei voinţe.

- O, dar ce disciplinaţi mai erau bunicii noştri! spuse Jud, aprinzându-şi o nouă ţigară de la mucul celeilalte. Donaţia originală asupra terenului tău sună cam aşa. Jud închise ochii şi cită: „De la arţarul cel bătrân care se află pe culmea Quinceberry până la marginea râului Orrington, aşa se întinde terenul de la nord la sud." (Rânji fără prea mult umor.) Numai că bătrânu' arţar s-a prăbuşit în, să zicem, 1882, şi a putrezit, şi 1-a mâncat muşchiu' până în 1900, iar râul Orrington a secat şi s-a transformat în mlaştină în cei zece ani dintre sfârşitul Războiului cel Mare şi căderea Bursei de la începutu' crizei. Ce încurcături au mai fost şi atunci!! Oricum, lui Anson nu i-a păsat. Că fusese lovit de un fulger şi murise în 1921, chiar acolo unde e cimitiru'.

Louis se holbă la Jud. Acesta sorbi din bere.

- Nu contează. Există o sumedenie de locuri în care istoria proprietăţilor e aşa de încurcată, că nu o mai poate descurca nimeni vreodată, şi numai

avocaţii se îmbogăţesc de pe urma lor. Cred că, în cele din urmă, indienii îşi vor recăpăta locu', şi mai cred că aşa şi trebuie să fie. Însă nu asta contează, Louis. În noaptea asta am venit la tine să-ţi povestesc despre Timmy Baterman şi despre taică-su.

- Cine e Timmy Baterman?

- Timmy Baterman a fost unul dintre cei vreo douăzeci de băieţi din Ludlow care s-au dus în Europa să se lupte cu Hitler. A plecat în 1942 şi s-a întors în 1943, într-o ladă acoperită cu un steag. A murit în Italia. Taică-su, Bill Baterman, şi-a trăit întreaga viaţă în acest oraş. Aproape că a înnebunit când a primit telegrama... da' s-a potolit imediat. Ca, vezi tu, ştia de cimitiru' indienilor Micmac. Şi s-a hotărât s-o facă.

Fiorii de gheaţă reveniseră. Louis îl privi lung pe Jud, încercând să desluşească minciuna în ochii bătrânului. Însă nu era nici urmă de minciună acolo. Dar îi convenea de minune că afla acum această poveste.

- De ce nu mi-ai spus toate astea în noaptea în care am vorbit? zise Louis, în cele din urmă. După ce... după ce am făcut ce am făcut cu motanul? Când te-am întrebat dacă a fost vreun om îngropat acolo, ai zis că nu, niciodată.

- Pentru că nu trebuia să ştii. Acum însă trebuie.

Louis tăcu multă vreme.

- A fost singurul?

- Singuru' despre care ştiu eu, spuse jud, cu gravitate. Singuru' caresă fi încercat *vreodată?* Mă îndoiesc, Louis. Mă îndoiesc foarte mult. Nu cred că există ceva nou sub soare. O, da, e drept că se schimbă uneori prafu' strălucitor pe care zeii îl aştern pe lucruri, dar atâta tot, ce s-a încercat o dată a mai fost încercat o dată înainte... şi mai înainte... şi mai înainte.

Îşi privi mâinile acoperite cu pete maronii. În camera de zi, ceasul bătu ora 12.30.

- Sunt convins că un om cu meseria ta e obişnuit să privească simptomele şi să vadă boala care zace sub ele... şi m-am hotărât că a venit vremea să-ţi vorbesc, atunci când Mortoason, de la morgă, mi-a zis că ai comandat groapa cu pământ, în loc de mormânt zidit.

Louis se uită la el mult timp, fără o vorbă. Jud roşi puternic,însă nu-şi plecă ochii.

în sfârşit, Louis spuse:

- Mi se pare că m-ai cam spionat, Jud. Nu cred că-mi place.

- Nu eu l-am întrebat ce-ai comandat.

- Poate că nu direct.

Jud însă nu răspunse şi, deşi roşeaţa care îi acoperea obrajii căpătase intensitatea prunei coapte, ochii lui încă nu-şi feriră privirea. Louis oftă, în cele din urmă.

- Of, fir-ar să fie! Nu-mi pasă Poate chiar ai dreptate. Poate că aşa ceva am avut în cap. Dar, dacă aşa a fost, exista în subconştient. Nu m-am gândit bine la ce anume comandam. Mă gândeam numai la Gage.

- Ştiu că te gândeai la Gage. Cunoşti însă bine diferenţa. Unchiul tău a fost antreprenor de pompe funebre

Da, cunoştea bine diferenţa. Mormântui zidit era o construcţie, ceva ce trebuia să dureze mult, mult timp. Se turna beton într-o formă rectangulară, armată cu drugi din oţel, şi, după ce se încheia slujba, un capac din beton era aşezat deasupra, cu ajutorul unei macarale. Capacul era sigilat cu smoală.

Unchiul Carl, căruia îi plăcea să spună tot felul de poveşti (cel puţin

atunci când se afla în compania celor de un soi cu el, şi Louis, care a lucrat câteva veri alături de el, se calificase ca ucenic în meserie), îi istorisise nepotului său despre un ordin de exhumare pe care îl primise mai demult din partea procurorului Unchiul Carl s-a dus la cimitirul Groveland ca sa supravegheze exhumarea. Se puteau întâmpla tot felul de lucruri neprevăzute, a spus el - iar cei care înţelegeau exhumarea numai în termenii proveniţi din filmele de groază, cu Boris Karloff în rolul monstrului lui Frankenstein şi cu Dwight Frye în rolul lui Igor, aveau o impresie complet greşită. Deschiderea unui mormânt zidit nu era o treabă pentru doi oameni cu sape şi lopeţi - decât dacă aveau şase săptămâni la dispoziţie. Totul a mers bine... la început. Au deschis mormântul şi macaraua a agăţat capacul. Numai că acel capac nu s-a lăsat deschis, aşa cum ar fi trebuit. Ci întregul mormânt, cu laturile din beton, umede acum şi decolorate, se ridică din pământ. Unchiul Carl a strigat la macaragiu sa oprească totul. Unchiul Carl voia să se întoarcă la morgă şi să ia o soluţie care să slăbească puţin puterea sigiliului din smoală.

Acum, fie că macaragiul nu 1-a auzit, fie că el voia să scoată toată chestia, ca un puşti care se joacă cu o macara de jucărie. Şi unchiul Carl a mai spus că idiotul aproape că îl şi scosese. Cutia din beton era trei sferturi afară din pământ - unchiul Carl şi asistentul lui auzeau cum curge apa din ea (fusese o săptămână ploioasă în Chicago), când macaraua se răsturnă şi căzu în mormânt. Macaragiul îşi sparse nasul în parbriz. Festivităţile din ziua aceea au costat autoritatea locală cam 3.000 de dolari - cu 2.100 mai mult decât preţul obişnuit al unor astfel de întâmplări vesele. Ceea ce voia să scoată în evidenţă unchiul Carl cu povestea asta era că, şase ani mai târziu, macaragiul a fost ales preşedinte al sindicatului şoferilor din Chicago.

Gropile de pământ erau mult mai simple. În groapă se punea doar o cutie umilă din beton, deschisă la vârf. Se aşeza înăuntru în dimineaţa ceremoniei. Sicriul se punea în ea, după slujbă. Apoi, cioclii aduceau capacul, format, în mod obişnuit, din două bucăţi. Acestea erau coborâte la capetele mormântului. Erau, de asemenea, prevăzute cu inele din fier. Groparii treceau un lanţ prin aceste inele şi aşezau uşor capacul deasupra mormântului. Bucăţile din beton cântăreau cam treizeci, poate treizeci şi cinci - hai, fie şi patruzeci de kilograme. Şi nu se folosea nici un fel de soluţie pentru sigilarea mormântului.

Era uşor să deschizi un astfel de mormânt, asta insinua Jud.

Sssssst... ssssst. Nu trebuie să vorbim de aşa ceva. Sunt secrete.

- Da, cunosc diferenţa dintre o groapă de pământ şi una zidită, spuse Louis. însă nu m-am gândit la... la ce te gândeşti că m-am gândit.

- Louis...

- E târziu, mai zise doctorul. E târziu, sunt beat şi mă doare inima. Dacă tu crezi că trebuie să-mi spui povestea asta, atunci spune-mi-o, şi hai să terminăm odată! *Poate că ar fi trebuit să beau Martini,* gândi el. *Atunci aş fi fost beat criţă când ar fi bătut la uşă.*

- Bine, Louis. Mulţumesc.

- Continuă!

Jud se gândi câteva clipe, apoi îşi reluă istorisirea.

39

- Pe vremea aceea - adică în timpul războiului - trenurile încă mai opreau în Orrington, şi Bill Baterman s-a dus cu un dric la depozitu’ de mărfuri ca să

aştepte vagonul ce aducea trupul fiului său, Tommy. Sicriu' a fost descărcat de patru angajaţi de la căile ferate, printre care şi eu. În tren era şi un ofiţer trimis de departamentul ce reprezenta versiunea militară a pompelor funebre, Louis, însă nu s-a dat jos deloc. Înţepenise, beat cui, în vagonul în care se mai aflau încă douăsprezece sicrie. L-am pus pe Tommy în dric - pe atunci principala grijă era să-i pui pe morţi în groapă înainte de a putrezi. Bill Baterman stătea lângă noi, împietrit şi... arăta... nu ştiu cum să-ţi zic... arăta ca şi cum s-ar fi uscat pe dinăuntru, cred că aşa s-ar spune. N-a vărsat nici o lacrimă. În ziua aia, mecanicu' de locomotivă era Huey Garber, şi el ne-a zis după aia că tipu' de la armată făcuse un adevărat turneu cu toţi morţii pe care trebuia să-i livreze. Tipu' ăsta, ofiţeru', vine la Huey, scoate o sticlă plată cu whisky de secară din buzunarul bluzei de uniformă şi-i zice cu o voce tărăgănată, dulce, de sudist: „Ei, don şef, ştiai că azi conduci trenul-fantomă?" Huey dă din cap că cică habar n-avea. „Păi, chiar asta faci. Cel puţin, aşa le zicem noi în Alabama trenurilor ăstora mortuare." Huey zice că tipu' a scos din buzunar o listă şi s-a chiorât la ea. „O să începem cu două coşciuge pe care le lăsăm în Houlton, şi după aia mai am unu' la Passadumkeag, două în Bangor, unu' din Derry, unu' în Ludlow şi tot aşa. Parcă aş fi un căcăcios de lăptar. Vrei o duşcă?" Şi Huey refuză politicos băutura, pretextând că pe zona dintre Bangor şi Aroostook se face mult tămbălău dacă vreun mecanic de locomotivă este prins că miroase a băutură, şi tipu' de la pompele funebre ale armatei nu se supără, aşa cum nici Huey nu se supără că tipu' e beat. Ba chiar îşi strâng mâinile, zice Huey. Aşa că au pornit-o la drum, descărcând la fiecare oprire câte un sicriu sau două, acoperite cu drapelu' american. Erau cam optişpe sau douăzeci în total. Huey mai zicea că pe tot drumu' până la Boston, în fiecare haltă sau gară, erau rudele îndoliate, care plângeau de rupeau pământu', în toate gările, dar nu şi în Ludlow... şi când a ajuns în Ludlow, a avut marea bucurie să dea cu ochii de Bill Baterman, care, zicea el, arăta de parcă murise pe dinăuntru şi acum doar se aştepta să i se împută sufletu'. Când s-a terminat călătoria, spune că 1-a trezit pe tipu' de la armată şi au băut împreună - cinşpe sau douăj'de pahare - şi Huey s-a îmbătat aşa de tare, cum nu i s-a mai întâmplat niciodată în viaţă, şi s-a dus la curve, chestie pe care n-o făcuse niciodată în viaţă, şi s-a pomenit cu nişte păduchi atât de mari, că îl apucaseră frisoanele, şi a zis că, dacă asta însemna să conduci un tren-fantomă, nu voia să mai conducă vreodată un tren ca ăsta. Au dus trupul lui Tommy la Morga Greenspan de pe Fern Street - era vizavi de spălătoria New Franklin - şi, după doua zile, l-au îngropat în cimitirul Pleasantview, cu toate onorurile militare. Să-ţi mai spun că doamna Baterman murise cu zece ani în urmă, când încercase să aducă pe lume cel de-al doilea copil al lor, şi întâmplarea asta a cam dus la ce o să-ţi povestesc în continuare. Nu crezi că un alt copil i-ar fi uşurat durerea bătrânului? Poate că un alt copil i-ar fi amintit lu' Baterman că există şi alţii care simt aceeaşi durere şi care trebuie să fie ajutaţi să depăşească acest moment greu. Cred că tu te poţi considera norocos că mai ai un copil, cam asta vreau să zic. Un copil şi o nevastă, care sunt amândoi în viaţă şi sănătoşi. Din scrisoarea primită de Bill de la locotenentu' care comanda plutonul băiatului, Timmy a fost împuşcat pe drumu' către Roma, în ziua de 15 iulie 1943. Cadavru' i-a fost expediat acasă două zile mai târziu şi a ajuns la Limestone în data de 19. Chiar a doua zi, a fost încărcat în trenul-fantoma al lui Huey Garber. Cei mai mulţi dintre recruţii şi voluntarii care au murit în Europa au şi fost înmormântaţi în Europa, da' toţi băieţii care au venit acasă cu trenu' ăla erau mai deosebiţi -

Timmy a murit încercând să arunce în aer un cuib de mitralieră şi i-a fost acordată post-mortem Steaua de Argint. Timmy a fost înmormântat pe 22 iulie, nu mai ţin minte exact, dar parcă aşa a fost. Şi, patru sau cinci zile mai târziu, Marjorie Washburn, poştăriţa de pe vremea aia, 1-a văzut pe Timmy pe stradă, îndreptându-se către magazia lui York. Îţi dai seama că Margie aproape că era să iasă cu maşina de pe drum. S-a întors la poştă, şi-a aruncat sacul din piele, cu scrisorile încă în el, pe biroul lui George Anderson şi i-a strigat că se duce acasă să se culce. „Eşti bolnavă, Margie?" a întrebat-o George. „Eşti albă ca aripa unui pescăruş." „Tocmai ce m-am speriat de moarte şi n-am chef să vorbesc despre asta"; a zis Margie Washburn. „Şi n-o să-i spun nici lu' Brian ce mi s-a întâmplat, nici lu' maică-mea, nici la nimeni. Când o să ajung în Rai, dacă Isus o să mă întrebe, poate că Lui o să-i povestesc. Deşi nu cred." Şi, cu vorbele astea, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat. Toată lumea ştia că Timmy murise; cu o săptămână în urmă, îi apăruse necrologul în ziarul *Daily News* din Bangor şi în ziarul *American* din Ellsworth cu poza şi cu tot tam-tam-ul, şi jumătate din oraş luase parte la înmormântare. Şi iacătă că îl vede Margie mergând bine mersi pe drum - *împleticiri duse* pe drum, i-a zis ea, în cele din urmă, lu' George Anderson, da' cu vreo douăzeci de ani după aia, şi numai atunci când era pe patul de moarte, iar George mi-a spus ca i s-a părut că biata femeie chiar simţea nevoia să povestească cuiva cele văzute atunci. George mi-a mai zis că avea impresia că amintirea îi tortura sufletu', înţelegi? Era palid, i-a spus ea, şi era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni veche şi cu o cămaşă din flanel decolorată, deşi în ziua aia trebuie să fi fost vreo patruzeci de grade la umbră. Margie a mai zis că avea păru' lipit de cap. „Şi avea ochii ca stafidele înfundate în cocă. George, în ziua aia, eu am văzut o stafie. De-asta m-am speriat aşa de rău. N-am crezut niciodată în aşa ceva, şi uite că tocmai mie mi s-a întâmplat." Şi tot aşa, zvonurile au început să se răspândească. Curând, l-au mai văzut şi alţii pe Timmy. Coana Stratton - noi îi ziceam „coana", deşi, din câte ştiam, putea fi orice, fată bătrână, divorţată sau văduvă; avea o căsuţă cu două camere spre capătul de jos al drumului, acolo unde Pedersen Road se intersectează cu Hancock Road, şi mai avea o grămadă de discuri cu jazz, iar câteodată chiar te primea să le asculţi, dacă îi ofereai o bancnotă de zece dolari care nu-ţi mai făcea trebuinţă. Şi aşa 1-a văzut de pe prispa casei, şi a povesit că s-a dus până la marginea drumului, unde s-a oprit. A rămas acolo, zicea ea, cu mâinile bălăngănindu-i-se şi cu capul înclinat înainte, semănând cu un boxer gata să primească în gură bucata de material care-i protejează dinţii. Femeia mai zicea că a înţepenit acolo pe prispă, cu inima bătându-i înnebunită, mult prea speriată ca să îndrăznească să se mişte. După aia, spunea că s-a întors şi că parcă era un individ beat cui, care încearcă să facă stânga-mprejur. Un picior i s-a deplasat prea mult, iar celălalt i s-a răsucit pe loc, şi aproape că a căzut în nas. Zicea că s-a uitat fix la ea şi că atunci i s-au înmuiat mâinile, a scăpat coşu' cu rufe pe care tocmai le spălase şi s-au murdărit iarăşi de funingine. Spunea că ochii lui... ochii lui păreau la fel de fără viaţă şi de prăfuiţi ca nişte bile. Aşa a spus, Louis. Da' a văzut-o... şi a rânjit... şi a zis că i-a vorbit. A întrebat-o dacă mai avea discurile, pen'că i-ar conveni să facă nişte tumbe cu ea. Poate chiar în seara aia. Şi coana Stratton a fugit în casă, şi n-a mai ieşit de-acolo o săptămână întreagă, şi, oricum, pe atunci se terminase totul. Mulţi l-au văzut pe Timmy Baterman. Mulţi dintre ei sunt morţi acum - coana Stratton a murit, de pildă, şi alţii s-au mutat de-aici, da' mai sunt gloabe ca mine care mai trăiesc şi care ştiu povestea... şi care îţi pot spune cum a fost... dacă îi

întrebi. L-am văzut cum se plimba încolo şi încoace pe Pedersen Road, o milă mai la est de casa lu' tac-su şi o mila mai la vest. Încoace şi încolo, încoace şi încolo, cât era ziulica de lungă, şi, din câte ştim, chiar toată noaptea. Cu cămaşa afară din pantaloni, faţa palidă, păru' lipit parcă în ţepi, prohabul descheiat, câteodată, şi privirea *lui... privirea* aia...

Jud se opri să-şi aprindă o ţigară, stinse chibritul şi se uită la Louis prin ceaţa albastră a fumului. Şi, cu toate că istoria asta era, desigur, complet aiurită, în ochii lui Jud nu se putea citi nici o minciună.

- Ştii, au scos cărţile astea şi au făcut filmele astea - nu ştiu dacă sunt adevărate - despre zombii ăia din Haiti. Ţi-i arată în filme cum se târâie, holbându-se cu ochii ăia morţi, aproape fără reacţii şi semănând cu nişte animale. Louis, aşa era şi Timmy Baterman, ca un zombi dintr-un film, numai că el *nu era* zombi. Era *altceva. Se întâmpla* ceva în spatele ochilor ăia, şi uneori puteai vedea ce se petrece, alteori nu puteai. *Se petrecea ceva în spatele ochilor lui, Louis.* Nu cred că ar fi corect să spun că gândea. Habar n-am cum să spun ce se întâmpla acolo. Era o viclenie urâtă, asta-i sigur. Ca atunci când i-a zis lu' coana Stratton că ar vrea să facă nişte tumbe cu ea. *Se petrecea* ceva acolo, Louis, da' nu cred că erau gânduri, şi nu cred că avea ceva de-a face cu adevăratul Timmy Baterman - poate că nu avea chiar nici o legătură cu el, cel adevărat. Era mai mult ca un... ca un fel de semnal radio care venea din altă parte. Îl priveai şi te gândeai imediat: „Dacă pune mâna pe mine, o să încep să urlu." Asta era. încolo şi încoace, de-a lungul drumului, şi, într-o zi când m-am întors acasă de la lucru - trebuie să fi fost, of, cam 30 iulie - îl văd pe George Anderson, şefu' Poştei, ştii, că mă aşteaptă pe băncuţa de la poartă, bând ceai cu gheaţă cu Hannibal Benson, care era atunci consilier la Primărie, şi cu Alan Purinton, şeful brigăzii de pompieri. Era şi Norma acolo, da' Norma mea n-a scos nici un cuvânt. George îşi tot freca ciotul piciorului drept. Şi-1 pierduse într-un accident pe vremea când lucra la calea ferată, şi ciotu' îl durea îngrozitor de tare, mai ales în zilele caniculare şi cu zăduf. Şi uite-1 că venise până la mine, cu toată durerea. „A mers prea departe", îmi zice George. „Am o poştăriţa care nu mai vrea să ducă scrisorile pe Pedersen Road - asta pe de-o parte. Şi o să iasă un tărăboi teribil la guvern, asta pe de altă parte." „Adică cum o să iasă tărăboi la guvern?" întreb eu. „Hannibal zice că a primit un telefon de la Departamentul de Război. Că cică de la un locotenent, unu', Kinsman, care tre' să vadă care-i treaba pe bune şi care e păcăleala." „Cică la Departamentul de Război s-au primit patru-cinci scrisori anonime", spune Hannibal, „şi locotenentu' ăsta, Kinsman, începe să se cam îngrijoreze. Dacă s-ar fi primit doar o scrisoare, ar fi râs toţi de-acolo de le-ar fi crăpat maţele, şi ar fi uitat toată povestea. Dacă ar fi primit chiar şi mai multe scrisori, dar scrise de aceeaşi mână, Kinsman zice că ar fi anunţat poliţia din Derry Barracks şi i-ar fi anunţat că există aici un psihopat pornit împotriva familiei Baterman din Ludlow. Da' scrisorile vin de la oameni diferiţi. Zice că îţi dai seama după scris, chiar dacă nu sunt semnate, şi că în toate se spune aceeaşi chestie smintită - că dacă Timmy Baterman e mort, atunci arată extraordinar de bine în chip de cadavru viu,, care se plimbă pe Pedersen Road. Şi tipu' ăsta, Kinsman, are de gând să trimită pe cineva la noi sau chiar să vină el însuşi, dacă lucrurile nu se potolesc", încheie Hannibal. „Vor să ştie dacă Timmy e mort sau dezertor, ori ce dracu' este, pentru că nu le place să creadă că în dosarele lor s-ar fi putut strecura vreo greşeală. Şi mai vor să ştie cine a fost în sicriu' lui Timmy Baterman, dacă nu a fost el."

Acum, îţi dai şi tu seama, Louis, în ce necaz intraserăm cu toţii. Am stat de vorbă mai mult de-un ceas, şi am băut ceai cu gheaţă. Norma ne-a întrebat dacă vrem să ne facă sandvişuri, da' nu ne ardea de mâncare. Am tot vorbit şi-am tot vorbit, şi am răsucit problema pe toate părţile şi, până la urmă, ne-am hotărât să ne ducem până la Baterman acasă. N-o să uit niciodată noaptea aia, nici dacă o să ajung să mai trăiesc Încâ optzeci de ani de-acum înainte. Era cald, aerul era fierbinte, mai fierbinte decât balamalele Iadului, şi soarele apunea roşu în spatele norilor, ca o găleată cu maţe. Nici unu' din noi n-a vrut să meargă, da' n-am avut încotro. Norma şi-a dat seama de asta înaintea tuturor. M-a băgat în casă, nu mai ţin minte cu ce pretext, şi mi-a zis: „Să nu care cumva să-i laşi să se înmoaie şi să amânaţi toată treaba, Judson. Trebuie să faceţi ceva. Este o oroare." Jud îl cercetă pe Louis cu privirea

- Aşa a numit-o, Louis. Cuvântul ăsta l-a folosit. Oroare. Şi după aia îmi şopteşte la ureche: „Jud, dacă simţi ca se va întâmpla ceva, fugi de-acolo. Lasă-i pe ceilalţi. Fiecare să aibă grijă de el. Ţine minte ce-ţi spun, gândeşte-te la mine şi fugi cât te ţin picioarele, dacă se întâmplă ceva." Ne-am dus cu maşina lu' Hannibal Benson - ticălosul ăla avea câte cupoane de benzină voia, şi habar n-am cum de reuşea să facă rost de ele. N-am prea vorbit pe drum încolo, da' toţi patru am fumat ca turcii. Înţelegi, Louis, ne era frică, ne era frică de făceam pe noi. Singuru' care a zis ceva a fost Alan Purinton. Îi zice lu' George: „Mă pun chezaş că Bill Baterman a fost la diavolii ăia din pădurea de la nord de Drumu' Naţional 15." N-a răspuns nimeni, da' ţin minte că George a dat din cap. Aşa că am ajuns acolo, şi Alan a ciocănit la uşă, da' n-a răspuns nimeni, aşa că ne-am dus în curtea din spate şi i-am găsit acolo pe amândoi Bill Baterman şedea pe verandă cu o cană de bere alături şi Timmy era în fundul curţii, şi se holba la soarele ăla roşu, însângerat, care apunea. Toată faţa îi era colorată în portocaliu de la lumina aia, de parcă ar fi fost jupuit de viu. Şi Bill... Bill arata de parcă l-ar fi prins dracu' după cei şapte ani de viaţă bună. Înota în haine, aşa de slab ajunsese, cred că slăbise vreo douăzeci de kilograme. I se adânciseră ochii în orbite şi acum erau ca nişte animale micuţe, ascunse în văgăunile lor... şi gura i se strâmbase şi căpătase un tic în colţu' stâng.

Jud tăcu, parând să mediteze o clipă, apoi dădu din cap abia vizibil.

- Louis, parcă era *damnat.* Timmy s-a uitat în jur, ne-a văzut şi a rânjit. Îţi venea să urli numai când se uita la tine. După aia s-a întors la loc şi a urmărit mai departe cum apunea soarele. Şi Bill zice: „Băieţi, nu v-am auzit când aţi bătut la uşă", ceea ce era o minciună ordinară, poţi să fii sigur, de vreme ce Alan bătuse atât de tare la uşa aia, cât să scoale... să scoale şi un surd. Nimeni nu părea că ar vrea să înceapă, aşa că zic eu: „Bill, am auzit că băiatul tău a fost omorât în Italia." „S-a făcut o greşeală", zice, privindu-mă drept în ochi. „Aşa a fost, *zic* eu. „Păi îl vezi pe fi-miu acolo, nu?" zice el. „Atunci cine crezi că era în sicriu pe care l-ai îngropat la Pleasantview?" îl întreabă şi Alan Purinton. „Al dracu' să fiu dacă ştiu", spune Bill, „şi al dracu' să fiu dacă-mi pasa". Se ridică să-şi ia o ţigră şi împrăştie tot pachetul pe verandă, apoi rupe vreo două-trei când încerca să le ridice. „Probabil ca se va cere o exhumare", zice şi Hannibal. „Ştii asta, nu? Am primit un telefon de la Departamentul ăla afurisit de Război, Bill. Şi vor să afle dacă nu care cumva au îngropat copilu' altei mame sub numele lui Timmy." „Ce pizda mă-sii?" ţipă Bill. Eu n-am treabă cu asta. Eu mi-am căpătat înapoi copilu'. Timmy a venit acasă ieri. A suferit un şoc din cauza unei explozii, sau cam asa ceva. E cam ciudat acum, da' o să-şi revină el." „Hai să nu ne mai

prostim, Bill", zic eu, şi brusc am simţit că mă înfurii tare pe el „Dacă şi când vor scoate sicriu' ăla al armatei o să-l găsească gol-goluţ, dacă nu cumva te-ai obosit să-1 umpli cu pietre, după ce ţi-ai scos băiatu' din el, da' eu nu cred că ai făcut aşa ceva. Ştiu ce s-a întâmplat, şi Hannibal, şi George, şi Alan ştiu ce s-a întâmplat şi ştii şi tu ce s-a întâmplat. Ai făcut tâmpenii în pădure, Bill, şi ţi-ai provocat şi ţie şi oraşului ăstuia o grămadă de necazuri." „Cred că ştiţi care e drumul spre uşă", zice el. „Nu trebuie să mă explic sau să mă justific în faţa voastră. Nu vă datorez nimic. Când am primit telegrama aia, parcă mi s-a scurs toată viaţa din mine. Am simţit-o cum mi se scurge aşa, ca un pişat pe cracu' pantalonului. Aşa că mi-am recuperat băiatu'. N-au avut nici un drept să-mi ia băiatu'. N-avea decât şaptişpe ani Nu-mi mai rămăsese decât el de la iubita mea, mama lui, aşa că ce-am făcut a fost legal în pizda mă-sii. Aşa că să fut armata, şi să fut Departamentul de Război şi să fut Statele Unite ale Americii şi să vă fut şi pe voi. L-am luat înapoi. O să-şi revină. Asta-i tot ce vă spun. Acum, căraţi-vă de unde-aţi venit!" Şi gura i se tot strâmba în ticu' cel nou, iar fruntea i se acoperise cu broboane mari de transpiraţie, şi atunci mi-am dat seama că înnebunise. Şi eu aş fi înnebunit. Dacă ar fi trebuit să trăiesc cu... cu chestia aia.

Louis simţi cum i se face rău. Băuse prea multă bere şi prea repede. În scurt timp, o să-1 ajungă starea de beţie cumplită. Voma. Senzaţia de stomac greu, mult prea plin, îi spunea ca o să-1 ajungă cât de curând.

- Nu prea mai aveam ce face. Ne-am pregătit să plecăm. Hannibal zice: „Să te ajute Dumnezeu, Bill!" Şi Bill îi răspunde: „Dumnezeu nu m-a ajutat niciodată. M-am ajutat singur." Atunci, Timmy a venit către noi. Nici măcar nu *mergea* cum trebuie, Louis. Mergea ca un om foarte, foarte bătrân. Ridica câte un picior, apoi îl aşeza jos şi îl târşâia, şi apoi îl ridica şi pe celălalt. Aşa cum merge un rac. Mâinile i se bălăngăneau pe lângă picioare. Şi, când a ajuns destul de aproape, i-am văzut semnele roşu de pe faţă, ca nişte gropiţe sau arsuri. Cred că acolo îl nimerise mitraliera aia Kraut. Aproape că i-a zburat creierii. Şi puţea a mormânt. O putoare neagră, de parcă totul din el se împuţise. L-am văzut pe Alan Purinton cum îşi acoperea cu mâna nasul şi gura. Era îngrozitoare duhoarea aia. Chiar că te aşteptai, dintr-o clipă în alta, să vezi cum prin păr îi mişună viermi...
- Opreşte-te! şopti răguşit Louis. Am auzit destul.
- Ba nu, îl contrazise Jud, cu o sinceritate neîmblânzită. Tocmai asta-i, *n-ai auzit destul.* Şi nici măcar nu mă duce mintea sa inventez ceva mai rău decât cele întâmplate. Nimeni care nu a fost de faţă nu poate înţelege cât de rău a fost. Louis, băiatul era *mort.* Da' era şi viu. Şi... el... *ştia* nişte lucruri.
- Ştia nişte lucruri?

Louis se aplecă peste masă.

- Mda. S-a uitat la Alan, şi rânjea aşa, într-un fel ciudat – adică îi vedeai dinţii - şi după aia a zis ceva cu voce joasă. Simţeai nevoia să te apleci în faţă, ca să-1 poţi auzi. Suna de parcă ar fi avut coardele vocale pline cu pietriş. Şi a zis: „Purinton, nevastă-ta se fute cu tipu' ăla cu care lucrează la magazin. Ce zici de chestia asta? Ţipă când are orgasm. De asta ce mai zici?" Alan a icnit, şi îţi dădeai seama că 1-a lovit tare. Acuma, Alan e la un azil în Gardener, sau cel puţin acolo era ultima oară când am auzit de el - tre' să se apropie de nouăzeci de ani. Pe vremea în care s-au întâmplat toate astea, avea cam patruzeci şi, într-adevăr, existau nişte zvonuri despre cea de-a doua nevastă a lui. Era verişoara lui de gradul doi şi venise să locuiască cu Alan şi cu prima nevastă a lui Alan, Lucy, chiar înainte de începerea

războiului. Şi Lucy a murit, iar după un an şi jumătate, Alan s-a însurat cu fătuca aia. Laurine, aşa o chema. N-avea mai mult de douăzeci şi patru de ani când s-a măritat cu el. Şi, da, *s-a vorbit* despre ea în oraş. Bărbaţii ziceau că e o fată emancipată. Da' femeile credeau că e prea libertină. Şi poate că şi Alan avea ceva în cap în sensul ăsta, pentru că a zis; „Taci! Taci sau te trăsnesc de nu te vezi, oricine ai fi!" „Ssssst, Timmy", a spus şi Bill şi, ştii, parcă arăta şi mai rău decât înainte, ca şi cum i-ar fi venit să vomite sau să leşine, sau amândouă. „Taci, Timmy." Da' Timmy nici nu-1 băga în seamă. Se uită la George Anderson şi zice: „Nepotu-tău ăla, de care faci atâta-caz, de-abia te aşteaptă să crapi, moşule. Nu vrea decât banii tăi, banii ăia pe care crede că i-ai depozitat în caseta de la Banca Eastern din Bangor. D-asta se poartă frumos cu tine, da' în spate îşi bate joc de tine, şi el şi soră-sa. Picior hodorogit de lemn, aşa îţi zic", mai spune Timmy şi, Louis, vocea lui - vocea lui *s-a schimbat.* A devenit rea. Parcă vorbea nepotu' lu' George, dacă... dacă, ştii... dacă lucrurile pe care le spunea Timmy ar fi fost adevărate. „Picior hodorogit de lemn", zice Timmy, „şi ce-o să se mai cace pe ei când o să afle că eşti sărac lipit pământului, pen'că ţi-ai pierdut toţi banii în 1938. Nu că o să se cace pe ei, George? Nu că o să se *cace?"* Atunci, George a făcut câţiva paşi în spate, picioru' de lemn s-a îndoit sub el, şi s-a prăbuşit pe veranda lui Bill, şi i-a răsturnat cana cu bere, şi era alb la faţă cum e cămaşa ta, Louis. Bill a reuşit cumva să-1 ridice în picioare şi după aia a început să urle la fie-su: „Taci, Timmy! încetează imediat!" Da' Timmy nu voia să înceteze. A mai zis ceva rău despre Hannibal şi după aia a zis ceva rău şi despre mine, şi deja începuse să... să delireze, zic eu. Mda, asta făcea, delira. Urla. Şi noi am început să ne retragem şi apoi am luat-o la fugă, târându-1 cum ne pricepeam şi pe George după noi. Îl târâm de braţe, pentru că reuşise, atunci când căzuse, să-şi răsucească hamurile piciorului de lemn, şi ăsta stătea acum lateral, cu pantofu' cu vârfu' înapoi. Ultima oară când l-am văzut pe Timmy Baterman a fost atunci, lângă frânghia de întins rufe, pe pajiştea din spatele casei tatălui său, cu faţa roşie de la soarele care apunea, cu semnele alea pe faţă, cu părul vâlvoi şi parcă plin de praf... şi hohotea, şi ţipa cu o voce care-ţi perfora timpanele, repetând la nesfârşit: „Picior hodorogit de lemn! Picior hodorogit de lemn! Şi încornoratu'! Şi Codoşu! La revedere, domnii mei! La revedere! La revedere!" Şi după aia a râs, da' şi urla, pe bune... ceva dinlăuntru' lui... urla... şi urla... şi urla. Jud se opri. Respiraţia i se accelerase.

- Jud, spuse Louis. Lucrul ăsta pe care ţi 1-a zis Timmy Baterman... era adevărat?

- Era adevărat, murmură Jud. Cristoase! Era adevărat. Când şi când obişnuiam să mă duc la un bordel din Bangor. Nimic ciudat pentru un bărbat, deşi bănuiesc că există şi unii care ţin calea dreaptă. Doar că, uneori, simţeam impulsu' ăsta - poate chiar nevoia - de a mă cufunda într-o carne străină. Sau chiar de a plăti o femeie ca să facă toate treburile alea pe care bărbatu' nu i le poate pretinde nevestei lui. Şi bărbaţii îşi îngrijesc grădina, Louis. Ce-am făcut eu nu era o grozăvie şi toate se întâmplaseră cu vreo opt sau nouă ani în urmă, şi Norma nu m-ar fi părăsit dacă ar fi aflat. Numai că ar fi murit ceva în sufletu' ei. Ceva drag şi dulce pentru mine.

Ochii lui Jud erau acum roşii, umflaţi şi împăienjeniţi. *Lacrimile bătrânilor sunt uimitor de urâte,* gândi Louis. Dar, când Jud întinse mâna-i tremurătoare peste masă, Louis i-o strânse într-a sa.

- Nu ne-a zis decât lucrurile rele, spuse după o clipă. Numai lucrurile rele. Şi numai Dumnezeu ştie că sunt destule în viaţa oricărui om, nu? Două sau

trei zile după asta, Laurine Purinton a plecat de tot din Ludlow şi cei care au văzut-o înainte să se urce în tren au povestit că avea două vânătăi de toată frumuseţea la ochi şi vată îndesată în chiloţi la spate. Alan n-a vrut să vorbească niciodată despre asta. George a murit în 1950 şi, dacă a lăsat ceva nepotului şi nepoatei lui, eu nu am auzit. Hannibal a fost dat afară din serviciu din cauza unui lucru asemănător cu cel de care îl acuzase Timmy Baterman. N-am de gând să-ţi povestesc exact cum a fost - n-ai nevoie să ştii şi asta -, da' deturnarea fondurilor oraşului în folosul propriu poate descrie destul de bine ce s-a întâmplat, aşa cred. Chiar s-a vorbit să fie pus sub acuzaţia de delapidare, da' au lăsat-o moartă. Oricum, îl pedepsiseră suficient când l-au dat afară; toată viaţa îi plăcuse să se dea mare. Da' oamenii ăştia aveau şi ceva bun în ei, asta vreau să-ţi spun. Şi asta li se pare celorlalţi atât de greu de ţinut minte. Hannibal a fost cel care a început strângerea fondurilor pentru construirea spitalului, chiar înainte de război. Alan Purinton a fost unu' dintre cei mai generoşi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Şi bătrânu' George Anderson nu avea altă dorinţă decât să conducă toată viaţa oficiu' poştal. Dar *lucru*' ăla din curtea lui Baterman nu a vrut să vorbească decât despre cele rele. Numai răul voia să-1 ţinem minte *lucru'* ăla, pen'că *el însuşi* era rău... şi pen'că ştia că noi reprezentam un pericol pentru *el.* Timmy Baterman, ala care a plecat la război, era un băiat obişnuit, un băiat drăguţ, Louis, poate puţin cam prostănac, dar cu inima bună. Lucru' ăla pe care l-am văzut noi atunci holbându-se la soarele roşu... ăla era un monstru. Poate că era un zombi, sau un *dibuc,* sau un demon. Poate că nici nu exista vreun nume pentru aşa ceva, da' indienii Micmac ar fi ştiut ce este, fie că avea nume sau nu.

-Ce? articula, ca paralizat, Louis

-Ceva ce a fost atins de Wendigo, spuse Jud pe un ton egal. (Inspiră adânc, îşi ţinu răsuflarea o clipă, expira şi se uită la ceas.) Vai de mine, Louis, e târziu. Am vorbit mult mai mult decât am avut intenţia.

-Mă îndoiesc, răspunse Louis. Ai fost foarte convingător. Spune-mi cum s-a terminat

-După două nopţi, a avut loc un incendiu la casa lui Baterman, spuse Jud. Casa a ars până în temelii. Alan Purinton a zis că nu există îndoială că focul fusese pus dinadins. Căsuţa aia amărâtă fusese stropită cu benzină dintr-un capăt în altul. Şi trei zile după ce a fost stins focu' încă mai puteai să simţi duhoarea.

-Deci au ars amândoi.

-O, da, au ars. Da' muriseră înainte de incendiu. Timmy a fost împuşcat de două ori în piept cu un pistol pe care Bill îl ţinea tot timpu' la îndemână, un Colt vechi. L-au găsit în mâna lui Bill. Se părea că îşi omorâse băiatul, îl aşezase pe pat şi după aia a împrăştiat benzina. Apoi s-a aşezat într-un fotoliu lângă radio, a aprins un chibrit şi a mâncat ţeava pistolului ăluia de calibru 45.

-Isuse! şopti Louis.

-Erau carbonizaţi binişor, da' medicu' legist a zis că Timmy Baterman arăta ca şi când ar fi fost mort de vreo două-trei săptămâni.

Tăcerea ceasului care îşi ţese secundele Jud se ridică.

- Nu am exagerat deloc când am zis că poate eu ţi-am ucis băieţelu', Louis, sau am avut şi eu partea mea de vină. Indienii Micmac cunoşteau locul ăla, dar asta nu însemna neapărat că ei l-au transformat în ceea ce este. Indienii ăştia nu au fost tot timpu' aici. Poate ca au venit din Canada, din Rusia, poate, poate din Asia, demult de tot, la începuturi. Au stat aici în

Maine o mie de ani, sau poate că au stat două mii de ani - greu de spus, pentru că nu şi-au pus amprenta pe pământ. Şi au plecat iarăşi - aşa cum vom pleca şi noi, într-o zi, deşi cred că amprenta noastră, bună sau rea, va fi mai bine întipărită pe locurile astea. Căci locurile vor rămâne, indiferent cine le va locui, Louis. Nu e ca şi când ar aparţine cuiva care poate lua toate tainele cu el atunci când pleacă. E un loc rău, îngrozitor, şi nu ar fi trebuit să te duc acolo sus ca să-ţi îngropi motanul. Acum îmi dau seama de asta. Are o putere de care trebuie să te fereşti pentru binele familiei tale şi al tău însuţi. Eu nu am fost destul de puternic să mă împotrivesc. Ai salvat viaţa Normei şi am vrut să fac şi eu ceva pentru tine, şi locu' ăla mi-a transformat bunele intenţii după propriu' lui scop malefic. Are putere... şi cred că puterea lui are faze, aşa, ca luna. A mai avut aceeaşi putere deplină şi înainte, şi mă îngrozesc la gându' că s-ar putea să o capete din nou. Sunt înspăimântat la gându' că s-ar fi putut să mă fi folosit pe mine ca să ajungă la tine, prin fiu-tău. Louis, înţelegi unde vreau să ajung?

Ochii îl implorau muţi.

- Cred că vrei să spui că locul ăla a ştiut că Gage o să moară, zise Louis.

- Nu. Spun că s-ar fi putut ca locul ăla să-1 *fi făcut* pe Gage să moară, tocmai pentru că eu ţi-am dezvăluit puterea lui. Spun că s-ar fi putut ca eu să-ţi fi omorât fiu', mânat de cele mai bune intenţii, Louis.

- Nu pot să cred aşa ceva, zise Louis, într-un târziu, cu voce nesigură. Nu cred, nu voi crede. *Nu pot să cred.*

Strânse şi mai tare mâna lui Jud.

- Mâine îl înmormântăm pe Gage. În Bangor. Şi în Bangor va rămâne. N-am de gând să mă mai duc vreodată în Cimitirul Animalelor şi nici dincolo de el.

- Făgăduieşte-mi! spuse Jud cu asprime.

- îţi făgăduiesc, admise Louis.

Într-un colţ al minţii sale, ideea rămase, totuşi - sclipirea promisiunii de-abia făcute tremura uşor.

40

Nu se petrecu însă nici unul dintre aceste lucruri.

Camionul Orinco cel zumzăitor, degetele care atinseseră o fracţiune de secundă puloverul lui Gage şi apoi au alunecat de pe el, Rachel care se pregătea să meargă la morgă în capotul de casă, Ellie care purta fotografia lui Gage peste tot şi care aşezase scăunelul lui lângă patul ei, lacrimile lui Steve Masterton, scandalul şi bătaia cu Irwin Goldman, povestea îngrozitoare a lui Jud Crandall despre Timmy Baterman - toate astea au existat doar în mintea lui Louis Creed, în cele câteva secunde cât a alergat după fiul lui pe drum. După fiul lui care râdea cu gura până la urechi. în spate, Rachel ţipa din nou - *Gage, întoarce-te, nu FUGI!* - însă Louis îşi economisi suflul. Pericolul era mare, foarte mare, şi, da, *unul* dintre lucrurile acelea s-a întâmplat cu adevărat: de undeva se auzea zumzetul camionului care se apropia şi undeva înlăuntrul său se deschise un circuit al amintirilor, şi îl auzi pe Jud Crandall cum îi spune lui Rachel chiar în prima lor zi în Ludlow: *Sa aveţi grijă de copii înpreajma drumului, doamna Creed, E un drum rău pentru copii şi pentru animale.*

Acum, Gage alerga pe panta domoală a pajiştii ce se îmbina cu marginea Drumului Naţional 15. Picioruşele-i dolofane pompau de zor, şi, după toate legile fizicii, ar fi trebuit să se împiedice şi să cadă, însă înainta fără să se

clatine, şi acum zgomotul se auzea foarte aproape, sforăitul acela gros pe care îl auzea uneori Louis din pat pe când plutea peste malurile somnului. Atunci i se părea un cântec de leagăn, însă acum îl îngrozea.

O *Doamne Dumnezeule o Isuse Cristoase te rog fă-mă să-l prind nu-l lăsa să ajungă pe drum!*

Louis se arunca înainte cu ultimele forţe şi sări ca un jucător de fotbal care vrea să-1 placheze pe altul; cu coada ochiului îşi văzu umbra zburând pe deasupra ierbii şi se gândi la zmeu, la Vultur, cum îşi imprimase acesta umbra pe pajiştea doamnei Vinton, şi chiar atunci când inerţia mişcării lui Gage îl purta pe acesta pe drum, degetele lui Louis îi şterseră jacheta... şi apoi o apucară strâns.

Îl smuci pe Gage şi se prăbuşi cu el în braţe, izbindu-şi faţa de pietrişul de pe marginea drumului, însângerându-şi nasul. Testiculele îi anunţară însă o durere mult mai pătrunzătoare - *of, dacă aş fi ştiut că o sa joc fotbal, îmi puneam suspensorul* - dar şi durerea din nas, şi agonia pe care o simţea în cele două pietre preţioase s-au topit în minunata senzaţie de uşurare de a fi auzit scâncetul de durere şi de furie al lui Gage când s-a lovit cu poponeţul de marginea drumului şi s-a rostogolit pe gazon, lovindu-se la cap. O clipă mai târziu, scâncetele lui au fost acoperite de zumzetul camionului care trecea pe lângă ei şi de behăitul aproape regesc al claxonului lui.

În ciuda bilei uriaşe de plumb pe care o simţea în vintre, Louis reuşi să se ridice şi să-şi ia fiul în braţe. O secundă mai târziu li se alătură şi Rachel, plângând şi ea şi ţipând la Gage: „Să nu mai fugi niciodată pe drum, Gage! Niciodată, niciodată, niciodată! Drumul e rău! *Rău!"*

Şi Gage era atât de uimit de cearta asta plină de lacrimi pe care o căpăta, că încetă să mai plângă el însuşi şi căscă ochii mari la mama lui. „Louis, îţi curge sânge din nas", spuse ea şi îl îmbrăţişa pe neaşteptate şi atât de strâns, că de-abia mai putu să respire. „Asta încă e bine", zise el. „Cred că sunt steril, Rachel. O, vai de mine, ce durere atroce!" Şi ea izbucni în hohote isterice de râs, iar el se temu, câteva secunde, să nu facă o criză, şi atunci îi trecu prin minte: *Dacă Gage ar fi murit, cred că ar fi înnebunit de-a binelea.*

Dar Gage nu murise; toată povestea fusese doar un moment diavoleşte întins al imaginaţiei lui Louis, în timp ce reuşea să întreacă în fugă moartea fiului său, de-a lungul unei pajişti verzi, într-o după-amiază însorită de mai.

Gage s-a dus la grădiniţă şi la vârsta de şapte ani a început să meargă în tabere, unde a manifestat o aptitudine uluitoare şi minunată pentru înot. Le-a mai făcut părinţilor lui şi o surpriză destul de neplăcută, dovedindu-se în stare să reziste unei despărţiri de o lună, fără vreo traumă psihică vizibilă. Când avea zece ani, ajunsese deja să-şi petreacă întreaga vară în tabăra Agawam din Raymond, iar la vârsta de unsprezece ani a câştigat două panglici de merit şi una roşie în Tabăra Swimaihon, care încheia activităţile de peste vară. Crescuse înăltuţ, şi, totuşi, rămăsese acelaşi Gage, dulce şi uluit în faţa tuturor lucrurilor pe care le avea de oferit lumea... şi nimeni nu ştie cum de se întâmpla, dar pentru Gage, fructele lumii nu erau niciodată amare sau putrezite.

A terminat liceul printre primii şi a fost membru al echipei de înot la John Bapst, şcoala parohială pe care insistase să o frecventeze tocmai datorită faptului că se putea specializa în acest sport. Rachel s-a supărat, dar Louis nu a fost prea surprins când, la şaptesprezece ani, Gage a anunţat că vrea să se convertească la catolicism. Rachel era de părere că totul se întâmpla din cauza fetei cu care se întâlnea Gage, îşi imagina căsătoria fiului ei în viitorul

imediat („dacă târfuliţa aia cu medalia Sfântului Cristopher la gât nu-1 şi fute, îţi mănânc chiloţii, Louis", zicea ea), îşi mai imagina cum se prăbuşesc toate planurile de a-1 vedea la facultate şi în echipa olimpică de înot, şi se îngrozea că, la patruzeci de ani, urma să aibă vreo nouă sau zece mici catolici pe lângă el. Deja, atunci o să fie (după spusele lui Rachel) un camionagiu care fumează trabuc şi care nu încape în spatele volanului din cauza burţii umflate de bere, recitând *Tatăl Nostru* şi *Ave Măria* pe drumul spre uitarea preinfarctului.

Louis bănuia că motivele fiului său erau mai pure şi, deşi Gage s-a convertit, în cele din urmă (şi în ziua când s-a întâmplat asta, Louis i-a trimis o carte poştală destul de obraznică lui Irwin Goldman, în care scrisese: *Poate că vei avea ca nepot un călugăr. Louis, ginerele tău cel ne-evreu),* nu s-a căsătorit cu fata cea drăguţă (şi cu siguranţă deloc târfuliţa) cu care ieşise în ultimul an de liceu.

A intrat apoi la Johns Hopkins, a făcut parte din echipa olimpică de înot şi, într-o după-amiază lungă, strălucitoare şi incredibil de frumoasă şi mândră, la şaisprezece ani după ce Louis a întrecut in fugă un camion Orinco, reuşind să salveze viaţa fiului său., el şi cu Rachel - care acum albise aproape complet, deşi se vopsea -urmăriră cum fiul lor a câştigat medalia de aur pentru Statele Unite. Când camerele televiziunii NBC se apropiară pentru un prim-plan şi îl arătară cum îşi ţine drept şi mândru capul de pe care picurau stropi de apă, cu ochii larg deschişi şi calmi, fixaţi asupra drapelului, în timp ce se intona imnul naţional, cu medalia la gât, aurul lipit de pielea netedă a pieptului său, Louis izbucni în plâns. Plânseră şi el, şi Rachel. „Cred ca asta pune capac la toate", spuse, cu voce răguşită, şi se întoarse să-şi îmbrăţişeze soţia. Însă Rachel îl privea cu o groază tot mai intensă, chipul său părând a îmbătrâni chiar înaintea ochilor lui, biciuit, parcă, de zile şi luni, şi ani de nefericire, acordurile imnului naţional se stinseră şi, când Louis se uită la televizor, văzu alt băiat acolo, un băiat negru, cu părul creţ, din care picura apă.

Asta pune capac la toate.
Capac.
Şapca lui.
Şapca lui e...
...of, Doamne, Dumnezeule, şapca lui eplina de sânge!

Louis se trezi în lumina ploioasă şi rece ca moartea a dimineţii, la ora 7, strângând în braţe perna. Capul îi bubuia cumplit, la unison cu bătăile inimii; durerea se umfla şi se stingea, se umfla şi se stingea. Râgâi miros de bere veche, şi stomacul lui se cutremură chinuit. Plânsese; perna era udă de lacrimi, de parcă, în somn, ar fi ascultai un bocet vechi. Chiar şi în vis, se gândi acum, o parte din el ştia adevărul şi plânsese.

Se dădu jos din pat şi se împletici înspre baie, cu inima alergând speriată în piept, cu conştiinţa fragmentată de violenţa mahmurelii. Ajunse în ultima clipă în dreptul closetului, unde vărsă o cantitate însemnată din berea consumată cu o seară înainte.

îngenunche pe pardoseală, cu ochii închişi, până când se simţi în stare să stea pe propriile-i picioare. Bâjbâi după lanţ şi trase apa. Se duse la oglindă să vadă cât de injectaţi îi erau ochii, însă aceasta fusese acoperită cu o pânză. Atunci îşi aminti. într-o încercare dezlânată de a rememora obiceiuri pe care le bănuise demult uitate, Rachel acoperise toate oglinzile din casă şi îşi scotea pantofii din picioare înainte de a trece pragul vreunei uşi.

Nici vorbă de vreo echipă olimpică de înot, gândi, cu dificultate, Louis, pe când se întoarcea în pat şi se aşeza pe el. Gustul acru al berii îi căptuşea gura şi gâtul, şi îşi jură (nu pentru prima, şi, cu siguranţă, nici pentru ultima oară) că nu o să se mai atingă vreodată de otrava aia. Nici vorbă de echipa olimpică de înot, nici vorbă de diploma de merit în liceu, nici vorbă de vreo iubită catolică şi de convertire, nici vorbă de tabăra Agawam, de nimic. Pantofii îi fuseseră smulşi şi sfârtecaţi; puloverul îi fusese întors pe dos; trupuşorul lui micuţ şi dulce şi viguros, aproape dezmembrat. Şapca îi fusese plină de sânge.

Acum, aşezat pe pat, cu capul prins în chingile unei mahmureli fioroase, în vreme ce ploaia desena poteci leneşe pe fereastra de alături, îl copleşi durerea. Instantaneu şi cu totul. Se năpusti asupra lui şi îl descompuse, îl castra, îl despuie şi de ultimele mijloace de autoconservare, şi îşi cuprinse faţa în palme şi începu să plângă în hohote, legănându-se înainte şi înapoi pe pat, gândindu-se tot timpul că ar da orice, numai să i se ofere o a doua şansă, absolut orice.

41

Gage a fost înmormântat la ora 14, în după-amiaza aceea. Ploaia se oprise. Nori zdrenţăroşi se mai fugăreau încă pe cer şi participanţii la ceremonie, în majoritatea lor, aveau umbrele negre, puse la dispoziţie de antreprenorul de pompe funebre.

La cererea lui Rachel, antreprenorul, care oficia şi slujba de la mormânt, citi pasajul din Evanghelia după Matei, în care se spunea: „Lăsaţi copiii să vină la Mine." Louis, aflat lângă o latură a mormântului, se uită la socrul său. O clipă, Goldman îi susţinu privirea, dar apoi îşi coborî ochii. În această zi, nu mai rămăsese în el nici o urmă de agresivitate. Pungile de sub ochii lui semănau cu nişte saci de poştă şi, de jur-împrejurul tichiei sale negre, fire de păr subţiri şi albe, ca nişte pânze de păianjen franjurate, se învolburau în voia vântului.

Cu barba lui căruntă, care-i mânca obrajii, semăna mai bine ca oricând cu un cerşetor. Lui Louis i se păru că era aidoma unui om care habar nu avea unde se află. Încercă, însă tot nu reuşi, să simtă vreun strop de milă pentru el.

Sicriul mic şi alb al lui Gage, cu încuietoarea reparată, probabil, între timp, era aşezat pe o pereche de bare cromate, deasupra gropii. Marginile acesteia fuseseră acoperite cu un material sintetic ce imita iarba şi care era de un verde atât de intens, încât pe Louis începură să-l doară ochii. Pe această suprafaţă artificială şi ciudat de veselă pentru acel loc, fuseseră aşezate câteva coşuri cu flori. Privirea lui Louis rătăci peste umărul antreprenorului. Se aflau pe un deluşon acoperit cu morminte, parcele de familie, un monument catolic, pe care era gravat numele PHIPPS. Şi, chiar deasupra acoperişului înclinat al lui PHIPPS, întrezări o fâşie galbenă. Louis o privi fix, gândindu-se ce anume putea fi. Continuă să o privească chiar şi după ce antreprenorul rosti: „Să ne plecăm capetele şi să ne rugăm o clipă în tăcere." Dură câteva minute, însă în cele din urmă, Louis îşi dădu seama ce era. O camionetă închiriată. O camionetă închiriată, parcată în spatele dealului, astfel încât să nu poată fi văzută de cei veniţi la înmormântare. Şi, când slujba se va fi terminat, Oz o să-şi strivească ţigara cu tecul cizmei lui „telibile" de lucru, o s-o pună în containerul pe care îl ducea cu sine (într-un cimitir, cioclii prinşi că îşi aruncă ţigările pe jos erau concediaţi pe loc - nu

dădea bine: prea mulţi dintre clienţii locului au murit de cancer pulmonar), o să sară în camionetă, să pornească motorul drăciei şi să-1 ascundă pentru totdeauna pe fiul său de lumina soarelui... pentru totdeauna, sau cel puţin până în ziua învierii.

înviere... da, acesta este cuvântul

(pe care trebuie sa ţi-l scoţi din minte imediat şi tu ştii asta)

Când antreprenorul spuse „Amin", Louis o luă pe Rachel de braţ şi o duse de-acolo. Rachel protestă în şoaptă - voia să mai stea puţin, te rog, Louis - dar Louis nu cedă. Se apropiară de maşini. Îl observă pe antreprenor cum îşi recupera umbrelele, cu numele firmei gravat discret pe mâner, şi le înmâna unui asistent. Asistentul le punea într-un suport pentru umbrele., care avea un aspect suprarealist, aşezat acolo, în iarba înrourată. O ţinea pe Rachel cu mâna dreaptă, iar în stânga strângea mânuţa înmănuşată în alb a lui Ellie, care purta aceeaşi rochiţă pe care o purtase şi la înmormântarea Normei Crandal. Jud se apropie când Louis tocmai le aşezase în maşină. Şi Jud părea că avusese parte de o noapte cumplită.

- Te simţi bine, Louis?

Louis aprobă din cap.

Jud se aplecă şi se uită în maşină.

- Ce faci, Rachel? întrebă.
- Mă simt bine, Jud, şopti ea.

Jud o atinse blând pe umăr şi apoi privi către Ellie.

- Şi tu, drăguţa mea?
- Mi-e bine, spuse Ellie şi îi oferi spre vizionare un zâmbet înfiorător, ca de rechin, tocmai pentru a demonstra cât de bine se simţea.
- Ce poză ţii tu acolo?

O clipă, Louis crezu că fetiţa avea să refuze să i-o arate, dar, cu o sfială sfâşietoare, Ellie trecu fotografia în mâinile lui Jud. Bătrânul o ţinu delicat cu degetele lui uriaşe, care păreau atât de neîndemânatice, degete potrivite mai degrabă să monteze motoare imense sau să lucreze la bandă în uzina B&M - însă tot aceleaşi degete scoseseră acul de albină din gâtul lui Gage cu măiestria nonşalantă a unui scamator... sau a unui chirurg.

- Ce drăguţ! spuse Jud. îl tragi pe săniuţă. Cred că îi plăcea la nebunie, aşa-i, Ellie?

Ellie încuviinţă din cap şi începu să lăcrimeze. Rachel deschise gura să spună ceva, însă Louis îi strânse braţul -*taci puţin.*

- Mereu îl trăgeam pe sanie, suspină Ellie printre lacrimi, şi el tot râdea şi râdea. Şi după aia intram în casă şi mami ne dădea cacao şi ne zicea: „Puneţi-vă cizmele la uscat", şi Gage le lua pe toate în braţe şi începea să zbiere: „Cizme! Cizme!", şi zbiera atât de tare, că te dureau urechile. Ţii minte, mami?

Rachel o aprobă tăcută.

- Da, sunt convins că aţi avut parte de nişte vremuri minunate,spuse Jud, dându-i înapoi fotografia lui Louis. Şi, chiar dacă acum a murit, încă mai păstrezi amintirile.
- Aşa şi fac, răspunse fetiţa, ştergându-şi ochii. L-am iubit pe Gage, domnule Crandall.
- Ştiu că 1-ai iubit, draga mea.

Se aplecă şi o sărută, iar când se retrase, aruncă o privire împietrită către Louis şi Rachel. Rachel îi întâlni privirea derutată şi rănită, fără a reuşi să-i descifreze sensul. Însă Louis înţelese: *Ce faceţi pentru ea?* întrebau ochii lui Jud. *Fiul vostru e mort, dar fiica voastră trăieşte. Ce faceţi pentru ea?*

Louis îşi feri privirea. Nu putea sa facă nimic pentru Ellie. Nu încă. Trebuia sa se descurce singură în tot acest ocean de durere. El nu se putea gândi la altcineva decât la fiul lui.

42

Spre seară, alţi vălătuci de nori se învolburară şi vântul începu să bată cu putere dinspre vest. Louis îşi puse o jachetă subţire, îi trase fermoarul şi luă cheile maşinii din cuiul din perete.

- Unde te duci, Lou? îl întrebă Rachel, cu o voce inexpresivă.

După cină, o podidise iarăşi plânsul şi, deşi hohotele ei erau mai molcome de astă dată, părea incapabilă să se oprească. Louis a obligat-o să ia un Vahum. Acum stătea în fotoliu, cu ziarul deschis la rubrica de cuvinte încrucişate, de-abia începută. În cealaltă cameră, Ellie urmărea în linişte o emisiune la televizor, cu fotografia lui Gage în poală.

- Mă gândesc să cumpăr o pizza.
- Nu te-ai săturat la masă?
- Nu prea mi-a fost foame atunci, răspunse, spunând adevărul. Şi adăugă o minciună: Acum îmi este.

Ultimul act al funeraliilor lui Gage se desfăşurase în acea după-a-miază, între 15 şi 18, în casa lor din Ludlow. Ritualul praznicului. Steve Masterton şi soţia lui au adus macaroane cu carne. Charlton a apărut cu o musaca.

- Dacă nu se consumă toată, o puteţi păstra la frigider, îi spuse ea lui Rachel. Se şi încălzeşte uşor.

Familia Danniker, din capătul străzii, a adus o friptură de porc. Au venit şi soţii Goldman - nici unul dintre ei nu a vorbit cu Louis şi nici măcar nu s-a apropiat de el, fapt pentru care le-a fost recunoscător - şi au adus mezeluri şi brânzeturi. Jud a adus brânză - o roată mare de brânză puturoasă, preferata lui. Missy Dandridge a venit cu o plăcintă, iar Surrendra Hardu a adus mere. Se pare că praznicul depăşea barierele diferenţelor religioase.

Aceasta era masa de după înmormântare, care s-a desfăşurat în tăcere, dar fără a fi copleşită de tristeţe. Băutura era mai puţină decât la o petrecere obişnuită, însă destulă. După câteva beri (şi doar cu o seară înainte se jurase să nu mai pună gura vreodată pe lichidul ăsta, însă în lumina rece a după-amiazei, noaptea trecută părea cumplit de îndepărtată), Louis se gândi să relateze nişte bancuri mai lugubre, pe care i le spusese unchiul său, Carl - şi anume că, la înmormântările din Sicilia, femeile necăsătorite şterpeleau uneori câte o bucăţică din giulgiul decedatului şi dormeau cu el sub pernă, crezând că asta o sa le aducă noroc în dragoste; că, la înmormântările din Irlanda, aveau loc uneori şi parodii de nunţi, iar degetele de la picioare ale mortului erau legate, căci o tradiţie celtică spunea că numai aşa putea fi împiedicată să meargă stafia celui plecat dintre cei vii. Unchiul Carl îi mai povestise că obiceiul celor de la morgă de a lega etichete la degetul mare al morţilor a apărut mai întâi în New York şi, din moment ce toţi cei care lucrau, la începuturi, la morgă erau irlandezi, el considera că acest gest era un soi de continuare a acelei vechi superstiţii. Privind însă chipurile celor din jur, îşi dădu seama că astfel de poveşti nu ar fi apreciate cum se cuvine.

Rachel izbucni în plâns doar o singură dată, dar mama ei a fost lângă ea să o consoleze. Rachel se agăţă de Dora şi începu să suspine pe umărul acesteia într-un mod atât de deschis, de parcă toate zăgazurile sufletului i se năruiseră, aşa cum nu ar fi putut plânge în braţele lui Louis, poate şi pentru că avea sentimentul că erau amândoi vinovaţi de moartea lui Gage, sau,

poate, pentru că Louis, atât de pierdut în propria-i lume de fantezii, nu-i încurajase câtuşi de puţin manifestările de durere. Indiferent care ar fi fost motivul, se îndreptase către mama ei pentru a-şi găsi consolarea, şi Dory s-a aflat alături de ea când a fost nevoie, amestecându-şi propriile lacrimi cu cele ale fiicei sale. În spatele lor stătea Irwin Goldman, cu mâna pe umărul lui Rachel, privindu-1 pe Louis, aflat în colţul opus al încăperii, cu un soi de triumf palid.

Ellie se plimba printre invitaţi cu o tavă din argint, încărcată cu sandvişuri minuscule, cu rulouri mici, fiecare cu câte o scobitoare în el. Ţinea strâns sub braţ fotografia lui Gage.-

Louis primea condoleanţele. Dădea din cap şi mulţumea. Şi, dacă privirea-i părea pierdută, iar comportarea rece, oamenii au crezut că asta se datora faptului că toate gândurile lui se întorseseră în trecut, la momentul accidentului, la viaţa pe care trebuia *s-o* trăiască fără Gage; nimeni (probabil că nici Jud) nu ar fi putut bănui că Louis începuse să pună la cale o strategie a jefuirii mormintelor... desigur, doar într-o manieră pur teoretică. Era unica modalitate de a-şi tine mintea ocupată.

Nu fiindcă ar fi avut vreo intenţie *să facă ceva.*

Louis se opri la magazinul Orrington Corner, cumpără două cutii cu câte şase beri fiecare, şi telefona la pizzeria Napoli, comandând o pizza cu ardei şi ciuperci.

- În numele cui este făcută comanda, domnule?

În numele lui Oz cel Male şi Telibil, gândi Louis.

- Lou Creed.

- În regulă, Lou, uite care-i treaba, suntem cam aglomeraţi acum, dar îţi poţi ridica pizza dacă vii în patruzeci şi cinci de minute, bine?

- Sigur, spuse Louis şi închise.

Când se urcă iarăşi la volan şi porni motorul, îşi dădu seama că, probabil, existau vreo douăzeci de pizzerii în zona Bangor, dar el a ales-o pe cea mai apropiată de cimitirul Pleasantview, acolo unde era înmormântat Gage. *Ce dracu'* se întrebă el, neliniştit. *Ăştia fac pizza bună. Cocă proaspătă, nu congelată. O aruncă în sus şi după aia o prind, şi tu poţi sa-i vezi când o prepară, şi Gage râdea tot timpul..*

Îşi făcu gândul să tacă.

Conduse maşina pe lângă pizzeria Napoli către cimitirul Pleasant-view. Bănuia că avusese toată vremea o asemenea intenţie, însă ce rău era în asta? Nici unul. Parcă vizavi şi traversă strada spre porţile din fier forjat, care sclipeau în ultima rază a zilei. Deasupra, în semicerc, nişte litere, tot din fier forjat, alcătuiau cuvântul PLEASANTVIEW (privelişte plăcută). După părerea lui Louis, priveliştea nu era nici plăcută, nici neplăcută. Cimitirul fusese bine plasat, pe câteva coline domoale, cu lungi alei străjuite de copaci (ah, dar în acele ultime minute ale luminii care se stingea pe cer, umbrele lor păreau a se fi unit, întunecate şi dezagreabile vederii şi sufletului, ca o baltă de petrol) şi de câteva sălcii plângătoare izolate. însă nu era linişte acolo. Intersecţia se afla în vecinătate -zumzetul traficului plutea până la ei pe vântul rece - şi licărirea de pe cerul aproape întunecat venea de la Aeroportul Internaţional Bangor.

Întinse mâna către poartă, gândind: *E încuiata* însă se înşelase. Poate că era, totuşi, prea devreme sa o încuie şi, dacă chiar o încuiau, făceau asta doar pentru a proteja cimitirul de beţivi, vandali şi adolescenţi care căutau un loc tihnit unde să se mozolească în voie. Zilele Groparilor Dickensieni.

(iar cuvântul ăsta)

Se sfârşiseră. Partea dreaptă a porţii se descinse cu un scârţâit slab şi, după ce aruncă o privire peste umăr să se asigure că nu îl observa nimeni, Louis intră în cimitir. Închise poarta în urma lui şi auzi clinchetul clanţei.

Rămase nemişcat în acest mic cartier al celor morţi şi privi în jur.

Un loc bun şi ferit de curioşi, gândi el, *însă cred ca nimeni nu se ţine în braţe aici.* Cine spusese asta? Andrew Marvel? Şi, de fapt, de ce înmagazina mintea omului atâtea bălegare nefolositoare?

Şi atunci, în minte, auzi cu claritate vocea lui Jud, îngrijorată şi înspăimântată? Da. Înspăimântată.

Louis, ce faci aici? Priveşti în lungul unui drum pe care nu trebuie să-ţi doreşti să mergi

Înlătură vocea. Dacă tortura pe cineva, apoi se tortura pe sine însuşi. Nimeni nu trebuia sa ştie că a fost aici când lumina zilei dispărea în noapte.

Se îndreptă către mormântul lui Gage pe una dintre cărările întortocheate. Ajunse într-un pâlc de copaci; noile frunze îi foşneau misterios deasupra lui. Iar inima-i bătea prea tare în piept. Mormintele, cavourile, monumentele erau aşezate în rânduri dezordonate. Pe undeva pe-acolo trebuia să se afle şi cabina paznicului, şi în ea, o hartă a celor vreo douăzeci de acri ai cimitirului Pleasantview, împărţit cu grijă în sectoare, fiecare sector indicând mormintele ocupate şi locurile nevândute încă. Proprietăţi imobiliare de vânzare Garsoniere. Dormitoare.

Nu prea semăna cu Cimitirul Animalelor, gîndi, iar gândul acesta îl făcu să se oprească surprins. Nu, nu semăna. Cimitirul Animalelor îi dăduse impresia unei structuri ordonate, ridicate, aproape pe nesimţite, din haos. Cercurile acelea concentrice, schiţate de o mână barbară, din ce în ce mai mici, plăcuţele funerare grosolan cioplite, crucile făcute din scânduri. De parcă acei copii care şi-au îngropat acolo animalele şi-ar fi creat un model de cimitir izvorât din propriul lor subconştient, de parcă...

O clipă, Louis îşi imagină Cimitirul Animalelor ca pe un soi de reclamă... o invitaţie cum sunt cele pe care le primeşti pentru un carnaval. O să ţi-1 prezinte pe înghiţitorul de flăcări şi n-o să plăteşti biletul, întrucât ei ştiu că nu cumperi friptură până când nu-i auzi sfârâitul pe grătar şi nu-i simţi aroma, nu dai bani mai departe, până nu vezi flăcările cu ochii tăi...

Mormintele acelea, mormintele acelea aşezate în cercuri aproape druidice.

Mormintele din Cimitirul Animalelor imitau cel mai vechi simbol religios: cercurile tot mai mici indicând o spirală descendentă, nu către un punct anume, ci către infinit; ordine venită din haos sau haos venît din ordine, depinde cum gândeai. Simbol pe care şi egiptenii îl gravaseră pe mormintele faraonilor lor, simbol pe care fenicienii îl desenaseră pe mormintele regilor lor morţi; simbol descoperit pe pereţii cavourilor din antica cetate Micene; preoţii de la Stonehenge îl înfăţişaseră în forma unui ceas care cronometrează viaţa Universului; iar în Biblia Creştină era reprezentat de vârtejul de vânt din care Dumnezeu i-a vorbit lui Iov.

Spirala era cel mai vechi semn al puterii, cel mai vechi simbol creat de om şi reprezentând podul acela întortocheat care s-ar putea să existe între lume şi Abis.

Într-un târziu, Louis ajunse şi la mormântul lui Gage. Camioneta dispăruse de-acolo. Iarba artificială dispăruse şi ea, strânsă în rulou de vreun lucrător care a fluierat tot timpul cât şi-a făcut treaba, cu gândul la berea de după program, bere băută la Fairmount Lounge. Apoi a pus covorul de iarbă

artificială undeva, într-o magazie. În locul în care era Gage nu se afla decât un dreptunghi de pământ greblat, cam de un metru şi jumătate pe un metru. Piatra funerară nu fusese pusă încă

Louis îngenunche. Vântul îi răvăşi părul. Pe cerul aproape negru, acum se fugăreau norii.

Nimeni nu mi-a pus o lanterna în ochi şi nu m-a întrebat ce caut aici. Nu m-a lătrat nici un câine de pază. Poarta nu a fost încuiată. S-au sfârşit zilele Morţilor care învie. Dacă vin aici cu o sapă şi cu o lopată...

Îşi reveni cu o tresărire. Nu făcea altceva decât să joace un joc extrem de periculos cu el însuşi, dacă încerca, cumva, să-şi imagineze că Pleasantview nu era păzit în timpul nopţii. Cum ar fi fost să fie descoperit de paznic, cufundat până la brâu în mormântul proaspăt al fiului său? S-ar putea să nu apară în ziare, dar, la fel de bine,; s-ar putea ca asta să fie ştirea fierbinte a zilei. S-ar putea să fie acuzat de crimă. Ce crimă? Profanare de morminte? Puţin probabil, Mai degrabă, delict intenţionat sau vandalism. Şi, fie că ar apărea sau nu în ziare, vestea s-ar răspândi. Oamenii ar discuta pe la colţuri. Povestea ar fi mult prea palpitantă ca să fie trecută sub tăcere: „Doctorul din oraş este surprins când încearcă să-1 scoată din mormânt pe fiul sau în vârstă de doi ani, decedat de curând în urma unui tragic accident rutier." Şi-ar pierde slujba. Şi chiar dacă nu şi-ar pierde-o, Rachel ar face un şoc fatal, auzind asemenea istorii, iar Ellie ar fi urmărită tot timpul de fapta lui la şcoală, până când viaţa i-ar deveni un iad plin de copii care cântă cântece porcoase despre tatăl ei. S-ar putea şi să fie supus umilinţei unui examen psihiatric, în schimbul retragerii acuzaţiei.

Dac aş putea să-l aduc pe Gage înapoi la viaţă! Gage ar putea să trăiască iarăşi!

Chiar credea asta? Credea cu adevărat?

În realitate, da. Îşi tot spusese întruna, şi înainte de moartea lui Gage şi după aceea, că Church nu murise de fapt, ci că fusese doar în stare de şoc. Că Church a ieşit singur din mormânt, când şi-a revenit, şi s-a întors acasă. Poveste de copii, cu tonalităţi înspăimântătoare - Winnie the Pooh. Stăpânul face o tâmpenie şi clădeşte un tumul din pietre peste un animal viu. Animalul cel credincios îşi croieşte drum din mormânt şi vine acasă. Superb. Numai că nu era adevărat. Church *murise.* Cimitirul Micmac 1-a adus înapoi la viaţă.

Se aşează lângă mormântul lui Gage, încercând să pună toate elementele cunoscute într-o ordine cât de logică şi de raţională permitea această magie neagră.

Să ne gândim acum la Timmy Baterman. În primul rând, credea el, oare, povestea acestuia? Şi, în al doilea rând, avea vreo importanţă?

În ciuda faptului că îi servea scopului propus, chiar o credea. Nimeni nu putea nega faptul că, dacă un loc ca cimitirul Micmac exista (şi aşa era), şi dacă oamenii ştiau de existenţa lui (aşa cum ştiau câţiva dintre cei mai vechi locuitori ai oraşului), atunci, mai devreme sau mai târziu, cineva avea să încerce să facă şi această experienţă. Din câte cunoştea Louis despre firea omului, înţelegea că e greu de imaginat ca vraja să se oprească la nişte animale de casă şi la câteva animale mari domestice.

În regulă - dar a crezut el, oare, că Timmy Baterman s-a transformat într-un demon atotcunoscător?

Aceasta era o întrebare mai grea, care îl făcea să fie prudent în privinţa răspunsului, căci *nu voia* să creadă şi văzuse rezultatele unor asemenea idei fixe.

Nu, nu voia să creadă că Timmy Baterman devenise un demon, însă nu

avea să permită - în nici un caz *nu putea să permită* - ca dorinţa sa să-i întunece judecata.

Louis se mai gândi şi la Hanratty, taurul. Jud spusese că Hanratty a înnebunit. De fapt, la fel s-a întâmplat şi cu Timmy Baterman. Mai târziu, Hanratty a fost omorât de acelaşi om care a reuşit, cumva, să-i târască trupul neînsufleţit pe o sanie până sus, în cimitirul Micmac. Timmy Baterman a fost omorât a doua oară de tatăl său.

Dar, pentru că Hanratty a înnebunit, însemna oare că trebuia ca toate animalele să înnebunească, la rândul lor? Nu. Hanratty, taurul, era *excepţia* de la regulă. De exemplu, celelalte animale - Spot, câinele lui Jud, papagalul bătrânei, Church însuşi - toate s-au înapoiat schimbate, iar schimbarea a fost evidentă în toate cazurile, dar, în cazul lui Spot, cel puţin, schimbarea nu a fost atât de mare, încât Jud să se abţină de la a recomanda unui prieten procedura... procedura...

(învierii)

Da., procedura *învierii,* mulţi ani după aceea. Sigur că apoi a încercat să-şi justifice iniţiativa şi s-a bâlbâit, împroşcând un fel de căcat încâlcit şi nefast, care nici măcar nu putea aspira la denumirea de filozofie,

Cum ar putea el, atunci, să refuze şansa ce i se oferea - şansa aceasta, unică şi incredibilă - doar bazându-se pe păţania lui Timmy Baterman? Cu o floare nu se face primăvară.

Denaturezi toate dovezile pe care le ai în favoarea concluziei pe care o doreşti, protesta mintea lui. *Măcar ai curajul şi mărturiseşte-ţi adevărul despre schimbarea lui Church. Chiar dacă nu-ţi pasă de victimele lui - de şoareci şi de păsări - ce zici de felul în care arată şi se poartă? E cu minţile aiurea... asta-i cea mai bună descriere, cea mai completă. Ziua în care am înălţat zmeul, ţii minte cum a fost Gage în ziua aia? Cât de viu şi alert, şi cum reacţiona la toate câte se petreceau în jurul lui? N-ar fi mai bine să ţi-l aminteşti aşa? Vrei să învii un zombi dintr-un film de groază de mâna a doua? Sau chiar ceva mai prozaic, cum ar fi un băieţel retardat? Un băieţel care mănâncă cu degetele şi se holbează la televizor, fără să înţeleagă ceva, şi care nu va reuşi niciodată să înveţe să-şi scrie măcar propriul nume? Cum a spus Jud despre câinele lui? „ Era ca şi cum aş fi spălat o bucată de carne. " Asta vrei? O bucată de carne însufleţită? Şi, hai să presupunem că te-ai mulţumi şi cu aşa ceva, cum ai fi însă în stare să-i explici soţiei tale întoarcerea fiului vostru din lumea celor morţi? Sau cum îi vei explica asta fiicei tale? Sau lui Steve Masterton? Lumii întregi? Ce se va întâmpla prima oară când va veni Missy Dandridge în vizită şi îl va vedea pe Gage plimbându-se cu bicicleta în curte? Nu-i auzi urletele de groază, Louis? N-o vezi cum îşi brăzdează obrajii cu unghiile? Ce le vei spune reporterilor? Ce vei spune când îţi va apărea în prag o echipă de la televiziune careva dori să facă un film cu fiul tau cel înviat din morţi?*

Aveau toate astea vreo importanţă, sau era numai vocea laşităţii? Credea într-adevăr că nu o să facă fată? Că Rachel o să-şi întâmpine altfel fiul cel mort decât cu lacrimi de fericire?

Da, bănuia că există posibilitatea ca fiul său să se întoarcă... cumva... cumva împuţinat. Dar ar schimba asta calitatea iubirii sale pentru el? Părinţii îşi iubeau copiii născuţi orbi, născuţi gemeni siamezi, copii născuţi cu măruntaiele întoarse pe dos. Părinţii cerşesc mila justiţiei sau clemenţa autorităţilor pentru copiii lor care au crescut şi care au comis violuri şi crime.

Crede el, oare, că o să-i fie imposibil sâ-1 iubească pe Gage, chiar dacă Gage ar trebui să tot poarte scutece până la vârsta de opt ani? Dacă nu

reuşea să treacă de abecedarul din clasa întâi până la doisprezece ani? Dacă nu reuşea să treacă deloc de el? Putea el oare, să renunţe la fiul lui ca la un fel de... Un fel de avort divin, atâta vreme cât există şi altă soluţie?

Dar, Doamne Dumnezeule, Louis, nu trăieşti singur pe lume! Oamenii vor spune..,

Vâri un pumn înfuriat în gura gândului. Din toate lucrurile pe care acum *nu* trebuia să le ia în considerare, ce avea să spună lumea era cel mai puţin important.

Se uită la pământul greblat de pe mormântul lui Gage şi se simţi zguduit de un val uriaş de veneraţie şi groază. Fără să-şi dea seama, mişcându-se cu o voinţă a lor, degetele-i desenaseră o formă pe ţărâna - desenaseră o spirală.

Şterse desenul. Părăsi cimitirul grăbit, simţindu-se acum ca un tâlhar care a încălcat o proprietate particulară, având ferma convingere că o să fie observat, oprit, chestionat, la fiecare colţ al potecii.

A întârziat la pizzerie şi, deşi comanda îi fusese păstrată pe cuptor, era doar călduţă acum şi unsuroasă, şi gustoasă precum argila. Louis mancă o bucăţică şi apoi aruncă restul pe fereastră, cu cutie cu tot, pe când se întorcea în Ludlow. Nu era din fire o persoană care să facă mizerie pe stradă, însă nu voia ca Rachel să descopere în cutia de gunoi de-acasă o pizza de-abia atinsă. S-ar putea ca în mintea ei să se declanşeze un semnal de alarmă, o bănuială - că nu a avut poftă de pizza când s-a hotărât să facă drumul până la Bangor.

Acum, Louis începu să se gândească la momentul cel mai potrivit şi la împrejurările în care avea să acţioneze.

Timpul. S-ar putea ca timpul să fie de o importanţă extraordinară, esenţială, chiar. Timmy Baterman murise de multă vreme, înainte ca tatăl său să-1 poată îngropa în cimitirul indienilor Micmac. *Timmy a fost împuşcat pe data de 19... Timmy a fost înmormântat - nu ştiu cât de bine mai ţin minte, dar cred ca era 22 iulie. Şi, patru sau cinci zile mai târziu, Marjone Washbum... l-a văzut pe Timmy pe strada.*

Foarte bine, să zicem că Bill Baterman a făcut ce a făcut la patru zile după prima înmormântare a fiului său... nu. Dacă tot era să facă o eroare, atunci să greşească pe latura tradiţională. Să zicem trei zile. Şi, de dragul discuţiei, să presupunem că Timmy Baterman s-a întors din morţi la data de 25 iulie. Ceea ce înseamnă că au trecut şase zile între moartea băiatului şi revenirea lui, şi asta era o estimare moderată. S-ar fi putut, la fel de bine, să treacă şi zece zile. În ceea ce îl privea pe Gage, trecuseră doar patru zile. Deja timpul i-o cam luase înainte, însă tot mai putea să-1 întreacă cu mult pe Bill Baterman. Doar dacă...

Doar dacă ar putea recrea împrejurări asemănătoare celor care au făcut posibilă învierea lui Church. Căci, nu-i aşa, Church murise într-un moment foarte potrivit. Toată familia era plecată din oraş când motanul a fost călcat de maşină. În afară de el şi Jud, nu a ştiut nimeni de asta.

Familia lui fusese la Chicago.

Şi acum, în mintea lui Louis, ultima piesă a jocului se aşeza la locul ei cu un clinchet scurt.

- Vrei să facem *ce?*

Rachel se holbă la el înmărmurită.

Era 22.15. Ellie se culcase. Rachel mai luase un Valium, după ce

strânsese resturile praznicului („praznic" era un alt cuvânt oribil, plin de paradoxuri ascunse, aidoma expresiei „ore de vizită", însă nici un altul nu putea descrie mai bine modul în care îşi petrecuseră după-amiaza), şi părea ameţită şi tăcută, prea tăcută de când el se întorsese de la Bangor... însă i-a înţeles vorbele.

- Să vă duceţi la Chicago, cu mama şi cu tatăl tău, repetă, răbdător, Louis. Ei pleacă mâine. Dacă le telefonezi acum şi suni la Delta după aceea, s-ar putea chiar să călătoriţi în acelaşi avion cu ei.

- *Ai înnebunit,* Louis? După scandalul cu tata...

Louis se pomeni că începe sa vorbească cu o volubilitate neobişnuită. Şi aceasta îi oferea un soi de veselie găunoasă. Se simţea întocmai ca un fotbalist amator care a reuşit să pună mâna pe minge şi să înscrie, după o cursă nebunească, evitându-şt adversarii cu o uşurinţă şi o agilitate uluitoare. Niciodată nu ştiuse să mintă prea bine şi nici nu planificase această discuţie în toate amănuntele ei, însă acum ţâşnea din el un şuvoi de minciuni plauzibile, jumătăţi de adevăruri şi argumente logice.

- Tocmai scandalul ăsta e unul dintre motivele pentru care vreau să o iei pe Ellie şi să te duci cu ei. A venit vremea să facem pace şi să vindecăm rănile. Am ştiut-o... am simţit-o... în camera mortuară. Când am început să ne certăm, eu tocmai încercam să dreg lucrurile.

- însă călătoria asta... nu cred că e o idee bună absolut deloc, Louis. Am nevoie de tine. Şi tu ai nevoie de noi. (Îl măsură cu îndoială în privire.) Cel puţin, sper că ai nevoie de noi. Şi nici unul dintre noi nu e în cea mai bună formă ca să...

- ...ca să rămână aici, o contrazise energic Louis, simţind că face febră. Sunt fericit că aveţi nevoie de mine, şi eu am, *într-adevăr* nevoie şi de tine, şi de Ellie. Însă, iubita mea, ăsta e cel mai rău loc din lume pentru tine acum. Gage se afla pretutindeni în casa asta, la fiecare colţ. Pentru tine şi pentru mine. Dar cred că e şi mai rău pentru Ellie.

Observă cum durerea îi aprindea ochii şi îşi dădu seama că a atins un punct sensibil. O parte din el se simţi ruşinată de această victorie ieftină. Din toate cărţile despre moarte pe care le citise aflase că cei rămaşi în viaţă sunt mânaţi, la început, de un impuls mai presus de voinţa lor de a pleca din locul în care se întâmplase tragedia... şi că supunerea la un asemenea impuls putea duce la dezastru, căci le oferea luxul nesigur al refuzului de a se împăca cu realitatea cea nouă. În cărţi se spunea că este mult mai bine să rămâi pe loc, să duci lupta cu durerea pe terenul acesteia, până când o învingi şi o transformi în amintire. Însă Louis, pur şi simplu, nu cuteza să facă experienţa asta ştiind că familia lui se află acasă. Trebuia sa scape de ele, cel puţin o perioadă.

- Ştiu, spuse ea. E ca şi cum... te-ai întâlni cu el peste tot. Cât ai fost în Bangor, am mutat canapeaua... m-am şi gândit să dau cu aspiratorul... ca să nu mă mai gândesc... şi am găsit patru maşinuţe de-ale lui dedesubt... de parcă îl aşteptau sa se întoarcă şi... ştii, să se întoarcă şi să se joace cu ele...

Vocea, tremurătoare deja, se frânse acum. Lacrimile îi inundară obrajii.

- Şi atunci am luat al doilea Valium, pentru că am început iarăşi să plâng, aşa cum plâng acum... of, Doamne, ce melodramă ieftină joc... Ia-mă în braţe, Louis, vrei, te rog.

O luă în braţe şi o strânse tare şi sincer, însă se simţi ca un impostor. Mintea îi căuta modalităţi de a folosi lacrimile lui Rachel şi mai departe, spre propriul său folos. *Ce tip mişto. Hei-hoi, hai şi noi!*

- Cât poate dura toată povestea asta? se plânse ea. Se va isprăvi

vreodată? Dacă l-am putea primi înapoi, jur că aş avea mai marc grija de el, nu s-ar întâmpla niciodată ce s-a întâmplat, şi nu mă linişteşte gândul că şoferul mergea prea repede. Nu mi-am închipuit vreodată că poate exista o durere ca asta, şi totuşi există. Şi vine peste mine, vine în valuri şi doare atât de *tare,* Louis, că nu-mi trece nici măcar când dorm, că, atunci când dorm, o *visez* mereu, mereu, şi îl văd cum aleargă pe drum... şi strig după el...

- Ssssst! şopti Louis. Linişteşte-te, Rachel!

Îşi ridică faţa umflată de plâns.

- Nici măcar nu a fost *neascultător,* Louis. Se juca... atâta tot... camionul a sosit la un moment nepotrivit... şi Missy Dandridge a telefonat când eu plângeam... şi mi-a zis că a citit în ziarul din Ellsworth că şoferul a încercat să se sinucidă.

- Ce?

- A încercat să se spânzure în garaj. E în stare de şoc şi are o depresie puternică, aşa zicea în ziar...

- Păcat că n-a încercat mai bine, spuse Louis pe un ton sălbatic, însă vocea îi suna ca de la mare depărtare, chiar în propriile-i urechi, şi simţi cum îl cuprind fiorii.

Locul are putere, Louis... a avut putere şi înainte, şi mă înspăimânta gândul ca s-ar putea să capete iarăşi puteri depline...

- Băiatul meu a murit, şi ăla a ieşit pe o cauţiune de o mie de dolari, şi o să se tot simtă deprimat şi plin de intenţii sinucigaşe, până când judecătorul o să-i ridice carnetul pe o perioadă de nouăzeci de zile şi o să-i dea o amendă de tot căcatul

-Missy mi-a spus că nevastă-sa a luat copiii şi 1-a părăsit, continuă ea pe un ton inexpresiv. Nu scria asta în ziar, da' Missy a aflat de la cineva care cunoaşte pe altcineva din Ellsworth. Nu fusese beat. Nu se droga. Nu depăşise niciodată viteza legală. Zicea că, de când a intrat în Ludiow, îi tot venea să apese pedala de acceleraţie, şi nu înţelegea de ce. Şi tot aşa...

Simţea cum tot îi vine să apese pedala de acceleraţie.

Locul are putere.

Louis alungă gândurile acestea. O prinse uşor de braţ pe Rachel.

- Sună-ţi părinţii. Acum. Nici tu, nici Ellie nu trebuie să mai staţi încă o zi în casa asta. Nici măcar o zi.

- Nu plec fără tine, spuse. Louis, vreau... *am nevoie* să fim toţi împreună.

- Vin şi eu după vreo trei zile - patru, cel mult.

Dacă totul mergea bine, Rachel şi Ellie se puteau înapoia în patruzeci şi opt de ore.

- Trebuie sa găsesc pe cineva care să-mi ţină locul la universitate. E drept că urmează vacanţa, dar vine şi sezonul epidemiilor, şi nu vreau să-1 las pe Surrendra cu toate astea pe cap. Jud poate foarte bine să aibă grijă de casă cât suntem noi plecaţi, însă vreau să opresc curentul electric şi să pun toate proviziile în congelatorul familiei Dandndge.

- Şi şcoala lui Ellie...

- S-o ia dracu'! Oricum, intră în vacanţă în trei săptămâni. Aia o să înţeleagă, având în vedere ce s-a întâmplat. O să aranjeze să-i dea o scutire. O să fie...

- Louis?

Se întrerupse.

- Cee?

- Ce-mi ascunzi?

- Ce-ţi ascund?

O privi deschis, drept în ochi.

- Nu pricep ce vrei să zici.
- Chiar nu pricepi?
- Nu. Deloc.
- Nu contează. Le telefonez chiar acum... dacă asta doreşti într-adevăr.
- Asta doresc, răspunse, şi vorbele îi răsunară în minte cu un ecou metalic.
- Ba chiar s-ar putea să-i facă bine lui Ellie.

Rachel îl cercetă cu ochii înroşiţi, încă sticloşi de pe urma pastilelor de Valium.

- Pari cam înfierbântat, Louis. Ca şi cum ai fi bolnav.

Înainte ca Louis să-i poată răspunde, se duse la telefon şi sună la motelul în care stăteau părinţii ei

Soţii Goldman au fost nespus de încântaţi la auzul propunerii lui Rachel. Chiar dacă nu au fost tot la fel de plăcut impresionaţi la gândul că şi Louis o să li se alăture în trei-patru zile, dar, de fapt, nu-i aşa, nu era nevoie să-şi facă griji în această privinţă. Louis nu avea nici cea mai mică intenţie să se ducă la Chicago. Un singur obstacol îi mai rămăsese de trecut - şi anume, să reuşească să găsească bilete de avion în ultima clipă. Dar şi aici îl ajută norocul. Încă mai erau locuri la cursa Delta de la Bangor la Cincinnati, şi existau şi două anulări la cursa de la Cincinnati la Chicago. însemna că Rachel şi Ellie o să poată călători cu soţii Goldman doar până la Cincinnati, şi o să ajungă la Chicago cu aproape o oră mai târziu decât aceştia.

Parcă ar fi o vrajă, gândi Louis, punând receptorul în furcă. Şi vocea lui Jud îi răspunse imediat: *A fost puternic şi mai înainte şi mi-e tare teamă...*

Of du-te-n pizda mă-tii! repezi el, cu mârlănie, vocea lui Jud. *în ultimele zece luni am învăţat să accept o grămada de lucruri neobişnuite, dragul meu prieten. Da' ia spune-mi, sunt chiar atât de pregătit, încât să-mi închipui că un petic de pământ bântuit de fantome şi magicieni, şi ce-or mai fi, e în stare să influenţeze până şi biletele de avion? N-aş prea crede.*

- Trebuie să fac bagajele, spuse Rachel, cercetând orarul zborurilor pe care Louis le notase pe carneţelul de lângă telefon.
- Ia numai valiza cea mare, zise Louis. Îl privi cu ochi mari, uşor surprinsă.
- Pentru amândoi? Glumeşti.
- Bine, ia şi nişte genţi de voiaj. Dar nu lua prea multe haine pentru următoarele trei săptămâni, mai spuse el, gândind: *mai ales că te vei întoarce foarte curând în Ludlow.* la ceva să ne ajungă o săptămână, zece zile. Ai carnetul de cecuri şi cărţile de credit. Poţi să cumperi ce-ţi lipseşte.
- Dar nu ne putem permite..., începu Rachel, pe un ton şovăitor.

Părea că acum şovăie în toate, că a devenit maleabilă, uşor de derutat.

- Ne putem permite, avem bani, răspunse Louis.
- Păi... atunci, cred că vom folosi fondul strâns pentru facultatea lui Gage, dacă chiar vom avea nevoie, deşi va dura o zi sau două până când vor face calculul şi cam o săptămână până să încasăm banii...

Figura i se schimonosi din nou, o dată cu lacrimile care-i curgeau pe obraji. Louis o luă în braţe. *Are dreptate. Te loveşte încontinuu, nu-ţi dă pace o clipă.*

- Rachel, te rog, nu mai plânge.

Dar bineînţeles că ea plânse - trebuia să plângă.

Telefonul sună în vreme ce Rachel făcea bagajele în camera lor de la etaj. Louis se repezi să ridice receptorul, închipuindu-şi că era cineva de la compania Delta care o sa-1 anunţe că se făcuse o greşeală şi că nu aveau nici un loc disponibil. *Trebuia să ştiu că ceva nu e în ordine, că prea au mers toate ca pe roate,*

Însa nu era compania Delta. Era Irwin Goldman.

- O chem pe Rachel, spuse Louis.
- Nu.

Şi, câteva secunde, doar tăcerea se auzi de partea cealaltă a firului.

Probabil că acum stă şi se gândeşte cu ce înjurătură să înceapă. Însă când Goldman vorbi, vocea îi suna încordată. Ca si cum ar fi împins cu greu cuvintele împotriva unei rezistenţe interioare uriaşe.

- Cu tine vreau sa vorbesc. Dory m-a rugat să te sun şi să-mi cer scuze pentru... pentru purtarea mea de astăzi. Cred... Louis, cred că şi eu însumi am vrut să-mi cer scuze.

Maica mea, Irwin! Ce nobil din partea ta! Dumnezeule, cred că tocmai mi-am dat drumul în pantaloni de emoţie!

- Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, spuse Louis, cu o voce uscată şi mecanică.
- Nu există scuze pentru ceea ce am făcut, zise Goldman. Acum, nu numai că părea a împinge cuvintele, ci era ca şi cum acestea i-ar fi ieşit într-un acces de *tuse:* Faptul că ai hotărât ca Rachel şi Ellie să vină cu noi m-a făcut să văd cât de nobil eşti... şi cât de meschin am fost eu.

Şi, totuşi, era ceva foarte familiar în toată pălăvrăgeala asta, ceva ciudat de familiar...

Brusc, îşi dădu seama despre ce anume era vorba şi buzele i se strânseră într-o dungă furioasă, de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie verde. Exact aşa făcea şi Rachel - deşi nu-şi dădea seama, Louis era sigur de asta - spunea pe un ton plin de căinţă: *îmi pare rău, Louis, îmi pare rău că m-am purtat ca o ticăloasă,* numai după ce comportamentul ei ticălos reuşea să o conducă spre ţelul urmărit de la bun început. Şi iată tonul acela - văduvit însă de vioiciunea şi veselia lui Rachel - acelaşi ton care îi spunea: *îmi pare rău, Louis, îmi pare rău că m-am purtat ca un ticălos.*

Bătrânul îşi recăpăta fiica şi nepoata; fugeau din statul Maine, de acasă, direct în braţele tatei. Prin bunăvoinţa companiei Delta, se întorceau acolo unde le era locul, acolo unde le voia Irwin Goldman. Acum îşi putea permite să fie generos. Din câte îşi dădea seama bătrânul Irwin, el câştigase. *Hai, Louis, să uităm, să uităm, pur şi simplu, că m-am repezit să-ţi trag o mamă de bătaie chiar peste cadavrul fiului tău, şi hai să uităm căte-am lovit cu picioarele atunci când te prăbuşiseşi, şi hai să uităm că am răsturnat sicriul de pe postament şi s-a sfărâmat încuietoarea, şi ai văzut - sau ţi s-a părut că vezi - o părticică din mânuţa copilului tău. Hai să uităm toate astea. Ce-a fost a fost.*

Oricât de îngrozitor poate suna, Irwin, sulă bătrână, mi-aş dori să crăpi chiar în clipa asta, dacă moartea asta a ta, mult dorită, nu mi-ar da peste cap planurile.

- Nu-i nimic, domnule Goldman, e în ordine, spuse mecanic. A fost... a fost... o zi încărcată pentru noi toţi.
- *Ba nu* e în ordine, insistă bătrânul.

Louis îşi dădu seama, deşi nu-i convenea câtuşi de puţin, că Goldman nu se prefăcea, că nu spunea acum că îi pare rău că s-a purtat ca un ticălos doar pentru că obţinuse ceea ce voia. Bătrânul aproape că plângea şi vorbele îi curgeau tremurătoare:

- A fost o zi *oribilă* pentru noi toţi. Şi asta, din cauza mea. A unui bătrân tâmpit, a unui cap *sec.* Mi-am rănit fiica tocmai atunci când avea mai mare nevoie de sprijinul meu... te-am rănit şi pe tine, şi poate că şi tu aveai nevoie de sprijinul meu, Louis. Şi asta... faptul că ai făcut asta... după ce eu m-am purtat *cum m- am purtat...* mă face să mă simt ca un gunoi. Şi cred că tocmai aşa *trebuie* să mă simt.

Of fă-l să înceteze, fa-l să înceteze înainte de a-mi pierde cumpătul şi a începe să urlu la el şi să se ducă totul la dracu'!

- Probabil, Louis, că ţi-a spus Rachel că am mai avut o fată...

- Zelda, zise Louis. Da, mi-a povestit despre Zelda.

- A fost foarte greu, continuă Goldman cu aceeaşi voce tremurătoare. Pentru toţi a fost greu. Şi, poate, cel mai greu a fost pentru Rachel - Rachel a fost acasă când a murit Zelda, dar şi pentru noi a fost îngrozitor, pentru Dory şi pentru mine. Dory aproape că a făcut o depresie nervoasă...

Şi ce crezi că a făcut Rachel? vru să strige Louis. *Crezi, oare, că o puştoaică nu poate face o depresie nervoasă? Şi acum, după douăzeci de ani, încă mai sare ca arsă când aude de moarte. Şi acum se întâmplă asta. Lucrul ăsta oribil, îngrozitor. E o minune că nu e în vreun afurisit de spital şi nu o hrănesc prin perfuzii. Aşa că, ticălosule, nu te apuca să-mi povesteşti cât de greu a fost pentru tine şi pentru nevastă-ta!*

- De când a murit Zelda, ne-am... cred că ne-am ataşat şi mai mult de Rachel... am încercat întotdeauna să o protejăm... şi să o facem să uite, să ne revanşăm, să o facem să uite problemele pe care le-a avut cu sora ei... cu spatele care o durea... încă mulţi ani după aceea. Să ne revanşăm că nu am fost acolo când a trebuit.

Da, bătrânul plângea de-a binelea. De ce trebuia să plângă? Aşa îi era mai greu lui Louis să se agate de ura pură pe care o simţea faţă de el. Îi era mai greu, dar nu imposibil. Dinadins chema din amintiri imaginea lui Goldman scoţând din buzunarul sacoului carnetul de cecuri, carnetul supraponderal de cecuri... însă, pe neaşteptate, o zări şi pe Zelda Goldman în fundal, o nălucă nelinişti tă, într-un pat împuţit, cu chipu-i alb încărcat de ură şi agonie, cu mâinile transformate în gheare. Stafia familiei Goldman. Oz cel Male şi Telibil.

- Vă rog, spuse. Va rog, domnule Goldman. Irwin. Gata. Hai să nu înrăutăţim şi mai mult situaţia, bine?

- Acum cred că eşti un om bun şi că te-am judecat greşit, Louis. Stai, ascultă, ştiu ce gândeşti. Sunt chiar atât de prost? Nu. Prost, dar nu *atât* de prost. Te gândeşti că-ţi spun toate astea pentru că acum pot să-mi permit să le spun, te gândeşti că, o, da, a obţinut ce-a vrut şi nu uit cum a vrut odată să mă cumpere, dar... Louis, mă jur...

- Opreşte-te, nu pot... nu pot să mai îndur, şopti Louis, cu o voce care începuse şi lui să-i tremure. Bine?

- Bine, spuse Goldman, oftând.

Lui Louis i se păru că a fost un oftat de uşurare.

- Dar, te rog, lasă-mă să-ţi mai spun încă o dată că îmi cer scuze. Nu trebuie să le accepţi. Însă de asta ţi-am dat telefon, Louis. îmi cer scuze.

- În regulă, răspunse Louis. (Închise ochii. Tâmplele îi pulsau nebuneşte.) Mulţumesc, Irwin. îţi accept scuzele.

- Îţi *mulţumesc,* spuse Goldman. Şi îţi mulţumesc... pentru că le laşi să vină cu noi. Poate că exact de asta au nevoie. O să le aşteptăm la aeroport.

- Foarte bine, admise Louis.

Brusc, îi veni o idee. Nebună şi atrăgătoare prin logica ei. Trecutul

aparţinea trecutului... şi o sa-1 lase pe Gage să se odihnească în mormântul său din cimitirul Pleasantview. În loc să redeschidă o uşă care a fost închisă, o să-i tragă zăvorul, o să pună un lacăt şi o să arunce cheia. Avea să facă exact ceea ce îi spusese soţiei sale că o să facă: să aranjeze toate treburile aici şi să ia un avion către Shytown. Şi probabil că acolo o să-şi petreacă toată vara, el, soţia lui şi fetiţa lor cea cuminte. O să se ducă la Grădina Zoologică şi la Planetariu şi o să se plimbe cu barca pe lac. O sa o ducă pe Ellic pe terasa de la Sears Tower şi o să-i arate cum se întinde ţinutul ca o imensă tablă de şah, bogat şi cufundat în vise. Şi apoi, pe la jumătatea lunii august, aveau să se întoarcă în casa care acum le părea atât de tristă şi atât de încărcată de umbrele trecutului, şi poate reuşeau să o ia de la capăt cu viaţa lor, începând de la zero. Pagina de acum din cartea familiei Creed era urâtă, stropită cu sânge uscat.

Însă asta nu însemna, oare, sa-şi ucidă fiul? Să-1 ucidă a doua oară?

O voce interioară încerca să-1 convingă de faptul că nu era deloc aşa, însă nu o lua în seamă. O făcu urgent să amuţească.

- Irwin, trebuie să plec acum. Vreau să văd dacă Rachel a luat tot ce-i trebuie şi apoi să o bag în pat.

- Bine. La revedere, Louis. Şi încă o dată...

Dacă mai spune o data ca îşi cere scuze, o sa urlu până o să-mi plesnească coaiele.

- La revedere, Irwin, zise şi închise.

Când ajunse în dormitor, o găsi pe Rachel îngropată într-un maldăr de haine. Bluze aruncate pe pat, sutiene atârnate de spătarul scaunelor, pantaloni pe umeraşe agăţate de clanţele uşilor. Pantofii fuseseră aliniaţi ca soldaţii sub fereastră. Părea că face bagajele încet, dar cu pricepere. Louis îşi dădu seama că avea de gând să ia cu ea trei valize (poate chiar patru), însă nu avea nici un sens să o contrazică. Se apucă sa o ajute.

- Louis, spuse ea când închiseră şi ultima valiză (a fost nevoit să se sprijine cu toată greutatea pe ea, astfel încât Rachel să o poară închide), eşti convins că nu ai nimic să-mi spui?

- Pentru numele lui Dumnezeu, iubito, ce *e* chestia asta?

- Nu ştiu ce este, răspunse fără şovăială în ton. Tocmai de aceea te şi întreb.

- Ce crezi că am de gând să fac? Să mă furişez la vreun bordel de îndată ce pleci? Să fug în lume cu un circ? Ce e în capul tău?

- Nu ştiu. însă ceva nu mi se pare în ordine. Parcă ai încerca să scapi de noi.

- Rachel, dar asta e de-a dreptul *ridicol!*

Vorbi cu o vehemenţă provenită, în mare parte, din exasperarea pe care o simţea în faţa suspiciunilor ei. Chiar şi într-o asemenea încurcătută ca în cea în care se afla, tot se simţea înciudat că era atât de transparent.

Femeia surâse stins.

- Niciodată n-ai ştiut să minţi, Lou.

Începu să protesteze iarăşi, însă ea îl întrerupse:

- Ellie a visat că ai murit, spuse. Azi-noapte. S-a trezit plângând şi m-am dus la ea în cameră. Am dormit împreună vreo doua-trei ore şi apoi m-am întors la tine. Mi-a zis că, în vis, stăteai la masa din bucătărie şi aveai ochii deschişi, dar că ca ştia că eşti mort. A zis şi că 1-a auzit pe Steve Masterton urlând.

Louis o privi uluit.

- Rachel, reuşi să rostească, în cele din urmă, tocmai şi-a pierdut fratele. E destul de normal să viseze că şi ceilalţi membri ai familiei…

- Da, la asta m-am gândit şi cu. Însă felul în care mi-a povestit visul... elementele din vis... parcă era ceva profetic.

Râsul ei era lipsit de veselie, un râs trist.

- Sau poate că tu trebuia să fii acolo.

- Da, poate, spuse Louis.

Visul ei... parca era ceva profetic.

- Hai să ne culcăm, spuse Rachel. Pastila de Valium şi-a pierdut efectul şi nu vreau să mai iau una. Însă mi-e teama. Şi eu am visat...

- Ce-ai visat?

- Am visat-o pe Zelda, răspunse ea simplu. De când a murit Gage, în fiecare noapte, când mă culc, mă aşteaptă Zelda. Zice că vine după mine şi că, de data asta, o să mă prindă. Că o să vină cu Gage şi amândoi or să mă prindă şi or să mă pedepsească pentru că i-am lăsat să moară.

- Rachel, dar asta-i...

- Ştiu. Doar un vis. Obişnuit, în condiţiile astea. Dar, te rog, Louis, vino cu mine la culcare şi, dacă poţi, ajută-mă să nu mai visez.

Stăteau lungiţi în jumătatea de pat a lui Louis.

- Rachel? Ai adormit?

- Nu.

- Vreau să te întreb ceva.

- Spune.

Ezită, nedorind să-i provoace şi mai multă durere, însă simţind că trebuia neapărat să ştie răspunsul.

- Mai ţii minte ce tare ne-am speriat când Gage avea nouă luni? o întrebă, în sfârşit.

- Da. Sigur că ţin minte. De ce?

Când Gage avea doar nouă luni, Louis începuse să se îngrijoreze din cauza dimensiunii cutiei craniene a fiului său. Luase ca model diagrama lui Berterier care arată dimensiunile normale ale craniului unui copil mic şi dezvoltarea lui lunară. La patru luni, cutia craniană a lui Gage începuse să se dezvolte într-o direcţie, şi apoi se dezvoltase şi mai mult, ieşind din diagramă. Nu avea nici un fel de problemă în a-şi ţine capul drept - şi asta, oricum, nu constituia un indiciu - iar Louis l-a dus la George Tardiff, care, fără doar şi poate, era cel mai bun neurolog din Midwest. Rachel a vrut să ştie ce se întâmplă şi Louis i-a mărturisit adevărul: era îngrijorat ca nu cumva Gage sa fie hidrocefalic. Rachel se albise la faţă, însă nu-şi pierduse calmul. „Mie mi se pare normal", a spus ea atunci. Louis a înclinat din cap. „Şi mie mi se pare. Însă, draga mea, nu vreau să mă prefac că nu e nimic." „Nu, nu trebuie", a răspuns ea. *„Noi* nu trebuie să ignorăm problema asta, dacă există."

Tardiff a măsurat cutia craniană a lui Gage şi s-a încruntat. Apoi a fluturat două degete prin faţa lui Gage. Acesta s-a ferit. Tardiff a zâmbit. Inima lui Louis a început să-şi recapete ritmul normal. Neurologul i-a dat lui Gage o minge. Gage a ţinut-o în mânuţe o vreme, apoi i-a dat drumul pe jos. Tardiff a ridicat mingea şi a bătut-o de podea, urmărind privirea lui Gage. Ochii lui Gage au urmărit mingea. „Zic că există cincizeci la sută şanse să fie hidrocefalic", i-a spus Tardiff lui Louis, ceva mai târziu, în cabinet. „Nu, chiar mai mult de-atât. Şi, chiar dacă ar fi aşa, nu este grav. Pare foarte vioi.

Există o operaţie nouă care rezolvă uşor problema asta... în cazul în care *există* o asemenea problemă." „Operaţie, adică operaţie pe creier", a spus Louis. „Operaţie *minoră pe* creier."

Imediat după ce începuse să fie preocupat de mărimea capului lui Gagc, Louis a început să studieze fenomenul, iar operaţia, care nu însemna altceva decât extragerea excesului de lichid, *nu* i se părea deloc minoră. Însă nu rostise nici o vorbă, încercând să se convingă că era extrem de norocos că exista o asemenea operaţie. „Desigur", a continuat Tardiff, „există posibilitatea deloc de ignorat ca fiul tău să aibă, pur şi simplu, un cap prea mare pentru vârsta lui. Sunt de părere că ar trebui să-i facem o encefalogramă. Ce zici?" Louis a fost de acord.

Gage şi-a petrecut noaptea în spital şi i s-a făcut anestezie generală. Capul lui micuţ şi adormit a fost apoi introdus într-un dispozitiv care semăna cu un uscător de rufe uriaş. Rachel şi Louis au aşteptat pe hol. în timp ce Ellie a stat la bunici, unde s-a uitat fără contenire la „Sesame Street", la noul aparat video al bunicului. În ceea ce îl priveşte pe Louis, acelea au fost nişte ore lungi şi cenuşii, în timpul cărora a făcut tot felul de pronosticuri, care mai de care mai pesimiste. Deces în timpul anesteziei generale, deces în timpul operaţiei, uşoară retardare ca rezultat al hidroccfaliei, retardare fatală, tot ca rezultat al hidroccfaliei, epilepsie, orbire... of, Doamne, câte posibilităţi erau. *Pentru a obţine o hartă completă a dezastrelor,* îşi aminti Louis, *consultă un doctor.*

Pe la ora 17, Tardiff a intrat în sala de aşteptare. Ţinea în mână trei ţigări din foi. Înfipse una în gura lui Louis, alta în gura lui Rachel (care era mult prea stupefiată ca sa poată protesta) şi ultima în gura lui. „Puştiul e sănătos tun. Nici vorbă de hidrocefalie." „Aprinde-mi porcăria asta", a spus atunci Rachel, plângând şi râzând în acelaşi timp. „O s-o fumez până o să-mi vină să vomit." Cu un rânjet larg, Tardiff a aprins ţigările.

Dumnezeu l-a cruţat şi l-a păstrat pentru Drumul Naţional 15, doctore Tardiff, gândi acum Louis.

- Rachel, dar dacă ar fi avut hidrocefalie şi dacă operaţia nu ar fi reuşit… l-ai mai fi putut iubi?
- Ce-i întrebarea asta, Louis?
- *Ai mai fi putut?*
- Da, sigur că da. L-aş fi iubit pe Gage orice s-ar fi întâmplat.
- Chiar dacă ar fi fost înapoiat mintal?
- Da.
- Ai fi vrut să-1 internăm într-un loc specializat?
- Nu, nu cred, spuse ea rar. Cred că, având banii pe care îi avem acum, ne-am fi putut permite... l-am fi putut duce într-un loc foarte bun, aşa cred... însă aş fi vrut să-1 ţinem cu noi acasă, dacă s-ar fi putut... dar, Louis, de ce întrebi aşa ceva?
- Pai, cred că încă mă mai gândesc la Zelda, sora ta, răspunse el încă se mai simţea uluit de uşurinţa stranie cu care îi veneau minciunile pe buze.
- Mă întrebam dacă ai mai fi fost în stare să mai treci o dată prin toate astea.
- N-ar fi fost acelaşi lucru, vorbi ea aproape amuzată. Gage a fost... ei, Gage a fost Gage. Fiul nostru. Cu totul altceva. Cred că mi-ar fi fost greu, dar... *tu* ai fi vrut să-1 ducem la un azil? La Pineland sau în alt loc asemănător?
- Nu.
- Hai să ne culcăm.

- Bună idee.
- Cred că acum o să *pot* să dorm, mai spuse ea. Vreau să se sfârşească odată ziua asta.
- Amin, răspunse Louis.

Mult mai târziu, Rachel spuse pe un ton adormit:
- Ai dreptate, Louis... doar vise şi aburi...
- Sigur, zise el şi îi sărută lobul urechii. Dormi acum.

Mi s-a părut profetic.

Însă el nu reuşi să adoarmă multă vreme, iar osul curbat al lunii îl privea prin fereastră.

43

Ziua următoare a fost foarte caldă, dar înnorată, şi Louis transpirase din plin după ce predase bagajele lui Rachel şi Ellie, şi le luase biletele de la ghişeul aeroportului. I se părea că are darul de a se menţine ocupat tot timpul, iar comparaţia acestui moment cu cealaltă dată când îşi urcase întreaga familie în avionul spre Chicago în timpul sărbătorii Recunoştinţei, i se păru prea puţin semnificativa şi, cumva, dureroasă.

Ellie părea pierdută în propriile-i gânduri şi puţin ciudată. De câteva ori, în dimineaţa aceea, Louis o privise cu atenţie şi descoperise o expresie de meditaţie neobişnuită pe chipul fetiţei.

Îşi zise, încercând să se liniştească: *E doar complexul conspiratorului care face ore suplimentare, băiete,*

Fetiţa nu comentase deloc când i se adusese la cunoştinţă că urma să plece la Chicago, mai întâi ea şi mămica, poate pentru toată vara, şi continua să-şi mănânce netulburată micul dejun (ursuleţi din cacao). După masă, urcă în camera ei şi se îmbrăcă cu rochiţa pe care i-o pregătise Rachel. A luat cu ea la aeroport fotografia în care îl trăgea pe Gagc cu săniuţa şi aşteptă liniştită, aşezată.într-unul dintre scaunele din plastic aflate în sala de la parter, cât timp Louis stătea la coada ca să ia biletele, iar difuzoarele răcneau anunţuri despre cursele ce aterizau sau decolau.

Domnul şi doamna Goldman au apărut cu patruzeci de minute înainte de decolarea avionului. Domnul Goldman era spilcuit (şi, aparent, neasudat), îmbrăcat într-un sacou din caşmir, în ciuda zilei toride; se duse la ghişeul companiei Avis pentru a-şi preda maşina închiriată, în timp ce Dory Goldman rămase cu Rachel şi cu Ellie.

Louis şi Goldman se alăturară grupului aproape în acelaşi timp. Lui Louis îi era puţin teamă de o repetare a laitmotivului *fiul meu, fiul meu,* însă Goldman îl cruţă. Bătrânul se mulţumi doar să-i întindă o mână moale şi să mormăie un cuvânt de salut. Privirea furişă, jenată, pe care i-o aruncă ginerelui său îi confirmă lui Louis presupunerea cu care se trezise de dimineaţă: cu o scară înainte, socrul său trebuie că fusese beat.

Urcară pe scara rulantă şi se opriră în sala de aşteptare, fără să vorbească prea mult. Dory Goldman bătea uşor cu vârfurile degetelor în coperta romanului pe care îl ţinea în poală, dar pe care nu-1 deschisese, Tot privea neliniştită fotografia pe care o ţinea Ellie.

Louis îşi întrebă fiica dacă nu cumva voia să meargă împreună la standul de cărţi ca să-şi cumpere ceva de citit pentru călătorie.

Ellie se uită iarăşi la el în modul acela meditativ. Lui Louis nu-i plăcu privirea fetiţei. Îl făcea să se simtă nervos.

- O să fii cuminte la bunicul şi la bunica? o întrebă.
- Da, îi răspunse. Tati, o să mă ia nenea poliţistu'? Andy Pasioca zice că există un poliţist care-i ia pe copiii care chiulesc de la şcoală.
- Nu trebuie să-ţi faci griji din astea, o linişti Louis. O să vorbesc eu cu cei de la şcoală şi o să te duci iarăşi la toamnă, fără nici o problemă.
- Sper să fie bine la toamnă, spuse Ellie. N-am fost niciodată la vreo şcoală adevărată. Doar la grădiniţă. Habar n-am ce fac copiii la şcoală. Probabil că îşi fac tot felul de teme.
- O să fie bine.
- Tati, încă mai eşti ofticat pe bunicu'?

Rămase cu gura căscată.

- Dar cum Dumnezeu ţi-ai putut imagina că sunt... că nu-mi place bunicul tău, Ellie?

Fetiţa ridică din umeri, ca şi când subiectul acesta nu o interesa în mod deosebit.

- Când stai de vorbă cu ei, pari ofticat tot timpul.
- E vulgar să vorbeşti aşa, Ellie
- Pardon.

Îi aruncă din nou privirea aceea tulburată, stranie, şi apoi se îndepărtă ca să-şi aleagă ceva din rafturile cu cărţi pentru copii -Mercer Meyer, Maurice Sendak, Richard Scarry, Beatrix Potter şi cabotinul ăla bătrân şi ramolit, Dr. Seuss. *Cum de afla chestiile astea? Sau îşi dau, pur şi simplu, seama?* Cât *ştie Ellie? Şi cum o afectează ceea ce ştie? Ellie, iubita mea, ce se ascunde sub chipul tau micuţ şi palid? Isuse - ofticat pe el!*

- Tati, pot să le iau pe astea?

Ţinea în mâini o carte de Dr. Seuss şi încă una pe care Louis n-o mai văzuse din copilărie - povestea lui Sambo cel Mititel şi Negru, căruia, într-o bună zi, tigrii i-au furat hainele.

Credeam că au aruncat-o deja la gunoi, gândi, amuzat, Louis.

- Da, spuse şi se aşezară la coada mică formată la casă. Bunicul tău şi cu mine ne înţelegem de minune, mai zise el.

Îşi aminti iarăşi povestea spusă de mama sa, conform căreia, atunci când o femeie îşi dorea cu adevărat un copil, „găsea" unul. Îşi mai aminti şi propriile-i promisiuni prosteşti că nu o să-şi mintă niciodată copiii. Iată însă că ultimele zile îl transformaseră într-un mincinos cu un viitor destul de promiţător. Cel puţin asta era părerea lui. Dar nu avea să se gândească la aşa ceva acum.

- Aha! şopti micuţa şi amuţi.

Tăcerea îl nelinişti şi mai mult. Ca să o întrerupă, spuse:

- Aşa, deci, crezi că o să te distrezi în Chicago?
- Nu.
- Nu? De ce?

Îşi ridică iarăşi ochii tulburaţi către el.

- Mi-e frică.

Îi puse mâna pe creştet.

- Frică? De ce, comoara mea? Doar nu ţi-e frică să zbori cu avionul?
- Nu, răspunse ea. Nu ştiu de ce mi-e frică. Taţi, am visat că eram la înmormântarea lui Gage şi nenea de la cimitir a deschis sicriul şi sicriul era gol. După aia am visat că eram acasă şi m-am uitat în pătuţul lui Gage, care era şi el goi, numai că era pământ în el.

Lazăre, vino afară!

Pentru prima oară, după luni de zile, îşi aminti, la rându-i, visul avut după

moartea lui Pascow - visul, şi apoi cum, la trezire, a descoperit că avea picioarele murdare, iar cearşafurile erau pline de noroi şi ace de pin.

I se făcu pielea ca de găină.

- Nu-s decât vise, îi zise lui Ellie şi, cel puţin în urechile lui, vocea îi sună perfect normală. O să treacă.

- Aş vrea să vii cu noi, spuse fetiţa, sau să nu plecăm noi. Putem să rămânem, tati? Te rog! Nu vreau să merg la bunici... nu vreau decât să merg la şcoală. Bine?

- Ne despărţim doar pentru scurtă vreme, Ellie. Trebuie - înghiţi cu greu nodul din gât - trebuie să aranjez nişte treburi pe-aici şi o să vin după voi. Atunci o să hotărâm ce urmează să mai facem.

Se aşteptă ca fetiţa să protesteze, să facă, eventual, o criză de nervi în stilul-Ellie. Chiar i s-ar fi părut bine venită - era ceva cunoscut, spre deosebire de privirea aceea goală, ciudată. Nu se auzea decât tăcerea aceea palidă şi tulburătoare, care părea atât de adâncă. Ar fi dorit să-i pună mai multe întrebări, însă îşi dădu seama că nu îndrăznea, îi spusese deja mai multe decât ar fi vrut, poate, să ştie.

La scurt timp după ce s-au întors în sala de aşteptare, a fost anunţat şi zborul lor. Şi-au scos tichetele de îmbarcare şi s-au aşezat la rând toţi patru. Louis îşi îmbrăţişa soţia şi o sărută cu dragoste. Rachel se lipi de el o clipă, şi apoi îi dădu drumul, pentru ca, astfel, s-o poată ridica în braţe pe Ellie pentru un pupic pe obraz.

Ellie îl privi lung cu ochii ei de prezicătoare.

- Nu vreau să plec, zise din nou, însă pe un ton atât de scăzut, încât numai Louis reuşi să o înţeleagă în zarva din aeroport. Şi nu vreau să plece nici mămica.

- Încetează, Ellie, spuse Louis. O să fie bine.

- Eu o să fiu bine, zise micuţa, dar ce o să faci tu? Ce o să faci tu, tăticule?

Pasagerii începuseră să intre pe culoarul care ducea la avion. Rachel o trase pe Ellie de mânuţă şi, o clipă, fetiţa se împotrivi, ţinându-i pe ceilalţi în loc, fixându-1 cu privirea pe tatăl său - şi Louis îşi aminti cât de nerăbdătoare fusese ultima dată când plecase la bunici, îşi aminti strigătele ei de *haide-haide-haide-haide.*

- Tati?

- Du-te, Ellie. Te rog.

Rachel se uită la fetiţă şi, pentru prima dată, observă privirea aceea întunecată şi visătoare.

- Ellie? spuse ea pe un ton uimit şi - i se păru lui Louis – puţin alarmat. Nu laşi oamenii să treacă, iubito.

Buzele lui Elhe începură să tremure şi se albiră. Apoi se lăsă condusă la avion. Privi în urmă către Louis şi, pe chipul ei, el citi o groază nedisimulată. Îi făcu semn cu mâna, prefăcându-se vesel.

Ellie nu îi răspunse.

44

După ce părăsi clădirea aeroportului, mintea lui Louis se acoperi cu o mantie îngheţată. Începuse să-şi dea seama că, de fapt, avea de gând să meargă până la capăt. Iar mintea lui, care fusese suficient de viguroasă cat

să-1 ajute să termine cu bine facultatea de medicină, trăind doar din bursă şi din ceea ce câştiga soţia lui, care servea la un bufet şase zile pe săptămână, de la 5 la 11 dimineaţa, această minunată minte a lui preluase problema şi o împărţise în componente, acţionând de parcă nu ar fi fost vorba decât despre un alt examen - dar cel mai greu cu care se confruntase vreodată. Şi intenţiona sa-1 ia cu nota maximă plus bonus, nici vorbă să se mulţumească cu mai puţin.

Se îndreptă spre Brewer, orăşel situat peste râul Penobscot faţă de Bangor. Reuşi să găsească un loc de parcare vizavi de fierăria lui Watson.

- Cu ce să vă servesc? întrebă vânzătorul
- Aş vrea, spuse Louis, o lanternă mare şi ceva s-o pot acoperi.

Vânzătorul era un omuleţ slăbuţ, cu frunte înaltă şi ochi pătrunzători. Zâmbi acum, însă zâmbetul său nu era tocmai plăcut.

- Faci braconaj în schimbul de noapte, măi dragă?
- Poftim?
- Ai să împuşti oarece căprioare diseară?
- Nici vorbă. (Louis nu-i întoarse zâmbetul.) Nu am permis de portarma.

Vânzătorul clipi şi apoi se hotărî să râdă.

- Cu alte cuvinte, să-mi văd de treabă, ha? Păi, uite care-i problema - nu poţi să acoperi o lanternă de-alea mari, da' poţi să iei o bucată de fetru şi să-i faci o găurică chiar în mijloc. Îţi face raza cât un creion.
- E bine aşa, spuse Louis. Mulţam.
- Cu plăcere. Mai vrei altceva?
- Sigur, răspunse Louis. Am nevoie de o sapă, o lopată şi o cazma. Lopată cu mâner scurt, cazma cu mâner lung. Un colac de frânghie, vreo patru metri. O pereche de mănuşi de lucru. O prelată, cam de trei pe trei.
- Avem de toate, spuse vânzătorul.
- Trebuie să dezgrop un rezervor de vidanjare, zise Louis. Ştiu că par să încalc regulile de bună convieţuire în zonă, iar pe deasupra, am şi nişte vecini pentru care satisfacţia maximă în viaţă este să facă reclamaţii, şi nu cred că chestia cu acoperirea lanternei o să-mi folosească la ceva, da' m-am gândit să încerc, totuşi. S-ar putea sa reuşesc.
- Aha, spuse vânzătorul, ar trebui să-ţi iei şi un cârlig de rufe pentru nas.

Louis îşi făcu datoria şi izbucni în râs. Cumpărăturile făcute au costat cincizeci şi opt de dolari şi şaizeci de cenţi. A plătit cu bani-gheaţă.

Foloseau tot mai puţin camioneta de când se scumpise benzina. De la un timp, şi direcţia era proastă, dar Louis tot amâna clipa în care să o repare. Pe de-o parte, pentru că nu-i venea prea uşor să se despartă de cele două sute de dolari, cât ar fi costat reparaţia, dar, mai ales, pentru că era prea mare bătaie de cap. Acum, când ar fi avut într-adevăr nevoie de dinozaurul ăla bătrân, nu mai găsea curajul să încerce. Maşina cu care plecase era tip papuc şi nu cuteza să se întoarcă la Ludlow cu lopata, sapa şi cazmaua îngrămădite în spate. Jud Crandall avea privirea pătrunzătoare încă şi mintea ageră. Şi-ar da seama imediat ce se întâmplă.

De-abia atunci îl fulgeră gândul că nu era nevoie să se întoarcă în Ludlow. Louis traversă din nou Podul Chamberlain şi luă o cameră la Motelul Howard Johnson, de pe Odlin Road - iarăşi în apropierea aeroportului, iarăşi în apropierea cimitirului Pleasantview, unde îi era înmormântat fiul. Camera o luă pe numele Dee Dee Ramone şi plăti cu bani-gheaţă.

Încercă să aţipească, gândindu-se că o să se bucure de un somn adevărat a doua zi. Ca să parafrazăm un roman din epoca victoriană, putem

spune că mai avea de făcut ceva în noaptea asta, ceva îngrozitor, atât de îngrozitor, încât o să-i ajungă pentru toată viaţa

Însă mintea lui, pur şi simplu, nu voia să amorţească.

A rămas întins pe patul acela anonim de motel, sub o fotografie lipsită de personalitate, cum adesea întâlneşti prin moteluri, reprezentând nişte bărci pitoreşti ancorate lângă un vechi debarcader pitoresc, într-un port pitoresc din New England. A rămas întins acolo, cu mâinile sub cap, complet îmbrăcat, cu excepţia pantofilor, cu portofelul, mărunţişul şi cheile puse pe noptiera de lângă pat. Încă mai avea senzaţia de frig; se simţea total detaşat de familia sa, de prietenii săi, de locurile care ajunseseră să-i fie atât de familiare, detaşat chiar de profesia sa. Acesta putea fi oricare dintre motelurile din lanţul Howard Johnson, existente în ţara asta - unul din San Diego, sau din Duluth, sau din Bangkok, sau din Charlotte Amalie. Nu se afla nicăieri, şi, din când în când, în minte îi revenea un gând de o ciudăţenie fără egal: Înainte de-a revedea toate chipurile şi locurile acestea familiare, avea să-şi revadă fiul.

Continuă să examineze în gând planul făcut. Îl cercetă din toate unghiurile, îl disecă, îl cusu la loc, caută să vadă dacă exista vreo fisură, vreun punct slab. Şi simţi cu adevărat că mergea pe o sârmă întinsă deasupra unui golf de nebunie. Şi doar nebunia îl înconjura, fâlfâind blând, aidoma aripilor cucuvelelor cu ochi mari şi aurii: se îndreptă chiar spre centrul acestei nebunii.

Ca prin vis, i se păru că aude vocea lui Tom Rush: O, *moarte, îţi sunt umede şi reci mâinile.,, le simt aşezate pe genunchi,, ai venit şi mi-ai luat mama.,, oare nu o să vii şi după mine?*

Nebunie. Nebunie în juru-i, aproape de el, vânându-1.

Cântări în mâinile minţii bara de echilibru a raţiunii; îşi analiză planul.

În noaptea asta, în jurul orei 23, avea să-şi dezgroape fiul, să-1 scoată din sicriul în care se af[a, să-1 înfăşoare într-o bucată din prelată şi să-1 pună în portbagajul maşinii. Apoi avea să aşeze la loc sicriul şi să umple iarăşi mormântul cu pământ. După aceea, să se ducă la Ludlow, să scoată trupul lui Gage din portbagaj şi... şi să facă o plimbare. Da, să facă o plimbare. Şi, dacă ar fi ca Gage să se reîntoarcă, atunci, ar exista două posibilităţi. Una ar fi ca Gage să se întoarcă în chip de Gage, poate ameţit sau încet la minte, sau chiar retardat (doar în străfundurile imaginaţiei sale îşi permitea Louis să nutrească speranţa că Gage s-ar întoarce nevătămat - dar, cu siguranţă, şi acest aspect trebuia luat în considerare ca fiind posibil, nu?), însă tot fiul lui, fiul lui Rachel, fratele lui Ellie.

În cealaltă variantă, un soi de monstru ieşea la iveală din pădurea din spatele casei. Acceptase şi această idee, deşi respingea cu tărie gândul că ar fi existat monştri în lumea reală, sau demoni, fiinţe ale răului, imateriale, venite din lumea de dincolo, care ar putea lua în posesie şi reanima un trup din care sufletul şi-a luat zborul.

În oricare dintre aceste două situaţii, o să fie singur cu fiul său şi o să...

Voi pune un diagnostic

Da. Exact asta urma să facă.

Voi pune un diagnostic, nu doar corpului său, ci şi spiritului său. Voi fi îngăduitor faţă de traumele suferite în urma accidentului, pe care şi-l poate aminti, sau nu. Păstrând în minte cazul lui Church, mă voi aştepta să fie retardat, poate uşor, sau poate mult mai grav. Voi cumpăni asupra priceperii noastre de a-l reintegra pe Gage în familie pe baza observaţiilor făcute asupra lui pe o perioadă de la douăzeci şi patru până la şaptezeci şi două de

ore. Şi, dacă este irecuperabil - sau dacă se întoarce aşa cum se pare că s-a întors Timmy Baterman, ca unealtă a răului - îl voi ucide cu mâna mea.

Ca doctor, se simţea în stare să-1 omoare pe Gage cu destulă uşurinţă, dacă Gage se întorcea în chip de vas conţinând un alt soi de fiinţă. Nu o să-şi îngăduie să se lase impresionat de rugăminţile sau, dimpotrivă, de tertipurile lui. Avea să-1 omoare, aşa cum omori un şobolan purtător de ciumă bubonică. Fără să fie vreo tragedie. Doar o pastilă într-o băutură, poate două sau trei pastile. La nevoie, chiar o injecţie. Avea morfină în trusă. Şi, în noaptea următoare, o să readucă trupul neînsufleţit în cimitir şi o să-1 înmormânteze din nou, nădăjduind, pur şi simplu, ca o să-1 ajute şi a doua oară norocul *(nici măcar nu ştii dacă te va ajuta deprima dată,* îşi reaminti). Se gândise la varianta mai uşoară şi cu mult mai sigură de a-l înmormânta, de data asta, în Cimitirul Animalelor, însă nu voia să-şi ştie fiul acolo. Dintr-o sumedenie de motive. Un copil care, peste cinci sau zece, sau chiar douăzeci de ani, o sa-şi îngroape animalul acolo s-ar putea să dea peste rămăşiţele lui pământeşti - acesta era unul dintre motive. Însă cel mai puternic era cu mult mai simplu. Se putea ca Cimitirul Animalelor să fie... prea aproape.

După ce avea să-1 aşeze iar în mormânt şi să umple din nou groapa, o să ia un avion spre Chicago şi să se alăture familiei sale. Nici Rachel şi nici Ellie nu vor afla vreodată de experimentul său eşuat.

Însă cealaltă variantă - în care spera, orbit de dragostea pentru fiul său - arăta aşa: după perioada de examinare, o să plece împreună cu Gage, noaptea. Avea de gând sa-şi ia cu sine şi unele dintre acte şi să nu se mai întoarcă vreodată în Ludlow. O să închirieze o cameră la un motel, împreună cu Gage, poate chiar la motelul acesta în care se afla acum.

Ziua următoare, după ce scotea de la bancă toţi banii pe care îi aveau în cont, îi transforma în cărţi de credit American Express *(nu trebuie să pleci de-acasă cu fiul tău înviat din morţi fără aşa ceva,* se gândi) şi în bani-gheaţă. Apoi o să ia un avion - cel mai probabil, spre Florida. De acolo o s-o sune pe Rachel, să-i spună unde se află, rugând-o să o ia pe Ellie şi să vină la el, fără să-şi anunţe părinţii unde anume se duce. Louis credea că o să aibă putere de convingere. *Nu pune nici o întrebare, Rachel Vino. Vino acum. Chiar în clipa asta.*

Urma să-i spună unde stă (stau). La vreun motel. Ea şi cu Ellie să închirieze o maşină. Când o să-i bată în uşă şi o să se ducă să deschidă, o să-1 ia şi pe Gage cu el. Poate că Gage avea să fie îmbrăcat în costum de baie.

Şi atunci...

Oh, însă nu cuteză să-şi lase imaginaţia să se avânte dincolo de aceasta scenă; se întoarse iarăşi la planul făcut pentru noaptea aceea, îl luă de la capăt şi reîncepu să-1 verifice. După părerea lui, dacă totul mergea cum trebuie, aveau să-şi facă rost şi de alte documente de identitate, astfel încât Irwin Goldman să nu-şi mai poată folosi carnetul dolofan de cecuri pentru a le da de urmă. Se puteau face şi lucruri din astea.

Îşi aminti vag că a ajuns la noua casă din Ludlow, tensionat, epuizat şi destul de speriat, dorindu-şi să meargă mai departe la Orlando şi să se angajeze ca medic la Disney World. Poate că ideea asta nu era chiar atât de exagerată.

Se şi văzu, îmbrăcat în alb, cum reanimează o femeie însărcinată care fusese atât de cretină, încât să se încumete să facă o cursă pe Muntele Vrăjit, unde a leşinat. *Daţi-vă la o parte, daţi-vă la o parte, nu are suficient aer,* se auzi spunând, şi femeia deschise ochii şi îi surâse recunoscătoare.

Pe când mintea sa desfăşura fantezia asta deloc neplăcută, Louis adormi.

Şi dormea atunci când, într-un avion care zbura pe deasupra Niagarei, fiica lui se trezi ţipând dintr-un coşmar despre mâini care încercau să apuce şi despre ochi cu priviri tâmpe, dar neîndurătoare; dormea în timp ce stewardesa se grăbi către Ellie să vadă ce s-a întâmplat; dormea în timp ce Rachel, speriată de moarte, încerca s-o potolească; dormea în timp ce Ellie ţipa întruna: *E Gage! Mami! E Gage! E Gage! E viu! Gage a scos cuţitul din geanta lu' tati! Nu-l lăsa să mă prindă! Nu-l lăsa să-l prindă pe tati!*

Dormea în timp ce Ellie se potoli, până la urmă, şi rămase în braţele mamei sale, ramase acolo tremurând, cu ochi mari şi uscaţi. Şi dormea în timp ce Dory Goldman se gândea cât de cumplită fusese toată încercarea aceasta pentru Eileen şi cât de mult îi amintea lui Dory de Rachel, după ce a murit Zelda.

A dormit şi s-a trezit la 17.15, pe când lumina după-amiezei începuse să se preschimbe în întunericul nopţii ce avea să vină.

Îngrozitoare treabă, gândi prosteşte şi se dădu jos din pat.

45

Când cursa 419 a companiei United Airlines ateriza pe aeroportul O'Hare şi îşi descarcă pasagerii, la 3.10, ora locală, Ellie Creed se afla într-o stare semiisterică, iar Rachel era foarte speriată. Dacă o atingeai pe umăr, din întâmplare, pe Ellie, tresărea puternic şi se holba la tine cu ochi albi şi mari, şi tremura încontinuu. De parcă ar fi fost încărcată cu electricitate. Coşmarul avut în avion fusese si el destul de rău, însă... Rachel, pur şi simplu, nu ştia cum să facă faţă acestei situaţii.

La ieşirea din aeroport, Ellie se împletici şi căzu. Nu se ridică, ci rămase întinsă pe jos, pe mocheta murdară a aerogării, cu toţi oamenii care treceau pe lângă ea (sau chiar uitându-se la ea cu privirea aceea uşor compătimitoare a celor care sunt în tranzit şi nu pot fi abătuţi din drumul lor), până când mama sa o ridică în braţe.

- Ellie, ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă Rachel.

Însă Ellie nu voia sa răspundă. Traversară holul către caruselul pentru bagaje şi Rachel îşi văzu părinţii, care le aşteptau acolo. Le făcu semn cu mâna cea liberă şi ei se apropiară.

- Nu ne-au lăsat să vă aşteptăm la avion, spuse Dory, aşa că ne-am gândit... Rachel? Ce-i cu Eileen?
- E rău.
- Există o toaletă, mami? Îmi vine să vomit.
- Of, Dumnezeule! exclamă Rachel cu disperare în glas şi o luă de mână.

Exista o toaletă chiar în partea opusă a holului şi o duse iute pe Ellie acolo.

- Să vin şi eu, Rachel? strigă Dory după ele.
- Nu, luaţi voi bagajele, ştiţi cum arată. Ne descurcăm singure.

Slavă Domnului că toaleta era pustie. Rachel o conduse pe Ellie într-un compartiment al acesteia, bâjbâind prin poşetă în căutarea unei monede, şi observă - din nou, slavă Domnului - că una dintre încuietori era spartă. Deasupra ei cineva scrisese cu creionul dermatograf: STR JOHN CRAPPER A FOST UN PORC DE MISOGIN!

Rachel deschise repede uşa; Ellie gemea şi se ţinea de stomac. Icni de două ori, însă nu reuşi să vomite; nu fusese decât o senzaţie de vomă seacă, rezultat al epuizării nervoase.

Când Ellie îi spuse că se simţea mai bine, Rachel o duse la chiuvetă şi o

spălă pe faţă. Ellie era cumplit de albă şi avea cearcăne uriaşe.

- Ellie, ce s-a *întâmplat?* Nu poţi să-mi spui?

- Nu ştiu ce s-a întâmplat, răspunse fetiţa. Am ştiut însă că e *ceva* în neregulă de când tati mi-a zis că o să plecăm. Pentru că se purta de parcă ceva nu era în ordine.

Louis, ce-mi ascunzi? Mi-ai ascuns ceva. Am observat; până şi Ellie şi-a dat seama.

Se gândi că şi ea, la rândul ei, fusese nervoasă toată ziua, ca şi cum ar fi aşteptat o lovitură. Se simţea ca în cele două-trei zile dinainte de venirea ciclului, tensionată şi cu toate simţurile treze, gata să izbucnească în hohote de râs sau de plâns, sau pregătită să întâmpine migrena ce avea să ţâşnească înspre ea din neant, cu viteza unui glonţ sau a unui expres, acum aici, şi apoi dispărută peste trei ore.

- *Ce?* întrebă acum imaginea fiicei sale reflectată în oglindă. Iubito, ce nu-i în ordine cu tăticul tău?

- Nu ştiu, răspunse Ellie. Visul. Ceva despre Gage. Sau poate că era vorba de Church. Nu-mi aduc aminte. *Nu ştiu.*

- Ellie, despre ce a fost vorba în visul tău?

- Am visat că eram în Cimitirul Animalelor, spuse fetiţa. Paxcow m-a dus la Cimitirul Animalelor şi mi-a zis că şi tati o să se ducă acolo şi ca o să se întâmple ceva groaznic.

- Paxcow?

O izbi o săgeată de teroare, ascuţită, însă nedefinită. Ce era cu numele ăsta de i se părea cunoscut? I se părea că îl mai auzise - sau poate unul asemănător - dar, cu preţul vieţii, nu-şi putea aminti unde anume.

-Ai visat că cineva pe nume Paxcow te-a dus la Cimitirul Animalelor?

- Da, aşa a zis că-1 chema. Şi...

Ochii i se măriră dintr-o dată.

- Îţi mai aduci aminte de ceva?

- A zis că a fost trimis să *avertizeze,* da' că nu putea să se *amestece.* A zis că era... nu ştiu... că era alături de tati, pentru că au fost împreună când sufletul lui a fost... a fost... *nu-mi aduc aminte!* se tângui.

- Iubito, spuse Rachel, cred că ai visat despre Cimitirul Animalelor deoarece încă te mai gândeşti la Gage. Şi sunt convinsă că tati e bine. Te simţi mai bine acum?

- Nu, şopti Ellie. Mi-e frică, mami. Ţie nu ţi-e frică?

- Ti-ti!

Rachel surâse cu o clătinare vioaie a capului - însă îi era, îi era frica, şi numele acela, Paxcow, i se tot răsucea în minte, părându-i-se foarte cunoscut. Avea senzaţia că îl mai auzise cu luni sau poate ani în urmă, într-un context îngrozitor, iar senzaţia asta tulburătoare nu voia deloc să o părăsească.

Simţi ceva - ceva *plin,* ceva umflat, pregătit parcă sa explodeze. Ceva îngrozitor ce trebuia să fie evitat. Dar ce? *Ce?*

- Sunt convinsă că nu e nimic rău, îi spuse lui Ellie. Vrei să ne întoarcem la bunica şi bunicul?

- Cred că da, spuse Ellie, neliniştită.

O femeie din Porto-Rico îşi adusese băieţelul la toaletă, certându-1 pe un ton înalt. O pată mare şi udă se întindea pe partea din faţă a bermudclor băieţelului, şi asta îi reaminti atât de acut lui Rachel de Gage, încât aproape că paraliza. Tristeţea aceasta nouă se asemăna novocainei, înăbuşindu-i nervozitatea.

- Haide, spuse. O să-i telefonăm lui tati de la bunicul de-acasă.
- Purta şort, zise, pe neaşteptate, Ellie, privind peste umăr la băieţel.
- Cine, iubito?
- Paxcow, răspunse Ellie. În visul meu, purta un şort roşu.

Şi aceste cuvinte aduseră pentru o clipă numele la un pas de a fi identificat, iar Rachel simţi iarăşi spaima care îi făcea apă la genunchi... apoi se îndepărtă din nou.

Nu s-au mai putut apropia de caruselul pentru bagaje; Rachel desluşi doar pălăria tatălui său, cea cu pana. Dory Goldman le păstrase două scaune lângă perete şi le făcea cu mâna. Rachel o duse pe Ellie acolo.

- Te simţi mai bine, drăguţă? o întrebă Dory.
- Puţin, răspunse Ellie. Mami...

Se întoarse către Rachel şi se întrerupse. Rachel încremenise, cu mâna la gură, cu chipul din care dispăruse tot sângele. îşi amintise. îi revenise totul în minte, cutremurând-o. Sigur că ar fi trebuit să-şi dea seama imediat, însă încercase din răsputeri să-şi scoată incidentul din cap. Sigur ca da.

- *Mami?*

Se răsuci încet spre fiica ei, şi Ellie auzi cum îi trosneau tendoanele gâtului. Îşi luă mâna de la gură.

- Ţi-a spus omul din vis şi primul lui nume, Eileen?
- Mami, te simţi...
- *Ţi-a spus omul din vis şi primul lui nume?*

Dory îşi privi fiica şi nepoata, de parcă ar fi înnebunit amândouă.

- Da, dar nu-mi aduc aminte... mami, mă *doooare...*

Rachel privi în jos şi observă că strângea braţul lui Ellie ca într-o menghină.

- Îl chema cumva Victor?
- Ellie inspiră adânc.
- Da, Victor! A zis că îl cheamă Victor! L-ai visat si tu, mami?
- Nu Paxcow, şopti Rachel. *Pascow.*
- Aşa am *zis* şi eu. Paxcow.
- Ce s-a întâmplat, Rachel? întrebă Dory. (O apucă pe Rachel de mână şi se cutremură la atingerea ei îngheţată.) Şi ce s-a întâmplat cu Eileen?
- Eileen nu are nimic, spuse Rachel. Cred că s-a întâmplat ceva cu Louis. Ceva rău. Sau se va întâmpla ceva rău cu Louis. Mamă, te rog să stai puţin cu Ellie. Vreau să telefonez acasă.

Se ridică şi se îndreptă spre cabinele telefonice, căutând fise în poşetă. în cele din urmă, telefona cu taxă inversă, însă la celălalt capăt al firului nu se afla nimeni care să accepte convorbirea. Telefonul sună mult timp în gol.

- Vreţi să reveniţi mai târziu? o întrebă centralista.
- Da, răspunse Rachel şi închise.

Rămase în cabină, privind lung telefonul.

A zis că a fost trimis să avertizeze, da' că nu putea să se amestece. A zis că era... că era alături de tati, pentru că au fost împreună când sufletul lui a fost... a fost... nu mai ţin minte!

- Când sufletul lui s-a desprins de trup, şopti Rachel.

Degetele ei sfâşiară materialul din care îi era confecţionată poşeta.

O, *Doamne, Dumnezeule, chiar asta să fi vrut să spună?*

Încercă să-şi adune gândurile, să le pună în ordine. Se întâmpla ceva, altceva decât durerea normală resimţită la moartea lui Gage, altceva decât această călătorie stranie, care aducea atât de mult cu o fugă? Şi cât de multe ştia Ellie despre tânărul care murise în prima zi de lucru a lui Louis, la

dispensarul universităţii?

Nimic, răspunse neîndurătoare mintea sa. *I-ai ascuns toată povestea, aşa cum ai căutat întotdeauna sa-i ascunzi orice ar fi avut o cât de mica legătura cu moartea - chiar şi eventuala moarte a motanului, îţi aminteşti cearta aia idioată pe care aţi avut-o în bucătărie. I-ai ascuns totul. Pentru că ţi-a fost teamă atunci, aşa cum îţi este teamă şi acum. Îl chema Pascow, Victor Pascow, şi cât de disperată este acum întreaga situaţie, Racbel? Cât de disperată? Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?*

Îi tremurau atât de tare mâinile, ca a trebuit să încerce de câteva ori până când a reuşit să pună fisa înapoi în aparat. De astă dată, a sunat la dispensarul universităţii şi a vorbit cu Charlton, care, puţin surprinsă, a acceptat convorbirea cu taxă inversă. Nu, nu l-a văzut pe Louis şi ar fi fost chiar mirată dacă ar fi venit astăzi la serviciu. Apoi i-a prezentat din nou condoleanţe. Rachel le-a acceptat şi a rugat-o pe Charlton să-1 pună pe Louis să o sune acasă la părinţii ei, dacă se întâmpla să treacă pe la dispensar. Da, avea numărul de-acolo, răspunse ea întrebării lui Charlton, fără a intenţiona să-i spună asistentei (care, probabil, oricum ştia; avea sentimentul că existau prea puţine lucruri care să-i scape acestei femei) că părinţii ei locuiau la distanţă de jumătate de continent de Ludlow.

Puse receptorul în furcă. Tremura şi parcă avea febră.

A auzit numele lui Pascow din altă parte, asta-i tot. Isuse, nu creşti un copil într-un borcan, ca pe un... ca pe un hamster. Ascultase un reportaj la radio cu subiectul acesta. Sau i-a povestit vreun copil la şcoală, şi mintea ei a înmagazinat informaţia. Chiar şi povestea aceea cu sufletul care a părăsit trupul, ce-i cu asta? Nu dovedeşte altceva decât că subconştientul este exact ceea ce spun că este suplimentele ziarelor de duminică: un soi de hârtie lipicioasă de prins muşte.

Îşi aminti acum de un psihiatru care era consilier la colegiul unde a învăţat ea şi care a spus că, date fiind condiţiile propice, memoria ta poate reproduce numele oricărei persoane care ţi-a fost vreodată prezentată, toate felurile de mâncare pe care le-ai mâncat vreodată, condiţiile meteorologice din fiecare zi a existenţei tale. Oferise chiar un exemplu convingător în sprijinul acestei afirmaţii incredibile, explicându-le că mintea omenească este un computer înzestrat cu o memorie uluitoare - mai performant decât oricare dintre noile modele. Cât de mult putea înmagazina fiecare din *mia de miliarde* de chipuri „organice" ale acestui computer omenesc? Nu ştia nimeni. însă erau atât de multe, mai spusese psihiatrul, încât nu era necesar să fie şterse fişierele pentru a putea fi refolosite. De fapt, mintea conştientă trebuia chiar să stingă unele dintre acestea, tocmai pentru a se proteja împotriva unui soi de nebunie informaţională. „S-ar putea să nu vă amintiţi unde v-aţi pus şosetele", mai spusese psihiatrul, „dacă întreaga Enciclopedie Britanică a fost înmagazinată în cele două sau trei celule învecinate".

La aceste vorbe, clasa a izbucnit în hohote respectuoase de râs.

Doar ca aici nu-i vorba de o oră de psihologie petrecuta sub lumina reconfortantă a neoanelor, cu întregul limbaj de specialitate notat pe tablă si cu vreun deştept de lector care bate câmpii cu graţie numai pentru a face să treacă cât mai repede ultimele cincisprezece minute ale orei. Se întâmplă ceva îngrozitor, şi tu ştii asta - simţi asta. Habar nu am ce legătură are cu Pascow, sau cu Gage, sau cu Church, dar, cu siguranţă, are legătură cu Louis. Ce anume? Oare...

Fără veste, o lovi un gând rece şi greţos, ca un cocoloş de gelatină. Ridică iarăşi receptorul şi bâjbâi în tăviţă după fisa care îi fusese returnată.

Oare Louis se gândea să se sinucidă? Oare din cauza asta a scăpat de ele, le-a scos, efectiv, cu forţa pe uşă? Oare Ellie a avut un fel de... de... fu-tu-i mama mă-sii de psihologie! A avut vreo intuiţie psihică?

De data asta, a cerut o convorbire cu taxă inversă cu Jud Crandall. Telefonul sună de cinci ori... de şase ori... de şapte. Era pe punctul de a închide, când răspunse vocea întretăiată a bătrânului:

- 'lo?
- Jud! Jud, sunt...
- O clipă, doamnă, spuse centralista. Acceptaţi o convorbire cu taxă inversă cu doamna Louis Creed?
- Mda, răspunse Jud.
- Vă rog, domnule, da sau nu?
- Cred că da, spuse Jud.

Urmă o scurtă pauză nesigură, timp în care centralista încerca să-şi traducă în engleză dialectul lui Jud.

- Mulţumesc. Continuaţi, doamnă, spuse apoi.
- L-ai văzut azi pe Louis, Jud?
- Azi? Nu, nu l-am văzut, Rachel. Da' azi-dimineaţă m-am dus la Brewer să-mi fac cumpărăturile. Şi toată după-masa am lucrat în grădina din spate. De ce?
- Of, poate că nu-i nimic grav, însă Ellie a avut un coşmar în avion şi m-am gândit că ar fi bine să mă liniştesc cumva.
- În avion? vocea lui Jud deveni mai tăioasă. Rachel, unde sunteţi?
- În Chicago, răspunse. Am venit aici cu Ellie ca să stăm o vreme cu părinţii mei.
- Şi Louis n-a venit cu voi?
- O să vină pe la sfârşitul săptămânii, spuse Rachel, luptându-se să nu-şi lase vocea să-i tremure.

În tonul lui Jud era ceva ce nu-i plăcea deloc.

- A fost ideea lui să plecaţi?
- Păi... da. Ce se întâmplă, Jud? *Se întâmpla* ceva, aşa-i? Şi tu ştii ce anume.
- Poate că ar trebui să-mi povesteşti visu' fetiţei, spuse Jud, după o lungă pauză. Chiar te rog să mi-1 povesteşti.

46

După ce a vorbit cu Rachel, Jud îşi puse o haină subţire - se înnorase şi începuse să bată vântul - şi traversă spre casa lui Louis, oprindu-se pe partea lui, pentru a se asigura că nu trecea vreun camion. Camioanele au fost cauza tuturor nenorocirilor astea. Afurisitele de camioane.

Dar nu era aşa.

Simţea cum îl chema Cimitirul Animalelor - şi ceea ce se afla dincolo de el. Pe când, odinioară, vocea aceea fusese un cântec seducător de leagăn, vocea unei posibile alinări şi un soi de putere legendară, acum era răguşită şi mai mult decât sinistră - era ameninţătoare şi nemiloasă. *Să nu îndrăzneşti să te amesteci, auzi?*

Însă nici prin cap nu-i trecea *s-o* asculte. Era prea mare răspunderea lui pentru toate cele ce se întâmplau.

Observă că maşina lui Louis nu se afla în garaj. Acolo nu rămăsese decât camioneta, prăfuită şi, aparent, nefolosită de multă vreme, încercă uşa din spate. Era descuiată

- Louis? strigă, ştiind că Lousi nu-i va răspunde.

Avea însă nevoie să spargă într-un fel tăcerea deplină care se înstăpânise în casă. Of, bătrâneţea i se părea acum o calamitate - îşi simţea din ce în ce mai des picioarele greoaie şi nesigure, spatele îl durea după doar două ore de lucru în grădină şi simţea că parcă are un sfredel implantat în şoldul stâng.

Începu să caute metodic prin casă - anumite semne; *cel mai bătrân spărgător din lume,* gândi, fără prea mult amuzament, şi îşi continuă căutarea. Însă nu descoperi nici unul dintre semnele care l-ar fi pus serios pe gânduri: cutii cu jucării nepredate societăţilor de binefacere, hăinuţe de băieţel ascunse în vreun dulap sau vreun pat... şi chiar, poate cel mai rău, pătuţul pus iarăşi în camera lui Gage. Nu exista nici unul dintre aceste semne, totuşi, casa avea aerul acela neplăcut şi lugubru, de parcă ar fi aşteptat să fie umplută cu... cu ceva.

Poate că ar trebui să dau o fugă până la cimitirul Pleasantview. Să văz cu ochii mei ce se întâmplă acolo. Poate chiar să dau nas în nas cu Louis Creed. Aş putea sa-l invit la cină sau să bem ceva...

Însă pericolul nu se afla în eimitirul Pleasantview din Bangor; pericolul era aici, în casa asta, şi acolo, în spatele ei.

Jud ieşi din casă şi traversă iarăşi drumul. Scoase din frigider o lădiţă cu şase cutii de bere şi o duse cu el în salonaş. Se aşeză în faţa ferestrei care dădea înspre casa familiei Creed, desfăcu o cutie şi îşi aprinse o ţigară. După-amiaza se pogora în jurul lui şi, aşa cum i se întâmpla din ce în ce mai des în ultimii ani, mintea-i începu să se învârtească în cercuri tot mai mari înapoi, înspre trecut. Dacă ar fi ştiut la ce anume se gândise puţin mai devreme Rachel Creed, i-ar fi putut spune că profesorul ei de psihologie avusese, fără îndoială, dreptate, dar, atunci când îmbătrâneşti, funcţia aceea misterioasă de protejare a memoriei se deteriorează încetul cu încetul, aşa cum se deteriorează cam toate în trupul tău, şi te pomeneşti că îţi aminteşti chipuri şi întâmplări cu o claritate de-a dreptul înspăimântătoare. Amintirile sepia se colorau iarăşi în tonuri vii, contururile redeveneau sigure, vocile îşi pierdeau ecoul înfundat şi îşi recâştigau rezonanţa originală. Jud i-ar fi putut spune psihiatrului că nu era vorba de nebunie informaţională. Numele era mult mai simplu' senilitate.

Îl revăzu iarăşi, în minte, pe taurul Hanratty, al lui Lester Morgan, cu ochii lui încercuiţi cu roşu, repezindu-se la orice din jur, la orice mişcă. Repezindu-se chiar şi la copaci, când vântul le tremură frunzele. înainte ca Lester să se lase păgubaş şi să-1 omoare, toţi copacii din ţarcul împrejmuit al lui Hanratty erau străpunşi de furia lui nebună, iar coarnele îi erau despicate şi capul îi sângera. Când 1-a ucis, Lester era mort de frică - aşa cum era şi Jud acum.

Bea bere şi fuma. Lumina zilei se stingea pe cer Nu aprinse lampa. Treptat, vârful incandescent al ţigării deveni un punct roşu în întuneric. Stătea şi bea bere, şi păzea aleea din faţa casei lui Louis Creed. Intenţiona ca, atunci când Louis urma să se întoarcă acasă de unde va fi fost dus, el să treacă iar drumul şi să stea de vorbă amândoi. Doar cât să se convingă că Louis nu avea de gând să facă ceva necuvenit.

Şi încă mai simţea pulsul slab venit dc-acolo, venit dinspre acea malefică forţă ce locuia în ţinutul diavolului, de după Cimitirul Animalelor, simţea cum se coboară înspre el pe povârnişul putrezit, unde fuseseră ridicaţi toţi tumulii aceia.

Să nu îndrăzneşti să te amesteci, auzi? Nu te amesteca, sau o să regreţi, o să regreţi amarnic.

Ignorând avertismentul, Jud rămase nemişcat în balansoar, bând bere şi fumând. Şi aşteptând.

47

În timp ce Jud şedea în balansoar şi privea pe fereastră, aşteptându-1, Louis îşi luă cina la bufetul motelului, fără să simtă gustul mâncării din farfurie.

Însă mâncarea aceasta era săţioasă - exact ceea ce-i trebuia organismului său. Afară se întunecase. Farurile maşinilor care treceau pe şosea îţi intrau în ochi ca nişte degete ticăloase. Înfulecă tot ce avea în farfurie. O friptură. Un cartof copt. O garnitură de fasole de un verde pe care natura nu îl crease niciodată. O felie de prăjitură cu mere, cu o porţie de îngheţată deasupra, care începuse să se topească. Mânca la o masă aşezată într-un colţ, urmărindu-i pe cei care intrau şi ieşeau din bufet, temându-se ca nu cumva să vadă pe cineva cunoscut. Un gând înceţoşat spera să se întâmple exact asta. Şi atunci ar începe întrebările - *unde-i Rachel, ce faci aici, cum te simţi?* - şi poate că întrebările ar da naştere la complicaţii, şi poate că tocmai de aceste complicaţii avea el acum nevoie. Avea nevoie de o scuză ca sa nu meargă până la capăt.

Şi întâmplarea făcu în aşa fel încât o pereche de cunoscuţi intră chiar atunci când îşi termina prăjitura cu mere şi cea de-a doua ceaşcă cu cafea. Rob Grinnell, medic în Bangor, şi Barbara, drăgălaşa lui soţie. Aştepta să fie observat la masa lui solitară, din colţ, însă chelneriţa îi conduse la un separeu din capătul opus al sălii, şi astfel ieşiră din raza vizuală a lui Louis. Din când în când, reuşea să vadă doar părul încărunţit de timpuriu al lui Grinnell.

Chelneriţa îi aduse nota de plată. O semnă, trecând şi numărul camerei sub semnătura falsă, şi ieşi pe o uşă laterală.

Vântul începuse să bată cu furie. Prezenţă constantă, ce făcea ca toate cablurile electrice să zumzăie în chip straniu. Nu se vedeau stele pe cer, dar Louis avu sentimentul că, pe deasupra capului, galopează nori cu o viteză ameţitoare. Rămase o clipă pe trotuar, cu mâinile înfundate în buzunare, cu faţa întoarsă în bătaia vântului. Reveni apoi în camera sa şi deschise televizorul Era prea devreme să se apuce de treabă, iar vântul acela sălbatic al nopţii era prea plin de tot felul de posibilităţi. Îl făcea să se simtă nervos.

Urmări programul de la televizor timp de patru ore. Şi îşi dădu seama câtă vreme trecuse de când nu se mai uitase încontinuu atât de mult la televizor. I se părea că toate interpretele rolurilor principale din filmele de duzină pe care le-a urmărit nu erau decât ceea ce, în liceu, el şi prietenii lui obişnuiau să numească „mângâie şi fugi".

În Chicago, Dory Goldman se văicărea:

- Să te duci *înapoi?* lubito, de ce vrei să ie duci *înapoi?* De-abia *ai ajuns* aici!

În Ludlow, Jud Crandall stătea lângă fereastră, fumând şi bând bere, nemişcat, răsfoind jurnalul amintirilor şi aşteptându-1 pe Louis să se întoarcă acasă. Mai devreme sau mai târziu, Louis tot o să se întoarcă, exact ca Lassie, în filmul acela vechi. Mai existau şi alte căi de acces spre Cimitirul Animalelor şi spre locul de dincolo de el, însă Louis nu le cunoştea. Dacă avea de gând să facă lucrul de care se temea Jud, trebuia să pornească expediţia chiar din propria-i curte.

Fără să ştie de toate aceste evenimente, asemănătoare proiectilelor

îndreptate nu către locul în care se afla, ci, mai degrabă -conform celei mai valabile tradiţii balistice - către locul în care ar fi trebuit să se afle, Louis şedea şi se uita la televizorul color, proprietatea motelului. Nu mai vizionase asemenea programe, dar auzise vag despre ele: o familie de negri, o familie de albi, un puşti mult mai isteţ decât adulţii putred de bogaţi cu care locuia, o femeie singură, o femeie căsătorită, o femeie divorţată. Se uită la toate filmele, aşezat în scaunul proprietatea motelului şi privind când şi când pe fereastră, în noaptea răscolită de rafale de vânt.

La ştirile de la ora 23, închise televizorul şi porni să facă ceea ce probabil că se hotărâse să facă încă din momentul în care văzuse pe şosea şapca de baseball a lui Gage, plină de sânge. Frigul îl cuprinsese iarăşi în braţele lui puternice, mai puternice ca niciodată, însă mai exista şi altceva în afara acestuia - un tăciune aprins de nerăbdare, sau de pasiune, sau, poate, chiar de dorinţă. Nu conta. Îi ţinea cald şi îl îmbărbăta în faţa vântului. în timp ce pornea motorul maşinii, se gândi că, probabil, Jud avusese dreptate când îi vorbise despre puterea uriaşă a acelui loc, căci, cu siguranţă, acum o simţea înconjurându-1, conducându-1 (sau împingându-1), şi se întrebă: *Aş putea, oare, să mă opresc? Aş putea să mă opresc, dacă aş vrea?*

48

- Vrei sa faci, ce? întrebă din nou Dory. Rachel... eşti supărată... dacă o să dormi bine la noapte...

Însă Rachel clătină din cap. Nu-i putea explica mamei sale de ce trebuia să se întoarcă. Sentimentul că acesta era un lucru imperativ crescuse în ea aşa cum creşte vântul în intensitate - mai întâi, firele de iarbă tremură uşor, de-abia observate; apoi, aerul începe să se mişte mai tare şi mai repede, şi întreaga atmosferă îşi pierde calmul; apoi, rafalele devin atât de puternice, încât compun o simfonie lugubră de zbierete prin streşini; apoi îţi zguduie casa din temelii şi îţi dai seama că afara e un uragan şi că, dacă vântul se înteţeşte şi mai mult, nu o să mai rămână nimic în picioare pe lumea asta.

În Chicago era ora 6. În Bangor, Louis îşi lua cina. Rachel şi Ellie de-abia dacă s-au atins de mâncare. Rachel îşi tot ridica privirea din farfurie şi se trezea uitându-se în ochii întunecaţi ai fiicei sale, fixaţi asupra ei, întrebând-o, parcă, ce avea de gând să facă în legătură cu. necazul în care se afla tăticul ei, întrebând-o dacă urma să facă ceva.

Tot aştepta să sune telefonul, aştepta să o sune Jud şi să-i spună că Louis a venit acasă, şi o dată chiar a sunat - a sărit de pe scaun, iar Ellie aproape că şi-a vărsat paharul cu lapte pe ea - dar era o doamnă de la clubul de bridge al lui Dory, care se interesa dacă au ajuns acasă cu bine.

Îşi beau cafeaua când, brusc, Rachel îşi aruncă şervetul pe masă şi spuse:

- Tată... mamă... îmi pare rău, dar trebuie să mă duc acasă. Dacă există vreo cursă, plec chiar în seara asta.

Părinţii o priviră cu gura căscată, însă Ellie închise ochii cu o expresie de uşurare mult mai potrivită pentru chipul unui adult -ar fi fost chiar nostimă, dacă pielea obrajilor ei micuţi nu era ca de ceară.

Nu reuşeau să înţeleagă, şi nici Rachel nu putea să le explice mai mult decât ar fi putut să le explice cum şoaptele firave ale vântului, atât de firave încât de-abia dacă fac să tremure vârful firelor de iarbă, se pot transforma treptat în rafale atât de puternice, încât să turtească, pur şi simplu, o clădire din oţel Nu mai credea că Ellie auzise la radio de moartea lui Victor Pascow şi

că ar fi înmagazinat în subconştient această informaţie.

- Rachel, draga mea.

Tatăl ei vorbea încet, rar, cu blândeţe, aşa cum îi vorbeşti cuiva care este pe punctul de a face o criză de isterie, trecătoare,, însă periculoasă.

- Asta nu-i decât o reacţie întârziată, provocată de moartea copilului tău. Şi tu, şi Ellie aţi reacţionat puternic la nenorocirea asta, şi cine ar putea, de altfel, să vă aducă vreo vină pentru asta? însă o să clachezi, dacă încerci să...

Rachel nu-i răspunse. Se duse la telefonul din hol, găsi în Pagini Aurii coloana cu companiile aeriene şi formă numărul companiei Delta, în timp ce Dory stătea în picioare lângă ea, spunându-i că trebuie să se gândească la ceea ce face, dacă nu credea, oare, că ar trebui să discute ce se întâmplă, poate chiar să facă o listă cu probleme şi priorităţi... şi, în spatele ei, stătea Ellie, cu chipul încă întunecat - cu un licăr de speranţă în ochi, suficient cât să-i dea curaj lui Rachel.

- Delta Airlines, răspunse vioaie vocea de la celălalt capăt al firului. Mă numesc Kim, cu ce vă pot fi de folos?

- Sper că mă puteţi ajuta, zise Rachel. Este de-o importanţă vitală să ajung în noaptea asta de la Chicago la Bangor. Mă tem că este vorba de... o urgenţă. Puteţi să vedeţi dacă am legături astăzi?

Vocea, nesigură:

- Da, doamnă, însă timpul este foarte scurt.

- Vă rog să *verificaţi,* spuse Rachel, iar vocea începu să-i tremure puţin. Rămân pe lista de aşteptare, fac orice.

- Bine, doamnă. Rămâneţi la telefon, vă rog.

Linia rămase mută.

Rachel închise ochii şi, după o clipă, simţi o mână rece pe braţ, Deschise ochii şi o văzu pe Ellie, care se apropiase de ca. Irwin şi Dory stăteau unul lângă altul, vorbind în şoaptă şi aruncându-le priviri îngrijorate. *Aşa cum te uiţi la cei pe care îi banuieşti a fi nebuni,* gândi Rachel, obosită. Reuşi să-i surâdă uşor lui Ellie.

- Să nu-i laşi să te oprească, mami, şopti Ellie. Te rog.

- Nici o şansă, soră mai mare, spuse Rachel şi se strâmbă dedurere.

Aşa începuseră să-i spună fetiţei de când se născuse Gage. Dar nu-i aşa că acum nu mai era surioara nimănui?

- Mulţumesc, zise Ellie.

- E foarte important, nu crezi?

Ellie încuviinţă din cap.

- Iubita mea, şi eu cred la fel. Însă m-ai putea ajuta dacă mi-ai spune mai multe. E vorba doar de visul pe care l-ai avut?

- Nu, răspunse Ellie. E... acum e vorba despre totul. Totul aleargă acum prin mine. Tu nu simţi nimic, mami? Ceva ca un...

- Ceva ca un vânt.

Oftatul adânc cutremură trupul micuţ al fetiţei.

- Dar mai ştii ce reprezintă? Nu-ţi aminteşti altceva din vis?

Ellie se concentra şi, apoi, clătină din cap cu părere de rău.

- Tati. Church. Şi Gage. Asta-i tot ce-mi aduc aminte Da’ nu-mi aduc aminte cum se leagă, mami!

Rachel o îmbrăţişa cu putere

- O să fie bine, spuse, însă greutatea uriaşă nu i se ridică de pe inimă.

- Alo, doamnă? zise funcţionara companiei.

- Alo?

Rachel strânse mai tare receptorul şi mâna fiicei ei.

- Cred că vă pot ajuta să ajungeţi la Bangor, doamnă - dar o să ajungeţi acolo foarte târziu.
- Nu contează, răspunse Rachel.
- Aveţi ceva de scris? E complicat.
- Da, spuneţi.

Rachel scoase un creion din sertar. Găsi un plic pe spatele căruia să noteze informaţiile transmise.

Ascultă totul cu atenţie, iar când funcţionara de la compania Delta isprăvi de explicat, Rachel zâmbi şi-i făcu semn lui Ellie că o să reuşească. *Că, probabil,* o să reuşească, se corectă ea. Unele dintre legături se făceau în ultimul minut... mai ales cea din Boston.

- Vă rog, rezervaţi-mi biletele, spuse Rachel. Şi vă mulţumesc.

Kim ceru numele lui Rachel şi numărul cărţii de credit. În cele din urmă, Rachel închise telefonul, istovită, dar mai liniştită. Îşi privi tatăl.

- Tată, vrei să mă duci la aeroport?
- Poate că ar trebui să te refuz, zise Goldman. Cred că sunt dator să pun capăt acestei nebunii.
- *Să nu îndrăzneşti!* ţipă Ellie. Nu e nebunie! *Nu* e!

Goldman clipi des, ca în faţa unei lumini prea puternice, şi se retrase dinaintea acestei izbucniri de furie.

- Du-o, Irwin, spuse încet Dory, în tăcerea care urma. Şi eu am început să mă simt agitată. M-aş simţi mai bine dacă aş şti că totul e în ordine cu Louis.

Goldman se holbă la soţia sa şi se întoarse apoi către Rachel

- O să te duc, dacă asta vrei, spuse. Eu... Rachel, merg cu tine, dacă vrei.

Rachel scutură din cap.

- Mulţumesc, tată, însă am luat ultimele locuri. Ca şi cum Dumnezeu le-ar fi păstrat special pentru mine.

Irwin Goldman oftă adânc. În clipa aceea, părea foarte bătrân şi, brusc, lui Rachel i se păru că tatăl ei semăna cu Jud Crandall.

-Dacă vrei, mai ai timp să împachetezi ceva într-o geantă de voiaj, spuse el. Putem ajunge la aeroport în patruzeci de minute, dacă voi conduce aşa cum obişnuiam pe vremea când m-am căsătorit cu mama ta. Dory, dă-i geanta ta!

-Mami, spuse Ellie.

Rachel se întoarse spre ea. Acum, chipul fetiţei sclipea, acoperit cu o peliculă de transpiraţie.

- Ce-i, iubito?
- Ai grijă, mami, zise Ellie.

49

Copacii nu mai erau decât nişte umbre mişcătoare pe fundalul unui cer înnorat, luminaţi din spate de reflectoarele puternice ale aeroportului din apropiere. Louis îşi parcă maşina pe Mason Street. Aceasta era situată la marginea cimitirului Pleasantview, în partea lui de sud, şi aici vântul bătea atât de puternic, încât era cât pe-aci să-i smulgă portiera din mână. A fost nevoit să o trântească zdravăn ca să o poată închide. Vântul încerca să-i tragă haina de pe el când deschise portbagajul şi scoase bucata de postav în care împachetase uneltele.

Stătea la colţul străzii, într-un con de umbră, între două felinare, strângând în braţe bocceaua -şi atent la trafic, înainte de a traversa înspre

poarta din fier forjat, de unde începea cimitirul. Nu voia deloc să fie observat, nici măcar de vreun trecător care ar fi uitat că 1-a văzut chiar în secunda următoare. Alături, ramurile unui ulm bătrân gemeau, agitându-se greoi în respiraţia vântului, ducându-1 cu gândul la petrecerile pensionarilor. Dumnezeule, cât de înspăimântat era! Asta nu era o simplă grozăvie. Era nebunie curată.

Nu trecea nici o maşină. Pe Mason Street, felinarele seîndepărtau de el în şiruri albe de lumină, aruncând pete concentrice pe trotuarele pe care, atunci când îşi terminau orele la Şcoala primară Fairmount, băieţeii urma să se plimbe pe biciclete, iar fetiţele să sară coarda şi să joace şotronul, fără a observa vreodată cimitirul din apropiere, decât. poate, doar de Halloween, când acesta căpăta un oarecare farmec sinistru. Poate că atunci o să îndrăznească să treacă strada şi să atârne un schelet confecţionat din hârtie de barele din fier forjat ale gardului înalt, chicotind la poantele învechite: *E cel mai popular loc din oraş; oamenii îşi dau viaţa să ajungă aici. De ce nu e bine să râzi în cimitir? Pentru că toată lumea de aici e încruntată ca un mormânt.*

- Gage, murmură el .

Gage era acolo, în spatele gardului din fier forjat, prizonier pe nedrept sub o pătură de ţărână neagră, iar asta nu mai era o glumă. O *să te eliberez, Gage,* gândi el. *O să încerc să te eliberez, băiatul meu cel curajos, sau, dacă nu o să reuşesc, o să mor.*

Louis traversă, ducând bocceaua grea în braţe, urcă pe celălalt trotuar, privi iarăşi de la un capăt la altul al străzii şi îşi aruncă uneltele peste gard. Pachetul înfăşurat în postav lovi pământul cu un clinchet stins. Louis se îndepărtă, ştergându-şi mâinile. îşi însemnase locul în minte. Şi, chiar dacă l-ar fi uitat, nu avea decât să meargă de-a lungul gardului până când ajungea vizavi de maşina lui, unde o să-şi găsească bocceaua.

Dar erau, oare, deschise porţile cimitirului la ora aceea târzie?

Coborî pe Mason Street, până la semafor, cu vântul împingându-1 de la spate. Pe asfalt, umbre mişcătoare dansau şi se îngemănau.

Dădu colţul pe Pleasant Street, mergând încă de-a lungul gardului. Pe neaşteptate, farurile unei maşini inundară noaptea, şi Louis se ascunse în spatele unui ulm. Nu era maşina poliţiei, ci doar o camionetă pe drumul spre Hammond Street şi, probabil, mai departe, spre autostradă. îşi părăsi ascunzătoarea de-abia când maşina se îndepărtase suficient.

Sigur că o să fie deschisă. Trebuie.

Ajunse ia poarta în formă de catedrală din fier forjat, suplă şi graţioasă în umbrele însufleţite de vânt ale felinarelor. întinse mâna şi o încercă.

Încuiată.

Sigur că-i încuiata, idiotule - chiar ai crezut că exista vreun cimitir din centrul vreunui oraş, al oricărui oraş american, rămas descuiat după ora 11 noaptea? Nu există încredere, dragule, nu mai există, Deci, ce ai de gând să faci acum?

În acel moment, trebuia să se caţăre pe gard, sperând că nu o să se uite nimeni de pe Carson Street, să-1 vadă cum se căznea sa sară un gard din fier forjat, asemenea celui mai bătrân şi mai leneş copil din lume.

Alo, poliţia? Tocmai am zărit cel mai bătrân şi mai leneş copil din lume cum sare gardul în cimitirul Pleasantview Da, mi s-a părut o treabă serioasă. Dacă îmi bat joc de dumneavoastră? O, nu, spun exact ce am văzut. Poate că ar fi bine să daţi o raită pe-aici.

Louis îşi continuă drumul pe Pleasant Street şi, la prima intersecţie, o luă

la dreapta. Gardul înalt din fier mergea alături de el, la fel de neliniştit. Vântul îl răcorea şi-i usca stropii de transpiraţie de pe frunte şi de la tâmple. Umbra lui se aprindea şi se stingea în lumina felinarelor. Din când în când, arunca priviri furişe gardului, până când se opri şi se căzni să-1 *examineze* cu toată seriozitatea.

Şi chiar ai de gând să te sui pe puişorul ăsta? Mă faci să râd.

Louis Creed era un bărbat destul de înalt, trecut puţin de un metru optzeci, însă gardul depăşea trei metri, iar fiecare bară din fier forjat se termina cu un vârf decorativ, în formă de săgeată. Decorativ, într-adevăr, până în clipa în care se întâmpla să-ţi treci piciorul pe partea cealaltă, şi forţa neaşteptată a celor optzeci de kilograme ale tale avea să călăuzească una dintre aceste săgeţi direct în vintre, făcând să-ţi explodeze testiculele. Şi urma să rămâi înţepenit acolo, înfipt ca un porc ia proţap, urlând de durere, până când cineva chema poliţia, care, poate, se milostivea şi te scotea de-acolo, ducându-te la spital.

Sudoarea începuse să-i curgă şiroaie, lipindu-i cămaşa de spate. Nu se auzea altceva decât susurul traficului de pe Harmond Street.

Trebuia să existe o modalitate de a pătrunde.

Trebuia.

Haide, Louis, priveşte adevărul în faţă. Poate că ai înnebunit, dar nu eşti chiar atât de nebun. Poate că o să reuşeşti să te caţări până în vârful gardului ăluia, însă ar trebui să faci parte din echipa naţionala de gimnastică pentru a fi în stare să treci peste săgeţile alea fără să te tragi singur în ţeapă. Şi chiar dacă, prin absurd, o să reuşeşti să intri, cum ai de gând să ieşi cu trupul lui Gage?

Continuă să meargă, dând ture cimitirului, fără să facă însă nimic constructiv.

Bine, măi, uite care-i soluţia. O să mă duc acasă, în Ludlow, în noaptea asta şi o să mu întorc mâine spre sfârşitul după-amiezei. O să intru pe poarta deschisă, pe la ora 16, şi o să-mi găsesc un loc în care să mă ascund până la miezul nopţii sau până după aia. Deci, cu alte cuvinte, voi amâna pana mâine toata povestea asta, fiindcă arfi trebuit să am destula minte şi să mă fi gândit încă de astăzi cum să procedez.

Bună idee, Mare Şef Louis... şi, că veni vorba, ce am eu oare de gând să fac cu bocceaua aia pe care tocmai am aruncat-o peste gard? Cazma, lopată, lanternă... ca şi cum ar purta fiecare câte o etichetă pe care sa scrie: PROFANATOR DE MORMINTE.

Pentru numele lui Dumnezeu, cine s-o găsească? Doar a căzut în tufe.

Într-o oarecare măsură, gândul avea sens. Însă misiunea pe care o avea nu era una dictată de raţiune, iar inima îi şoptea pe un ton categoric că nu se putea întoarce a doua zi. Dacă nu acţiona în noaptea asta, nu mai acţiona deloc. Niciodată nu ar mai reuşi să revină la starea asta de nebunie absolută. Acum era singurul moment în care putea face ceea ce îşi propusese.

Pe drumul pe care se afla se zăreau puţine case - din loc în loc, sclipea, uneori, câte un dreptunghi de lumină galbenă al vreunei ferestre şi, o dată, a observat şi licărul albastru-cenuşiu al unui televizor alb-negru. Uitându-se printre ornamentele gardului, văzu că aici mormintele erau mai vechi, mai rotunde, unele dintre ele înclinate chiar de îngheţurile şi topirea zăpezilor atâtor şi atâtor anotimpuri. În faţă se găsea un alt semafor, şi colţul de la dreapta avea să-1 ducă pe o stradă paralelă cu Mason Street, locul de unde pornise. Şi, când o să ajungă în locul acela, ce o să facă? O să înconjoare iarăşi cimitirul? O să se recunoască învins?

Strada se lumină de farurile unei maşini. Louis se ascunse în spatele trunchiului unui alt copac, aşteptând ca aceasta să se îndepărteze. Dar ea mergea foarte încet, şi, după câteva clipe, o rază albă ţâşni din locul pasagerului şi alergă de-a lungul gardului din fier forjat. O mână de gheaţă se încleşta în jurul inimii sale. Era o maşină de poliţie, care controla cimitirul.

Se lipi de copacul a cărui coaja îi zgâria acum obrazul, sperând nebuneşte că trunchiul era suficient de gros ca să-1 poată ascunde. Raza lanternei alerga spre el. Louis îşi aplecă puţin capul, încercând să ascundă pata albă care era chipul lui. Lumina lanternei ajunse la copac, dispăru o clipă, apoi reapăru în dreapta lui Louis. Se mişcă uşor în spatele copacului. Observă, în fugă, girofarurile stinse de pe acoperişul maşinii de patrulare. Dintr-un moment în altul, se aştepta să vadă cum se aprind luminile roşii din spate, cum se deschid brusc şi cu forţă portierele, cum raza lanternei o să-1 cheme ca un deget uriaş şi alb. *Ei, tu de-acolo! Tu, ăla din spatele copacului! Vino încoace ca să te putem vedea, şi vrem să te vedem cu ambele mâini goale! Ieşi de-acolo ACUM!*

Dar maşina de poliţie nu se opri. Ajunse la colţ, semnaliză cu o corectitudine tacticoasă şi coti la stânga. Louis se sprijini de copac, respirând sacadat, simţindu-şi gura sălcie şi uscată. Bănuia că aveau să treacă şi pe lângă maşina lui, însă asta nu conta. Era legal să parchezi pe Mason Street de la 6 seara la 7 dimineaţa. Existau o mulţime de maşini parcate de-a lungul ei. Probabil că proprietarii acestora locuiau în blocurile de pe partea opusă a străzii.

Louis privi, ca din întâmplare, în sus, la copacul în spatele căruia se ascunsese.

Chiar deasupra capului său, copacul se ramifica. Ar fi putut să...

Fără a-şi permite să-şi continue gândul, întinse mâna, se ridică şi bâjbâi cu picioarele sale încălţate în tenişi după locuri de sprijin, declanşând o mică avalanşă de coji de copac. Ridică un genunchi şi, după o clipă, reuşi să-şi sprijine ferm un picior în furca formată de ramurile ulmului. Dacă se întâmpla, cumva, ca maşina de poliţie să se întoarcă, ar fi descoperit o pasăre tare ciudată în acest copac. Trebuia să se mişte repede.

Se săltă pe o altă ramură, care se înălţa deasupra gardului. În chip stupid şi absurd, se simţea iarăşi ca la doisprezece ani. Copacul se mişcă, se legăna încetişor, aproape mângâietor, în bătaia vântului. Frunzele sale foşneau şi murmurau. Louis evalua situaţia, şi apoi, înainte ca frica să-1 cuprindă, se aruncă în gol, ţinându-se cu mâinile de creanga probabil doar cu puţin mai groasă decât braţul unui adult vânjos. Cu tenişii atârnându-i la vreo opt-nouă metri deasupra trotuarului, începu să înainteze înspre gard, ajutându-se numai cu mâinile. Creanga se înclină, dar nu dădu vreun semn că ar fi avut intenţia să se frângă. Percepu vag că umbra lui îl urmează credincioasă pe asfaltul de dedesubt, o formă amorfă şi neagră, de urangutan. Vântul îi răcori subsuorile înfierbântate şi se trezi cu frisoane, în ciuda transpiraţiei care îi curgea de-a lungul obrajilor şi gâtului. Ramura se înclina tot mai mult, legănându-se în ritmul mişcărilor sale. Cu cât înainta spre capătul ei, cu atât se apleca şi ea mai tare. Îi obosiseră deja mâinile şi încheieturile, şi se temea ca nu cumva să-i alunece palmele asudate.

Ajunse la gard. Picioarele i se legănau la vreo jumătate de metru mai jos de vârfurile săgeţilor. Din unghiul acesta, vârfurile săgeţilor nu păreau deloc tocite Dimpotrivă, chiar foarte ascuţite. Deodată, îşi dădu seama că, ascuţite sau nu, nu-i ameninţau numai preţioasele ouă. Dacă ar fi căzut şi s-ar fi lovit de una dintre săgeţi, gravitaţia şi greutatea lui ar fi fost suficiente ca aceasta

să-i pătrundă până în plămâni. Şi, când aveau să se întoarcă din patrulare, poliţiştii ar fi descoperit o decoraţiunc de Hallowcen timpurie şi înspăimântătoare pe gardul cimitirului Pleasantview.

Respirând iute, fără să gâfâie încă, bâjbâi cu picioarele după vârfurile gardului, dorind să-şi tragă sufletul o clipă. Câteva secunde rămase atârnat, cu picioarele care i se legănau în aer, căutând, dar ne găsind încă.

Luminile îl atinseră şi devcmră mai puternice.

Isuse, o maşina, vine o maşina!...

Încercă să-şi târască mâinile înainte, dar îi alunecară palmele. I se desfăceau degetele.

Căută să se sprijine de ceva, întoarse capul la stânga, încercând să se uite pe sub braţul încordat şi întins la maxim. Era, într-adevăr, o maşină, dar care a trecut cu viteză mare prin intersecţie, fără să încetinească. Baftă. Dacă ar fi...

Îi alunecară şi mai mult mâinile. Simţi coaja de copac în păr.

Un picior găsi un punct de sprijin, dar, acum, cracul celălalt al pantalonilor se agăţase într-una dintre săgeţi. Şi, Cristoase, nu o să fie în stare să se mai ţină în mâini multă vreme. Disperat, Louis îşi smuci piciorul. Creanga se înclină. Palmele îi alunecară iarăşi. Se auzi protestul materialului sfâşiat şi se pomeni că stă pe două vârfuri de săgeată. Îi perforau tălpile tenişilor şi, destul de repede, presiunea lor deveni dureroasă, însă Louis rămase acolo. Căci alinarea pe care o simţea în braţe şi în mâini era cu mult mai mare decât durerea din picioare.

Ce figură trebuie că am, îl fulgeră un gând plin de amuzament posac. Ţinându-se de creangă cu stânga, îşi şterse palma dreaptă de haină. După aceea, se prinse cu mâna stânga şi şi-o şterse pe dreapta.

Mai rămase o clipa pe săgeţi, apoi se ridică în mâini şi înainta. Creanga era acum destul de subţire ca s-o poată cuprinde cu palmele. Se balansa înainte ca Tarzan. Creanga se înclină şi mai mult. Alarmant de mult. Şi auzi un sunet ameninţător de lemn care se frânge. Se lăsă să cadă, nutrind speranţa că nu o să se întâmple nimic rău.

Ateriza prost. Lovi cu genunchiul o piatră funerară, şi durerea îl săgeta iute până în coapsă. Se rostogoli pe iarbă, ţinându-şi strâns genunchiul rănit, cu buzele întinse peste dinţi într-o caricatură de rânjet, sperând că nu şi-a zdrobit rotula. Într-un sfârşit, durerea se diminuă, şi îşi dădu seama că îşi putea flexa încheietura. Era în ordine dacă ei continua să-şi mişte piciorul şi nu-1 lăsa să-i înţepenească. Poate.

Se ridică şi porni de-a lungul gardului înapoi, către Mason Street, înapoi către uneltele lui. La început, genunchiul îl duru îngrozitor şi şchiopătă, dar, pe măsură ce mergea, durerea se reduse. Avea aspirine în trusa de prim-ajutor din maşină. Ar fi trebuit să ţină minte să o ia cu el. Acum era prea târziu. Se uită după maşinile ce treceau pe stradă şi se cufundă în întunericul cimitirului atunci când se întâmpla să treacă vreuna. Când ajunse la Mason Street, se ţinu la distanţă de gard, deoarece pe această stradă traficul era mai intens. Ajunse vizavi de maşină. Tocmai se pregătea să se repeadă la gard şi să-şi recupereze bocceaua din tufe, când auzi paşi pe asfalt şi râsul şoptit al unei femei. Se aşeză în spatele unei pietre funerare mai mari - l-ar fi durut prea mult dacă s-ar fi ghemuit - şi urmări cu privirea perechea care se îndepărta pe Mason Street. Bărbatul şi femeia mergeau îmbrăţişaţi, şi ceva din mişcările lor pe sub eleşteele de lumină ale felinarelor îl duse pe Louis cu gândul la un vechi spectacol de televiziune. Îşi aminti imediat care anume: „Ora lui Jimmy Durante". Ce ar face ei, acum, dacă s-ar scula în picioare, ca o

umbră tremurândă în tăcutul oraş al morţilor, şi ar striga pe un ton cavernos: „Noapte bună, doamnă Calabash, oriunde te-ai afla!"

Se opriră chiar în cercul de lumină de lângă maşina lui şi se sărutară. Pe când îi privea, Louis simţi un soi de uimire scârbită şi dezgust faţă de sine. Se afla acolo, aşezat în spatele unei pietre funerare, aidoma unui personaj subuman dintr-o povestioară nostimă şi ieftină, urmărind doi îndrăgostiţi. *însemna, atunci, că linia de demarcaţie este chiar atât de subţire?* se întrebă, şi gândul îi sună cunoscut. *Atât de subţire, încât să o poţi trece aşa de uşor, fără bătaie de cap, fără probleme, fără încurcături? Te urci într-un copac, te târăşti pe o creangă, te arunci într-un cimitir, urmăreşti doi îndrăgostiţi cu privirea... sapi gropi? Aşa de simplu? Să fie nebunie? Mi-am cheltuit opt ani din viaţa încercând să devin doctor, şi am devenit profanator de morminte cât ai bate din palme - cred, mai degrabă, că oamenii m-ar numi vârcolac.*

Îşi îndesă pumnii în gură, ca să nu scoată sunete de dezorientare, şi căută iarăşi, în sufletul său, fiorii aceia de gheaţă, detaşarea aceea rece. Da, se afla acolo, şi Louis şi-o înfăşură în jurul său, recunoscător, ca pe o mantie.

Când, în cele din urmă, perechea se îndepărtă, Louis o urmări cu nerăbdare. Cei doi urcară într-unui dintre blocurile de peste drum. Bărbatul căută cheia în buzunar şi intrară. Strada rămase din nou pustie şi tăcută; doar vântul mai şoptea printre frunze şi îi răvăşea pe frunte parul ud de transpiraţie.

Louis se repezi la gard, se aplecă şi îşi căută bocceaua prin tufe. Iat-o, a găsit-o, aspră, dar reconfortantă sub degetele lui obosite. O ridică şi auzi clinchetul înăbuşit dinăuntru. Se îndreptă spre aleea pietruită prin care se intră în cimitir şi se opri câteva clipe acolo, încercând să se orienteze. Drept înainte de-aici, la stânga, la prima intersecţie. Nici o problemă.

Se deplasă pe marginea aleii, dorindu-şi să fie suficient de rapid ca să se poată ascunde iarăşi în umbra ulmilor, dacă s-ar fi întâmplat să dea peste vreun paznic care să lucreze cu normă întreagă şi care să-şi facă rondul cocmai acum.

La intersecţie, o luă la stânga, apropiindu-se de mormântul lui Gage şi, pe neaşteptate, îngrozit, îşi dădu seama că uitase cum mai arăta fiul lui. Se opri şi privi fix rândurile de morminte, faţadele încruntate ale monumentelor funerare, încercând să şi-1 readucă în memorie. Da, mai reţinea trăsături disparate - părul blond, încă fin şi de o nuanţă deschisă, ochii uşor oblici, dinţii mici şi albi, cicatricea de-abia vizibilă de pe bărbie, căpătată când a căzut pe treptele casei lor din Chicago. Vedea cu claritate toate astea, însă nu le putea grupa într-un tot coerent. Îl vedea pe Gage cum aleargă la întâlnirea fatală cu camionul Orinco, dar Gage era întors cu spatele la ei. Încerca să şi-l amintească pe Gage aşa cum îl văzuse culcat în pătuc, în seara zilei în care au înălţat zmeul, însă nu reuşea să vadă decât întuneric cu ochii minţii.

Unde eşti, Gage?

Dar, Louis, te-ai gândit vreodată că poate nu-i faci nici un serviciu fiului tău în felul acesta? Poate că e fericit acolo unde se află... poate că toată povestea asta nu-i decât un rahat, aşa cum ai crezut mereu. Poate că stă sus, alături de îngeri, sau poate că doarme. Şi, dacă doarme, ştii oare ce anume ai de gând să trezeşti la viaţă?

Of, unde eşti, Gage? Vreau să fii acasă, alături de noi.

Dar, oare, mai era stăpân pe propriile-i acţiuni? De ce nu-şi mai putea aminti chipul lui Gage şi de ce nu luă în seamă nici unul dintre avertismentele primite - cel al iui Jud, visul cu Pascow, trepidaţiile propriei

sale inimi înnebunite?

Gândul îi zbură la plăcuţele funerare din Cimitirul Animalelor, la cercurile acelea stângaci trasate, care se alcătuiau într-o spirală ce se cufunda până în adâncul Misterului, şi, atunci, fiorii de gheaţă îl cuprinseră din nou. De fapt, de ce stătea aici, încercând să şi-1 amintească pe Gagc?

Avea sa-1 vadă destul de curând.

Ajunse lângă piatra de la capătul mormântului. Era inscripţionată simplu: GAGE WILLIAM CREED, şi urmau cele două date. Observă că fusese cineva în ziua aceea la mormânt; florile erau proaspete. Cine să fi fost? Missy Dandridge?

În piept, inima îi bătea tare, dar la intervale lungi. Deci asta era; dacă avea de gând să meargă până la capăt, trebuia să se apuce de treabă. Mai era puţin şi se lumina de ziuă.

Louis îşi cercetă pentru ultima dată inima şi înţelese că, da, avea, într-adevăr, de gând să meargă până la capăt. Mişcă aproape imperceptibil din cap, în semn de aprobare, şi îşi căută briceagul. Legase bocceaua cu bandă adezivă şi voia să o taie. Desfăşură bucata de pânză la picioarele mormântului şi aranja pe ea uneltele, ca şi cum şi-ar fi pus în ordine instrumentele chirurgicale necesare pentru coaserea unei răni sau pentru o operaţie minoră.

Lanterna, cu geamul acoperit cu o bucată de fetru, aşa cum îi sugerase vânzătorul de la fierărie. Şi bucata de fetru era prinsă cu o bandă adezivă. Tăiase un cerc micuţ în mijlocul ei cu un bisturiu, folosind ca şablon un bănuţ. Sapa, cu mâner scurt, de care nu ar fi trebuit să aibă nevoie, însă o adusese pentru orice eventualitate. Mormântul nu era zidit şi nu ar fi trebuit să dea peste nici o piatră în groapa proaspăt săpată. Lopata, cazmaua, frânghia, mănuşile de lucru. Îşi puse mănuşile, apucă mânerul cazmalei şi începu să sape.

Pământul era moale, iar forma mormântului bine conturată. Pământul pe care îl scotea dinăuntru era chiar mai moale decât cel de pe margini. n mod automat, fără să-şi dea seama, mintea lui făcu o comparaţie între uşurinţa cu care săpa acum şi terenul pietros, neiertător, din locul în care, dacă totul mergea bine, avea să-şi îngroape din nou fiul, tot în această noapte, mai târziu. Acolo sus o să aibă nevoie de sapă. încercă să oprească de tot cursul gândului. Gândul nu făcea altceva decât sa-1 împiedice să lucreze mai repede.

Aruncă ţărâna în stânga mormântului, muncind într-un ritm susţinut şi constant, care însă deveni mai greu de menţinut pe măsură ce groapa se adâncea. Intră în mormânt, adulmecând izul umed, igrasios al pământului proaspăt, miros care venea către el şi din amintirea verilor petrecute cu unchiul Carl.

Gropar, gândi şi se opri să-şi şteargă sudoarea de pe frunte. Unchiul Carl îi spusese că toţi cioclii din America purtau şi numele de Gropari.

Începu iarăşi să sape.

Se mai opri o singură dată, atât doar cât să se uite la ceas. Era 12.20. Simţea cum timpul îi alunecă printre degete, ca şi cum ar fi fost uns cu untdelemn.

Patruzeci de minute mai târziu, cazmaua se împiedică în ceva tare, şi dinţii lui Louis i se încleştară pe buza de sus, până ce îi ţâşni sângele. Apucă lanterna şi o îndreptă spre adâncul mormântului. Aici nu era doar pământ, căci observă prin ţărână o sclipire gri-argintie. Partea superioară a căptuşelii

mormântului. Louis reuşi să îndepărteze aproape tot pământul de pe ea, însă îi era teamă să nu facă prea mult zgomot, şi nimic nu sună mai asurzitor decât o cazma care râcâie un capac din beton în miez de noapte.

Ieşi din mormânt şi lua frânghia. O trecu prin inelele din fier ale bucăţii de beton. Ieşi iarăşi din mormânt, întinse bucata de postav, se aşeză pe ea şi apucă capetele frânghiei.

Cred ca asta e, Louis. Ultima ta şansă.

Aşa e. Ultima mea şansă, şi al dracului să fiu dacă am de gând să o las să-mi scape!

Îşi petrecu capetele frânghiei în jurul încheieturilor şi trase. Bucata de beton se desprinse uşor, scrâşnind pe capătul care pivota. Acum stătea drept în picioare deasupra unui pătrat de întuneric, piatra funerară verticală transformată într-un capac orizontal de mormânt.

Louis scoase frânghia din inele şi o aruncă alături de el. Nu mai avea nevoie de ea pentru cealaltă jumătate a capacului; o să stea pe laturile mormântului şi o s-o ridice cu mâinile goale.

Intră iarăşi în mormânt, atent să nu răstoarne ia loc lespedea de ciment ridicată deja şi să-şi strivească, astfel, degetele de la picioare sau să o spargă, fiindcă era destul de subţire. În groapă se rostogoliră câteva pietricele şi le auzi cum ricoşează, găunos, de sicriul lui Gage.

Se aplecă, apucă cealaltă jumătate a capacului din beton şi crase. Simţi, în clipa aceea, cum ceva rece i se striveşte între degete. Când reuşi să ridice şi cea de-a doua jumătate, îşi privi mâna şi văzu un vierme gras care îşi dădea încet duhul, zbătându-se încă cu ultimele puteri. Cu un strigat sugrumat de scârbă, Louis îşi şterse palma de peretele din pământ al mormântului fiului său.

Apoi îndreptă raza lanternei înăuntru.

Acolo jos se afla sicriul pe care îl văzuse ultima oară sprijinit pe suporţii din crom lângă groapa săpată, în timpul slujbei religioase, înconjurat de iarba aceea artificială, de un verde strident, înfiorător. Acesta era seiful în care ar fi trebuit să-şi înmormânteze toate speranţele nutrite pentru fiul său. Şi în el se ridică furia, pură şi incandescentă, o antiteză a fiorilor de gheaţă de mai devreme. Ce tâmpenie! Răspunsul lui hotărât era: NU!

Louis bâjbâi după cazma şi o găsi. O săltă deasupra umărului şi o coborî cu putere, lovind zăvorul sicriului, o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Buzele îi erau întinse peste dinţi într-o grimasă furioasă.

O *să-l sparg şi o să te scot, Gage. Ai încredere!*

Zăvorul se sparse de prima dată, şi probabil că nu mai era nevoie de alte lovituri, dar el continuă, dorind nu numai să deschidă sicriul, ci, mai ales, să-l facă să sufere, să-l rănească. În cele din urmă, îşi veni în fire cât de cât şi se opri cu cazmaua ridicată şi pregătită pentru o altă lovitură.

Lama cazmalei era îndoită şi zgâriată. O aruncă şi se căţăra afară din mormânt pe picioarele pe care acum şi le simţea slăbite, ca făcute din cauciuc. Îi era greaţă de la stomac, iar mânia îi dispăruse la fel de repede cum venise, în locul ei, îl inundară iarăşi fiorii de gheaţă. Niciodată până atunci nu-şi simţise mintea atât de singură şi total detaşată; se simţea ca un astronaut care s-a îndepărtat, plutind prin univers, de racheta lui, în timpul unui experiment, şi acum rătăceşte printr-un întuneric infinit, respirând o viaţă de împrumut. *Să se fi simţit tot aşa şi Bill Baterman?* se întrebă.

Se întinse pe jos, de astă dată pe spate, aşteptând să-şi dea seama dacă se poate controla şi poate continua ce începuse. Când senzaţia de picioare din cauciuc îl părăsi, se ridică în şezut şi alunecă înapoi în mormânt. Lumină

zăvorul sicriului cu lanterna şi observă că nu era doar spart, ci era distrus complet. Lovise cu cazmaua, cuprins de o furie oarbă, însă fiecare lovitură nimerise, ca prin minune, direct la ţintă. Crăpase şi lemnul din jur.

Louis puse lanterna sub braţ. Se aşează pe vine. Mâinile sale orbecăiră, aidoma mâinilor unui zburător la trapez, în aşteptarea momentului în care efectua saltul mortal.

Descoperi marginea capacului şi o apucă bine cu degetele. Se opri o clipă - care nu ar putea fi pe drept numită şovăială - şi apoi deschise sicriul fiului său.

50

Rachel Creed aproape că reuşi să ajungă de la Boston la Portland. Aproape. Avionul de la Chicago decolă la vreme (un miracol în sine), ajunse când trebuia în LaGuardia (alt miracol) şi părăsi New Yorkul cu numai cinci minute întârziere. Ajunse cu cincisprezece minute rnai târziu decât era trecut în orar - la 11.12 noaptea. Asta însemna că îi mai rămâneau doar treisprezece minute.

Cu toate acestea, încă ar mai fi putut să prindă legătura, dar a întârziat cursa autobuzului care culege pasagerii de la toate porţile de debarcare ale aeroportului Logan. Rachel aşteptă, cuprinsă acum de panică, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, de parcă ar fi avut urgentă nevoie să se ducă la baie, şi mutând geanta de voiaj, pe care i-o împrumutase mama ei, de pe un umăr pe celălalt.

Când, la ora 23.25, autobuzul nu sosise încă, o luă la goană. Nu purta tocuri prea înalte, dar avu ghinion. Îşi răsuci o gleznă, durerea săgetând-o până în măduva oaselor, şi se opri să-şi scoată pantofii. Apoi îşi continuă cursa, în ciorapi, pe lângă birourile companiilor Allegheny şi Eastern Airlines, respirând din ce în ce mai greu şi începând să simtă un junghi în coaste.

Răsuflarea îi ardea cu asprime gâtul, iar junghiul din coaste devenea tot mai profund şi mai dureros. Acum alerga pe lângă terminalul curselor internaţionale şi, chiar în faţă, observă semnul triunghiular al companiei Delta. Se repezi pe uşă, aproape scăpând un pantof din mână, dar îl răsuci, ca un jongler, şi-1 prinse din zbor. Era ora 23.37.

Unul dintre funcţionarii de serviciu îi aruncă o privire mirată.

- Cursa 104, gâfâi ea. Zborul spre Portland. A plecat?

Funcţionarul se uită la monitorul din spate.

- Încă nu, după cum zice aici, dar au cerut îmbarcarea de-acum cinci minute. Le transmit să vă aştepte. Aveţi bagaje?

- Nu, răspunse precipitat Rachel, îndepărtându-şi părul transpirat de pe frunte.

Inima îi galopa în piept înnebunită şi speriată.

- Nu că le-ar păsa prea mult de ceea ce le transmit eu. O să-i anunţ - dar vă sfătuiesc să alergaţi foarte repede.

Rachel nu mai era în stare să alerge foarte repede. Se strădui, totuşi, să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să prindă avionul. Scara rulantă era oprită pe timp de noapte, şi ea tropăi pe scări în sus, având în gură un gust de cupru. Ajunse la punctul de îmbarcare şi control, şi aproape aruncă geanta de voiaj în braţele femeii de gardă, care o privea uluită, apoi o aşteptă să apară în partea cealaltă a filtrului, strângându-şi şi desfăcându-şi spasmodic pumnii. Nici nu ieşise bine din filtru, că o apucă de curea, şi o luă iarăşi la fugă cu geanta care-i zbura în urma, lovind-o de şold

În timp ce alerga, îşi ridică privirea spre monitoare.

CURSA 104 PORTLAND PLEC. 11,25P POARTA 31 ÎMBARCARE

Poarta 31 se afla la capătul opus al culoarului aglomerat - şi, chiar atunci când îşi aruncă din nou ochii spre monitor, cuvântul ÎMBARCARE se transformă, clipind iute, în DECOLARE.

Din gât îi ţâşni un strigăt de frustrare. Se repezi la poartă, la timp cât să vadă cum funcţionarul dc-acolo dă la o parte tăbliţele pe care scria: CURSA 104 BOSTON - PORTLAND 11,25.

- A plecat? întrebă, fără să-i vină a crede. *A plecat cu adevărat?*

Funcţionarul o privi cu milă.

- A început să ruleze pe pistă la 23.40. Îmi pare rău, doamnă. Dacă vă consolează cu ceva, vă pot spune că aproape aţi reuşit s-o prindeţi

Îi arătă prin ferestrele uriaşe Boeingul 727, cu însemnele companiei Delta, care strălucea împodobit parcă cu luminiţe de pom de Crăciun şi care ajunsese în capătul pistei.

- Isuse, dar nu v-a spus nimeni că vin? strigă Rachel.
- Când m-au anunţat, cursa 104 începuse deja să ruleze. Dacă i-aş fi chemat înapoi, avionul ar fi fost prins în nebunia de pe pista 30, şi pilotul mi-ar fi cerut, la desert, curul pe o tavă din argint. Nici nu vreau să mă gândesc la ceea ce ar fi cerut şi cei o sută de pasageri de la bord. îmi pare extrem de rău. Daca ajungeaţi cu patru minute mai devreme...

Se îndepărtă de el, fără să mai audă şi restul cuvintelor. Ajunsese la jumătatea drumului înapoi către filtru, când o cuprinseră valuri de ameţeală. Se poticni până în sala de îmbarcare a unei alte curse şi se aşeză, aşteptând să se risipească întunericul dinaintea leşinului. Îşi puse apoi pantofii, oprindu-se mai întâi să scoată de pe talpa zdrenţuită a unuia din ciorapi un muc de ţigară. *Sunt murdară pe picioare, şi nu-mi pasă câtuşi de puţin,* gândi deznădăjduită.

Se întoarse la ghişeul de îmbarcări.

Funcţionarul o privi cu compasiune.

- L-aţi pierdut?
- L-am pierdut, răspunse Rachel.
- Încotro mergeaţi?
- Portland. Şi, de-acolo, la Bangor.
- Atunci, de ce nu închiriaţi o maşină? Adică, dacă chiar trebuie să ajungeţi de urgenţă. În mod obişnuit, v-aş sfătui să vă luaţi o cameră la hoielul de lângă aeroport, dar, dacă am văzut vreodată o doamnă care trebuie să ajungă imediat la destinaţie, apoi dumneavoastră sunteţi aceea.
- Aveţi dreptate, zise Rachel. Se gândi o clipă şi continuă: Da, cred că aşa aş putea să procedez! Adică, dacă există o maşină la vreuna dintre agenţiile astea.

Funcţionarul izbucni în râs.

- *O,* dar au maşini! Doar atunci când e ceaţă pe aeroport nu au maşini, ceea ce se întâmplă destul de des.

Dar Rachel de-abia dacă îl mai auzi. încercă deja să-şi calculeze timpul în minte.

Nu ar fi reuşit pentru nimic în lume să ajungă la Portland, ca să prindă legătura spre Bangor, chiar dacă ar fi mers cu viteză de sinucigaş. Aşa că se gândi să facă tot drumul cu maşina. Cât ar dura asta? Depinde cât de lung e drumul. Două sute cincizeci de mile, îi veni în gând. Poate că îl auzise pe Jud spunând asta odată. O să plece cam pe la 12.15, sau, mai degrabă, în jur de 12.30 noaptea. Avea de mers doar pe autostradă. Se gândi că existau

destule şanse de a conduce tot drumul cu şaizeci şi cinci de mile pe oră, fără să fie amendată pentru depăşirea vitezei legale. Răsucea la iuţeală cifrele în minte, împărţind acum două sute cincizeci la şaizeci şi cinci, Aproape patru ore. Hai să zicem fix patru ore. O să fie nevoită să se oprească o dată, să se ducă la o toaletă. Şi, deşi acum somnul i se părea o posibilitate mult prea îndepărtată, îşi cunoştea prea bine forţele ca să ştie că o să fie nevoită sa se oprească şi să bea o cafea mare şi tare. Totuşi, ar fi reuşit să ajungă în Ludlow înainte de ivirea zorilor.

Cugetând la toate astea, porni în direcţia scărilor - birourile de închirieri se aflau la un nivel mai jos.

- Noroc, drăguţo, strigă funcţionarul. Ai grijă de dumneata.
- Mulţumesc, spuse Rachel, simţind chiar că nu-i strica un dram de noroc.

51

Mai întâi îl izbi mirosul, şi Louis se retrase, icnind. Se agăţă de marginea mormântului şi inspiră adânc. Chiar în clipa în care credea că şi-a potolit stomacul, îi ţâşni pe gură toată cina enormă şi lipsită de gust. Vomită pe marginea mormântului şi, după aceea, gâfâind, îşi lipi fruntea de pământ. Starea de greaţă îi trecu în cele din urmă. Cu dinţii încleştaţi, scoase lanterna de sub braţ şi lumină sicriul deschis.

Îl inundă un val uriaş de groază, aproape reverenţioasă - sentimentul rezervat îndeobşte celor mai rele coşmaruri, acelea pe care de-abia dacă ţi le mai aminteşti când te trezeşti.

Capul lui Gage dispăruse.

Mâinile lui Louis tremurau atât de tare, încât a fost nevoit să apuce lanterna cu ambele mâini, întocmai cum îşi apucă un poliţist pistolul pe poligonul de trageri. Cu toate acestea, raza ei se smuci încolo şi încoace câteva clipe lungi, înainte de a fi în stare să o îndrepte iarăşi spre fundul mormântului.

Imposibil, îşi spuse, *ţine minte că e imposibil să se fi întâmplat ceea ce ţi s-a părut că ai văzut.*

Plimbă uşor raza subţire în sus pe trupul micuţ, de numai un metru, al lui Gage, descoperind, mai întâi, pantofiorii cei noi, apoi pantalonii de la costum, hăinuţa de la costum (ah, Isuse Cristoase, nici un copil de doi ani nu trebuie să poarte, în mod obişnuit, costum), apoi gulerul descheiat, apoi...Răsuflarea i se opri aspră şi fierbinte în gât, cu un sunet mult prea revoltat ca să semene cu un gâfâit, şi asupra lui se revărsă iarăşi toată furia resimţită la moartea lui Gage, înecând temerile în faţa supranaturalului, a paranormalului, înecând siguranţa lui crescândă că a trecut graniţa ţinutului celor nebuni.

Louis bâjbâi în buzunarul de la spate şi scoase de-acolo batista. Cu lanterna într-o mână, se aplecă iarăşi în mormânt, aproape pierzându-şi echilibrul. Dacă acum s-ar fi desprins vreunul dintre segmentele din beton care căptuşeau groapa, i-ar fi frânt, în mod sigur, gâtul. Cu mişcări blânde, folosi batista ca să şteargă muşchiul umed ce creştea pe pielea lui Gage - muşchi atât de închis la culoare, încât crezuse, câteva clipe, că ar fi dispărut tot capul lui Gage.

Muşchiul umed nu era decât o mâzgă. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva; plouase şi căptuşeala mormântului nu era impermeabilă. Lumină în stânga şi în dreapta şi observă că sub sicriu se formaseră băltoace mici. Şi dedesubtul pojghiţei de materie vâscoasă, Louis îşi descoperi fiul. Deşi

antreprenorul de pompe funebre ştia că sicriul nu urma să fie deschis după un accident atât de îngrozitor, îşi făcuse totuşi treaba cu multă conştiinciozitate - aşa procedau aproape întotdeauna antreprenorii de pompe funebre. Fiul său semăna cu o păpuşă stricată. Capul lui Gage avea tot felul de umflături ciudate. Ochii i se înecaseră în spatele pleoapelor. Îi ieşea ceva alb din gură, ca limba unui albinos, şi, la început, Louis crezu că au folosit prea mult lichid de îmbălsămare. Lichidul ăsta nu prezenta nici o garanţie şi era aproape imposibil să spui cât ar fi trebuit să fie folosit în cazul unui copil...

Apoi îşi dădu seama că nu era decât vată. întinse mâna şi o scoase din gura băieţelului. Relaxate în mod nefiresc, şi părând cumva prea întunecate şi prea mari, buzele lui Gage se închiseră cu un plesnet uşor, dar perceptibil, *pleosc!* Aruncă bucata de vată în mormânt, iar aceasta începu să plutească în mica băltoacă, licărind alb, dezgustător. Acum, unul dintre obrajii lui Gage era supt ca obrazul unui om foarte în vârstă.

- Gage, şopti el, taţi o să te scoată acum de-aici, bine?

Se rugă în gând să nu treacă nimeni pe-acolo, vreun îngrijitor sau vreun paznic care să-şi facă rondul de la ora 12.30. Nu mai conta acum dacă l-ar fi străpuns raza lanternei altcuiva, aşa cum stătea aplecat în mormânt, văzându-şi mai departe de munca lui sinistră. Acum ar fi apucat cazmaua îndoită şi zgâriată, şi ar fi vârât-o chiar în ţeasta nepoftitului.

Îşi trecu braţele pe sub trupul iui Gage. Acesta se legăna, moale, dintr-o parte în cealaltă, de parcă nu avea oase, şi o certitudine neaşteptată şi oribilă îşi făcu loc în mintea lui Louis: când o să-1 ridice pe Gage, trupul lui micuţ o să se fărâme în bucăţi, iar el o să rămână în mormânt, sprijinit cu picioarele de plăcile din beton, privind bucăţile şi urlând. Şi aşa aveau să-1 găsească.

Haide, fricos nenorocit, haide, fă-o!

Îl apucă pe Gage de subsuori, conştient de izul umed şi fetid, şi îl ridică astfel, aşa cum îl ridicase de nenumărate ori din băiţă, seara. Capul lui Gagc se bălăngăni fără viaţi pe spate, iar Louis observă dunga rânjindă de cusături care prindeau capul lui Gagc de umeri.

Gâfâind, cu stomacul revoltându-i-se din cauza mirosului rău şi din cauza senzaţiei provocate de trupul micuţ, strivit şi parcă fără oase, al fiului său, Louis se luptă şi reuşi să scoată corpul lui Gage din sicriu. În cele din urmă, se aşeză pe marginea mormântului, cu cadavrul în braţe, cu picioarele atârnându-i în groapă, cu chipul împietrit şi livid, cu ochii transformaţi în două găuri adânci şi negre, cu gura strâmbată într-o grimasă tremurătoare, de groază, şi milă, şi durere.

- Gage, spuse şi începu să legene copilul în braţe

Părul lui Gage se lipi de încheietura mâinii lui Louis, lipsit de viaţă ca firele de sârmă.

- O să fie bine, Gage, îţi jur, Gage, o să fie bine, o să se termine toată povestea asta, doar noaptea asta, Gage, te rog, te rog, Gage, te iubesc. Tăticul te iubeşte.

Louis îşi legănă în braţe fiul mort.

Pe la 2.15, Louis era gata să părăsească cimitirul. Cele mai îngrozitoare momente au fost acelea în care a trebuit să se ocupe de trupul neînsufleţit al fiului său - atunci, astronautul interior, mintea lui, părea că pluteşte cel mai departe în neant. Cu toate acestea, acum, pe când se oprise să se odihnească puţin, simţindu-şi spatele carne vie, cu muşchii epuizaţi, care

pulsează dureros şi care zvâcnesc şi se zvârcolesc în agonie, simţi ca ar fi în stare să o ia de la capăt. Să ia totul de la capăt.

Puse trupul lui Gage pe bucata de prelată şi îl împacheta în ea. Îl strânse cu bucăţi lungi de bandă adezivă, apoi tăie frânghia în două şi legă capetele pachetului. Semăna cu un covoraş rulat, atâta tot. Închise sicriul şi, după ce se gândi puţin, îl redeschise şi puse înăuntru cazmaua îndoită. Cimitirul putea păstra relicva aceasta; însă nu şi pe fiul său. Închise sicriul şi coborî jumătate din capacul de ciment al mormântului. Se gândi să arunce cealaltă jumătate, dar se temea ca nu cumva să se spargă. După ce se mai gândi o clipă, îşi scoase cureaua şi o trecu prin inelele de fier ca să poată coborî cu mai multă uşurinţă bucata de beton. Apoi folosi lopata ca să umple mormântul cu pământ. Nu era suficient pământ nici măcar pentru a-1 aduce la acelaşi nivel cu solul. Puteau să observe aspectul neregulat al mormântului. Dar, la fel de bine, puteau să nu-l observe. Puteau să-1 observe şi să nu le pese. Nu-şi îngăduia acum să se gândească sau să-şi facă griji în această privinţă, nu în noaptea asta - mai avea încă foarte multe de făcut. Mai avea încă lucruri nebuneşti de făcut. Şi era foarte, foarte obosit.

Hei - hoi, hai şi noi!

- Chiar aşa, mormăi Louis.

Vântul se înteţi, scoţând un strigăt scurt printre crengile copacilor şi făcându-1 să se uite neliniştit în jur. Aşeză lângă boccea lopata şi sapa, pe care urma să le mai folosească, mănuşile şi lanterna. Gândul de a folosi raza lanternei era atrăgător, însă rezistă tentaţiei. Lăsă acolo cadavrul şi uneltele, apoi se întoarse pe acelaşi drum pe care venise şi, după vreo cinci minute, ajunse lângă gardul de fier forjat. Acolo, peste drum, se afla maşina lui, parcată regulamentar lângă bordură. Atât de aproape şi, totuşi, atât de departe.

O privi o clipă, apoi porni în altă direcţie.

De astă dată, se îndepărtă de porţi, mergând de-a lungul gardului până când acesta se distanţa de Mason Street în unghi drept. Aici exista un canal de scurgere, pe care Louis îl cercetă cu atenţie. Ceea ce văzu în el îl făcu să se cutremure. Se aflau acolo straturi peste straturi de flori putrezite, spălate de apa ploilor şi a zăpezilor din anotimpuri fără număr.

Cristoase!

Nu, nu Cristoase. Aceste jertfe erau închinate unui Zeu mult mai bătrân decât cel creştin. Oamenii L-au numit în diferite feluri, însă eu personal cred că sora lui Rachel l-a găsit numele cel mai potrivit: Oz cel Male şi Telibil, Zeu al celor moarte şi lăsate în pământ, Zeu al florilor putrezite din canalele de scurgere, Zeu al Misterului.

Ca hipnotizat, Louis privi fix în străfundul canalului. Oftând, îşi smulse, în cele din urmă, privirea de-acolo - oftatul lui era al unuia readus la viaţă, sau al unuia trezit la numărul zece, din transa unui iluzionist.

Îşi continuă drumul. Nu a fost nevoie să se deplaseze prea departe ca să găsească ce anume căuta şi bănuia că mintea lui înmagazinase cu infinită grijă această informaţie chiar în ziua înmormântării lui Gage.

Aici, ameninţătoare năluca în întuneric, se înălţa cripta cimitirului.

Iarna, aici erau aduse sicriele, atunci când era mult prea frig chiar şi pentru cioclu plătiţi cu ziua să sape gropi în pământul îngheţat. Mai era folosită şi atunci când afacerile din cimitir mergeau prea bine şi era aglomeraţie la înmormântări.

Şi chiar existau asemenea aglomerări de oameni care doreau să-şi ocupe locul de veci, existau, din când în când, aşa ştia Louis; în orice loc de pe glob

erau perioade când, din motive pe care nimeni nu le putea înţelege, mureau mulţi oameni în acelaşi timp.

„Se obţine acelaşi rezultat", i-a spus unchiul Carl. „Uite, Lou, dacă în mai sunt două săptămâni când nu moare nimeni, ştiu sigur că vor fi două săptămâni în noiembrie când o să am de făcut zece înmormântări. Doar că asta se întâmplă prea rar în noiembrie şi aproape niciodată în jurul Crăciunului, deşi lumii i se pare că tocmai atunci mor mai mulţi oameni. Nu-i decât un mare căcat toată vorbăria aia despre criza de Crăciun. N-ai decât să întrebi oricare antreprenor de pompe funebre. Cei mai mulţi oameni sunt chiar fericiţi în timpul Crăciunului şi chiar vor să trăiască. Drept pentru care chiar *trăiesc.* De obicei, în februarie, avem parte de o dezvoltare uriaşă a activităţilor noastre. Bătrânii mor de gripă şi, bineînţeles, mai e şi pneumonia - dar asta nu-i tot. Exista oameni care s-au luptat ca nebunii cu cancerul timp de un an, sau şaisprezece luni. Şi apoi vine februarie cel rău, şi parcă obosesc dintr-o dată, iar cancerul îi înfăşoară aşa cum rulezi un covoraş. La 31 ianuarie, par să fi fost absolviţi şi se simt sănătoşi. Şi la 24 februarie sunt deja îngropaţi. Oamenii fac infarcturi în februarie, fac comoţii cerebrale în februarie, li se blochează rinichii în februarie. E o lună foarte proastă. Oamenii obosesc de viaţă în februarie. În meseria noastră, suntem obişnuiţi cu aşa ceva. Dar, fără nici un fel de motiv, acelaşi lucru se poate întâmpla în iunie sau în octombrie. Dar niciodată în august. August e o lună slabă. N-o să reuşeşti niciodată să umpli capela vreunui cimitir în august, decât dacă explodează vreo conductă de gaze, sau vreun autobuz se prăbuşeşte de pe pod. Însă au existat luni de februarie când am avut atâtea sicrie stivuite în criptă, că ne rugam să dea Dumnezeu un dezgheţ ca să reuşim să îngropăm vreo câteva, şi să nu fim nevoiţi să închiriem vreo cameră frigorifică."

Unchiul Carl râsese atunci. Şi Louis, simţindu-se inclus într-un mister pe care nu îl cunoşteau nici măcar profesorii lui de la facultatea de medicină, râsese, la rândul său.

Cripta, cu uşile ei duble, se afla pe un dâmb acoperit cu iarbă bogată, asemănător sânului frumos al unei femei. Dâmbul acesta (pe care Louis îl bănuia a fi fost creat în mod artificial, nu de Mama Natură) se ridica la aproape o jumătate de metru sub vârfurile ca de săgeată ale gardului de fier forjat.

Louis aruncă o privire cercetătoare în jur, apoi se căţără pe dâmb. Pe partea cealaltă se afla un petec gol de pământ, cam de vreo doi acri cu totul. însă nu... nu era chiar gol. Exista acolo o clădire, ca un hambar părăsit. Probabil că aparţine cimitirului, gândi Louis. Probabil că acolo se ţin uneltele.

Lumina felinarelor pătrunse printre frunzele foşnitoare ale barierei de copaci - ulmi şi arţari bătrâni -, care adăpostea zona aceasta de Mason Street. Louis nu detectă nici o altă mişcare.

Se lăsa să alunece la vale pe şezut, având grijă ca nu cumva să cadă şi să-şi lovească iarăşi genunchiul, şi se înapoie la mormântul fiului său. Aproape că se împiedică de sulul împachetat în prelată. Îşi dădu seama că o să fie nevoit să facă două drumuri: unul cu trupul lui Gage şi altul ca să ducă bocceaua cu unelte. Se aplecă şi se strâmbă când spatele său protestă vehement la mişcarea bruscă, apoi luă în braţe sulul ţeapăn, împachetat în pânza groasă. Simţi cum corpul lui Gage se mişcă înlăuntrul pachetului şi ignoră cu fermitate acea parte a minţii sale care îi şoptea neîncetat că a înnebunit.

Duse cadavrul până la dâmbul unde cimitirul Pleasantview îşi adăpostea cripta cu cele două uşi glisante, din oţel (şi tocmai acele uşi îi dădeau un

aspect de garaj, straniu şi nepotrivit locului). Înţelese atunci ce anume trebuia să facă, dacă avea de gând să-şi urce povara de peste zece kilograme pe dâmbul acela. Se retrase câţiva paşi şi se repezi în sus, aplecat înainte, lăsând forţa gravitaţiei să-1 poarte la o discanţă cât mai mare. Aproape că ajunsese în vârf, când îi alunecară picioarele pe iarba lucioasă, tăiată scurt, şi, pe când se rostogolea la vale, reuşi să arunce pachetul cu trupul fiului său cât mai departe. Acesta ateriza lângă vârful dâmbului. Se caţără în patru labe până acolo, privi iarăşi în jur, nu observă pe nimeni şi sprijini de gard pachetul învelit în prelată. Apoi se întoarse după celelalte lucruri.

Ajunse din nou în vârful dâmbului, îşi puse mănuşile şi aşeză sapa, lopata şi lanterna lângă pachetul cu Gage. După aceea se opri sa se odihnească, cu spatele sprijinit de barele gardului, cu mâinile pe genunchi. Ceasul electronic, pe care Rachel i-1 făcuse cadou de Crăciun, îl anunţă că era ora 2.01.

Îşi îngădui să se relaxeze cinci minute, ca să-şi adune iarăşi forţele, şi apoi aruncă lopata peste gard. O auzi aterizând în iarbă, cu un sunet înăbuşit. încercă să-şi îndese lanterna în pantaloni, dar, pur şi simplu, nu reuşi. O strecură atunci printre doua bare ale gardului şi ascultă cum se rostogoleşte la vale, sperând din tot sufletul să nu se spargă, izbindu-se de vreo piatră. Acum se gândi că ar fi fost mai bine să-şi fi luat un rucsac.

Scoase din buzunarul hainei rola de bandă adezivă şi prinse cu ea capătul activ al sapei de ruloul împachetat în prelată, strâns peste partea metalică a sapei, strâns pe sub rulou. Ridică pachetul peste gard (spatele său gemea în semn de protest; avea credinţa că o să plătească toată săptămâna care urma pentru peripeţiile acestei nopţi) şi apoi îl lăsă să cadă, strâmbându-se când auzi bufnitura înfundată.

Acum îşi trecu un picior peste gard, apucă strâns două săgeţi decorative ale acestuia şi îşi trecu pe deasupra şi celălalt picior. Alunecă în jos, atinse pământul de la baza gardului cu vârfurile pantofilor şi se prăbuşi.

Se îndepărtă de dâmb, căutând cu mâinile prin iarbă. Găsi imediat lopata - oricât de palidă ar fi fost licărirea felinarelor prin frunzele copacilor, metalul ei strălucea stins. Câteva clipe îngrozitoare a crezut că nu o să fie în stare să găsească lanterna - cât de departe putea să se fi rostogolit prin iarbă? Se aşeză în patru labe şi începu s-o caute cu îndârjire prin pluşul vegetal bogat. În urechi îi răsunau puternic bătăile de tobă ale inimii şi respiraţia gâfâită.

O descoperi, în cele din urmă, o umbră subţire şi întunecată, cam la un metru şi jumătate de locul în care crezuse că se afla - forma ei regulată o dăduse de gol, aşa cum forma dâmbului nu reuşea să mascheze cripta cimitirului. O apucă, puse mâna căuş peste geamul ei acoperit cu bucata de fetru şi o aprinse. Palma i se lumină o fracţiune de secundă, apoi stinse lanterna. Funcţiona încă.

Desprinse sapa de pachetul ce conţinea trupul fiului său, cu briceagul, strânse toate uneltele şi le cară înspre pâlcul de copaci. Se ascunse în spatele celui mai mare dintre ei şi se uita pe Mason Street, de la un capăt la altul. Acum era pustie. Observă o singură lumină - un pătrat galben-auriu într-o cameră de la etajul unuia dintre blocuri. Unul care suferă de insomnie, poate, sau un invalid.

Mai repede acum, dar fără să alerge, Louis păşi pe trotuar. După întunericul din cimitir, se simţea îngrozitor de expus sub lumina felinarelor. Şi iată-1 stând aici, doar la câţiva metri distanţa de al doilea cimitir din Bangor, cu o sapă, o lopată şi o lanternă în braţe. Dacă l-ar fi văzut cineva, concluzia

asupra faptei sale nu ar fi fost prea greu de dedus.

Traversă iute strada. Tocurile îi pocneau asurzitor pe asfalt. Maşina lui se afla chiar acolo, la depărtare de numai cincizeci de metri. Pentru Louis însă, cei cincizeci de metri erau lungi ca cinci mile. Transpirând abundent, se îndreptă spre ea, atent să surprindă sunetul motorului vreunei maşini care să se apropie de locul faptei, atent să surprindă alţi paşi în afară de-ai lui, sau chiar vreo rafală mai puternică de vânt.

Ajunse la maşină, sprijini de ea lopata şi sapa, şi bâjbâi în buzunar după chei. Nu le găsi, nu erau în nici unul dintre buzunare. Alţi stropi mari de sudoare îi scăldara obrajii. Şi iarăşi inima i-o lua la goană, iar dinţii i se încleştară cu putere, împiedicând senzaţia cumplită de panică ce dorea să iasă la suprafaţă.

Le-a pierdut, probabil atunci când a sărit de pe creanga copacului în cimitir, cmd s-a lovit cu genunchiul de monumentul funerar şî s-a rostogolit într-o parte. Probabil că cheile lui zăceau pe undeva în iarbă şi, dacă a avut atâtea probleme încercând să-şi recupereze lanterna, cum să mai spere că-şi va găsi cheile. Gata, se terminase totul. Puţin nenoroc şi s-a terminat.

Nu, stai puţin, la naiba, stai puţin. Mai caută-te prin buzunare. Ai monede în buzunare - şi dacă monedele nu au căzut, atunci nu ţi-au căzut nici cheile.

De astă dată, căută mai atent, mai meticulos, scoţând mărunţişul, întorcându-şi chiar şi buzunarele pe dos.

Nici urmă de chei.

Louis se sprijini de maşină, întrebându-se ce anume avea să facă în continuare. Bănuia că trebuia să se caţăre înapoi pe gard şi să intre din nou în cimitir. Să-şi lase fiul acolo unde se afla, să ia lanterna, să intre iarăşi în cimitir şi să-şi petreacă restul nopţii căutând disperat şi zadarnic...

Mintea lui epuizată se lumină dintr-o dată.

Se aplecă şi se uită pe geamul maşinii. Cheile atârnau în contact.

Un geamăt îi ieşi de pe buze şi alergă la portieră, o deschise şi scoase cheile. Auzi în minte vocea autoritară a instructorului de la şcoala de şoferi, un tip cu nasul ca un cartof şi cu pălărie veche, cu borul zdrenţuit: *Încuie maşina. Ia-ţi cheile. Astfel îl împiedici pe un băieţel cuminte să se transforme în tâlhar.*

Se întoarse la portbagaj şi îl deschise. Puse înăuntru sapa, lopata şi lanterna, apoi trânti capacul. Se îndepărtase deja vreo zece metri de maşină, când îşi aduse aminte de chei. Acum le lăsase în încuictoarea portbagajului.

Idiotule! se înjură singur. *Daca ai de gând sa continui să fu tot atât de imbecil, mai bine lasă dracului baltă toată povestea!*

Se întoarse şi îşi luă cheile

Îl cărase pe Gage aproape până la jumătatea drumului înspre Mason Street, când, de undeva, începu sa latre un câine. Nu - nu numai că începuse să latre. începuse să urle; iar vocea lui răguşită umplea noaptea: *Haaaaaaaaaau-haaaauuuu! Haaaaa.au-haaauuuuuu!*

Se ascunse în spatele unui copac, întrebându-se ce alte evenimente neprevăzute îl mai aşteptau, întrebându-se ce ar trebui *să facă* acum. Rămase nemişcat, aşteptând ca luminile să se aprindă pe toată strada.

Însă nu se aprinse decât o singură lumină la fereastra unei case chiar peste drum de locul în care se afla Louis, ascuns în umbre. O clipă mai târziu, se auzi şi o voce răguşită care striga:

- Tacă-ţi gura, Fred!
- *Haaaaau-haauuuu!* răspunse Fred.

- Scanlon, fă-1 să tacă sau chem poliţia! strigă cineva de pe trotuarul pe care se afla Louis.

Strigătul îl făcu să tresară şi să-şi dea seama de falsitatea senzaţiei ca strada era goală şi părăsită. Îl înconjurau zeci de oameni, sute de ochi, iar câinele acela declanşase un atac violent împotriva somnului străzii, singurul său aliat. *Fir-ai al dracului, Fred!* se gândi el. *Of fir-ai al dracului!*

Fred începuse deja strofa a doua a cântecului său; ajunsese să emită o serie de *Haaaaau,* însă de-abia începuse un viguros *haauuuuuuu,* când se auzi o plesnitură puternică, urmată de o serie de schelălăituri şi de înjurături.

Liniştea care se aşternu fu urmată de zgomotul unei uşi trântite. Lumina din casa lui Fred mai rămase aprinsă câteva secunde, apoi se stinse.

Louis simţea că ar fi de preferat să rămână o vreme ascuns în umbre şi să aştepte; sigur că ar fi mai bine să aştepte până când larma se va fi potolit definitiv. Însă nu avea timp. Noaptea trecea mult prea repede.

Traversă strada, cu pachetul în braţe şi se întoarse la maşină, fără a se întâlni cu cineva. Fred nu mai tulbura tăcerea. Ţinu strâns povara într-o mână, scoase cheile şi deschise portbagajul.

Gage nu intra în portbagajul micuţ.

Încercă să potrivească pachetul înăuntru, mai întâi în poziţie verticală, apoi orizontală, apoi în diagonală. Portbagajul era prea mic, şi cu asta, basta. Ar fi putut să plieze pachetul şi să-1 înghesuie acolo - Gage nu s-ar fi supărat - dar, pur şi simplu, Louis nu se simţea în stare de asta.

Haide, haide, haide să plecăm de-aici, să nu ne forţăm norocul!

Însă rămase pe loc, încurcat, cu mintea golită, cu fiul său în braţe. Atunci auzi zgomotul unei maşini ce se apropia. Şi, fără să mai stea pe gânduri, puse pachetul cu corpul lui Gage pe locul din dreapta al maşinii sale.

Închise portiera, se repezi în spate şi trânti portbagajul. Maşina străină trecu chiar prin intersecţie, şi Louis reuşi să discearnă chicote de petrecăreţi afumaţi. Se aşeză la volan, îşi porni motorul şi tocmai întinsese mâna să aprindă farurile, când îl izbi un gând înfiorător Dacă îl pusese invers pe Gage şi acesta stătea acum cu faţa în jos, cu genunchii şi şoldurile aşezate în mod nefiresc, cu ochii lui înfundaţi în orbite privind pe geamul din spate, în loc de parbrizul din faţă?

N-are importanţă, îi răspunse mintea lui, cu o furie stridentă, născută din epuizare. *Nu îţi intră odată în cap? Pur şi simplu, nu are nici o importanţă!*

O, *ba da. Are importanţă, în pachetul ăsta e Gage, nu un teanc de prosoape*[1]*.*

Se întinse şi începu să pipăie uşor pachetul cu mişcări blânde, căutând să desluşească contururile trupului dinăuntru. Ca un orb care încearcă să afle ce obiect ţine în mâini. Ajunse, în cele din urmă, la o mică protuberantă, care nu putea fi altceva decât năsucul lui Gage - aşezat aşa cum trebuia.

Şi de-abia atunci se hotărî să pornească maşina şi să-şi înceapă drumul de douăzeci şi cinci de minute înapoi la Ludlow.

52

La ora 1 în dimineaţa acelei zile, telefonul lui Jud Crandall începu să sune. Emitea triluri stridente în casa tăcută şi îl trezi pe Jud. Moţăise numai, dar visase, şi, în visul acela, avea din nou douăzeci şi trei de ani şi stătea pe o bancă în magazinul B&A cu George Chapin şi Rene Michaud, bând toţi trei dintr-o sticlă de whisky - băutură de contrabandă - pe când afară se pornise un vânt năprasnic din nord-est, acoperind cu urletele lui întreaga lume,

amuţind toate celelalte zgomote. Aşa că rămăseseră liniştiţi înăuntru, la adăpost, şi îşi treceau sticla de la unul la altul, urmărind strălucirea schimbătoare a tăciunilor din sobă, care aruncau luciri diamantine pe duşumea, şi istorisindu-şi întâmplări pe care oamenii le păstrează înlăuntrul lor, aidoma puştilor care îşi ascund tot felul de fleacuri sub pat, întâmplări păstrate pentru a fi povestite tocmai în nopţi ca aceasta. Şi, asemenea incandescenţei sfidătoare a tăciunilor, aşa erau şi poveştile, întunecate şi cu miezul de un roşu-apnns, învăluite în rafale sălbatice de vânt. Avea douăzeci şi trei de ani şi Norma era în viaţă (deşi acum se culcase deja, fără îndoială; n-o să-l aştepte sa vină acasă într-o noapte ca asta, când parcă toate stihiile naturii se dezlănţuiseră), iar Rene Michaud istorisea o întâmplare a unui negustor ambulant evreu din Bucksport, care...

Tocmai atunci începu să sune telefonul. Jud tresări puternic în scaun, strâmbându-se la durerea ascuţită din ceafă şi simţind o povară amară prăbuşindu-se înlăuntrul său, ca un bolovan - toţi anii aceia, gândi el, toţi anii aceia, şaizeci la număr, între douăzeci şi trei şi optzeci şi trei, se prăvăliră peste el dintr-o dată. Şi imediat alt gând: *Ai cam soilit, puiule. Nu aşa se face călătoria asta... nu în noaptea asta.*

Se ridică, îndreptându-şi spatele înţepenit, şi traversă camera către telefon.

La celălalt capăt al liniei era Rachel.

- Jud? S-a întors acasă?
- Nu, răspunse Jud. Rachel, unde eşti? Pari mai aproape.
- Chiar sunt mai aproape, zise Rachel

Şi, deşi ea *suna* mai de-aproape, pe fir se auzea un zumzet stins. Sunetul vântului, înteţit pe undeva între Ludlow şi locul în care se afla Rachel. Bătea tare vântul în noaptea asta. Iar vocea lui îl ducea întotdeauna pe Jud cu gândul la vocile celor morţi care oftează în cor, sau poate chiar cântă ceva, însă sunt mult prea departe ca să înţelegi ce anume.

- Mă aflu într-un refugiu la Biddeford, pe autostrada Maine.
- Biddeford!
- N-am putut să rămân în Chicago. M-a apucat şi pe mine... ce a apucat-o pe Elhe, mă apucase şi pe mine. Şi tu simţi ca ceva nu-i în ordine. Tonul te dă de gol.
- Mda.

Scoase un Chesterfield din pachet, apoi şi-1 puse în colţul gurii. Aprinse un chibrit şi îi urmări flacăra neliniştită din cauza mâinii sale care tremura. Nu-i mai tremuraseră niciodată mâinile - niciodată înainte de începutul acestui coşmar. Auzi rafalele puternice ale vântului întunecat de afară. Luase casa în mâinile sale puternice şi o scutura.

Puterea creşte. O simt.

Groaza i se risipi prin oasele lui bătrâne. Ca sticla, fină şi fragilă.

- Te rog, Jud, spune-mi ce se întâmplă!

Era de părere că femeia avea tot dreptul sa ştie - că are nevoie să ştie. Şi mai credea ca o să-i spună totul. În cele din urmă, o să-i relateze întreaga poveste, descoperindu-i lanţul construit verigă cu verigă. Infarctul Normei, moartea motanului, întrebarea lui Louis - a fost vreodată *o persoană* înmormântată acolo? - moartea lui Gage... şi doar Dumnezeu ştie ce verigă are chiar acum de gând Louis să adauge lanţului. Da, în cele din urmă, o să-i spună totul. Dar nu la telefon.

- Cum de eşti pe autostradă, şi nu într-un avion?

Îi explică amănunţit cum a pierdut legătura la Boston.

- Am închiriat o maşină, dar nu merg atât de repede cât mi-am închipuit. M-am şi rătăcit puţin, când am ieşit din Logan, şi am vrut să ajung pe autostradă, dar tocmai intrasem în Maine. Nu cred că sunt în stare să ajung acasă înainte de a se lumina de ziuă. Dar, Jud... te rog. Te rog, spune-mi ce se întâmplă, Sunt atât de speriată şi nici măcar nu ştiu *de ce.*

- Ascultă-mă bine, Rachel, spuse Jud. Du-te la Portland şi odihneşte-te, mă auzi? Ia o cameră la un motel acolo şi încearcă să...

- Jud, dar nu pot să fac as...

- ...să dormi puţin. Nu te mai frământa, Rachel. S-ar putea ca în noaptea asta să se întâmple ceva aici, dar, tot aşa, s-ar putea să nu se întâmple nimic. Dacă se întâmplă - dacă se întâmplă ce cred eu - atunci n-ar fi deloc bine să fii şi tu aici. Cred că o să mă descurc singur. Ar trebui să pot sa mă descurc, fiindcă tot ce se întâmplă e din vina mea. Iar dacă nu se întâmplă nimic, atunci tu o să ajungi după-masă, şi totul o să fie în ordine. Cred că Louis o să se bucure tare mult să te vadă.

- Jud, dar n-aş putea să dorm.

- Da, şopti el, gândindu-se că şi el crezuse acelaşi lucru (probabil că şi Petru a crezut la fel în noaptea când au venit romanii şi l-au luat pe Isus, şi el a adormit pe când stătea de strajă). Ba da, Rachel, o să poţi. Dacă o să aţipeşti la volan, şi afurisita aia de maşină închiriată o să iasă de pe drum, iar tu o să mori, atunci ce-o să se aleagă de Louis? Şi de Ellie?

- Spune-mi, ce se *întâmplă?* Dacă îmi spui, Jud, poate că o să-ţi ascult sfatul. Dar trebuie să *ştiu!*

- Când ai să ajungi la Ludlow, vreau să vii mai întâi la mine, zise Jud. Nu te duce la tine acasă. Vino mai întâi aici. Şi o să-ţi povestesc tot ce ştiu, Rachel. Şi acum stau să-l pândesc pe Louis să se întoarcă.

- *Spune-mi,* insistă ea.

- Nu, doamnă. Nu la telefon. Nu vreau, Rachel. *Nu pot.* Du-te acum. Du-te la Portland şi odihneşte-te!

Urmă o pauză lungă. Rachel cântărea cele auzite,

- Bine, încuviinţă ea, în cele din urmă. Poate că ai dreptate, Jud Dar spune-mi un singur lucru, te rog. Cât de gravă este situaţia?

- Fac faţă. (Vocea lui Jud era calmă.) Mai rău de-atâta nu se poate.

Afară, se iviră farurile unei maşini care se deplasa cu viteză mică. Jud se ridică pe jumătate din scaun şi apoi se aşeză iarăşi, când maşina acceleră pe lângă casa familiei Creed şi dispăru.

- Cred că ai dreptate, zise Rachel. Restul drumului m-ar fi omorât.

- Atunci odihneşte-te, draga mea, o sfătui Jud. Te rog. Păstrează-ţi puterile pentru mâine. Totul o să fie bine aici.

- Îmi făgăduieşti că o să-mi spui totul?

- Da. O să bem câte o bere şi o să-ţi istorisesc întreaga poveste.

- Bine, atunci, la revedere. Pe curând.

- Pe curând, o aprobă Jud Ne vedem mâine, Rachel.

Înainte ca femeia să mai apuce să spună ceva, Jud puse receptorul în furcă.

Îşi aminti ca avea pastile de cofeină în dulapiorul cu medicamente, însă nu reuşi să le găsească. Puse - nu fără regrete - restul sticlelor de bere în frigider şi îşi pregăti o cană mare cu cafea concentrată. Se întoarse la locul lui de lângă fereastră şi se aşeza iarăşi să vegheze, sorbind încet din cafea.

Cafeaua şi convorbirea cu Rachel l-au ţinut treaz şi vioi încă trei sferturi de oră. Apoi începu să moţăie din nou.

Nu se doarme când eşti de gardă, bătrâne. Ai îngăduit să te ia în stăpânire; ai cumpărat ceva şi acum trebuie să plăteşti preţul. Aşa că nu trebuie să dormi când eşti de gardă.

Îşi aprinse altă ţigară, trase fumul în piept şi îl înecă un acces de tuse uscată, de om bătrân. Puse ţigara în scrumieră şi se frecă la ochi. Afară, trecu, tunând, un autocamion uriaş, cu girofarurile strălucind mânioase, luminând noaptea sinistră în care vântul era unic stăpân.

Încearcă să mă adoarmă. . mă hipnotizează... îmi face ceva. Nu vrea să rămân treaz. Pen'că o să se întoarcă în curând. Mda, simt că aşa va fi. Şi nu trebuie să le stau în cale. „Nu", se înverşuna el. „Nici vorbă. M-auzi? Am de gând să opresc toată chestia asta. S-a ajuns prea departe."

Vântul scheuna printre streşini, iar copacii de pe cealaltă parte a drumului îşi scuturau frunzele, alcătuind desene magice pe asfalt. Mintea i se întoarse la noaptea aceea de demult, în jurul sobei din magazinul aflat în Brewer, unde se înălţa acum un magazin de prezentare de mobilă. Au stat de vorbă şi au povestit toată noaptea, George, Rene Michaud şi cu el, iar acum numai el rămăsese în viaţă - Rene murise strivit între două vagoane de marfă, într-o noapte furtunoasă din iuna martie a anului 1939, iar George Chapin murise de inimă chiar anul trecut. Doar el singur rămăsese, dintr-atâţia. Şi cu cât eşti mai bătrân, cu atât te prosteşti mai tare. Uneori, prostia se preface a fi bunătate, alteori se preface a fi mândrie - nevoia de a destăinui secrete vechi, de a transmite anumite lucruri şi celorlalte generaţii, de a turna dintr-un pahar vechi într-unui nou, de a...

Şi vine jidanu' ăsta si zice: „Am io ceva de n-aţi văzut în viaţa voastră. Uită-te la pozele astea de zici că sunt fimei în costume de baie, da' dacă le freci cu o cârpă udă...

Jud începu să moţaie. Bărbia i se sprijinea uşor de piept.

..de vezi că sunt goale-goluţe, cum le-a făcut mă-sa! Da' atunci când se usucă, atunci le apar iarăşi hainele! Şi mai am şi altceva...

Rene îşi ţesea mai departe povestea lângă sobă, uşor aplecat, surâzător, iar Jud ţinea sticla în mână - *simte* cum ţine sticla în mână, şi mâna i se încleştează cuprinzând doar aerul.

Mucul ţigării se măreşte în scrumieră. Apoi, ţigara cade cu totul înăuntru şi arde până la capăt, iar forma ei se regăseşte în scrum.

Jud adormise.

Patruzeci de minute mai târziu, când farurile au strălucit afară, iar Louis a tras maşina în faţa casei şi a băgat-o, apoi, în garaj, Jud nu 1-a auzit, nu s-a mişcat şi nu s-a trezit, aşa cum nici Petru nu s-a trezit când soldaţii romani au venit să aresteze un vagabond pe nume Isus.

53

Într-unul dintre sertarele bufetului din bucătărie, Louis descoperi o altă rolă de bandă adezivă, iar în garaj, lângă roţile de iarnă, se afla un colac de frânghie. Cu banda adezivă prinse lopata şi sapa, şi cu frânghia formă un soi de rucsac rudimentar.

Uneltele în rucsac. Gage în braţe.

Îşi aruncă rucsacul pe umăr, apoi deschise portiera din dreapta a maşinii şi trase pachetul cu trupul fiului său. Gage era mult mai greu decât fusese Church. Cu o asemenea greutate, s-ar putea să ajungă pe brânci cu fiul său la cimitirul indienilor Micmac - si de-abia acunci avea să înceapă munca cea istovitoare: o să fie nevoit să sape groapa, luptându-se cu terenul acela

pietros, implacabil.

Dar o să reuşească el, cumva, să ducă treaba la bun sfârşit.

Louis Creed ieşi din garaj, se opri doar cât să stingă lumina, apăsând comutatorul cu cotul, şi rămase o clipă acolo unde asfaltul se îngemăna cu iarba. Vedea întinzându-se în faţa lui cărarea ce ducea la Cimitirul Animalelor, şi o vedea destul de bine, în ciuda întunericului; iar cărarea aceasta, cu iarba ei scurta, părea a străluci fosforescent.

Vântul îşi răsfira degetele invizibile prin părul lui, şi, câteva secunde, vechea, copilăreasca teamă de întuneric năvăli asupra lui, făcându-1 să se simtă slab, mic, neînsemnat şi îngrozit. Chiar avea de gând să se ducă prin pădure cu cadavrul acesta în braţe, să treacă pe sub copaci, pe-acolo pe unde doar vântul avea curaj să umble, să treacă de la un. întuneric la un întuneric şi mai adânc? Şi singur, de data asta?

Nu mai sta pe gânduri. Du-te!

Louis porni.

Douăzeci de minute mai târziu, când a ajuns în Cimitirul Animalelor, braţele şi picioarele îi tremurau istovite, şi se prăbuşi gâfâind, ţinând strâns pe genunchi pachetul învelit în prelată. Se odihni acolo alte douăzeci de minute, aproape că aţipi, fără să-i mai fie însă teamă - se părea că epuizarea fizică îi alungase toate spaimele.

În cele din urmă, se ridică iarăşi în picioare, indoindu-se ca ar fi în stare să se caţăre pe stiva de trunchiuri şi buşteni; cu mintea pe jumătate amorţită, îşi dădu seama, totuşi, că era obligat să încerce. Pachetul pe care îl căra în braţe părea să cântărească o suta de kilograme, nu doar zece.

Însă se întâmpla din nou ceea ce se întâmplase şi data trecută; de parcă şi-ar fi amintit, pe neaşteptate, un vis, cu toate amănuntele lui.

Nu, nu era vorba că şi-1 amintea - *îl retrăia.* Când puse piciorul pe primul trunchi căzut, îl copleşi iarăşi senzaţia aceea stranie, senzaţia aceea care semăna atât de bine cu starea de exaltare. Oboseala nu îl părăsi, dar deveni suportabilă - chiar nesemnificativă.

Urmează-ma, atâta tot. Urmează-mă, Louis, şi nu te uita în jos. Nu şovăi şi nu te uita în jos. Cunosc drumul, dar pasul trebuie să ne fie rapid şi sigur.

Da, rapid şi sigur - aşa ca mişcarea lui Jud când a scos acul viespei din gâtul lui Gage.

Cunosc drumul.

Dar nu era decât un singur drum, gândi Louis. Şi ori îţi permitea să-1 străbaţi, ori nu. Mai încercase o dată singur să se caţăre pe stiva de trunchiuri şi nu reuşise. De astă dată, se urcă pe ea cu pas vioi şi sigur, aşa cum făcuse în noaptea în care îi arătase Jud drumul.

Sus, şi mai sus, fără să privească în jos, strângând la piept trupul fiului său, învelit în giulgiul din prelată. Mai sus, până când vântul îşi învolbură iarăşi cărări şi camere secrete prin părul lui, răsfirându-1.

Se opri o clipă în vârf şi apoi coborî repede, ca şi cum stiva de trunchiuri moarte nu era altceva decât o scară. Lopata şi sapa i se izbeau uşurel de muşchii spatelui. În mai puţin de un minut, se afla din nou pe cărarea acoperită cu ace de pin. În spate se ridica forma butucănoasă a stivei de buşteni, mult mai înalta decât fusese gardul cimitirului.

Porni mai depare, împreună cu fiul sau, ascultând gemetele vântului prin copaci. Însă acum sunetele acestea nu îl mai îngrozeau. Aproape că terminase ce îşi propusese să facă în noaptea asta.

54

Rachel Creed trecu pe lângă semnul cu inscripţia DRUMUL 8 LA DREAPTA ÎN DIRECŢIA PORTLAND WESTBROOK, semnalizã şi conduse maşina într-acolo. Pe cerul nopţii, strălucea firma unui motel din lanţul Holiday Inn. Un pat, un somn bun. Să pună astfel capăt tesiunii acesteia permanente, sfâşietoare, iscate din senin. Şi să pună capăt - măcar pentru scurtă vreme - senzaţiei de suflet pustiit, durerii după copilul ei care dispăruse. Descoperise că această durere era foarte asemănătoare - dar mult amplificată - cu cea pe care o simţi când ţi se scoate o măsea. Un soi de amorţeală, la început, dar, chiar şi prin acea amorţeală, simţi durerea încolăcită ca o pisică ce-şi agita nervoasă coada, simţi durerea care de-abia aşteaptă să intre în scenă. Şi, da, dom'ne, când îţi trece anestezia, nu eşti dezamăgit câtuşi de puţin.

I-a spus că a fost trimis să avertizeze.., dar că nu se poate amesteca. I-a spus că era alături de tăticul ei, pentru că au fost împreună când sufletul lui i-a părăsit trupul

Jud ştie, dar nu vrea să spună. Se întâmplă ceva. Ceva. Dar ce?

Sinucidere? Să fie vorba de sinucidere? În nici un caz, Louis; nu pot să cred aşa ceva. Dar m-a minţit, i-am citit minciuna în ochi... pe dracu' se vedea pe chipul lui că mă minte, ca şi cum... ca şi cum parcă ar fi vrut să văd că mă minte... să văd şi să-l fac să înceteze... pentru că, pe de-o parte, era speriat... atât de speriat...

Speriat? Dar Louis nu-i niciodată *speriat!*

Brusc, trase mult de volan spre stânga, şi maşina răspunse nervoasă, cu roţile scrâşnind şi văicărindu-se. O clipă, crezu că o să se răstoarne. Însă nu se întâmplă aşa ceva, şi se îndreptă iarăşi spre nord, în timp ce semnul strălucitor şi liniştitor al motelului Holiday Inn rămânea în urmă. În faţă îi apăru un alt semn, a cărui vopsea reflectorizantă lucea lugubru: DRUMUL NAŢIONAL 12 CUMBERLAND CUMBERLAND CENTER JERUSALEM’S LOT FALMOUTH. *Jerusalem’s Lot,* gândi într-o doară, *ce nume ciudat. Nu ştiu de ce, dar mi se pare că nu-i deloc un nume bun... Veniţi să dormiţi în Jerusalem.*

Însă ea nu urma să aibă parte de somn în această noapte; fără să mai ţină cont acum de sfatul lui Jud, intenţiona să se ducă direct la Ludlow. Jud ştia ce anume se petrecea acolo şi îi făgăduise să îndrepte situaţia, însă bătrânul trecuse de optzeci de ani şi îşi pierduse soţia doar cu trei luni în urmă. Cum era să aibă încredere totală în Jud? N-ar fi trebuit în vecii vecilor să-i îngăduie lui Louis să o scoată cu forţa din casă, aşa cum făcuse, însă moartea lui Gage îi slăbise voinţa şi discernământul. Şi Ellie, cu fotografia lui Gage şi cu obrăjorii ei palizi şi slăbiţi - chipul unui copil care supravieţuise unei tornade sau unui bombardament puternic, iscat din senin şi pe timp de pace. În lungile momente de veghe din nopţile acelea nesfârşite, au existat clipe în care şi-ar fi dorit să-1 urască pe Louis pentru durerea pe care i-o provocase şi pentru faptul că nu-i aducea alinarea mult dorita (sau nu-i permitea să-i ofere alinarea pe care ea simţea nevoia să i-o dea), însă nu a fost în stare. Încă îl iubea cu intensitate şi chipul lui era atât de palid... atât de alert...

Depăşise uşor viteza de şaizeci de mile pe oră. Câte o milă pe minut. S-ar putea să ajungă în Ludlow în două ore şi un sfert. S-ar putea să ajungă înainte de răsăritul soarelui.

Bajbâi după butonul aparatului de radio din bord, îl deschise şi găsi un post din Portland, care transmitea muzică rock-and-roll. Îl dădu tare şi

începu, şi ea să cânte, încercând să nu lase somnul să o copleşească. Dar, după o jumătate de oră, postul emitea din ce în ce mai slab, şi atunci găsi un altul, din Augusta. Coborî geamul maşinii, pentru ca aerul răcoros al nopţii să o ţină trează.

Se întrebă dacă noaptea asta avea să se sfârşească vreodată.

55

Louis îşi redescoperise visul şi se lăsase prins în mrejele lui; la fiecare câteva secunde, privea în jos ca să se asigure ca ducea în braţe trupul fiului său, învelit în pânza tare de prelată, şi nu corpul neînsufleţit al unui motan, într-un sac verde pentru colectarea gunoiului. Îşi aminti cum, atunci când s-a trezit dimineaţa, după ce, cu o zi înainte, Jud îl adusese aici sus cu Church, de-abia dacă fusese în stare să mai ştie ce anume au făcut - însă acum îi reveni în minte cât de puternice fuseseră toate acele senzaţii, cât de viu se simţise şi cât de alerte îi fuseseră toate simţurile, cum acestea păreau să atingă pădurea, care, la rândul ei, vie, îi răspundea printr-un straniu contact telepatic.

Merse mai departe pe cărare, redescoperind locurile în care aceasta părea la fel de lată ca Drumul Naţional 15, locurile în care se îngusta într-atât, încât trebuia să păşească lateral, pentru ca nu cumva să-şi prindă în tufe capul sau rucsacul din spate, sau pachetul din braţe, locurile în care cărarea se încolăcea în jurul unor pâlcuri de copaci, aidoma unor stejari solemni. Simţea aroma puternică a răşinii de pin şi auzea trăsnetul ciudat al acelor strivite sub tălpi - mai mult simţea trosnetul, decât îl auzea.

Acum, cărarea începuse să coboare tot mai abrupt. La scurtă vreme, un picior i se cufundă în apă şi se împotmoli în noroiul vâscos de dedesubt... nisipurile mişcătoare, dacă era să ia de bune vorbele lui Jud. Louis privi în jos şi văzu apa stătătoare dintre stufăriş şi tufele scunde şi urâte, cu frunze atât de late, încât aminteau de vegetaţia tropicală. Îl fulgeră gândul că şi în noaptea aceea lumina păruse mai puternică. Electrică, parcă.

Următoarea porţiune e ca stiva de trunchiuri - pasul trebuie să-ţi fie uşor şi hotărât. Urmează-mă şi nu te uita în jos.

Da, bine... şi, apropo, ai văzut oare vreodată plante din astea în Maine? În Maine sau în oricare altă parte? Pentru numele lui Dumnezeu, ce sunt astea?

Nu contează, Louis. Hai... hai să mergem mai departe.

Porni iarăşi, cercetând tufele umede, mlăştinoase, doar atât cât să descopere primul smoc de iarbă ţepoasă, şi apoi îşi îndreptă privirea înainte, deplasandu-se cu siguranţă de pe o movilită pe cealaltă - *credinţa înseamnă să accepţi că legea gravitaţiei nu trebuie demonstrată,* gândi; nimeni nu-l învăţase aşa ceva la cursurile de filozofie sau teologie din colegiu, însă un profesor de fizică din liceu aruncase vorbele astea la sfârşitul unei ore... şi Louis nu le uitase niciodată.

Acceptă puterea cimitirului indienilor Micmac de a-i învia pe cei morţi şi intră în Micuţa Mlaştina a Zeilor, purtându-şi fiul mort în braţe, fără să privească în jos sau în urmă. Mlaştina era mai zgomotoasă acum decât în acea noapte de la sfârşitul toamnei. În stufăriş, chiţăiau neîntrerupt felurite vietăţi, un cor strident, care i se păru lui Louis ostil şi venit de pe altă lume. Din când în când, câte o broască întindea în gâtlej o bucăţică de elastic. Nu făcuse decât vreo douăzeci de paşi în Micuţa Mlaştină a Zeilor, când asupra-i se abătu o formă întunecată... un liliac, probabil.

Ceaţa de la nivelul solului, tot mai agresivă, începu să se învolbureze,

acoperindu-i mai întâi pantofii, apoi picioarele, în cele din urmă, învelindu-1 într-o capsulă albă şi lucitoare. I se părea că lumina devenise mai intensă, o strălucire care pulsa, aidoma bătăilor unei inimi uriaşe, de pe alt tărâm. Niciodată până atunci nu mai simţise cu atâta forţă prezenţa naturii, ca o fiinţă contopită cu sine însuşi, fiinţă reală... fără doar şi poate înzestrată cu simţuri. Mlaştina se trezise la viaţă, însă nu zgomotele îi întăreau această convingere. N-ar fi fost în stare să definească cu exactitate nici sensul şi nici natura sentimentului de viaţă care îl înconjura. Ştia numai că avea un potenţial uriaş şi ca era încărcat de forţă. Şi Louis se simţea foarte mic şi foarte muritor.

Atunci, Louis *auzi* ceva ce îşi aminti din cealaltă noapte: un hohot ascuţit şi foarte lacom, transformat apoi în suspin. O clipă, se aşternu tăcerea, apoi hohotul de râs se auzi din nou, înălţându-se, de astă dată, până la intensitatea unui ţipăt furios şi nebun, care făcu să-i îngheţe sângele în vine. Ceaţa se învolbură mai departe, ca în vis, în jurul lui. Hohotul de râs se stinse, lăsând loc doar vijâitului vântului. Îl auzea, dar nu îl mai simţea. Sigur că nu; trebuie că acest loc era un soi de cupă geologică în scoarţa pământului. Dacă vântul ar fi ajuns până aici, ar fi zdrenţuit pătura de ceaţă... şi Louis nu era foarte convins că ar fi dorit să vadă ce se afla dincolo de ea.

S-ar putea să auzi tot felul de sunete, ca nişte voci, dar sunt doar cufundarii de mai la sud, dinspre Prospect. Vântul duce sunetele la distanţe mari. Ciudat.

- Cufundari, spuse Louis.

De-abia dacă recunoscu sunetul spart şi întrucâtva înspăimântător al propriei sale voci. Dar părea şi amuzat. Dumnezeu să-1 ajute, chiar părea amuzat.

Şovăi o fracţiune de secundă şi apoi porni mai departe. Ca şi când ar fi vrut să-1 pedepsească pentru scurta lui oprire, piciorul îi alunecă de pe următoarea movilită acoperită cu iarbă, şi aproape că-şi pierdu pantoful când încercă să şi-1 smulgă din clisa de sub mica băltoacă.

Vocea - dacă asta era - se auzi din nou, din stânga, acum. Peste câteva momente se auzi din spate... *chiar* din spatele lui, aşa se părea.

Şi, dacă s-ar fi întors, ar fi văzut o formă scăldată în sânge, la mai puţin de o jumătate de metru de el, o formă toată numai dinţi rânjiţi şi ochi răi, lucitori.., însă, de data asta, Louis nu îşi încetini pasul. Privi drept înainte şi continuă să meargă.

Pe neaşteptate, ceaţa îşi pierdu luminozitatea, şi Louis îşi dădu seama că, în faţa lui, atârna un chip cu privirea piezişă. Ochii lui, oblici, ca într-un tablou clasic, adânciţi în orbite, cu sclipiri otrăvite, aveau o culoare galben-cenuşie. Gura îi era strâmbată într-un rictus; buza inferioară dezvelea nişte dinţi cu pete negre, tociţi până aproape de rădăcină. Însă cel mai mult pe Louis îl uimiră urechile creaturii, care nu erau deloc urechi, ci coarne curbate... nu coarne de diavol, ci coarne de berbec.

Acel cap plutitor, înspăimântător, parcă vorbea - parcă hohotea de râs. Gura i se mişca, deşi buza aceea inferioară întoarsă nu reuşea deloc sa revină la forma şi poziţia pe care ar fi trebuit să le aibă. Vene negre pulsau în ea. Nările i se umflau, de parcă ar fi respirat, şi suflau vapori albi.

Când Louis se apropie, din capul plutitor ieşi o limbă lungă şi ascuţită, colorată într-un galben murdar. Era acoperită cu o crustă care se cojea, şi Louis urmări stupefiat cum se desprinde o coajă, ca o treaptă, şi de dedesubt se prelinge trupul unui vierme alb. Cu o mişcare leneşă, vârful limbii se

balansa în aer, ajungând în locul pe unde ar fi trebuit să se afle mărul lui Adam... capul râdea.

Îl strânse mai tare pe Gage în braţe, căutând să-1 apere, în timp ce picioarele i se poticniră şi începură să-i alunece de pe smocurile de iarbă, pe care de-abia reuşea să-şi ţină echilibrul.

S-ar putea să vezi focul Sfântului Elmo, pe care marinarii îl numesc „lumina nebunilor". S-ar putea sa capete forme ciudate, dar, de fapt, nu-i nimic. Dacă se întâmplă sa vezi vreo formă din astea şi nu te lasă în pace, pur şi simplu, uită-te în altă parte...

Vocea lui Jud se făcu auzită în mintea lui, insuflându-i hotărârea care îl părăsise o clipă. Îşi continuă cu pas egal drumul, împleticindu-se, la început, apoi recăpătându-şi echilibrul. Nu privi în altă parte, însă observă că acel chip - daca asta fusese, şi nu doar o forma desenată de ceaţă şi de propria-i minte - părea să rămână în permanenţă la aceeaşi distanţă de el. Şi, după câteva secunde, sau câteva minute, se dizolvă dc-a dreptul în ceaţa care plutea în jur.

Asta nu a fost focul Sfântului Elmo.

Nu, cu siguranţă că nu a fost. O mulţime de spirite mişunau prin locul acesta - locul acesta tenebros era suprapopulat de spirite. Se putea întâmpla să priveşti în jur si să vezi ceva care sa te scoată din minţi pentru toată viaţa. Dar nu voia să se gândească la asemenea lucruri. Nu trebuia să se gândească. Nu era nevoie să se...

Ceva se apropia de el.

Louis se opri, ascultând sunetul... sunetul inexorabil al celui care se apropia. Gura i se deschise mânată de propria-i voinţă, căci toate tendoanele maxilarului se transformaseră, parcă, în cârlţi.

Era un sunet cum nu mai auzise vreodată - un sunet viu, un sunet *mare.* De undeva, din apropiere, şi tot mai aproape, trosneau crengile copacilor. Tufele erau strivite sub greutatea unor paşi pe care mintea omenească nu îi putea concepe. Solul gelatinos de sub picioarele lui Louis porni, la rândul lui, să vibreze. Îşi dădu seama că începuse să scoată gemete disperate

(o Doamne, o Doamne Dumnezeule, ce vine către mine prin ceaţă?)

strângându-1 şi mai tare pe Gage la piept; îşi dădu seama că tăcuseră şi broaştele, şi greierii, şi toate vietăţile auzite până atunci, îşi dădu seama că aerul umed căpătase un iz greţos, ca de dincolo de mormânt, un iz ca de carne stricată de porc.

Indiferent ce era, era imens.

Chipul uluit, îngrozit, al lui Louis se ridică mai sus, şi mai sus, aidoma chipului unuia care urmăreşte traiectoria unei rachete de-abia lansate. Lucrul acela, creatura aceea, tropăia înfundat către el, şi arunci auzi zgomotul produs de un copac sfărâmat - un copac, de astă data, nu o simplă creangă - copac care se prăbuşise pe undeva prin apropiere.

Louis văzu ceva.

O clipă, ceaţa deveni cenuşie, dar forma aceasta difuză, nedefinită, filigranată, era mai liniştitoare decât forma de douăzeci de metri înălţime, la care se aşteptase. Nici vorbă de umbră, nici vorbă de vreo nălucă lipsită de substanţă; simţi cum aerul se cutremură la trecerea ei, auzi bufniturile paşilor gigantici, auzi plescăitul mâlului.

O secundă, crezu că a reuşit să vadă şi două scântei gemene, galben-portocalii, sus, mult deasupra lui. Scântei ca nişte ochi. Zgomotul începu să se stingă. Şi, în timp ce se îndepărta, un greiere emise un tril şovăitor - unul singur. Altul îi răspunse. Al treilea intră şi el în discuţie; al patrulea se invită

şi el la dezbatere; al cincilea şi al şaselea transformară masa rotundă într-un miting al greierilor. După zgomotele care se îndepărtau acum (încete, dar mai puţin tunătoare ca înainte - şi poate că asta era cel mai rău, senzaţia de înaintare furişată), înţelese că lucrul acela se îndrepta spre nord. Se auziră mai slab... şi mai slab... până când dispărură cu totul.

În cele din urmă, Louis se hotărî să pornească iarăşi. Durerea îngheţată pe care o simţea în umeri şi în spate era imaginea vie a agoniei de dincolo de orice imaginaţie. De la gât şi până la glezne, se îmbrăcase cu o rufărie de corp ţesută din sudoare. Primii ţânţari ai anotimpului, cu arme noi şi înfometaţi, îl descoperiră şi începură să se înfrupte din el, la o cină târzie.

Wendigo, Isuse Cristoase, ăla a fost Wendigo - creatura întâlnită prin ţinuturile din nord, creatura care, dacă te atinge, te transformăm canibal. Asta a fost. Wendigo tocmai ce a trecut la câteva zeci de metri de mine.

Încercă să se convingă că e ridicol, îşi spuse că trebuie să se comporte ca Jud, şi să evite gândurile la ceea ce ar putea vedea sau auzi dincolo de Cimitirul Animalelor - cufundari, focul Sfântului Elmo, membri ai echipei New York Yankees. Orice, dar nu creaturi care să sară şi să se târască, şi să se rostogolească, şi să se împleticească prin tărâmul acesta dintre lumi. Să fie Dumnezeu însuşi, dimineaţa zilei de duminică, să fie păstori în odăjdii albe... dar să nu fie ororile astea întunecate şi târâtoare din zona învăluită în beznă a Universului.

Louis îşi continuă drumul cu fiul său, iar terenul deveni tot mai stabil sub picioarele-i obosite. Câtăva vreme mai târziu, ajunse lângă un copac prăbuşit, a cărui coroană se distingea în ceaţa ce începuse să se împrăştie, ca un pământuf verde de şters praful, scăpat din mâinile neîndemânatice ale unei gospodine gigantice.

Copacul era frânt - despicat -, iar crăpătura era atât de proaspătă, încât seva încă mai curgea din miezul alb-gălbui, călduţă sub atingerea mâinii lui Louis, când trecu peste trunchiul doborât... şi, pe cealaltă parte, descoperi o amprentă monstruoasă, din care trebui să se caţăre afară, şi, cu toate că observa cum tufele de ienupăr şi de dafin fuseseră îndesate în sol, tot nu voia să admită că acolo era urma unui picior. Ar fi putut să se uite înapoi, după ce coborâse şi reuşise să iasă din şanţul proaspăt săpat, să vadă dacă nu cumva mai întâlnise o asemenea deformare a terenului, însă refuză. Continuă să meargă înainte, cu pielea rece ca a unei broaşte, cu gura fierbinte şi uscată ca de febră, cu inima zbătându-i-se nebuneşte în piept.

Curând, sub tălpi, încetă plescăitul noroiului şi se auzi din nou doar sunetul zgrumţuros al acelor de pin strivite. Apoi simţi piatra. Ajunsese aproape de capătul drumului.

Terenul devenea din ce în ce mai abrupt. Îşi zgârie piciorul într-o piatră proeminentă şi scoase un oftat adânc, înăbuşindu-şi strigătul de durere. Însă nu era o *simplă* piatră. Louis întinse mâna şi orbecăi în jur (neatent la icnetul scurt al cotului său care-i amorţise), apoi reuşi să o atingă.

Trepte. Tăiate în stânca. Urmează-mă. În vârf e locul în care trebuie să ajungem.

Începu să urce şi senzaţia de voie bună îi reveni, îndepărtând încă o dată epuizarea... dar nu prea mult. Numără treptele în gând, pe când se înălţa în aerul rece, pe când se înapoia în râul acela de vânt fără început şi fără sfârşit, mai puternic acum, învolburându-i hainele, scoţând sunete bâlbâite, ca de pânză înălţată pe catargul unui vapor, din bucata de prelată în care era înfăşurat trupul lui Gage.

Ridică o dată privirea şi văzu cum stelele erau împrăştiate pe cer ca de

mâna unui nebun furios. Nu reuşi să recunoască nici o constelaţie şi îşi coborî, tulburat, ochii. Alături de el, zidul din piatră, deloc neted, ci zgâriat şi plin de scobituri şi sfărâmicios, luă forma fie a unei bărci, fie a unui viezure, fie a capului unui om cu privirea încruntată, ascunzând secrete de nepătruns. Şi netede erau doar treptele tăiate în stâncă.

Louis ajunsese în vârf şi rămase acolo, cu capul plecat, clătinându-se, gâfâind. Îşi simţea plămânii ca pe nişte băşici găurite cu cruzime, şi parcă simţea o aşchie uriaşă înfiptă între două coaste.

Ca un dansator, vântul făcea piruete prin părul lui, ca un balaur, îi răcnea în urechi.

În această noapte, lumina era mai strălucitoare; să fi fost cerul acoperit de nori data trecută, sau nu fusese el atent? Nu avea nici o importanţă. însă acum desluşea cu claritate cotul în jur; ceea ce era suficient să-i trimită un alb vierme de gheaţă prin măduva spinării.

Locul acesta semăna leit cu Cimitirul Animalelor.

Dar sigur că ştiai asta, îi şopti mintea lui, în timp ce scruta cu privirea grămezile de pietre care fuseseră înălţate, odinioară, în chip de tumuli. *Ştiai asta, sau ar fi trebuit să ştii - şi nu sunt cercuri concentrice, ci e o spirală,..*

Da. Aici, pe acest podiş stâncos, cu chipul ridicat către lumina rece a stelelor şi către distanţele întunecate dintre globurile acelea de gheaţă, se afla o spirală uriaşă, construită de generaţii întregi. Însă nu existau tumuli adevăraţi, observă Louis. Fiecare dintre ei fusese spulberat, de parcă ceea ce a fost îngropat dedesubt s-a reîntors la viaţă... şi a trebuit să sape ca să ajungă la suprafaţă. Şi, totuşi, pietrele se aşezaseră într-un asemenea mod, încât forma de spirală era evidenta.

A observat cineva chestia asta din aer? gândi aiurea Louis şi îşi aduse aminte de desenele triburilor de indieni făcute în deşertul din America de Sud *A observat-o cineva din aer, şi, daca s-a întâmplat aşa, ma întreb, ce s-a crezut despre toată povestea asta?*

Îngenunche şi puse jos trupul lui Gage, cu un geamăt de uşurare.

În cele din urmă, începu să-şi revină. Folosi briceagul ca să taie banda adezivă care ţinea legate sapa şi lopata, în rucsacul improvizat pe care îl purta în spate. Acestea căzură pe pământ, cu un pocnet metalic. Louis se întinse pe spate şi rămase aşa câteva secunde, privind fix stelele.

Ce-a fost chestia aia din pădure? Louis, Louis, chiar crezi că o să aibă un final fericit o piesă în care, în punctul culminant al acţiunii, e distribuită şi o chestie ca aia alături de celelalte personaje?

Dar acum era mult prea târziu ca să mai dea înapoi, şi ştia asta.

În plus, bolborosi în sinea lui, *încă s-ar mai putea să iasă bine; cine nu riscă nu câştigă şi, probabil, cine nu iubeşte nu riscă. Încă mai am geanta, nu cea din birou, ci cea de pe raftul de sus, din baie, cea după care l-am trimis pe Jud în noaptea în care Norma a avut criza de inimă. În ea am seringile şi, dacă se întâmplă ceva... ceva rău.., nu este nevoie să mai afle altcineva în afară de mine.*

Gândurile i se topiră în mormăitul nearticulat, monoton, al unei rugăciuni, în timp ce mâinile-i orbecăiră în căutarea sapei... şi, aşezat încă în genunchi, Louis începu să sape în pământul tare. De fiecare dată când cobora unealta, se prăvălea pe mânerul ei, aidoma unui soldat roman care se aruncă în vârful propriei săbii. Şi, totuşi, încetul cu încetul, groapa prinse formă şi se adânci. Cu unghiile, scoase afară pietrele şi aruncă multe dintre ele într-o grămadă din ce în ce mai mare. Păstră însă câteva. Pentru tumul.

56

Rachel se pălmui până când începură s-o înţepe obrajii şi, cu toate acestea, continuă să moţăie cu intermitenţe. O dată se trezi brusc (acum se afla în Pittsfield, singură pe autostradă) şi i se păru că, o fracţiune de secundă, o priviră zeci de ochi argintii, nemiloşi, sclipind ca un foc rece şi înfometat.

Apoi se contopiră, formând micuţele reflectoare de pe marginea şoselei. Maşina se îndepărtase mult de axa drumului şi ajunsese în zona de avarie, aproape de şanţ.

Smuci volanul spre stânga, cu roţile scheunând jalnic, şi i se păru că aude un pocnet slab, care s-ar fi putut să fi fost urmarea sărutului pe care partea dreaptă a barei de protecţie din faţă 1-a dat parapetului de pe marginea şoselei. Inima îi făcu un salt mortal în piept şi începu sa-i bată atât de puternic, în spatele coastelor, încât văzu în faţa ochilor puncte mici, care se măreau şi se micşorau în ritmul bătăilor ei înnebunite. Şi totuşi, o clipă mai târziu, în ciuda faptului că scăpase ca prin urechile acului, în ciuda spaimei ei şi în ciuda lui Robert Gordon, care răcnea la radio „Red Hot", moţăia din nou

În minte i se născu un gând paranoic, nebunesc.

- Chiar că paranoic, mormăi ea în ritmul de rock-and-rolL

Încercă să râdă - dar nu reuşi pe deplin. Deoarece gândul persistă şi, în miez de noapte, căpătase chiar un soi de credibilitate sinistră. Se simţea ca un personaj de desen animat care a ajuns în banda de cauciuc a unei praştii gigantice. Şi bietului personaj, mişcarea înainte i se părea tot mai grea şi mai grea, până când, în cele din urmă, energia potenţială a benzii din cauciuc egaliza energia reală a celui care alerga... şi inerţia devenea... ce devenea?... asta era o problemă de fizică elementară... ceva încerca s-o reţină... *nu te băga...* şi un corp în stare de relaxare avea tendinţa să rămână în stare de relaxare... *de exemplu, corpul lui Gage...* în momentul în care îl puneai în mişcare.

De astă dată, urletul roţilor a fost şi mai puternic, primejdia şi mai mare; o clipă nu s-a mai auzit altceva decât scrâşnetul făcut de maşina care ştergea cu o aripă parapetul de pe marginea şoselei, cojindu-i vopseaua şi descoperind metalul strălucitor de sub ea, şi, în clipa aceea îngrozitoare, volanul nu a mai răspuns la comenzi, iar după aceea, Rachel a îngropat pedala de frâna în podea. Acum nu mai moţaise, ci adormise de-a dreptul, *adormise şi visase chiar* la o viteză de şaizeci de mile pe oră şi, dacă n-ar fi fost parapetul... dacă ar fi fost acolo un stâlp...

Trase pe dreapta şi parcă maşina. Uluită şi înspăimântată, începu să plângă.

Ceva încearcă să mă împiedice să ajung la el.

Când se simţi cât de cât stăpână pe sine, porni iarăşi la drum - volanul nu părea să fi avut de suferit, însă era convinsă că firma Avis o să aibă oarece întrebări de pus mâine, când o să înapoieze maşina.

Nu contează. Ia lucrurile pe rând. Trebuie să beau nişte cafea - asta-i prima problemă.

Când i se ivi în faţă drumul spre Pittsfield. Rachel se îndreptă într-acolo. Cam după o milă, ajunse la luminile strălucitoare şi lângă mormăitul-mârâitul monton al motoarelor Diesel. Trase în faţa unei pompe, umplu rezervorul maşinii („Cineva v-a cam raşchetat-o", spuse, pe un ton aproape admirativ, băiatul de la benzinărie) şi apoi intră în bufetul care mirosea scârbos a grăsime şi a ulei de motor, a ouă vulcanizate... şi, din fericire, a cafea bună şi

tare.

Rachel bău trei ceşti, una după alta, ca pe o doctorie - neagră, cu foarte mult zahăr. Câţiva şoferi de camion stăteau la bar şi la măsuţe, glumind cu ospătăriţele, care. în lumina tuburilor de neon şi la orele acestea mici ale dimineţii, reuşeau să arate, fără excepţie, ca nişte asistente medicale epuizate şi având de raportat veşti proaste.

Îşi plăti consumaţia, apoi se duse la locul în care îşi parcase maşina. Dar aceasta nu voia să pornească. Când întorcea cheia în contact, auzea doar un pocnet scurt şi uscat, atâta tot.

Rachel începu să lovească volanul cu pumnii. Loviturile ei erau însă încete şi lipsite de vlagă. Ceva încerca să o oprească. Nu exista nici un motiv ca această maşină nou-nouţă, cu mai puţin de cinci mii de mile la bord, să moară aşa, ca din senin. Totuşi, aşa se întâmplase, şi iat-o acum, împotmolită aici, în Pittsfield, la aproape cincizeci de mile de casă.

Ascultă bâzâitul monoton ai camioanelor şi, fără veste, o cuprinse certitudinea otrăvitoare că autocamionul care i-a ucis fiul se afla printre celelalte de-acolo... dar nu bâzâia, ci chicotea.

Rachel îşi culcă capul pe braţe şi începu să plângă.

57

Louis se împiedică de ceva şi căzu cât era de lung. Câteva secunde nesfârşite, nu se mai crezu în stare să se ridice de-acolo - trecuse de faza în care să se mai poată ridica. Avea să rămână, pur şi simplu, întins în locul acela, ascultând târâitul greierilor din Micuţa Mlaştină a Zeilor, undeva în spatele lui, şi simţind târâitul durerilor şi al agoniei dinlăuntrul propriului său trup. Până când o să adoarmă. Sau o să moară. Pesemne, cea de-a doua variantă.

Îşi aminti cum a pus pachetul învelit în prelată în groapa pe care o săpase şi cum astupase groapa împingând pământul cu mâinile goale. Şi parcă îşi mai amintea cum clădise pietrele, mai întâi o bază mai lată şi apoi o formă subţiată spre vârf...

De-atunci, aproape că nu-şi mai aducea aminte altceva. Era limpede că reuşise să coboare scările, căci altfel nu s-ar fi aflat aici, adică... unde? Privind în jur, i se păru că recunoaşte unul dintre pâlcurile de pini bătrâni şi mari, nu departe de grămada de trunchiuri de copaci doborâte. Oare să fi reuşit să se întoarcă tot drumul prin Micuţa Mlaştină a Zeilor şi să nu-şi mai amintească nimic? Exista şi această posibilitate. Da, exista.

Am ajuns suficient de departe. O să dorm aici.

Dar tocmai acest gând, fals liniştitor, îl făcu să se scoale şi să pornească iarăşi. Pentru că, dacă rămânea aici, lucrul acela putea să-1 găsească. Era posibil ca lucrul acela să cutreiere iar prin pădure, în căutarea lui, chiar în acea clipă.

Se frecă pe faţă, mai întâi cu palma, şi privi prosteşte sângele de pe mână... la un moment, dat îi cursese sânge dm nas.

- Şi cui pizda mă-sii îi pasă? mormăi el răguşit şi orbecăi apatic în jur până când găsi din nou sapa şi lopata.

Peste zece minute, în faţă i se ridică ameninţătoare stiva de copaci doborâţi. Louis se caţără pe ea, împiedicându-se de nenumărate ori, dar reuşind să nu cadă până când ajunse aproape jos. Atunci îşi privi picioarele, o creangă se frânse imediat (*nu privi în jos,* îl avertizase Jud), o altă creangă se rostogoli, smucindu-i un picior, şi se prăbuşi cu un bufnet surd, fără suflu.

Al dracului să fiu dacă asta nu-i al doilea cimitir în care am căzut, în noaptea asta... şi al dracului să fiu dacă nu e mai mult decât suficient.

Căuta iarăşi în jur sapa şi lopata şi, în cele din urmă, le găsi. Cercetă cu privirea împrejurimile, luminate de stele. În apropiere se afla mormântul lui SMUCKY. *A fost ascultător,* gândi, obosit, Louis. Şi TRIXIE OMORÂT PE ŞOSEA. Vântul bătea la fel de puternic, şi auzi un clinchet metalic slab - probabil, o fostă cutie de conserve, tăiată cu multă trudă de stăpânul îndurerat al vreunui animal, tăiată cu cleştele tatălui său şi apoi îndreptată cu un ciocan, şi bătută în cuie pe un băţ - şi sunetul acesta îi readuse spaima în sânge. însă acum era mult prea epuizat ca să o resimtă altfel decât ca pe un puls întrucâtva greţos. îşi încheiase misiunea. Clinchetul neîntrerupt izvorât din întuneric îl făcu să înţeleagă pe deplin fapta săvârşită.

Traversă Cimitirul Animalelor, pe lângă mormântul MARTEI IEPURELE NOSTRU care A MURIT LA 1 MARTIE 1965 şi în apropiere de movilita GENERALULUI PATTON; păşi peste bucata de lemn ferfeniţită care marca locul de veci al papagalului POLYNESIA. Clinchetul metalic se auzea acum mai tare, şi Louis se opri, privind în jos. Aici, pe o bucată de lemn uşor înclinată, înfiptă în pământ, era un pătrat în tablă şi, la lumina stelelor, reuşi să descifreze inscripţia: ROBINGO HAMSTERUL NOSTRU 1964-1965. Bucata aceasta de tablă se lovea, bătută de vânt, de arcada din lemn care constituia intrarea în Cimitirul Animalelor. Louis se aplecă, intenţionând să îndoaie bucata de tablă în forma iniţială, şi atunci îngheţă, iar părul i se făcu măciucă.

În spatele lui se mişcase ceva. Se mişcase ceva de cealaltă parte a stivei de trunchiuri doborâte.

Auzise un zgomot furişat - trosnetul tainic al acelor de pin, ples-netul uscat al unei rămurele, foşnetul tufelor. Toate aceste zgomote aproape insesizabile pe fundalul vuietului vântului prin pini.

- Gage? strigă Louis, răguşit.

Simpla înţelegere a ceea ce făcea îi făcu părul măciucă - stătea aici, în beznă şi îşi chema fiul mort - îl cutremura. Neajutorat, se lăsă în voia con-vulsiilor care îl cuprinseră, de parcă s-ar fi aflat la mila unei febre ucigaşe.

- Gage?

Zgomotele se stinseseră în noapte.

Încă nu; e prea devreme. Să nu mă întrebaţi de unde ştiu, dar aşa e. Nu-i Gage acolo. Acolo... e altceva.

Şi, brusc, îşi aminti cuvintele lui Ellie: *A strigat- „Lazăre, vino afară!"... pentru că, dacă nu l-ar fi strigat pe nume, pe Lazăr, ar fi înviat toţi morţii din cimitir.*

De cealaltă parte a grămezii de trunchiuri începuseră iarăşi zgomotele. De cealaltă parte a barierei. Erau aproape camuflate de vuietul vântului. De parcă îl pândea ceva fără văz, înzestrat însă cu instincte vechi de când lumea. Creierul său suprasolicitat la maximum proiecta imagini dezgustătoare: o cârtiţă uriaşă, un liliac gigantic, care ţopăia prin tufe, căci era prea mare ca să poată zbura.

Louis ieşi din Cimitirul Animalelor, fără să întoarcă privirea către stiva de copaci doborâţi - acel licăr fantomatic, o cicatrice lividă pe obrazul nopţii - până când ajunse departe pe cărare. Atunci începu să se grăbească, şi, cam la un sfert de milă înainte ca poteca să iasă din pădure şi să intre în câmpul din spatele casei, descoperi că mai are suficientă energie cât să alerge restul drumului.

Indiferent la ceea ce făcea, Louis aruncă uneltele în garaj şi se opri o clipă în capătul aleii din faţa casei, privind mai întâi drumul pe care venise şi apoi cerul. Era ora 4.15 dimineaţa, şi nu credea că revărsatul zorilor avea să întârzie. Lumina soarelui trecuse deja pe trei sferturi din Atlantic, dar, în acel moment, în Ludlow, noaptea încă nu se lăsa învinsă. Şi vântul încă mai bătea.

Intră în casă, orbecăind prin garaj şi reuşind să descuie uşa din spate. Traversă bucătăria, fără să aprindă vreo lumină, şi intră în baia micuţă dintre bucătărie şi sufragerie. Aici aprinse lumina şi primul lucru asupra căruia i se opriră ochii a fost Church, încovrigat pe capacul de la rezervorul closetului. Şi Church se holbă la el cu ochii lui noroioşi, galben-verzui.

- Church, am crezut că te-a dat cineva afară.

De pe capacul rezervorului, Church continua să se holbeze la el. Da, cineva îl dăduse afară pe Church - chiar el. Îşi amintea cu claritate. Aşa cum îşi amintea că înlocuise geamul spart din pivniţă mai demult şi cum îşi spusese apoi că a rezolvat problema. Dar pe cine încerca el să păcălească? Când Church voia să intre în casă, apoi intra în casă. Pentru că, acum, Church era altfel.

Nu mai conta. Nimic nu mai părea să conteze acum, după ce făcuse totul, acum când epuizarea îi amorţise simţurile. Parcă devenise mai puţin uman, ca un zombi din filmele alea idioate ale lui Georgc Romero, sau ca un personaj care ieşise din poezia lui T.S. Eliot despre oamenii aceia goi pe dinăuntru. *Ar fi trebuit să fiu o pereche de gheare crăpate, care au tulit-o prin Micuţa Mlaştină a Zeilor şi s-au căţărat pana la cimitirul indienilor Micmac.*

- Cap plin de tărâţe, Church, spuse cu o *voce* spartă. îşi descheie cămaşa. Eu sunt ăla. Şi ai face bine să mă crezi.

Pe partea stângă începuse să 1 se întindă o vânătaie drăgălaşă, cam la jumătatea cutiei toracice, şi, când îşi ridică un crac al pantalonilor, observă că genunchiul cu care se izbise de monumentul funerar se umfla ca un balon. Căpătase deja culoarea vişinei putrede şi ştia că, atunci când nu o să-1 mai îndoaie, încheietura o să se încăpăţâneze să-1 doară până în ochi şi să înţepenească - ca şi când ar fi fost înmuiată în ciment. Arăta ca una din acele răni dornice de a-i face conversaţie în fiecare zi ploioasă, până la sfârşitul vieţii lui.

Întinse mâna să-1 mângâie pe Church, simţind nevoia unui soi de alinare, însă motanul sări de pe rezervorul closetului, clătinându-se în maniera aceea deloc caracteristică felinelor, ciudat, ca un beţiv, şi părăsi baia, în căutarea unui alt loc de unde să vegheze. Când plecă, îi aruncă lui Louis o privire galbena, fără expresie.

În dulăpiorul cu medicamente, era un tub cu unguent Ben-Gay. Louis puse capacul pe closet, se aşeză şi întinse alifia pe genunchiul lovit. Apoi se frecă şi pe şale - operaţie pe care o realiză destul de stângaci.

Ieşi din baie şi se îndreptă spre camera de zi. Aprinse lumina din hol şi rămase o clipă acolo, la piciorul scării, privind prosteşte în jur. Cât de ciudat i se părea locul acesta, care era casa lui! Aici a stat în Ajunul Crăciunului, când i-a oferit lui Rachel safirul. Îl ţinuse ascuns în buzunarul halatului. Şi aici era şi scaunul pe care îl folosise ca exemplu atunci când încercase, cât îi stătuse în putinţă, să-i explice lui Ellie realitatea morţii, după criza fatală a Normei Crandall - realitate pe care, în cele din urmă, nici el însuşi nu reuşise să o accepte. Bradul de Crăciun a fost aşezat acolo, în colţ, curcanul din hârtie confecţionat de Ellie - care lui Louis i se părea mai mult un soi necunoscut de

cioară futuristă - fusese prins cu bandă adezivă de fereastra aceea, şi, cu multă vreme în urmă, toată camera a fost goală, exceptând lăzile pline cu averea familiei şi transportate cu camionul din Midwest, de-a lungul unei jumătăţi de continent. Se gândise atunci că lucrurile lor îşi pierduseră din semnificaţie, aşa cum stăteau stivuite, unul peste celălalt - ca un dig mult prea mic ridicat între familia lui şi lumea de-afară, care nu le cunoştea nici numele, nici obiceiurile.

Cât de ciudate i se păreau toate... şi cum îşi mai dorea acum să nu fi auzit în viaţa lui de Universitatea din Mâine, sau de Ludlow, sau de Jud şi Norma Crandall, sau de oricare dintre chestiile de-aici.

Urcă scara şi, ajuns în baia de la etaj, se sui pe un taburet să ia de pe dulăpiorul cu medicamente geanta mica şi neagră. O duse apoi în dormitorul cel mare, se aşeză şi începu sa cotrobăiască prin ea. Da, aici erau seringile, în caz că ar fi avut nevoie de vreuna, iar printre feşe, foarfece chirurgicale şi pachete cu catgut, se aflau şi câteva fiole cu o substanţă letală în caz de nevoie.

Închise geanta şi o puse lângă pat. Stinse lumina din plafon şi apoi se întinse cu mâinile sub cap. Era, într-adevăr, minunat să stea lungit pe pat. Gândurile i se îndreptară iarăşi către Disney World. Se imagină într-o uniformă albă, la volanul unei camionete decorate cu urechi de şoricel - nimic care să indice că aceasta era o ambulanţă, nici un semn care să-i înspăimânte pe vizitatori după ce îşi plătiseră biletul.

Gage stătea alături de el, foarte bronzat. Albul ochilor îi bătea în acel albăstrui care este semnul sănătăţii. Imediat la stânga se afla Goofy, care dădea mâna cu un băieţel; copilul era în transă. Şi uite-1 şi pe Ursuleţul Winnie (Winnie the Pooh) pe care o bunica zâmbăreaţă îl fotografia alături de alte două bunici, îmbrăcate în pantaloni şi care se stricau de râs; iată şi o fetiţă îmbrăcată în cea mai drăguţă rochiţă a ei, strigând: „Te iubesc, Tigger! Te iubesc, Tigger!"

Patrulă, împreună cu fiul său. Alături de el, stătea de strajă acestui ţinut al minunilor şi circulau de colo-colo în camioneta lor albă, cu girofarul roşu acoperit. Nu voiau să dea de bucluc, nu căutau aşa ceva, însă erau pregătiţi să întâmpine orice fel de problemă, în caz că s-ar fi ivit. Şi nimeni nu putea să nege faptul că necazurile bântuiau chiar şi aici, într-un loc menit plăcerilor atât de nevinovate. Un bărbat cu zâmbetul lăţit pe faţă, care tocmai a cumpărat un film fotografic pe Strada Principală, se poate prăbuşi, cu mâinile încleştate pe piept, în timpul unui atac de cord: o femeie însărcinată, pe care o puteau apuca durerile facerii în timp ce cobora treptele de la Sky Chariot, o adolescentă frumuşică, tocmai bună pentru coperta unei reviste, putea, fără de veste, să se tăvălească, cuprinsă de o neaşteptată criză de epilepsie - pantofii ei de sport bătând o darabană monstruoasă pe asfalt, pe măsură ce semnalele din creierul ei ar deveni tot mai haotice. Existau cazuri de insolaţii, cazuri de sufocări din cauza căldurii, cazuri de apoplexie şi, la finele vreunei veri arzătoare, cum numai în statul Orlando întâlneai, era posibil să lovească şi fulgerul. Şi exista acolo şi Oz cel Male şi Telibil, chiar el însuşi - putea fi zărit cum se plimbă pe lângă linia de sosire a trenului pe o singură şină, în locul pe unde se intră în Regatul Vrăjilor, sau trăgând cu ochiul dintr-un elefănţel zburător, plimbându-şi pe deasupra tuturor privirea-i tâmpă şi inexpresivă. De când se aflau aici, Louis şi Gage ajunseseră să-1 considere doar o altă figură pitorească a parcului de distracţii, aidoma lui Goofy, sau Mickey, sau Tigger, sau mult stimatului domn Donald Răţoiul. Totuşi, nimeni nu voia să se fotografieze alături de el, nimeni nu voia ca fiul sau fiica lui să

ajungă să dea mâna cu el. Louis şi Gage îl cunoşteau bine de-acum; prima oară îl întâlniseră şi se confruntaseră cu el în New England, în urmă cu ceva vreme. El era acela care de-abia aştepta să te înece cu o bilă din sticlă, să te sufoce cu o pungă din plastic, să te frigă în tigaie şi sa te expedieze în eternitate cu un balans de curent electric rapid, dar criminal - Poate Fi Procurat Imediat la Cel Mai Apropiat Tablou Electric sau Priză Disponibilă. Moartea se găsea şi într-o pungă cu două sute de grame de alune, într-o înghiţitură de friptură care a apucat-o pe o cale greşită, în următorul pachet cu ţigări. Tot timpul se afla în preajmă, supraveghea toate punctele de trecere între cele supuse morţii şi cele eterne. Ace infectate, insecte otrăvitoare, cabluri de înaltă tensiune căzute pe pământ, incendii. Patine cu rotile zvăpăiate şi neascultătoare, care catapultau băieţei durdulii în intersecţii supraaglomerate. Chiar şi atunci când intrai în casa, pentru a face un duş, Oz se strecura şi el pe lângă tine - să Faceţi Duş cu un Prieten. Când te urcai în vreun avion, Oz era cel care îţi controla tichetul de îmbarcare. Se afla în apa pe care o bei, se afla în mâncarea pe care o mănânci. *Cine-i acolo?* răcneşti în beznă., când eşti îngrozit şi singur, şi răspunsul *lui* e cel pe care îl primeşti: „Nu te înspăimânta, eu sunt, nimeni altcineva. Salut, ce mai faci? Ai cancer la prostată, ce nasol, pardon! Septicemie! Leucemie! Ateroscleroză! Tromboză arterială! Encefalită! Osteomielită! Hei-hoi, hai şi noi! Un vagabond în pragul uşii, cu un cuţit în mână. Un telefon în miez de noapte. Sânge prăjit în acid sulfuric pe vreun drum lăturalnic undeva în Carolina de Nord. Un pumn cu pastile, hai, mestecă-le, înghite-le! Albastrul specific al unghiilor în urma asfixierii - în ultima sforţare înspăimântată de a rămâne în viaţă, creierul absoarbe tot oxigenul rămas, până şi cel din micuţele celule vii de sub unghii. Sal'tare, oameni buni, mă cheamă Oz cel Male şi Telibil, da’ puteţi să-mi ziceţi Oz, pur şi simplu, dacă vreţi - ce dracu’, doar suntem prieteni vechi. M-am oprit din drum numai ca să vă trântesc un atac de cord, sau vreun hematom cranian, sau ceva în genul asta; din păcate, nu pot rămâne prea mult cu voi, pen’că tre’ să vizitez o femeie cu iminenţă de avort şi după aia tre’ să mă ocup de o sinucidere cu gaze, pe undeva prin Omaha."

Şi vocea subţirică plânge: „ Te iubesc, Tigger! Te iubesc! Cred în tine, Tigger! O *să te iubesc mereu şi o să cred în tine mereu, şi o să fiu mereu tânără, şi singurul Oz care o să trăiască în inima mea o să fie prefăcutul ăla drăgălaş şi blând din Nebraska! Te iubesc... "*

Călătoria... fiul meu şi cu mine... căci esenţa vieţii nu este nici războiul, nici sexul, nici dragostea, ci numai lupta aceasta dezgustătoare, nobilă, fără sorţi de izbândă, împotriva lui Oz cel Male şi Telibil. El şi cu mine călătorim împreună, în camioneta noastră albă, sub un cer strălucitor, cum numai în Florida întâlneşti. Şi girofarul cel roşu acoperit e la locul lui, în caz ca am avea nevoie... şi nu trebuie să mai ştie nimeni în afara de noi, deoarece solul din inima omului este încă şi mai pietros; omul cultivă ceea ce poate... şi se îngrijeşte de ceea ce cultivă.

Cu astfel de gânduri în minte, cu astfel de gânduri tulburi, pe jumătate vise, Louis Creed alunecă în somn, deconectându-şi, rând pe rând, legăturile cu lumea reală, până când încetară toate gândurile, iar epuizarea îl conduse adânc în neantul întunecat.

Cu puţin înainte ca primele semne ale noii zile sa fi atins cerul la răsărit, s-au auzit paşi care urcau scările. Paşi înceţi şi împleticiţi, dar hotărâţi. În umbrele din hol se mişca o siluetă şi mai întunecată. Şi aduse cu ea un miros - o duhoare. Chiar şi în somnul adânc în care se cufundase, Louis mormăi

ceva şi îşi întoarse capul din faţa acelui miros. Respiraţia lui regulată era unicul sunet care umplea încăperea.

Câtâva vreme, nu multă, silueta rămase nemişcată în faţa uşii dormitorului. Apoi intră. Louis îşi îngropase faţa în pernă. Două mâini albe se întinseră, şi trusa medicală de lângă pat se deschise cu un pocnet scurt.

Apoi, foşnet, când obiectele dinăuntru erau deplasate dintr-o parte în alta.

Mâinile cercetară, căutară, dând la o parte pastile şi fiole, şi seringi, cu o lipsă totala de interes. Acum descoperiră ceva. În licărul slab al primilor zori, obiectul străluci argintiu.

Silueta întunecată părăsi camera.

Partea a treia

OZ CEL MALE ŞI TELIBIL

Şi Isus S-a înfiorat în Sine şi a venit la mormânt.
Şi era o peşteră şi o piatră era aşezată la gura ei.
„Daţi piatra la o parte!" a zis Isus.
Marta, sora celui mort, I-a zis: „Doamne,
miroase greu, căci este acolo de patru zile. "...
Şi după ce S-a rugat o vreme, Isus Şi-a ridicat capul
şi a strigat: „ Lazăre, vino afară! " Şi cel care a fost mort
a ieşit, fiind legat la mâini şi la picioare cu fâşii de pânză,
şi faţa îi era înfăşurată cu un ştergar.
Isus le-a zis: „Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l să meargă. "
EVANGHELIA DUPĂ IOAN (parafrază)

„ Tocmai ce m-am gândit la asta", spuse ea pe un ton isteric.
De ce nu m-am gândit mai devreme? De ce nu te-ai gândit tu?
„ La ce să mă gândesc?" o întrebă el.
„ La celelalte două dorinţe", răspunse ea iute.
Nu ne-am exprimat decât una.
„ Şi n-a fost suficient?" întrebă el cu asprime.
„Nu! strigă ea triumfătoare. O să ne mai punem o dorinţă.
Coboară repede şi doreşte-ţi ca fiul nostru să revină la viaţă. "
W.W. JAC.OBS („Laba maimuţei")

58

Jud Crandall se trezi brusc, aproape prăbuşindu-se de pe scaun. Habar nu avea câtă vreme dormise; cincisprezece minute sau trei ore, nu-şi dădea seama. Se uită la ceas şi văzu că era ora 5.05. Şi mai avea strania senzaţie că locul tuturor obiectelor din cameră fusese schimbat uşor şi cu abilitate, şi, din cauza că adormise în scaun, îl săgeta o durere de-a lungul spatelui.

Bătrân imbecil, uite ce-ai făcut!

Însă ştia adevărul; inima lui ştia adevărul. Nu era vorba doar de el. Nu adormise, pur şi simplu, în timp ce stătea de veghe: *fusese adormit.*

Şi asta îl îngrozi, dar un alt lucru îl îngrozea şi mai tare: ce anume îl trezise? Avea impresia că un zgomot, ceva...

Îşi ţinu respiraţia, încercând să audă şi altceva decât foşnetul pergamentos al inimii sale zbuciumate.

Şi auzi ceva - nu zgomotul care îl trezise, dar auzi ceva. Scârţâitul slab al balamalelor.

Jud cunoştea foarte bine toate sunetele căminului său - care scânduri din duşumele strănutau, care trepte grohăiau, unde anume, prin streşini, putea să cânte şi să urle vântul, dezlănţuit ca un beţiv în criză de delirum tremens, aşa cum fusese cu o noapte în urmă. Şi la fel de bine cunoştea şi zgomotul pe care tocmai îl auzise. Se deschisese uşa cea grea de la intrare, care dădea din verandă în hol. Şi, pornind de la această informaţie, mintea lui a reuşit să-şi amintească sunetul care îl trezise. Uşa cu plasă dintre verandă şi aleea din faţa casei se deschisese uşor.

- Louis? strigă, dar fără să nădăjduiască la vreun răspuns.

Nu era Louis. Ceea ce se afla acolo fusese trimis ca să-1 pedepsească pe acest bătrân pentru mândria de care dăduse dovadă. Cu paşi înceţi, înainta prin hol, către camera de zi.

- Louis? încercă din nou să strige.

Dar nu reuşi să scoată decât un oftat răguşit, căci putea deja să simtă mirosul emanat de ceea ce îi intrase în casă acum, la sfârşitul nopţii. Un miros murdar, decăzut - izul nisipurilor udate de maree otrăvite.

În penumbre, Jud reuşea să distingă formele butucănoase ale mobilelor - dulapul Normei, bufetul galez, scrinul - dar numai contururi, nu şi detalii. Încercă să se ridice în picioare, simţind că, brusc, a făcut apă la genunchi, iar mintea-i urla că are nevoie de mai mult timp, ca era prea bătrân ca să fie în stare să înfrunte iarăşi aceeaşi situaţie, fără să aibă suficient timp la dispoziţie; povestea cu Timmy Baterman fusese cumplită, dar cel puţin atunci Jud fusese tânăr.

Uşa se deschise, iar umbrele intrară. Una dintre ele avea mai multă consistenţă decât celelalte.

O, Doamne, Dumnezeule, duhoarea!

Paşi târşâiţi prin beznă.

- Gage?

Jud reuşi să se ridice, în cele din urmă. Cu coada ochiului surprinse cenuşa ţigării care arsese singură în scrumieră.

- Gage, tu eş...

Acum se înălţă un miorlăit oribil şi, o clipă, ţurţuri de gheaţă plutiră prin venele lui Jud. Nu fiul lui Louis se întorsese din mormânt, ci un monstru pe care imaginaţia omului nu îl putea concepe.

Nu. Nici una, nici alta.

Era Church, ghemuit în pragul uşii dinspre hol, şi Church *scosese* sunetul acela. Ochii motanului luceau furioşi, cu lumini de felinare jegoase. Apoi, privirea lui Jud se opri asupra lucrului ce intrase odată cu pisica.

Bătrânul începu să dea înapoi, încercând, totodată, să-şi ţină în frâu gândurile, să-şi păstreze intactă raţiunea în faţa acelui miros îngrozitor. Oh, şi ce frig se făcuse în casă - lucrul acela adusese cu el îngheţul din lumea de dincolo.

Jud se clătină, pe picioare nesigure - motanul i se împleticea printre ele, făcându-1 să-şi piardă echilibrul. Torcea. Jud îi dădu un şut, azvârlindu-1 departe de el. Motanul îşi arătă colţii şi îl scuipă.

Gândeşte-te! Of, gândeşte-te, idiot bătrân, s-ar putea să nu fie prea târziu, chiar şi acum s-ar putea să nu fie prea târziu... s-a întors, dar poate fi ucis din nou... dacă tu ai fi în stare s-o faci.., dacă ai fi în stare să gândeşti puţin...

Se retrase către bucătărie şi îşi aminti brusc de sertarul cu unelte de lângă chiuvetă. în acel sertar se afla şi un satâr.

Se lovi cu fluierul piciorului de uşa bucătăriei şi o deschise. Încă nu distingea lucrul care intrase în casă, însă îi auzea răsuflarea. Şi vedea şi o mână albă ce se legăna înainte şi înapoi - şi în mâna aceea era ceva, însă Jud nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Când intră în bucătărie, uşa se închise, şi el se repezi la sertarul cu unelte. Îl smuci şi bâjbâi după mânerul uzat, din lemn, al satârului. Îl smulse şi se întoarse iarăşi către uşă; chiar făcu un pas sau doi înspre ea. Îşi recăpătase o parte din vechiul curaj.

Ţine minte, nu mai e un simplu copil. S-ar putea să ţipe sau să încerce să te înşele cumva, când o să vadă că te-ai prins; s-ar putea să plângă. Da' n-ai

să te laşi prostit. Ai fost prostit deja de prea multe ori, bătrâne. Asta-i ultima ta şansă.

Uşa batantă se deschise iarăşi, dar numai motanul intră, la început. Ochii lui Jud îl urmăriră o clipa, apoi se ridicară din nou.

Bucătăria dădea înspre răsărit şi, prin ferestre, intră prima lumină a dimineţii, fragilă şi de un alb-lăptos. Nu prea multă lumină, însă destulă.

Gage Creed intră, îmbrăcat în costumul cu care fusese înmormântat. Pe umerii şi reverele hainei crescuse muşchi. Muşchiul îi murdărea şi cămaşa albă. Părul lui moale şi blond era năclăit de noroi. Un ochi îl avea fixat asupra peretelui; acest ochi se holba în gol cu o concentrare cumplită. Celălalt era fixat asupra lui Jud.

Gage rânjea.

- Sal'tare, Jud! (Vocea piţigăiată, de copil mic era perfect inteligibilă.) Am venit să-ţi expediez drept în Iad sufletul ăla bătrân şi împuţit. Mi-ai tras-o o dată. Ce credeai, că n-o să mă întorc, mai devreme sau mai târziu, să ţi-o trag şi eu?

Jud ridică satârul.

- Treci să-ţi primeşti porţia, orice-ai fi. O să vedem cine cui i-o trage.

- Norma a murit şi n-o să plângă nimeni după tine, zise Gage. Da' ce curvă ieftină a fost şi asta. S-a futut cu toţi prietenii tăi, Jud. Se futea chiar şi în cur. Asta-i plăcea cel mai mult. Acum arde în focurile Iadului, cu artrita ei cu tot. *Am văzut-o* acolo, Jud. *Am văzut-o* acolo.

Se târî încă doi paşi înspre bătrân, iar pantofii lui lăsară dâre de noroi pe linoleum. Ţinea o mână întinsă, de parcă ar fi vrut să o strângă pe-a lui Jud, iar cealaltă mână şi-o ţinea ascunsă la spate.

- Ascultă, Jud, şopti - şi apoi gura i se deschise larg, lăsând să se vadă dinţii mici de lapte şi, deşi buzele nu i se mişcară, dinăuntru se auzi glasul Normei.

Am râs de tine! Toţi am râs de tine pe la spate! Mamă, ce-am mai râââââââs!

- Încetează! strigă bătrânul, şi satârul îi tremură în mână.

Am făcut-o chiar în patul nostru. M-am futut cu Herk, m-am futut cu George, m-am futut cu toţi, ştiam că te duci la curve, da' tu n-ai ştiut niciodată că te-ai însurat cu o curvă, *şi ce-am mai râs, Jud! Ne împerecheam şi râdeaaaaaaam de...*

- ÎNCETEAZĂ! urlă Jud.

Se repezi la silueta micuţă şi nesigură pe propriile-i picioare, silueta îmbrăcată în costumul cu care un băieţel drăgălaş şi bun fusese înmormântat, şi atunci motanul ţâşni din întunericul de sub masa sub care stătuse încovrigat până atunci. Şuieră. Îşi ţinea urechile date pe spate, lipite aproape de ţeastă, şi îi puse piedică lui Jud. Satârul îi zbură din mână. Se rostogoli pe linoleumul vălurit şi decolorat. Se lovi de bufet cu zgomot şi alunecă sub frigider.

Jud îşi dădu seama că a fost iarăşi păcălit, iar singura consolare pe care i-o aduse acest gând era că s-a întâmplat pentru ultima oară. Motanul i se căţărase pe picioare. Avea botul căscat, ochii-i aruncau văpăi, şi şuieră ca un ceainic care dă în clocot. Apoi se aruncă şi Gage asupra lui, iar rânjetul plin de satisfacţie al acestuia era negru ca moartea, ochii săi în formă de lună erau tiviţi cu roşu şi, acum, nu îşi mai ţinea mâna dreaptă ascunsă la spate. Şi Jud văzu că obiectul din mâna lui Gage era un bisturiu din trusa medicală a lui Louis.

- Of, Isuse Cristoase!

Jud reuşi să ridice mâna pentru a opri lovitura. Şi se poate să fi fost victimă a unei iluzii optice; desigur că mintea i-o luase razna, căci se părea că bisturiul se afla acum de ambele părţi ale palmei sale. Apoi, când ceva cald începu să i se prelingă pe faţă, înţelese.

- O să ţi-o trag, moşule! hohotea monstrul cu înfăţişarea lui Gage, trimiţând valuri de răsuflare otrăvită în nările lui Jud. O să *ţi-o* trag! O să v-o trag la toţi... aşa cum... *vreau!*

Cu mâna cealaltă, Jud reuşi să-1 apuce pe Gage de încheietură. Sub degetele sale, pielea se fărâmiţă ca pergamentul vechi.

Monstrul smulse bisturiul din palma bătrânului, lăsând o rană ca o gură hidoasă.

- *AŞA.. CUM... VREAU!*

Bisturiul coborî iarăşi.

Şi iarăşi.

Şi iarăşi.

59

- Încercaţi acu', coniţă, o îndemnă şoferul camionului, privind atent motorul maşinii închiriate de Rachel.

Răsuci cheia în contact. Motorul se trezi la viaţă. Şoferul trânti capota şi se îndreptă spre geamul maşinii, ştergându-şi mâinile pe o batistă mare şi albastră. Avea un chip plăcut, roşcovan. Purta o şapcă cu cozorocul întors la spate.

- Mulţumesc din tot sufletul, spuse Rachel, în pragul lacrimilor. Habar nu aveam ce să fac.

- Nici o problemă, şi un copil ar fi putut să-1 repare, zise şoferul. Da' a fost o chestie nostimă. N-am văzut niciodată o maşină nouă care să aibă o problemă ca asta.

- De ce? Ce-a avut?

- Vi s-a desprins un cablu de la baterie. Nu s-a jucat nimeni cu ea? Să vă facă o glumă proastă, vreau să zic?

- Nu, răspunse Rachel şi se gândi din nou la senzaţia avută, acea senzaţie că aleargă drept în banda de cauciuc a celei mai mari praştii din lume.

- Probabil că s-a desprins în timpul drumului, aşa îmi închipui. Da' n-o să mai aveţi probleme cu cablurile acum. Le-am strâns bine.

- Pot să vă ofer o mică recompensă? întrebă cu timiditate Rachel.

Şoferul izbucni în hohote asurzitoare de râs.

- Nu, coniţă, mulţam frumos. Noi suntem cavalerii şoselelor, ştiţi? Ea surâse.

- Atunci... mulţumesc.

- Cu cea mai mare plăcere.

Bărbatul îi aruncă un zâmbet larg, nefiresc de însorit, la această oră a dimineţii.

Rachel îi întoarse surâsul şi, conducând cu atenţie, ieşi din parcare, apoi se îndreptă spre autostradă. Se asigură şi intră pe şosea, pornind înspre nord. Cafeaua avusese un efect mai puternic decât şi-ar fi imaginat. Acum se simţea complet trează, deloc adormită, cu ochii larg deschişi şi mari ca nişte farfurioare. Aripa neliniştii o atinse iarăşi, sentimentul total absurd că ar fi fost manipulată. Să se desprindă cablul bateriei chiar aşa şi atunci...

Ca să poată fi reţinută atât timp cât...

Râsul ei era nervos şi tremurat. Atât timp, cât ce?

Cât se va întâmpla ceva irevocabil!

Asta era o prostie. Ridicol. Cu toate acestea, Rachel acceleră.

La ora 5, în timp ce Jud încerca să se ferească de lovitura bisturiului furat din geanta neagră a bunului său prieten, doctorul Louis Creed, şi, în timp ce fiica ei se trezea brusc din somn, urlând din ghearele coşmarului pe care, slavă Domnului, nu şi-1 mai putea aminti, Rachel ieşi de pe autostradă, trecu pe Hammond Street Cutoff, în apropiere de cimitirul unde doar o cazma era acum închisă în sicriul fiului său, şi traversă Podul Bangor - Brewer. La 5.15, se afla pe Drumul Naţional 15, îndreptându-se spre Ludlow.

Se hotărâse să meargă direct acasă la Jud; măcar promisiunea asta să şi-o ţină. Maşina lor nu se vedea pe aleea din faţa casei şi, deşi bănuia că se află în garaj, nu se putu împiedica să nu observe aspectul pustiu, adormit al casei care era căminul ei.

Rachel parcă în spatele camionetei lui Jud şi coborî din maşină, aruncând priviri prudente în jur. Iarba era plină de rouă ce strălucea diamantin în lumina nouă şi limpede. De undeva se auzi cântul unei păsări. Apoi tăcu. După ce îşi luase rămas-bun de la copilărie, de cele câteva ori când a mai fost complet trează şi singură la ivirea zorilor, fără vreun motiv întemeiat pentru aceasta, avusese o senzaţie de izolare, dar, cumva, exuberantă - un sentiment paradoxal de noutate şi continuitate. însă, în această dimineaţă, ceea ce simţea nu era deloc atât de curat şi de bun. Doar o nelinişte sâcâitoare, pe care nu o putea pune cu totul pe seama celor douăzeci şi patru de ore cumplite prin care tocmai trecuse, şi nici pe seama pierderii suferite de curând.

Urcă treptele verandei şi deschise uşa cu plasă, intenţionând să sune la soneria cea veche şi demodată, un clopoţel care o fermecase prima oară când venise aici, împreună cu Louis; îl întorceai în sensul acelor de ceasornic şi scotea un strigăt puternic, dar muzical, care era anacronic şi minunat.

Întinse mâna, apoi privi în jos, la podeaua verandei, şi se încruntă. Pe preş se distingeau urme de noroi. Şi, urmărindu-le cu privirea, văzu că duceau de la uşa cu plasă la aceasta. Urme foarte mici. Urme de pasi de copil, aşa păreau, dar ea condusese toata noaptea şi nu plouase deloc. Bătuse vântul, e drept, dar nu plouase.

Privi multă vreme acele urme - chiar prea multă vreme - şi îşi dădu seama că trebuie să-şi oblige corpul să se întoarcă şi mâna să se întindă iarăşi către sonerie. O atinse... şi apoi îi căzu moale pe lângă trup.

Nu fac decât simple speculaţii. Şi anticipez sunetul soneriei în liniştea asta. Probabil că s-a culcat, totuşi, şi o să-l trezesc...

Însă nu de asta se temea Rachel. Fusese nervoasă şi trăise o spaimă profundă, dar difuză, din momentul în care descoperise că îi era atât de greu să stea trează. Frica pe care o simţea acum era însă ceva nou, o frică stridentă, pătrunzătoare, legată numai şi numai de urmele acelea mititele. *Urme care aveau dimensiunea...*

Mintea sa încerca să oprească gândul, însă era prea obosită, prea înceată.

...picioruşelor lui Gage,

Of, încetează, nu poţi sa încetezi?

Întinse mâna şi declanşa soneria.

Sunetul s-a auzit mai puternic decât îşi amintea, însă nu mai avea muzicalitatea care o încântase în trecut - în liniştea din jur, a fost ca un

strigăt răguşit, sufocat. Rachel tresări şi scoase un hohot de râs nervos, fără vreo urmă de bună dispoziţie. Aşteptă să audă paşii lui Jud - în zadar însă. Linişte, o linişte deplină. Începuse deja să negocieze cu sine însăşi dacă nu cumva ar fi fost indicat să mai sune o data, când, din spatele uşii, se auzi un zgomot, un sunet care întrecea cea mai fantastică închipuire.

- *Miau!... Miaaau!... Miau!*
- Church? întrebă ea, uluită.

Se aplecă, dar, desigur, era imposibil să desluşească ceva; geamul uşii fusese acoperit cu o perdea albă şi curată. Norma o cususe.

- Church, tu eşti?
- *Miau!*

Rachel încercă uşa. Era descuiată. În hol se afla, într-adevăr, Church, cu coada încolăcită în jurul lăbuţelor. Blana motanului era mânjită cu ceva închis la culoare. *Noroi,* se gândi Rachel, şi apoi observă că stropii din mustăţile lui Church erau roşii.

Animalul începu să-şi lingă o labă, dar îşi ţinea ochii aţintiţi asupra femeii.

- Jud? strigă ea, îngrijorată acum de-a binelea, şi intră în casă.

Dar casa nu îi răspunse chemării; nu se auzea decât tăcerea. Rachel încercă să-şi adune gândurile, când, pe neaşteptate, în minte începură să i se strecoare imagini ale surorii ei, Zelda, întunecându-i raţiunea. Cum i se deformaseră mâinile. Cum obişnuia, când era furioasă, să se dea cu capul de pereţi - şi în locul acela tapetul atârna zdrenţuit, iar varul de dedesubt era zgâriat şi ciobit. Însă nu era momentul potrivit să se gândească la Zelda, nu acum, când Jud s-ar fi putut să zacă rănit pe undeva. Dacă a căzut şi şi-a pierdut cunoştinţa? Doar era aşa de bătrân.

La asta să te gândeşti, şi nu la coşmarurile din copilărie, la visele în care deschideai uşa de la dulap şi de-acolo ţâşnea Zelda, şi se repezea la tine, cu faţa-i înnegrită şi rânjită, la visele în care Zelda se holba la tine prin scurgerea căzii de baie, la visele în care Zelda te urmărea din spatele cazanului din pivniţă, la visele...

Church deschise gura, dezvelindu-şi colţii ascuţiţi, şi mieună iar.

Louis avea dreptate, n-ar fi trebuit niciodată să-l castrăm, parcă nu şi-a revenit deloc după operaţie. Dar tot Louis a mai zis că aşa îl vom scăpa de toate instinctele lui de fost animal de pradă. În cazul ăsta însă n-a avut dreptate; Church tot mai vânează. El...

- *Miaaau!* făcu din nou Church, se întoarse şi se repezi în direcţia scării.
- Jud! îl chemă ea încă o dată. Eşti la etaj?
- *Miaaau!* făcu Church dm capul scării, ca şi cum ar fi vrut să-i confirme bănuielile, şi apoi dispăru pe coridor

Dar cum a intrat în casă? L-a lăsat Jud înăuntru? De ce?

Rachel îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, întrebându-se ce anume ar fi trebuit să facă acum. Partea cea mai îngrozitoare din toată întâmplarea asta absurdă era că cotul părea... părea, oarecum, *regizat,* ca şi cum ceva ar fi vrut să o aducă aici şi acum, şi...

Şi atunci, de sus, se auzi un geamăt, un geamăt înăbuşit şi îndurerat - vocea lui Jud, cu siguranţă, vocea lui Jud era. *A căzut în baie sau poate s-a împiedicat şi şi-a rupt un picior, sau şi-a luxat şoldul, căci oasele bătrânilor sunt atât de fragile, şi, pentru numele lui Dumnezeu, fată dragă, ce-ţi trece prin cap, de stai aici şi te mişti de pe un picior pe altul, de parcă de-abia te ţii să nu te scapi pe tine, că doar ai văzut sânge pe mustăţile lui Church, sânge era pe mustăţi, Jud e rănit şi tu ai înţepenit pe loc! Ce-i cu tine?*

- Jud!

Geamătul se auzi din nou şi Rachel o luă la fugă pe trepte.

Nu mai urcase niciodată la etaj şi, deoarece unica fereastră a coridorului dădea înspre apus, spre râu, încă mai era cufundat în întuneric. Coridorul era lat şi drept, şi se îndrepta de la scară către spatele casei. Balustrada din lemn de cireş strălucea cu eleganţă molcomă. Pe perete se afla o pictură de pe Acropole şi

(Zelda este toţi anii ăştia te-a urmărit şi acum i-a venit vremea deschide uşa din dreapta şi o s-o vezi acolo cu spinarea aia a ei cocoşată şi deformată mirosind a urină şi a moarte Zelda este acum i-a venit vremea şi te-a prins)

auzi iarăşi geamătul, înăbuşit, din spatele celei de-a doua uşi de pe partea dreaptă.

Rachel se îndreptă către uşa aceea, iar tocurile îi păcăneau pe scândurile duşumelei. Era ca şi cum ar fi trecut printr-un soi de warp - nu un warp temporal sau unul spaţial, ci un warp dimensional. Se micşora. Tabloul ce înfăţişa ruinele de pe Acropole plutea sus, tot mai sus, deasupra ei, iar clanţa uşii urma să ajungă în curând la nivelul ochilor săi. Mâna i se întinse... şi, chiar înainte de-a o atinge, uşa se deschise brusc.

Zelda stătea în prag.

Cocoşată şi cu spinarea deformată, cu trupul sau atât de contorsionat, încât se transformase într-un pitic, nu mai înalt de şaptezeci de centimetri, şi, dintr-un anumit motiv, Zelda purta costumul cu care fusese înmormântat Gage. Dar Zelda era, chiar ea. Ochii îi străluceau de o veselie sălbatică şi nebună, iar chipul său era vopsit într-un purpuriu vulgar. Zelda era, chiar ea, şi urla: *Te-am prins în sfârşit, Rachel, şi o să-ţi răsucesc spinarea până când o să ajungă ca a mea şi n-o sa te mai dai niciodată jos din pat n-o să te mai dai niciodată jos din pat N-O SĂ TE MAI DAI NICIODATĂ JOS DIN PAT...*

Church stătea ghemuit pe umărul ei, iar chipul Zeldei începu să se transforme şi, cu o groază înfiorătoare, tot mai mare şi mai cumplită, Rachel îşi dădu seama că, de fapt, în faţa ei nu se afla Zelda - şi cum de-a fost în stare să facă o greşeală atât de idioată? Căci era Gage. Iar chipul lui nu era negru, ci murdar, mânjit de sânge. Şi era umflat, de parcă ar fi fost desfigurat, şi apoi nişte mâini grosolane şi nepăsătoare ar fi încercat să-i asambleze iarăşi trăsăturile.

Rachel îl strigă pe nume şi îşi întinse mâinile spre el. Gage alergă într-acolo şi i se căţăra în braţe, în timp ce o mână şi-o ţinea ascunsă la spate, ca şi cum ar fi vrut să o surprindă cu un buchet de floricele culese din grădiniţa vreunui vecin.

- *Ţi-am adus ceva, mami!* urlă el. *Ţi-am adus ceva, mami! Ţi-am adus ceva! Ţi-am adus ceva!*

60

Louis Crecd se trezi când soarele arzător îl privea drept în ochi. Încercă să se scoale din pat şi se strâmbă la junghiul de durere din spate. Era cumplit. Se prăbuşi la loc pe pernă şi se privi. Nu se dezbrăcase, Isuse!

Mai rămase întins câteva clipe, căutând să-şi adune puterile ca să înfrunte agonia din fiecare muşchi, şi apoi se ridică în şezut.

- Of, ce rahat! şopti.

Vreo câteva secunde, camera făcu un slalom blând, dar perceptibil, în jurul lui. Spatele îi pulsa ca un dinte cangrenat şi, când încercă să-şi mişte capul, i se păru că tendoanele din ceafă îi fuseseră înlocuite cu nişte lame de ferăstrău ruginite. Dar cel mai rău îl durea genunchiul. Unguentul Ben-Gay

nu-1 ajutase câtuşi de puţin. Ar fi trebuit să-şi facă o injecţie cu cortizon. Cracul pantalonului se întinsese deasupra umflăturii, ca şi când ar fi avut un balon, în loc de rotulă.

- Mi-am cam tras-o, mormăi el. O, mamă, mamă, ce mi-am mai tras-o!

Cu multă băgare de seamă, reuşi să-şi îndoaie genunchiul, ca să se poată aşeza pe marginea patului. Îşi strânsese atât de tare buzele, încât acestea i se albiseră complet. Apoi începu să şi-1 flexeze uşor, ascultându-i strigătele de durere şi încercând să priceapă cât de gravă era situaţia, dacă ar fi fost cazul să...

Gage! S-a întors Gage?

Şi gândul acesta îl făcu să ţâşnească în picioare, în ciuda durerii. Se repezi, clătinându-se, la uşă. Traversă holul şi intră în camera lui Gage. Dar camera era goală. Şchiopată către camera lui Ellie, care era, şi ea, goală, apoi spre camera de oaspeţi. Şi această cameră, ce dădea înspre şosea, era goală. însă...

Peste drum se afla o maşină străină. Parcată în spatele camionetei lui Jud.

Şi ce dacă?

Păi, o maşină străină parcată acolo însemna ceva rău - şi ce dacă?

Louis trase perdeaua şi observă mai atent maşina. Era mică şi albastră, marca Chevette. Şi, pe capotă, făcut covrig şi dormind, după toate aparenţele, era Church.

Privi multă vreme maşina, înainte de a lăsa perdeaua la loc peste fereastră. Jud avea musafiri, asta era - şi ce dacă? Şi, fără doar şi poate, era prea devreme să-şi facă probleme în legătură cu ceea ce urma să se întâmple sau să nu se întâmple cu Gage; Church nu se întorsese până aproape de ora 1 după-amiază, iar acum era doar 9 dimineaţa. Ora 9, într-o minunată dimineaţă de mai. O să coboare în bucătărie şi o să-şi facă o cafea, o să ia perna electrică şi o să şi-o pună pe genunchi, şi...

..şi ce naiba căuta Church pe capota maşinii ăleia?

- Hai, du-te, bă, cu curca de-aici! rosti cu glas tare.

Începu să şchiopăteze către capătul coridorului Pisicile dormeau oriunde, se cuibăreau peste tot; aşa era firea lor păcătoasă. *Âtata doar că Church nu mai trece drumul. Ai uitat?*

- Las-o baltă, mormăi el.

Se opri la jumătatea scării, pe care o cobora treaptă cu treaptă, strâmbându-se de durere. Vorbea singur, şi nu era bine. Era...

Ce-a fost chestia aia de azi-noapte din pădure?

Gândul îi veni nechemat, făcându-l să-şi strângă buzele ca atunci când a încercat să se dea jos din pat, cu toată durerea atroce din genunchi. în noaptea cu pricina, visase lucrul acela din pădure. Visul său despre Disney World păru să se fi contopit cumplit de uşor cu visele despre lucrul acela din pădure. A visat că 1-a atins şi, astfel, şi-a distrus pentru vecie toate visele bune, toate intenţiile bune şi curate. Lucrul acela era Wendigo, care 1-a transformat nu doar într-un simplu canibal, ci în Zămislitorul de canibali. În vis, fusese iarăşi în Cimitirul Animalelor, dar nu singur, ci împreună cu Bill şi Timmy Baterman. Cu el fusese şi Jud, palid ca moartea, ducându-şi câinele, Spot, într-o lesă de frânghie. Îl însoţise şi Lester Morgan, tragându-şi taurul, pe Hanratty, cu un lanţ de remorcat maşinile. Hanratty se trântise lângă stăpânul lui şi privea în jur cu un soi de furie tâmpă, drogată. Şi, habar n-avea din ce motiv, cu el fusese şi Rachel, care tocmai păţise ceva în timpul cinei - îşi vărsase pe haine o sticlă cu sos de roşii, sau poate scăpase pe ea o

farfurie cu jeleu de afine, căci avea rochia plină de pete roşii.

Şi apoi, ridicându-se din spatele grămezii de copaci doborâţi, ridicându-se până ajunsese la înălţimea unui titan din legende, cu pielea-i galbenă şi crăpată, şi groasă, ca de reptilă, cu ochii aidoma unor faruri uriaşe, cu urechile, care nu erau deloc urechi, ci coarne răsucite şi uriaşe, apăruse Wendigo, o vietate care semăna cu o şopârlă gigantică, născută din pântecele unei femei. Îi arătă pe toţi, pe rând, cu degetul lui cu unghie uriaşă, în timp ce ei îşi dădeau capetele pe spate tot mai mult, şi mai mult, ca să-1 poată privi...

- Încetează, şopti, şi se cutremură la sunetul propriei sale voci.

Se hotărî să se ducă în bucătărie şi să ia micul dejun, ca într-o zi obişnuită. Un mic dejun de burlac, suprasaturat cu colesterol. Două sandvişuri cu ouă prăjite, cu maioneză şi câte o felie de ceapă roşie. Puţea a transpiraţie şi a mâl, şi a mizerie, da' o să facă un duş puţin mai târziu; în acest moment, i se părea că i-ar trebui un efort mult prea mare să se dezbrace şi, în plus, se temea că o să fie nevoit să-şi scoată bisturiul din geanta neagră ca să taie cracul pantalonului, şi astfel să-şi poată elibera genunchiul umflat. A dracului de buna întrebuinţare pentru un instrument atât de fin, dar nici unul dintre cuţitele din casă, şi nici foarfecele de croitorie ale lui Rachel nu ar fi putut să taie materialul gros al jeanşilor.

Dar, mai întâi, micul dejun.

Drept urmare, traversă camera de zi şi se opri în faţa uşii de la intrare, uitându-se la maşina albastră parcată în faţa casei lui Jud. Era acoperită cu rouă, ceea ce însemna că se afla acolo de câtva timp. Church încă mai stătea pe capotă, dar nu mai dormea. Părea să se holbeze la Louis cu ochii lui urâţi, galben-verzui.

Louis făcu un pas grăbit înapoi, de parcă l-ar fi surprins cineva spionând prin gaura cheii.

Se duse la bucătărie, cotrobăi după o tigaie, o puse pe aragaz, apoi scoase ouăle din frigider. Bucătăria era luminoasă, curată şi răcoroasă. încercă să fluiere o melodie - dacă ar fi fluierat, arunci şi această dimineaţă ar fi intrat în rând cu toate celelalte - dar nu reuşi. Lucrurile păreau a fi în ordine, însă nu erau. Casa părea îngrozitor de goală, iar treaba făcuta cu o noapte în urmă îi atârna de gât ca o piatră de moară. Totul era altfel, nimic nu era în ordine; simţi că o umbră pluteşte atotstăpânitoare şi i se făcu teamă.

Şchiopată către baie şi luă două aspirine cu un pahar cu suc din portocale. Tocmai se chinuia să ajungă înapoi lângă aragaz, când sună telefonul.

Nu răspunse imediat, ci se întoarse şi privi spre aparat, simţindu-se ca un idiot, lent în mişcări, un fraier într-un joc pe care de-abia acum îşi dădea seama că nu îl înţelesese câtuşi de puţin.

Nu răspunde, nu trebuie să răspunzi, pentru că la capăt nu o să auzi decât veşti proaste, ăsta-i capătul lesei ce trece de colţ şi te duce în beznă, şi, Louis, cred că nu vrei să vezi ce se află la capătul celălalt al lesei, chiar cred că nu vrei să vezi, aşa că să nu răspunzi, fugi, fugi acum, maşina ta e în garaj, urcă-te în ea şi zbugheşte-o, dar nu răspunde la telefon.,.

Traversă încăperea şi ridică receptorul, sprijinindu-se de rastelul de lângă chiuvetă, aşa cum făcuse de atâtea ori înainte, şi la capătul opus al firului era Irwin Goldman. Chiar în clipa în care Irwin i-a spus bună dimineaţa, Louis observă urmele ce traversau podeaua imaculată a bucătăriei - urme de noroi, urme de picioare mici - şi parcă inima îi îngheţa în piept. Simţi că ochii

i se urnflă şi i se umflă, până când îi sar din orbite - şi ştiu că, dacă s-ar fi privit într-o oglindă în clipa aceea îngrozitor de lungă, ar fi descoperit că semăna aproape leit cu un nebun dintr-un balamuc înfăţişat într-unui dintre tablourile din secolul al XVII-lea. Erau urmele lui Gage; Gage fusese acolo, *fusese acolo în timpul nopţii,* deci unde era acum?

- Irwin sunt, Louis... Louis! Eşti acolo? Alo!
- Bună, Irwin, răspunse.

Ştia deja ce anume avea să-i spună acesta. Acum înţelese ce căuta acolo maşina albastră. Acum înţelese totul. Lesa... lesa care ducea în beznă... acum se deplasa cu iuţeală de-a lungul ei. Ah, numai dacă ar fi în stare să-i dea drumul, înainte de a descoperi ce se afla la celălalt capăt. Dar era lesa lui. El o cumpărase.

- Am crezut că s-a întrerupt, spunea Goldman.
- Nu, mi-a alunecat receptorul din mână, zise Louis, cu voce calmă.
- A reuşit Rachel să ajungă acasă, azi-noapte?
- O, da, răspunse Louis.

Se gândea la maşina albastră, la Church încovrigat pe capotă, la maşinuţa albastră atât de singură şi nemişcată, în faţa casei de peste drum. Urmărea cu privirea urmele de noroi de pe pardoseală.

- Trebuie neapărat să vorbesc cu ea, insistă Goldman. Chiar acum. E vorba de Eileen.
- Ellie? Ce-i cu Ellie?
- Cred că Rachel...
- Rachel nu-i acum aici, spuse Louis cu asprime. S-a dus să cumpere pâine şi lapte. Ce-i cu Ellie? Haide, Irwin, vorbeşte!
- A trebuit s-o ducem ia spital, spuse, fără voie, Goldman. A avut un coşmar, sau, mai degrabă, o seric de coşmaruri A făcut o criză de nervi şi nu am putut s-o potolim cu nici un chip. A...
- I-au dat sedative?
- Ce?
- Sedative! se răsti, nerăbdător, Louis. I-au dat sedative?
- Da, o, da. I-au dat o pastilă şi a adormit imediat.
- A spus ceva? Ce a speriat-o atât de rău?

Acum, strângea atât de tare receptorul, că i se albiseră degetele. Tăcere la capătul opus al firului - tăcere prelungă. De astă dată, Louis nu o mai întrerupse, oricât de mult şi-ar fi dorit.

- Asta a spceiat-o rău pe Dory, spuse Irwin, în cele din urmă. A bolborosit tot felul de chestii, înainte... înainte de a începe să plângă atât de tare, încât nu am mai putut să pricepem nimic. Chiar şi Dory a fost aproape... înţelegi...
- Ce-a spus?
- A spus că Oz cel Mare şi Teribil a omorât-o pe mama ei. Numai că a spus altfel. A spus... a spus „Oz cel Male şi Telibil", aşa cum obişnuia să zică mereu cealaltă fată a noastră. Fiica noastră, Zelda. Louis, încearcă să mă înţelegi când spun că aş fi preferat să o întreb pe Rachel asta, dar, te rog, zi-mi, cât de mult i-aţi povestit lui Eileen despre Zelda şi despre felul în care a murit?

Louis închisese ochii; lumea întreagă părea să i se legene uşor sub tălpi, iar vocea lui Goldman căpătase moliciunea de vată a unui sunet auzit prin ceaţa deasă.

S-ar putea sa ţi se para că auzi voci, dar nu sunt decât cufundării de mai la sud, dinspre Prospect Vântul poarta sunetele.

- Louis, mai eşti acolo?

- O sa se facă bine? întrebă Louis, iar propria-i voce părea venită de departe. O să se facă bine Ellie? Ce ţi-au spus doctorii?

-Şoc întârziat, provocat de moartea fratelui său, răspunse Goldman. L-am chemat pe doctorul meu personal. Lathrop. E un om bun şi priceput. Mi-a zis că a avut şi febră şi că, atunci când o să se trezească, s-ar putea să nu mai ţină minte ce anume i-a provocat criza. Dar părerea mea este că Rachel ar trebui să se întoarcă. Mi-e frică, Louis. Şi cred că şi tu ar trebui să vii aici.

Louis nu îi răspunse. Ochiul lui Dumnezeu veghea asupra rândunicii; aşa a zis bunul Rege James. Însă Louis era o fiinţă prea puţin însemnată, iar ochiul lui era fixat asupra urmelor acelea de noroi.

- Louis, Gage a murit, continuă Goldman. Ştiu că e greu de acceptat aşa ceva - şi pentru tine, şi pentru Rachel - dar fiica voastră trăieşte şi are nevoie de voi.

Da, accept asta. Fără doar şi poate că nu eşti altceva decât o băşină bătrână, Irwin, dar probabil că ai învăţat să fii cât de cât sensibil în urma coşmarului petrecut între cele două fiice ale tale, în ziua aceea de aprilie din 1965. Are nevoie de mine, dar eu nu pot veni pentru că îmi este teamă - îmi este îngrozitor de teamă - că mâinile îmi sunt mânjite de sângele mamei ei.

Şi Louis îşi privi mâinile. îşi examina mizeria de sub unghii, atât de asemănătoare cu noroiul din urmele acelea micuţe de paşi de pe pardoseala bucătăriei.

- Bine, spuse. Înţeleg. Venim cât de repede posibil, Irwin. Dacă reuşim, o să ajungem până la noapte. Mulţumesc.

- Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, spuse Goldman. Poate suntem prea bătrâni, Louis, poate că am fost întotdeauna prea bătrâni.

- A mai zis şi altceva? îl întrebă doctorul.

Răspunsul lui Goldman a sunat ca dangătul funest al unui clopot izbit de pereţii inimii.

- O mulţime de lucruri, însă nu am mai înţeles decât asta: „Paxcow zice că-i prea târziu,"

Puse receptorul în furcă şi se îndreptă ameţit spre aragaz, de parcă ar fi vrut să-şi pregătească mai departe micul dejun, sau să pună vasele la loc, nu ştia exact ce anume avea de gând să facă, dar, la jumătatea bucătăriei, simţi că îi vine să leşine, vederea i se tulbură, lumea deveni cenuşie şi „alunecă" pe pardoseală - „alunecă" este cel mai potrivit cuvânt, căci mişcarea i se păru ca durează o veşnicie. Se prăbuşi în adâncuri înnegurate; i se păru că se rostogoleşte iar şi iar, că face tumbe, că face un salt simplu, apoi un triplu salt. Apoi îşi lovi genunchiul rănit, şi săgeata metalică de durere îi despică creierul, readucându-1 la lumea reală cu un urlet de agonie. Rămase câteva clipe ghemuit şi din ochi îi ţâşniră lacrimi.

În cele din urmă, reuşi să se ridice şi rămase pe loc, clătinându-se. Însă mintea i se limpezise. Şi asta era ceva. Păi, nu?

Dorinţa fierbinte de a o lua la goană, fără să privească în urmă, îl copleşi pentru ultima oară - mai puternică şi mai imperativă decât oricând -, simţind până şi alinarea adusă de mănunchiul de chei ale maşinii, pe care le avea în buzunare. O să se urce în maşină şi o să se ducă la Chicago. O *s-o* ia pe Ellie şi o să plece împreună. Desigur că Goldman o să-şi dea seama că ceva nu era în regulă, că se întâmplase ceva îngrozitor, însă tot o să-şi ia fiica... o s-o răpească, dacă o să fie nevoit.

Apoi, mâna i se desprinse de pe mănunchiul de chei. Dorinţa aceea fierbinte de a fugi de-acolo a fost ucisă nu de sentimentul zădărniciei, nu de sentimentul de culpabilitate, nici de sentimentul de disperare care îl

cuprinsese, şi nici de epuizarea dinlăuntrul lui. Ci de urmele micuţe de pe podeaua bucătăriei. Cu ochii minţii, le putea vedea cum traversează întreaga ţară - cum se duc, mai întâi, în Illinois, apoi în Florida -, cum traversează tot globul pământesc, dacă trebuie. Ceea ce cumpărai îţi aparţinea de drept, şi ceea ce îţi aparţinea te găsea, în cele din urmă.

Şi o să vină o zi când o să deschidă o uşă, şi în pragul ei o să se afle Gage, parodie dementă a vechiului băieţel, cu un rânjet scobit, cu ochii, odinioară limpezi şi senini, acum galbeni şi tâmpi. Sau, într-o dimineaţă, Ellie o să deschidă uşa de la baie ca să facă un duş şi, în cadă, o să-1 descopere pe Gage, cu trupul plin de cicatricele şi umflăturile accidentului său fatal, curat, dar puţind a cimitir şi a moarte.

O, da, o să vină ziua aceea - nu se îndoia câtuşi de puţin.

- Cum de-am putut să fiu atât de dobitoc? se adresa camerei goale, vorbind singur, fără să-i mai pese. Cum?

E vorba de durere, nu de tâmpenie, Louis. Asta-i diferenţa... mică, dar esenţială. E vorba de bateria din care se alimentează cimitirul ăla. Puterea creşte, a spus Jud, şi, bineînţeles că a avut dreptate - şi tu acum faci parte din puterea asta. S-a hrănit din durerea ta... nu, mai mult decât atât. S-a dublat, s-a triplat, s-a ridicat la puterea a n-a. Şi nu se hrăneşte numai din durere. Judecata. Ţi-a mâncat minţile. Singura greşeală este doar incapacitatea de a accepta, şi nu e ceva neobişnuit. Preţul plătit l-au reprezentat soţia ta şi, mai mult ca sigur, prietenul tău cel mai bun, dimpreună cu fiul tău. Asta e. Asta se întâmplă atunci când nu te grăbeşti sa alungi lucrul acela care-ţi bate în uşă, în miez de noapte, şi este extrem de simplu: întunericul absolut.

Acum am să mă sinucid, gândi mai departe, *şi cred că aşa era scris, nu? Am tot ce-mi trebuie în trusa medicală. A regizat perfect totul, de la bun început. Cimitirul, Wendigo, a fost sublim, orice ar fi cel care le-a pus cap la cap pe toate. L-a obligat pe motanul nostru să iasă pe drum, şi poate că l-a obligat şi pe Gage să o ia la goană pe şosea, a adus-o pe Rachel înapoi acasă, dar exact în momentele în care îi convenea. Bineînţeles că trebuie să o fac... şi chiar vreau să o fac.*

Dar lucrurile trebuie să fie îndreptate, aşezate iarăşi în matca lor normală, aşa-i?

Da. Aşa trebuia.

Trebuia să se gândească la Gage. Gage încă mai era pe-acolo. Undeva.

Însoţi cu privirea urmele de paşi prin sufragerie şi prin camera de zi, şi apoi sus pe scară. Erau mai şterse pe trepte, căci el însuşi le şterse, fără să le vadă, atunci când se chinuise să ajungă, la parter. Duceau către dormitor. Louis se întrebă dacă nu cumva este acolo, dacă nu cumva *este acolo chiar acum,* şi atunci văzu geanta lui neagră deschisă.

Înăuntru era un talmeş-balmeş - lucrurile pe care le aranja întotdeauna cu mare grijă fund aruncate în dezordine. Louis nu avu însă nevoie de prea timp ca să-şi dea seama că îi dispăruse bisturiul. Îşi îngropa faţa în palme şi rămase aşa o vreme, scoţând din gât un sunet slab, dar puternic, în disperarea lui fără margini

În cele din urmă, deschise iarăşi trusa şi începu să caute ceva înăuntru.

Coborî din nou.

Zgomotul uşii de la cameră. Zgomotul uşii de la dulap. Deschisă, apoi trântită la loc. Scheunatul deschizătorului de conserve. În sfârşit, zgomotul

uşii de la garaj. Deschisă şi închisă. Şi apoi casa rămase goală, în razele soarelui de mai, tot aşa de goală cum fusese şi în ziua aceea din august, cu un an în urmă, aşteptându-şi nou locatari... aşa cum o să aştepte, şi acum, alţii. Poate că nou-veniţii o să fie o pereche de tineri proaspăt căsătoriţi, fără copii (dar plini de speranţe şi planuri în acest sens). Tineri însurăţei fericiţi, cărora să le placă vinul Mondavi şi berea Lowenbrău - şi poate că bărbatul o să fie şeful compartimentului de acordare a creditelor de la Banca Northeast, iar ea să aibă calificare de tehnician dentar sau, poate, să fi lucrat trei ani ca asistentă a unui oculist. El o să taie lemne pentru focul vesel din cămin, iar ea, îmbrăcată în pantaloni cu talia înaltă, o să se ducă pe pajiştea doamnei Vinton ca să adune frunze ruginii de noiembrie, pentru un aranjament pe care intenţiona să-1 facă în camera de zi. O să aibă părul strâns într-o coadă de cal şi o să fie cea mai strălucitoare pată de culoare sub cerul mohorât de sfârşit de toamnă, făiă să-şi dea deloc seama că un zmeu invizibil zboară pe aripi de vânt deasupra capului ei. Tinerii o să se felicite reciproc pentru faptul că nu cred în superstiţii, pentru încăpăţânarea de a pune mâna pe această casă superbă, în ciuda legendelor legate de ea - povestindu-le prietenilor că a fost un chilipir nesperat şi făcând bancuri pe seama fantomelor din pod, bând un alt pahar de vin Mondavi, sau un’alt pahar de bere Lowenbrău, şi jucând table sau septic. Şi probabil că o să aibă un câine.

61

Louis se opri pe marginea şanţului, aşteptă să treacă vâjâind pe lângă el un camion Orinco, încărcat cu îngrăşăminte chimice, şi apoi traversă şoseaua către casa lui Jud, târându-şi umbra şovăitoare după el. Într-o mână ţinea o conservă deschisă cu mâncare pentru pisici.

Church îl urmări cu ochi atenţi cum traversează şi se ridică pe capota maşinii.

- Sal'tare, Church! spuse Louis cuprinzând cu privirea casa tăcută. Vrei să înfuleci ceva?

Puse conserva pe portbagajul maşinii, urmărindu-1 pe Church cum sare uşurel de la locul lui şi începe să mănânce. Louis îşi strecură mâna în buzunarul hainei. Motanul privi în jur, încordat, de parcă i-ar fi citit gândurile. Louis zâmbi şi se îndepărtă de maşină. Church se apucă iar sa mănânce, şi Louis scoase o seringă din buzunar. Desfăcu ambalajul steril şi o umplu cu şaptezeci şi cinci de miligrame de morfină. Puse fiola înapoi în buzunar şi se îndreptă spre Church, care privea iarăşi neîncrezător în jur Louis îi surâse motanului şi spuse:

- Haide, mănâncă tot, Church. Hei-hoi, hai şi noi, aşa-i?

Mângâie animalul şi simţi cum i se arcuieşte spinarea sub palma lui, iar când Church începu din nou să înfulece, Louis îl apucă de burta scârboasă şi îi înfipse acul în pulpă.

În mâinile doctorului, Church păru să fie scuturat de un curent electric, se luptă, îl scuipă şi îl zgârie, dar acesta nu-i dădu drumul şi goli seringa în el. De-abia atunci îl lăsă din mână. Motanul sări de pe maşină, şuierând ca un ceainic care da în foc, aruncând priviri înnebunite şi fioroase din ochii lui galben-verzui. Acul şi seringa îi rămăseseră înfipte în pulpă, apoi seringa căzu şi se sparse. Lui Louis nu-i păsa. Mai avea şi altele. Se echipase bine.

Motanul porni către şosea, apoi se întoarse spre casă, de parcă şi-ar fi amintit ceva. Pe la jumătatea drumului, începu să se clatine ca un beţiv. Reuşi să ajungă până la trepte, sări pe prima, apoi se prăbuşi. Rămase întins

pe bucata de pământ de la piciorul scării care ducea pe verandă. De-abia mai respira.

Louis aruncă o privire în interiorul maşinii. Dacă ar mai fi avut nevoie de încă o confirmare pe lângă bolovanul pe care îl simţea acum în locul inimii, a căpătat-o: geanta lui Rachel pe scaun, eşarfa ei şi un mănunchi de bilete de avion, care ieşea dintr-o mapă micuţă, cu însemnele companiei Delta.

Când se întoarse ca să se îndrepte spre verandă, respiraţia gâfâită a lui Church încetase. Church murise. Din nou.

Louis păşi peste el şi urcă treptele verandei.

- Gage?

În holul de la intrare era frig. Frig şi întuneric. Cuvântul rostit se prăvăli în liniştea desăvârşită ca o piatră aruncată într-o fântână secată. Louis mai aruncă încă una.

- Gage?

Nimic. Încetase până şi ticăitul ceasului din salonaş. Căci în dimineaţa asta nu îl mai întorsese nimeni.

Dar urmele erau acolo, pe duşumea.

Louis intră în camera de zi. Un miros stătut de mucuri de ţigări. Văzu scaunul lui Jud lângă fereastră. Era dat la o parte, într-o poziţie nefirească, de parcă s-ar fi ridicat cineva brusc din el. Pe pervazul ferestrei se afla o scrumieră, în care ultima ţigară arsese singură.

Jud a stat aici şi a vegheat. Ce a vegheat? Desigur, pe mine m-a aşteptat, m-a aşteptat sa ma întorc acasă. Doar ca nu m-a prins. Cumva nu m-a prins.

Se uită la cele patru cutii de bere aliniate ordonat. Cantitatea nu fusese suficientă să-1 adoarmă, dar poate că s-a sculat să se ducă la baie, Oricum ar fi stat lucrurile, era un pic prea frumos ca să fi fost vorba de o simplă coincidenţă, nu?

Căci urmele de noroi se apropiau de scaunul aşezat lângă fereastră. Şi, amestecate cu urmele de paşi micuţi de om, existau şi câteva urme mai şterse, dar cu atât mai sinistre, de labe de pisică. Ca şi cum Church s-ar fi împleticit prin ţărâna din cimitir adusă de pantoLoni lui Gage. De acolo, urmele duceau spre uşile batante ale bucătăriei.

Cu inima zbătându-se gata să-i iasă din piept, Louis porni în direcţia indicată de urme.

Deschise uşa şi, mai întâi, văzu picioarele lui Jud în pantalonii vechi şi verzi de lucru, apoi cămaşa lui din flanel în carouri. Bătrânul zăcea într-o baltă de sânge.

Louis îşi acoperi chipul cu mâinile, de parcă ar fi vrut să-şi împiedice ochii să vadă. Însă nu avea cum să facă asta; văzu cum ochii, ochii lui Jud, se deschid, îl acuza, cum, poate, se acuză pe sine însuşi, ca a pus în mişcare această maşinărie infernală.

Dar el a făcut-o? se întrebă Louis. *Chiar el a facut-o?*

Lui Jud îi povestise Stanny B. Lui Stanny B. îi povestise tatăl său, iar tatăl lui Stanny B. auzise de la tatăl sau, ultimul alb care a făcut negoţ cu indienii, un francez din ţinutul de nord, pe vremea preşedintelui Franklin Pierce.

- Of, Jud, îmi pare atât de rău! şopti.

Fără expresie, ochii lui Jud îl priveau fix.

- Atât de rău, repetă Louis.

Picioarele începură sa i se mişte, mânate parcă de o voinţă proprie, şi, pe neaşteptate, gândul îi zbură la Sărbătoarea Recunoştinţei, dar nu la noaptea în care, împreună cu Jud, dusese motanul în Cimitirul Animalelor şi în ţinutul

de dincolo de acesta, ci la curcanul gătit de Norma pentru acea zi festivă. Îşi aminti cum au mâncat şi au râs, şi au pălăvrăgit, cei doi bărbaţi bând bere, iar Norma cu un pahar de vin alb, şi cum bătrâna a scos o faţă de masă albă, brodată, din sertarul de jos, aceeaşi faţă de masă pe care el o scoase acum, numai că, în acea seară, Norma a aşternut-o pe masă şi a pus pe ea suporturi din cositor pentru lumânări, pe când el...

Louis urmări cum faţa de masă se unduieşte peste trupul lui Jud, aidoma unei paraşute ajunse pe pământ, acoperind, milostivă, chipul cel drag şi împietrit. Aproape imediat, pe pânza albă apărură petale minuscule de trandafir, de roşul cel mai închis

- Îmi pare rău, spuse, a treia oară. Atât de...

În acea clipă, ceva se mişcă deasupra, ceva făcu un zgomot scurt. ca o zgârietură, iar cuvântul îi muri pe buze. Sunetul a fost de-abia perceptibil, furişat, dar făcut *dinadins.* O, da, era convins de asta. Trebuia să-1 audă.

Mâinile lui voiau să tremure, însă nu le îngădui. Se duse lângă masa de bucătărie, acoperită cu muşamaua în carouri, şi băgă mâna în buzunar. Scoase alte trei seringi de unică folosinţă, le desfăcu ambalajul steril şi le puse una lângă alta. Scoase alte trei flacoane şi umplu fiecare seringă cu suficientă morfină pentru a ucide un cal - sau chiar pe Hanratty, taurul, că tot veni vorba. Apoi le vârî iarăşi în buzunar.

Ieşi din bucătărie, traversă camera de zi şi se opri la piciorul scării.

- Gage?

De undeva, din umbrele de deasupra, se auzi un chicotit - un hohot scurt de râs, rece şi mohorât, ce-1 făcu să se cutremure.

Porni să urce scara.

Drumul până sus i se păru nesfârşit. La fel de bine se putea închipui în locul celui condamnat la moarte, parcurgând drumul, tot atât de lung (şi tot atât de îngrozitor de scurt), până la eşafod, cu mâinile legate la spate, ştiind că o să se scape pe el, în clipa în care nu o să mai fie în stare să fluiere.

În cele din urmă, ajunse şi pe ultima treaptă. Ţinea o mână în buzunar şi privea fix peretele. Oare câtă vreme a stat aşa? Nu avea habar. Acum simţea că îl părăsesc şi ultimele resturi din fosta lui judecată limpede. Şi asta era o senzaţie reală, nu doar o simplă părere. Interesant. Credea că tot aşa s-ar fi simţit şi un copac încărcat cu ţurţuri de gheaţă, prins în vâltoarea unei furtuni - asta în cazul în care copacii ar fi în stare să simtă ceva - doar cu puţin timp înainte de-a se prăbuşi, smuls din rădăcini. Interesant... şi chiar amuzant într-un fel.

- Gage, vrei să mergi cu mine în Florida?

Din nou, chicotitul care îţi făcea pielea ca de găină opărită.

Louis se întoarse şi fu întâmpinat de soţia lui, căreia îi adusese odinioară un trandafir în dinţi, soţia lui care acum zăcea la jumătatea coridorului. Moartă, cu picioarele întinse cam tot în aceeaşi poziţie ca şi ale lui Jud. Zăcea acolo, cu capul şi spatele sprijinite de perete. Ca o femeie care a adormit în timp ce citea aşezată confortabil în pat.

Se îndreptă către ea.

Bună, iubito, îi şopti în gând, *te-ai întors acasă.*

O mână de nebun pictase cu sânge modele stupide pe tapet. Fusese înjunghiată de zece ori, de două ori, cine mai ştia? Bisturiul îşi făcuse pe deplin datoria.

Dintr-o dată o văzu, *o văzu cu adevărat,* şi Louis Creed începu să urle.

Urletele sale reverberară şi se rostogoliră în ecouri stridente prin casa

aceea în care, acum, doar cei morţi trăiau şi lucrau. Cu ochii ieşiţi din orbite, cu chipul galben ca ceara, cu părul măciucă, Louis Creed urla; din gâtul său congestionat, sunetele răsunau precum clopotele trase în Iad, nişte zbierete infernale, care reprezentau nu sfârşitul iubirii, ci sfârşitul stării de sănătate mintală. Şi, pe neaşteptate, mintea lui eliberă toate imaginile oribile pe care le ţinuse ascunse până în acea clipă: Victor Pascow, care a murit pe mocheta dispensarului, Church, care s-a întors din mormânt cu bucăţele de plastic verde în mustăţi, şapca de baseball a lui Gage azvârlită în mijlocul drumului, plină de sânge, dar, mai ales, lucrul acela pe care îl văzuse lângă Micuţa Mlaştină a Zeilor, lucrul acela care a doborât copacul, lucrul acela cu ochii galbeni, Wendigo, creatura ţinuturilor nordice, lucrul acela mort, a cărui simpiă atingere trezea pofte de nedesens.

Rachel nu fusese omorâtă, pur şi simplu.

Ceva se... ceva se hrănise din ea.

(POC!)

Pocnetul se auzi din capul său. Era sunetul care însoţeşte arderea unui releu din reţeaua de-acolo, sunetul trăsnetului, sunetul unei uşi care se deschide brusc.

Îşi ridică privirea, pe când urletul încă îi mai tremura în gâtlej, şi îl văzu pe Gage. În sfârşit, reuşise să-1 găsească pe Gage, care avea desenat pe chip un rânjet diavolesc, mânjit cu sânge. Sângele îi picura şi de pe bărbie. într-o mână, ţinea bisturiul lui Louis.

Când încercă să-1 surprindă, Louis se feri, fără să se gândească ce face. Bisturiul îi şuieră pe lângă obraz, ratând cu foarte puţin impactul, şi Gage se dezechilibră. Louis gândi: *E la fel de nesigur pe picioare ca si Church.* Îl lovi peste picioare şi Gage se prăbuşi. Louis se repezi la el înainte de a apuca să se ridice şi se aşeză deasupra lui, ţintuindu-i la podea, cu un genunchi, mâna în care ţinea bisturiul.

- *Nu,* gâfâi lucrul de sub el.

Faţa i se contorsiona. Ochii săi posomorâţi, de insectă, azvârleau săgeţi de ură cretină. *Nu, nu, nu...*

Louis bâjbâi după una dintre seringile din buzunar. O *scoase.* Acum trebuia să se grăbească. Lucrul acela de sub el era alunecos ca un peşte şi nu voia, cu nici un chip, să dea drumul bisturiului, în ciuda forţei cu care Louis îi apăsa încheietura mâini. Şi, în plus, părea să se transforme chiar sub ochii lui. Acum era chipul lui Jud, mort şi încremenit; acum era chipul sfârtecat al lui Victor Pascow, ai cărui ochi daţi peste cap descopereau un hău alb şi imbecil; oglindea întocmai chipul lui Louis atât de îngrozitor de palid şi cu trăsăturile strâmbate într-o mască a nebuniei. Apoi se transformă iarăşi şi deveni chipul creaturii din pădure - frunte îngustă, ochi morţi şi galbeni, limba lungă, ascuţită şi despicată la vârf, rânjet şi şuierat.

- *Nu, nu, nu-nu-nu...*

Se zvârcoli puternic sub el. Seringa zbură din mâna lui Louis şi se rostogoli pe coridor. Bâjbâi pnn buzunare după alta, o scoase şi o înfipse cu toată forţa de care era capabil în şalele lui Gage.

Acesta urlă; trupul i se încorda şi se zbătu ca un peşte uriaş prins în undiţă, reuşind aproape să-1 dea la o parte. Cu un geamăt, Louis scoase a treia seringă şi o înfipse chiar în braţul lui Gage, golind-o complet. Abia atunci se ridică şi începu să se retragă cu paşi prudenţi spre capătul coridorului. Cu greu, Gage se ridică, şi el, şi se îndreptă, împleticindu-se, către el. După cinci paşi, îi căzu din mână bisturiul. După zece paşi, lumina aceea stranie şi galbenă din ochi începu să-şi piardă din strălucirea sălbatică.

După doisprezece paşi, căzu în genunchi.

Acum, Gage îşi înălţă privirea spre el şi, o clipă, Louis îşi văzu fiul - adevăratul său fiu - iar chipul lui era nefericit şi cuprins de o durere fără margini.

- *Tati!* strigă şi se prăbuşi.

Louis rămase pe loc câteva momente, apoi se duse lângă Gage, mereu atent şi cu garda ridicată, aşteptându-se la orice fel de şmecherie din partea lui. Însă nu avu parte de nici o şmecherie, nu trebui să se ferească de nici un atac brusc. Atinse uşor gâtul lui Gage si găsi pulsul. Atunci a fost ultima ocazie din viata lui când şi-a mai exercitat profesia de doctor, căci a urmărit pulsul fiului său, 1-a urmărit până a dispărut definitiv, până nu a mai rămas nimic - nimic înăuntru, nimic în afară.

Când totul s-a sfârşit, Louis se ridică şi se târî în colţul cel mai îndepărtat al coridorului. Se ghemui acolo, strâns într-o minte omenească, înghesuindu-se în coltul acela, din ce în ce mai tare. Descoperi ca se putea micşora şi mai mult dacă ţinea un deget în gură, şi o făcu şi pe-asta.

Rămase aşa mai bine de două ore... şi, atunci, încetul cu încetul, îi veni o idee întunecată, dar-oh-cât-de-plauzibilă. Îşi scoase degetul din gură. Cu un pocnet scurt, Louis

(hei-hoi, hai şi noi!)

porni iarăşi la treabă.

Intră în camera în care se ascunsese Gage, luă cearşaful de pe pat şi ieşi din nou în hol. Înfăşură în el corpul soţiei sale, cu mişcări blânde, pline de dragoste. Fredona ceva, însă nu era conştient de asta.

Găsi benzina în garajul lui Jud. Aproape douăzeci de litri, într-o canistră aflată lângă maşina de tuns iarbă. Mai mult decât suficient. începu cu bucătăria în care Jud zăcea sub faţa de masă folosită la cina din Ziua Recunoştinţei. O îmbibă cu benzină, apoi se duse în camera de zi şi împrăştie lichidul pe covor, pe canapea, pe raftul cu reviste, pe scaune, după aceea în holul de la parter şi pe drumul spre dormitorul din spatele casei. Mirosul de benzină era puternic şi pătrunzător.

Cutia de chibrituri a lui Jud se afla pe pachetul cu ţigări, lângă scaunul în care bătrânul stătuse inutil de veghe. Louis o luă. Ajuns la uşa de la intrare, aruncă un chibrit aprins peste umăr şi ieşi din casă. Suflul fierbinte al exploziei a fost instantaneu şi sălbatic, făcându-1 să simtă că parcă l-ar strânge pielea la ceafa. Închise bine uşa şi rămase o clipă pe verandă, urmărind sclipirile portocalii din spatele perdelelor Normei. Apoi traversă veranda şi se mai opri o secundă, amintindu-şi de berile pe care le băuse acolo, împreună cu Jud, cu un mihon de ani în urmă, şi ascultând mugetul tot mai puternic al incendiului dinăuntru. Apoi plecă.

62

Steve Masterton dădu colţul către casa lui Louis şi observă imediat fumul - un fum care nu ieşea din casa lui Louis, ci din aceea a bătrânului pierde-vară de peste drum.

Venise aici în dimineaţa aceasta, pentru că starea lui Louis îl îngrijora - îl îngrijora foarte tare. Charlton îi povestise că Rachel telefonase cu o zi înainte, şi acest fapt 1-a pus pe gânduri, facându-1 să se întrebe unde putea fi Louis... şi ce avea de gând să facă.

Îngrijorarea lui era mai mult o senzaţie tulbure, însă nu îi dădea pace - şi ştia că nu o să se simtă bine până când nu o sa vină aici şi să vadă că totul este în ordine... sau cât de în ordine putea fi în condiţiile date.

Primăvara golise dispensarul ca sub bagheta unei zâne bune, şi Surrendra i-a îngăduit să plece, că putea să facă faţă şi singur, dacă s-ar fi ivit vreo problemă. Aşa că Steve s-a urcat pe bicicleta pe care o izbăvise de bezna garajului, cu numai o săptămână în urmă, şi se îndreptă spre Ludlow. Poate că exagerase puţin depăşind limita de viteză impusă, căci îngrijorarea nu voia să-1 părăsească, o simţea ca pe o durere surdă. Şi, o dată cu îngrijorarea, veni şi sentimentul absurd că era deja prea târziu. Bineînţeles că era o tâmpenie, dar simţea în capul pieptului aceleaşi gheare de fier, nemiloase, pe care le cunoscuse toamna trecută, când s-a întâmplat nenorocirea aia cu Pascow - o senzaţie de uluire nefericită şi deziluzie grea ca plumbul. Nici vorbă să fi fost credincios (în colegiu, Steve fusese, timp de două semestre, membru al Societăţii Ateilor, pe care o părăsise numai când îl sfătuise consilierul - în particular şi în foarte mare secret - că această calitate de membru s-ar fi putut să dăuneze şanselor pe care le-ar fi avut să obţină mai târziu bursa la facultatea de medicină), însă era de părere că, aidoma oricărui alt om, se supune aceloraşi condiţii biologice sau de bioritm, cunoscute sub numele mai popular de premoniţii, şi, se părea, că, într-un fel, moartea lui Pascow dăduse tonul anului care urmase. Şi nu a fost deloc un an bun. Două rude ale lui Surrendra fuseseră azvârlite în închisoare, la ei în ţară, pe considerente politice, şi Surrendra i-a spus ca ei credea că una dintre aceste rude - un unchi la care ţinea foarte mult - s-ar fi putut chiar să fi murit. Surrendra a plâns, şi pe Steve l-au înspăimântat lacrimile acestui indian atât de blând şi calm. Şi mama lui Charlton a suferit o mastectomie completă. Şi asistenta cea dură nu prea părea optimistă când se referea la şansele mamei ei de a mai trăi măcar încă cinci ani. De la moartea lui Victor Pascow, Steve însuşi luase parte la patru înmormântări - sora soţiei sale, moartă într-un accident de maşină; un văr, mort într-o poveste de-a dreptul ridicolă, ca efect al unui pariu pus într-o cârciumă (a fost electrocutat, în timp ce încerca să le arate amicilor lui că e în stare să se caţăre până în vârful unui stâlp de înaltă tensiune); un bunic, şi, desigur, băieţelul lui Louis.

Ţinea foarte mult la Louis şi voia să fie sigur că Louis se simte bine, că totul e în ordine cu el. Căci, în ultima vreme, viaţa lui Louis fusese un adevărat iad.

Când observă valurile uriaşe de fum, primul lui gând a fost că s-a mai întâmplat ceva în onoarea lui Victor Pascow, care, prin moartea lui, părea ca a înlăturat stratul de protecţie existent până atunci între oamenii aceştia obişnuiţi şi un potop extraordinar de ghinioane. Dar asta era o tâmpenie, iar dovada cea mai bună o reprezenta casa lui Louis. Se înălţa în soarele dimineţii târzii, albă şi calmă, mostră de arhitectură zveltă caracteristică Noii Anglii.

Oamenii alergau spre casa bătrânului pierde-vară şi, în timp ce Steve trecu şanţul de pe marginea drumului şi ajunse pe aleea din faţa casei lui Louis, văzu cum un om se repede pe veranda bătrânului, se apropie de uşa de la intrare şi apoi se retrage. Şi bine făcuse; o clipă mai târziu, explodă geamul uşii, şi flăcările izbucniră, ca nişte limbi lacome, prin spărtură. Dacă imbecilul ăla chiar ar fi apucat să deschidă uşa, explozia l-ar fi prăjit ca pe un cârnat.

Steve coborî de pe bicicletă, uitând de Louis. Era atras de tot acest mister al focului, vechi de când lumea. Se adunaseră acolo vreo şase oameni; în

afară de cel care se jucase de-a eroul, şi care acum stătea nehotărât pe peluza familiei Crandall, toţi ceilalţi păstrau o distanţă respectuoasă între ei şi incendiu. Explodară şi ferestrele dintre verandă şi casă. Aerul se umplu de dansul sălbatic al cioburilor. Cel care se jucase de-a eroul se făcu una cu pământul şi apoi o luă la goană, căutând adăpost în faţa urgiei. Vâlvătăile se urcau pe peretele interior al verandei, aidoma unor mâini care bâjbâie, umplând cu băşici vopseaua albă. în timp ce Steve urmărea fascinat spectacolul, unul dintre fotoliile din trestie începu sa ardă mocnit şi apoi izbucni în flăcări lacome.

Pe deasupra trosnetelor, reuşi să-1 audă pe cel care se jucase de-a eroul cum zbiară cu un soi de optimism absurd şi strident:

- O s-o piardă! Pe bune c-o *s-o* piardă! Dacă Jud îi înăuntru, a belit-o! Că i-am zis de creozotu' din vatră de-o sută de ori!

Steve deschise gura ca să strige şi să-i întrebe dacă chemaseră pompierii, dar chiar atunci auzi tânguitul slab al sirenelor ce se apropiau. O mulţime. Chemaseră pompierii, dar cel care se jucase dc-a eroul avea dreptate: casa ardea până la temelie. Acum, flăcările îşi croiseră cale liberă prin toate ferestrele, iar cornişa din faţă devenise aproape transparentă şi căpătase culoarea strălucitoare a focului care îi mânca acum şi plăcile verzi de şindrilă.

Atunci se întoarse, amintindu-şi motivul pentru care venise acolo: Louis - dar dacă Louis ar fi fost acasă, n-ar fi fost şi el peste drum, alături de ceilalţi?

Cu coada ochiului, Steve surprinse o imagine care îl făcu să împietrească.

În spatele casei lui Louis, era un câmp care se întindea pe panta dulce a dealului. Iarba, încă verde, crescuse înaltă în primăvara aceasta, dar, totuşi, Steve reuşi să desluşească acolo o cărare de pe care iarba fusese tunsă la fel de îngrijit precum gazonul unui teren de golf. Cărarea se unduia şi îşi croia meandrele pe deal în sus, grăbindu-se la întâlnirea cu pădurea care începea, deasă şi verde, chiar sub linia orizontului. Şi chiar în locul în care verdele palid al cărării se împreuna cu cel mai închis, mai dens al pădurii, a văzut Steve ceva mişcându-se - o sclipire de alb. Dispăru chiar în fracţiunea de secundă în care o observă, însă i se păru că era vorba de un om care poartă o povară albă.

Louis era, îi spuse mintea, cu o senzaţie de siguranţă neaşteptată şi lipsită de orice fărâmă de logică. *Louis era şi trebuie să-l prinzi repede din urmă, pentru că s-a întâmplat ceva îngrozitor de rău aici şi, în curând, foarte curând, se va întâmpla ceva şi mai rău, dacă nu îl opreşti acum.*

Rămase nehotărât în capătul aleii, schimbându-şi nervos greutatea de pe un picior pe celălalt.

Steve, drăguţă, te-ai căcat pe tine de speriat ce eşti, ai?

Şi da, era speriat. Se căcase pe el de speriat ce era şi nu exista nici un motiv să se simtă astfel. Dar mai era şi o anumită... o anumită

(atracţie)

da, o anumită atracţie în locul acesta, ceva ce avea de-a face cu cărarea, cu acea cărare care urca pe deal şi care, probabil, se continua în pădure - cu siguranţă că acea cărare ducea undeva, păi nu? Da, sigur că ducea undeva. Toate cărările duceau undeva.

Louis. Nu uita de Louis, idiotule! Pe Louis ai venit să-l vezi, ţi-aduci aminte? N-ai venit în Ludlow ca să faci pe exploratorul în nişte afurisite de păduri.

- Ce-ai acolo, Randy? strigă cel care se jucase de-a eroul, iar vocea, la fel de stridentă şi optimistă, reuşea să i se facă auzită deasupra nebuniei din

jur.

Răspunsul lui Randy a fost aproape acoperit de tânguitul puternic al sirenelor de pe maşinile de pompieri ce se apropiau.

- O mâţă moartă.
- Arsă?
- Nu pare arsă, zise Randy. Pare doar moartă.

Şi, neîndurătoare, mintea lui Steve reveni, de parcă schimbul de cuvinte de peste drum avea vreo legătură cu ceea ce văzuse - sau a crezut că văzuse: Acela *era* Louis.

Atunci porni, tropăind grăbit pe cărare, către pădure, lăsând incendiul în urmă. Transpirase din belşug când ajunse la marginea pădurii şi umbra răcoroasă îl făcu să se simtă mai bine. În aer plutea parfumul dulce de pin şi molid, de coajă de copac şi de sevă.

Ajuns în pădure, o luă la fugă, fără să ştie prea bine din ce motiv aleargă, fără să înţeleagă de ce inima lui îşi dublase bătăile. Scotea un fel de şuierat. Îşi mari viteza când cărarea, incredibil de bine îngrijită, coborî o pantă domoală, dar apoi, mersul său deveni un soi de marş forţat sub arcada care marca intrarea în Cimitirul Animalelor. Simţea un junghi fierbinte în partea dreaptă, chiar la subsuoară.

De-abia dacă observă cercurile de morminte - cu plăcuţele funerare din tablă netezită, din bucăţi de scânduri şi ardezie. Îşi ţinea ochu aţintiţi asupra priveliştii bizare din capătul celălalt al poieniţei. Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra lui Louis, care se căţăra pe stiva de copaci doborâţi, părând să sfideze cu hotărâre legea gravitaţiei. Urcă, pas cu pas, pe grămada abruptă de buşteni, cu privirea îndreptată numai înainte, ca hipnotizat sau ca un somnambul. Căra în braţe pachetul acela alb, pe care Steve îl zărise cu coada ochiului. Aflat mult mai aproape acum, nu se mai putea preface că nu recunoaşte forma - era un trup omenesc. Din pachet ieşea un picior încălţat cu un pantof negru, cu toc mic. Şi, dintr-o dată, simţind un gust de fiere în gură, Steve fu convins că Louis poartă în braţe cadavrul lui Rachel.

Părul lui Louis albise complet.

- *Louis!* urlă Steve.

Louis nu şovăi, nu se opri. Ajunse în vârful stivei de trunchiuri de copaci şi începu să coboare pe partea cealaltă.

O sa cadă - gândurile lui Steve îşi pierduseră coerenţa. *A avut parte de un noroc incredibil, afurist noroc, până acum, dar curând o sa cadă si, dacă n-o să-şi rupă decât un picior...*

Însă Louis nu căzu. Ajunse pe partea cealaltă a grămezii de buşteni şi dispăru o clipă din raza vizuală a lui Steve, reapărând apoi şi îndreptându-se iarăşi spre pădure.

- Louis! strigă din nou Steve.

De astă dată, Louis se opri şi se întoarse.

Steve împietri când îl văzu. În afară de părul alb, chipul lui Louis era chipul unui om bătrân, foarte bătrân.

În primul moment, Louis păru să nu-1 recunoască. Apoi, trăsăturile i se destinseră, de parcă cineva îi regla un termostat în creier. Gura îi zvâcnea. După câteva clipe, îşi dădu seama că Louis încerca să-i zâmbească.

- Steve, i se adresă Louis, cu voce spartă, nesigură. Bună, Steve. Mă duc s-o înmormântez. Şi mi se pare că trebuie să fac asta cu mâinile goale. S-ar putea să dureze pană la lăsarea nopţii. Terenul de-acolo de sus e foarte pietros. Nu cred că ai fi dispus să mă ajuţi, ce zici?

Steve deschise gura, însă nu reuşi să articuleze nici un cuvânt. În ciuda

uimirii, în ciuda groazei, chiar *voia* să-1 ajute pe Louis. Locul acela de sus, din pădure, părea foarte potrivit, foarte... foarte normal pentru aşa ceva.

- Louis, reuşi să bolborosească, în cele din urmă, ce s-a întâmplat? Isuse, ce s-a întâmplat? A murit... a murit în incendiu?

- Am aşteptat mult prea mult cu Gage, zise Louis. Şi a pus ceva stăpânire pe el tocmai pentru că am aşteptat prea mult. Dar cu Rachel lucrurile o să stea cu totul altfel, Steve. Ştiu ca aşa va fi.

Se clătină uşor şi Steve înţelese că Louis înnebunise - îi era limpede acum. Louis înnebunise şi era epuizat dincolo de limita rezistenţei omeneşti. Dar, fără să înţeleagă de ce, numai al doilea argument conta în clipele acelea pentru mintea lui uluită.

- Aş avea nevoie de ajutor, mai spuse o dată Louis.

- Louis, chiar dacă aş vrea să te ajut, n-aş putea să mă caţăr pe grămada aia de copaci.

- O, ba da, răspunse Louis. Poţi. Dacă nu te grăbeşti şi nu te uiţi în jos, Ăsta-i secretul, Steve.

Şi atunci se întoarse şi, deşi Steve îl strigă iarăşi, Louis dispăru în pădure. Câteva secunde, Steve văzu cum albul poverii pe care o purta prietenul său străluceşte printre copaci. Apoi se pierdu.

Se repezi la stiva de copaci doborâţi şi începu să se caţăre, fără să se gândească la nimic; la început, căută cu mâinile locurile de care să se poată sprijini, apoi se ridică în picioare. Atunci îl cuprinse o stare nebună de exaltare neînfricată - de parcă i s-ar fi dat să respire oxigen pur. *Credea,* într-adevăr, că o să reuşească să o facă - şi reuşi. Iute şi sigur, ajunse în vârf. Rămase acolo, clătinându-se, o clipă, urmărindu-1 pe Louis cum se îndepărtează pe cărare - pe cărarea care se continua pe partea cealaltă a stivei de trunchiuri.

Louis se întoarse şi se uită la Steve. Îşi ducea soţia în braţe, înfăşurată într-o pânză plină de sânge.

- S-ar putea să auzi sunete, zise Louis. Sunete ca nişte voci. Dar nu sunt decât cufundării de mai la sud, dinspre Prospect. Vântul poartă sunetele. E ciudat.

- Louis...

Dar Louis se întorsese şi îşi continuă drumul.

O fracţiune de secundă, Steve a fost pe punctul de a-1 urma - a fost chiar foarte, foarte aproape.

L-aş putea ajuta, daca asta îşi doreşte... şi, da, vreau să-l ajut. Asta-i adevărul, pentru că aici se întâmplă alte lucruri decât pot pricepe eu, judecând doar după ceea ce văd, şi vreau să ştiu despre ce anume este vorba. Pare foarte... ei, bine... pare foarte important. Ca un secret. Ca un mister.

Arunci, un picior îl trăda şi o creangă se frânse sub el. Trosnetul ei uscat, prăfuit, se asemăna cu cel făcut de pistolul celui care dă startul într-o cursă atletică. Şi îl făcu să-şi dea seama exact unde se afla şi ce anume era gata să facă. O groază neînchipuită puse stăpânire pe întreaga-i fiinţă şi se întoarse cu mişcări neîndemânatice, cu braţele întinse, bâjbâind în căutarea echilibrului, cu limba şi gâtlejul lubrifiate de spaimă, cu trăsăturile crispate în masca celui care a mers în somn şi, când s-a trezit, a văzut că se afla chiar pe marginea terasei unui zgârie-nori,

E moartă, şi cred că s-ar putea ca Louis să fi omorât-o, Louis a înnebunit, a înnebunit de-a binelea, dar...

Dar în toată povestea asta era ceva cu mult mai rău decât simpla

nebunie - ceva cu mult, cu mult mai rău. Ca şi cum pe undeva, prin pădurea aceea, s-ar fi aflat un magnet uriaş, pe care îl simţea cum încearcă să-i atragă o parte a minţii. Să-l atragă cu totul către locul unde Louis o ducea pe Rachel.

Haide, urmează cărarea... mergi pe cărare şi vezi unde duce. Avem tot felul de lucruri pe care vrem să ţi le arătăm, Steverino, lucruri despre care nu ţi-a vorbit nimeni niciodată în Societatea Ateilor din Lake For est.

Apoi, poate, pur şi simplu, pentru că avusese suficientă hrană pentru o zi şi îşi pierduse interesul, locul nu-1 mai ademeni înspre el. Steve făcu două salturi împleticite înapoi, pe stiva de trunchiuri. Atunci se rostogoliră şi alte crengi, cu un pocnet de castaniete, şi îşi prinse piciorul stâng în copacii morţi; când şi-1 trase de-acolo, aşchii mari, ascuţite şi ranchiunoase îi smulseră pantoful şi îi pătrunseră în carne. Se prăbuşi pe burtă, în Cimitirul Animalelor, trecând la foarte mică distanţă de o bucată de metal ce l-ar fi putut străpunge stomacul cu uşurinţa.

Se ridică în picioare şi privi lung în jur, uluit şi întrebându-se ce s-a întâmplat cu el... sau, mai degrabă, dacă s-a întâmplat *ceva* cu el. Totul căpătase deja consistenţa străvezie a visului.

Şi, chiar în clipa aceea, din adâncurile pădurii, pădure atât de deasă, încât lumina soarelui părea verde şi lipsită de strălucire până şi în zilele cele mai senine, se înălţă un hohot înăbuşit de râs. Uriaş. Steve nici măcar nu voia să încerce să-şi închipuie ce fel de creatură putea emite un asemenea sunet.

O luă la fugă, încălţat doar cu un pantof, încercând să strige după ajutor, dar incapabil să scoată măcar o şoaptă- încă mai alerga, când a ajuns la casa lui Louis, şi încă mai încerca să strige, când s-a urcat pe motocicletă şi a pornit pe Drumul Naţional 15. Aproape că a fost aruncat în şanţ de o maşină de pompieri care venea dinspre Brewer. Sub casca de motociclist, părul i se ridicase măciucă.

Când a ajuns în apartamentul lui din Orono, nici măcar nu-şi mai putea aminti cu precizie dacă fusese sau nu în Ludlow. A telefonat la dispensar şi a anunţat că nu se simţea bine, a luat o pastilă şi s-a culcat.

De fapt, Steve Masterton nu şi-a mai amintit niciodată ziua aceea... decât doar în visele adânci, cele care îşi fac apariţia în primele ore ale dimineţii. Şi, în visele acestea, avea să simtă că ceva imens a trecut la un fir de păr de el - ceva care a întins membrele să-1 atingă... şi care, în ultima clipă, şi-a retras mâna neomenească.

Ceva cu ochi uriaşi şi galbeni, care luceau ca farurile de ceaţă.

Uneori, Steve se trezea urlând din astfel de vise, cu ochii holbaţi, amenințând să-i iasă din cap şi gândea: *ţi se pare ca ţipi, dar este doar glasul cufundarilor, de mai la sud, dinspre Prospect. Vântul duce sunetele. Ciudat.*

Însă nu ştia, nu-şi putea aminti ce semnificaţie avea gândul acesta. Anul următor, îşi luă un alt serviciu, la jumătate de ţară distanţă - în St. Louis.

Steve nu a mai fost niciodată în Ludlow, în perioada scursă între ziua în care 1-a văzut ultima oară pe Louis Creed şi plecarea lui spre Vestul Mijlociu.

EPILOG

Mai târziu, în după-amiaza aceea, veni şi poliţia. Poliţiştii au pus întrebări, însă nu şi-au exprimat nici o bănuială. Cenuşa era încă fierbinte; nu fusese ridicată. Louis le răspunse la întrebări, şi ei părură mulţumiţi. Au stat de vorbă în faţa casei. Louis purta o pălărie. Bine a făcut. Căci, dacă i-ar fi văzut părul alb, l-ar fi putut chestiona mai mult. Şi asta n-ar mai fi fost bine. Purta şi mănuşile folosite când lucra în grădină. Şi asta era bine. Căci avea mâinile strivite şi pline de sânge.

Mult după miezul nopţii, rămase aşezat la masă. Îşi dădea pasienţe.

Tocmai aranja iar cărţile, când auzi că se deschide uşa din spate.

Ce cumperi îţi aparţine pe drept şi, mai devreme sau mai târziu, ce îţi aparţine pe drept se va întoarce la tine, gândi Louis Creed.

Nu se răsuci, ci rămase încremenit, privind cărţile, pe când paşii aceia târşâiţi şi înceţi se apropiau. Privi în ochi dama de pică. O acoperi cu mâna.

Paşii se opriră chiar în spatele lui.

Tăcere.

O mână rece se aşeză pe umărul lui Louis. Vocea lui Rachel era scrâşnită, plină cu ţărână.

- *Iubitule,* spuse.

februarie 1979 ~ decembrie 1982

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI
Cimitirul Animalelor.....

PARTEA A DOUA
Cimitirul indienilor Micmac.....

PARTEA A TREIA
Oz cel Male şi Telibil.....

EPILOG.....